STEPHEN KING

LA ASFINȚIT

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

LA ASFINȚIT

povestiri

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod ficțional. Orice asemănare cu întâmplări, locuri sau persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

Următoarele povestiri au fost publicate anterior: „Willa" în *Playboy*; „Fata de turtă dulce" în *Esquire*; „Visul lui Harvey" în *The New Yorker*; „Popas" în *Esquire*; „Bicicleta staționară" de Bordelands Press; „Lucrurile rămase în urma lor" de Tor Books; „După-amiaza absolvirii" în *Postscripts* nr. 10; „Pisica diabolică" de Putnam; „*New York Times* la ofertă specială" în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*"; „Mut" în *Playboy*; „Ayana" în *The Paris Review*; „În mare rahat" în *McSweeney's*.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
La asfințit / Stephen King; trad.: Mircea Pricăjan. -
București: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-8134-63-5

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
JUST AFTER SUNSET. STORIES
© by Stephen King, 2008

© Nemira, 2010

Redactor: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8134-63-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Heidi Pitlor

„Îmi imaginez ce ai văzut. Da, e cât se poate de oribil; dar, la urma urmei, e o poveste veche, un vechi mister... Aceste forțe nu pot fi numite, nu pot fi rostite, nu pot fi imaginate decât într-un mod voalat și simbolic, un simbol ce pentru majoritatea dintre noi pare a fi un moft bizar, poetic, iar pentru ceilalți o poveste neghioabă. Însă tu și cu mine, în orice caz, am cunoscut ceva din teroarea ce poate sălășlui în locul secret al vieții, făcându-și simțită prezența sub pielea noastră; acel lucru amorf ce își ia o formă. O, Austin, cum e posibil? Cum se face că însăși lumina soarelui nu se preschimbă în întuneric înaintea acestui lucru, că pământul dur nu se topește și nu fierbe sub o astfel de greutate?“

ARTHUR MACHEN

Marele zeu Pan

Introducere

Într-o zi din anul 1972, m-am întors acasă de la serviciu și am găsit-o pe soția mea la masa din bucătărie, cu o pereche de foarfeci de grădină în fața ei. Zâmbea, iar asta-mi spunea că n-o încurcasem *prea* rău; pe de altă parte, mi-a spus că vrea portofelul meu. Asta nu suna promițător.

Cu toate acestea, i l-am dat. A scotocit în el, mi-a scos cardul de credit pentru benzină oferit de Texaco – pe atunci, acestea erau trimise automat tinerilor însurăței – și, fără a sta pe gânduri, l-a tăiat în trei bucăți mari. Când am protestat, spunându-i că ne fusese de mare ajutor până atunci și că mereu reușisem să plătim măcar suma minimă la sfârșitul lunii (uneori și mai mult), ea a clătinat doar din cap și mi-a zis că rata dobânzii era prea mare pentru fragilul nostru buget de familie.

– Mai bine să înlăturăm tentația, a spus. Deja l-am tăiat pe al meu.

Și cu asta, basta. În următorii doi ani, niciunul dintre noi n-a mai deținut un card de credit.

A avut dreptate să procedeze așa, a fost o mișcare *inteligentă*, întrucât la vremea aceea abia trecuserăm de douăzeci de ani și aveam doi copii cărora să le purtăm de grijă; din punct de vedere financiar, abia reușeam să ținem capul deasupra apei. Eu predam engleza la un liceu și lucram la o spălătorie industrială pe timpul verii, spălând cearșafuri de hotel și, din când în când, conducând un camion de livrări pe la hotelurile în cauză. Tabby se îngrijea de copii, scria poezii când aceștia dormeau și, după ce veneam eu acasă de la școală, lucra cu normă întreagă la Dunkin' Donuts. Venitul nostru, însumat, ajungea pentru plata chiriei, coșul zilnic și scutecele fiului nostru nou-născut, însă nu ne permitea să avem telefon; la acesta am renunțat ca și la cardul Texaco. Ar fi fost prea tentant să sunăm pe cineva interurban. Ne rămâneau

destui bani ca să cumpărăm, sporadic, cărți – niciunul dintre noi nu voia să trăiască fără ele – și ca să întreținem năravurile mele proaste (bere și țigări), însă cam nimic dincolo de asta. În mod sigur, nu aveam bani să ne permitem privilegiul de-a deține acel dreptunghi de plastic convenabil, însă la urma urmei periculos.

Ce ne mai rămânea totuși din banii câștigați se ducea de obicei pe lucruri cum ar fi reparațiile auto, cheltuielile medicale ori ceea ce eu și Tabby numeam „prostiile copiilor": jucării, un țarc la mâna a doua, câteva din cărțile demențiale ale lui Richard Scarry. Iar acest sărac venit suplimentar provenea deseori din povestirile pe care eu izbuteam să le vând revistelor pentru bărbați precum *Cavalier*, *Dude* și *Adam*. În zilele acestea, nu se putea niciodată problema să scriu literatură, iar orice discuție despre „valoarea perenă" a scrierilor mele ar fi fost un lux la fel de mare ca acel card Texaco. Povestirile, când se vindeau (nu se întâmpla întotdeauna), reprezentau doar o sumă bine-venită de bani căzuți din cer. Le consideram ca pe o serie de *piñatas* în care loveam nu cu un băț, ci cu imaginația mea. Uneori se spărgeau și aruncau peste noi câteva sute de dolari. Alteori, nu.

Spre norocul meu – și credeți-mă când spun că am dus o viață extrem de norocoasă, iar asta nu doar pe un singur plan – scrisul era pentru mine și o plăcere. Majoritatea poveștilor acelora erau un răsfăț pentru mine, mă distram de minune scriindu-le. Veneau una după cealaltă, ca hiturile la postul de radio AM specializat pe muzică rock care se auzea întotdeauna în combinația de birou și spălătorie în care le scriam.

Le scriam cu frenezie, rareori reluându-le pentru a le revizui, și niciodată nu mi-a trecut prin gând să mă întreb de unde veneau sau în ce mod diferă structura unei povești bune de cea a unui roman, ori cum trebuie abordată problema dezvoltării unui personaj, a poveștii de fundal și a cadrului temporal. Simțeam că mă ia valul și mă bazam doar pe intuiție și pe-o infantilă încredere de sine. Mă preocupa doar faptul că ele veneau. Nu simțeam că trebuie să mă mai preocupe altceva. Categoric, niciodată nu m-am gândit că scrierea de proză scurtă este un meșteșug fragil, unul ce poate fi uitat dacă nu-l exersezi aproape constant. Atunci, mie nu mi se părea fragil. Mi se părea că majoritatea acelor povestiri aveau delicatețea unor buldozere.

Mulți autori de bestsellere din America nu scriu proză scurtă. Mă îndoiesc că e o chestiune legată de bani; din punct de vedere financiar, scriitorii de succes nu au de ce să se gândească la această parte a meseriei. O explicație ar putea fi aceea că, atunci când lumea unui romancier profesionist se reduce sub, să spunem, șaptezeci

de mii de cuvinte, se instalează un soi de claustrofobie creatoare. Ori poate că iscusința de-a miniaturiza se pierde pe drum. Sunt multe lucruri pe lume care seamănă cu mersul pe bicicletă, însă scrisul de proză scurtă nu se numără printre ele. *Poți* uita cum se face.

La sfârșitul anilor optzeci și în cursul anilor nouăzeci, am scris din ce în ce mai puține povestiri, iar cele pe care totuși le-am scris erau tot mai lungi (și-n cartea de față veți găsi dintre acestea). Asta era în regulă. Au fost însă și povestiri pe care nu le-am scris deoarece aveam de terminat un roman sau altul, iar asta nu era în regulă – simțeam acele idei, în dosul minții mele, cum cereau cu disperate să fie scrise. Unele au fost, până la urmă; altele, mă întristează să o spun, au murit și s-au pierdut ca praful în vânt.

Cel mai rău, au fost povestiri pe care nu mai știam cum să le scriu, iar asta era exasperant. Știam că le-aș fi putut scrie în spălătorie, la micuțul Olivetti portabil al lui Tabby, însă, om mult mai în vârstă fiind, chiar și cunoscând mai bine meșteșugul cuvintelor și având la dispoziție unelte mult mai scumpe – acest Macintosh la care scriu în seara asta, de pildă –, povestirile acelea îmi scăpau. Îmi amintesc când am dat-o în bară cu una și m-am gândit la un făuritor de săbii bătrân, care se uită neputincios la o lamă de cel mai bun oțel de Toledo și-și spune melancolic: *Dar eu știam cum se fac treburile astea.*

Apoi, într-o zi, acum trei sau patru ani, am primit o scrisoare din partea Katerinei Kenison, care edita seria anuală *Best American Short Stories* (între timp a fost înlocuită de Heidi Pitlor, căreia îi este dedicată cartea pe care o țineți în mână). Doamna Kenison întreba dacă aș fi interesat să editez volumul aferent anului 2006. N-am avut nevoie de răgazul unei zile ori măcar al unei plimbări de după-masă pentru a mă gândi. Am răspuns afirmativ imediat, din tot soiul de motive, unele chiar altruiste, însă aș fi un mincinos nerușinat dacă n-aș recunoaște că egoismul a jucat și el un rol. Mi-am făcut socoteala că dacă aș citi destule proze scurte, dacă m-aș afunda în ce au de oferit cele mai bune reviste americane de literatură, aș putea să recâștig o parte din acel firesc care, încet-încet, mă părăsea. Nu fiindcă aveam nevoie de cecurile alea – conținând sume mici, însă foarte bine-venite când ești la începutul drumului – ca să cumpăr o tobă de eșapament nouă pentru o mașină veche sau un cadou de aniversare pentru soția mea, ci fiindcă nu consideram că pierderea iscusinței de-a scrie proză scurtă reprezenta un schimb corect pentru toate cărțile de credit care încap într-un portofel.

Am citit mii de povestiri în anul în care am fost editor invitat, dar nu voi intra în detalii aici; dacă sunteți interesați, cumpărați cartea și citiți introducerea (pe lângă asta, vă veți alege și cu douăzeci de povestiri minunate, ceea ce nu-i deloc de colea). Important în privința povestirilor ce urmează este faptul că m-am simțit din nou entuziasmat și că am reînceput să scriu proză scurtă cum făcusem odinioară. Dacă asta sperasem să se întâmple, totuși nu cutezasem să cred că se va și întâmpla. Prima dintre acele povestiri „noi" a fost „Willa", care este totodată prima povestire din cartea de față.

Sunt cât de cât bune aceste povestiri? Eu așa sper. Vă vor ajuta să treacă timpul mai ușor pe durata unui plictisitor zbor cu avionul (dacă citiți) sau a unui drum lung cu mașina (dacă ascultați versiunea audio pe CD)? Sper *sincer* că da, deoarece când se întâmplă asta, e ca un fel de vrajă.

Mi-a plăcut mult să le scriu, asta știu. Și sper că vă va plăcea să le citiți, știu și asta. Sper să vă transpună în lumea lor. Și atâta vreme cât îmi amintesc cum se face asta, mă voi ține de treabă.

O, și încă un lucru. Știu că unor cititori le place să afle cum sau de ce anumite povestiri au ajuns să fie scrise. Dacă vă numărați printre ei, veți găsi „însemnările mele de parcurs" la sfârșitul cărții. Dar dacă vă duceți acolo înainte să fi citit povestirile înseși, rușine să vă fie.

Iar acum, permiteți-mi să mă trag deoparte. Înainte de asta totuși vreau să vă mulțumesc că sunteți aici. Oare aș mai face ceea ce fac dacă n-ați fi? Da, categoric aș face. Întrucât mă simt fericit când cuvintele se leagă și se naște o lume, iar oamenii din ea fac lucruri care mă încântă. Dar e mai bine cu voi, Cititorii mei Fideli.

Întotdeauna e mai bine cu voi.

Sarasota, Florida
25 februarie 2008

WILLA

Nu vezi nici ce ai în fața ochilor, spusese ea, dar el uneori vedea. Bănuia că merita într-o anumită măsură obida ei, însă nici complet orb nu era. Iar în vreme ce trena amurgului se stingea într-un portocaliu mohorât deasupra Wind River Range, David se uită în jurul său, în gară, și băgă de seama că Willa dispăruse. Își spuse că nu era sigur, dar asta doar la nivel cerebral – senzația de gol în stomac exprima altceva.

Se duse să-l găsească pe Lander, care o plăcea puțin pe fată. Care-i spusese fâșneață atunci când Willa zisese că Amtrak e de cacao, cum îi abandonase acolo, ca pe o insulă. Multora dintre ei, abandonați de Amtrak au ba, nu le plăcea deloc de ea.

– Miroase a biscuiți uzi aici! strigă Helen Palmer la el, când David trecu pe lângă ea. Femeia se retrăsese pe banca din colț, cum făcea mereu, în cele din urmă. Doamna Rhinehart se ocupa acum de ea, dându-i soțului un mic răgaz, și-i adresă lui David un surâs.

– Ați văzut-o pe Willa? întrebă David.

Doamna Rhinehart clătină din cap, continuând să surâdă.

– Avem pește la cină! răbufni doamna Palmer cu furie. Un mănunchi de vene albăstrii zvâcneau în scobitura tâmplei ei. Câțiva întoarseră privirea. Întâi aia, dup' aia astălaltă!

– Taci, Helen, zise doamna Rhinehart. Poate numele ei mic era Sally, însă David credea că și-ar fi amintit un asemenea nume; erau atât de puține Sally în zilele astea. Acum, lumea aparținea celor care se numeau Amber, Ashley și Tiffany. Willa era și el un nume pe cale de dispariție și doar gândindu-se la asta simți că i se strânge din nou stomacul.

– Ca biscuiții! scuipă Hellen. Biscuiții ăia vechi și mizerabili din tabără!

Henry Lander ședea pe o bancă sub ceas. O ținea pe soția sa pe după umeri. Ridică privirea și clătină din cap înainte ca David să apuce să întrebe.

– Nu-i aici. Scuze. S-a dus în oraș, dacă ai noroc. A șters-o de tot, dacă n-ai.

Și făcu gestul cu degetul mare ridicat al autostopiștilor.

David nu credea că logodnica lui ar face autostopul de una singură – era o idee deplasată –, credea însă că nu era acolo. Știuse încă dinainte să se facă numărătoarea, la drept vorbind, și un vers dintr-o carte sau poezie veche despre iarnă îi trecuse prin minte: Un strigăt al absenței, absență în suflet.

Gara era o șură îngustă de lemn. De-a lungul ei, oamenii fie se plimbau fără țintă, fie doar ședeau pe bănci în lumina fluorescentă. Umerii celor care ședeau aveau acea prăbușire aparte pe care o vezi doar în astfel de locuri, unde oamenii așteaptă îndreptarea situației pentru ca drumul lor întrerupt să poată fi reluat. Puțini oameni veneau cu bună știință în locuri precum Crowheart Springs, Wyoming.

– N-o zbughi după ea, David, zise Ruth Lander. Se face întuneric și mișună multe sălbăticiuni pe-acolo. Și nu vorbesc doar despre coioți. Vânzătorul ăla ambulant de cărți șchiop zice că a văzut doi lupi de cealaltă parte a șinelor, unde e depoul de marfă.

– Biggers, rosti Henry. Așa îl cheamă.

– Nu-mi pasă nici dacă îl cheamă Jack Spintecătorul, zise Ruth. Ideea e că nu te mai afli în Kansas, David.

– Dar dacă s-a dus...

– Ea s-a dus când încă era lumină, vorbi Henry Lander, ca și când lumina ar împiedica un lup (sau un urs) să atace o femeie singură. Din câte știa David, asta putea fi posibil. El era bancher de investiții, nu zoolog de profesie. Un bancher de investiții tânăr, pe deasupra.

– Dacă vine trenul și ea e plecată, îl va pierde.

Nicicum nu reușea să-i facă să priceapă asta. Nu băgau la scăfârlie, cum ar fi zis în păsăreasca practicată la biroul său din Chicago.

Henry ridică sprâncenele.

– Vrei să-mi spui că dacă-l pierdeți amândoi situația se va schimba cu ceva?

Dacă-l pierdeau amândoi, aveau fie să ia un autobuz, fie să aștepte împreună următorul tren. Nu se putea ca Henry și Ruth Lander să nu înțeleagă asta. Sau se putea. Ce vedea David când se uita la ei – ce era chiar în fața ochilor

lui – era acea sfârșeală aparte rezervată oamenilor blocați pentru o vreme la naiba în praznic. Și cui să-i mai pese de Willa? Dacă dispărea din vedere în Marile Câmpii, cine în afară de David Sanderson ar mai sta să se gândească la ea? Unii nici nu se fereau să-și arate antipatia față de ea. Scorpia aia de Ursula Davis îi spusese la un moment dat că dacă mama Willei ar fi lăsat deoparte *a*-ul din numele ei, „ar fi fost aproape perfect“[1].

– Mă duc în oraș să o caut, anunță el.

Henry suspină.

– Fiule, nu-i o decizie prea înțeleaptă.

– Nu ne putem căsători în San Francisco dacă ea rămâne în urmă în Crowheart Springs, zise el, încercând să facă o glumă.

Dudley trecea pe lângă el. David nu știa dacă Dudley era numele lui de botez sau cel de familie, ci doar că era director executiv la firma de recuzite Staples și că era în drum spre Missoula, la un fel de întâlnire regională. De regulă, era foarte tăcut, drept pentru care nechezatul pe care îl scoase în chip de râs în umbrele tot mai adânci fu mai mult decât surprinzător; fu de-a dreptul șocant.

– Dacă vine trenul și-l pierdeți, zise el, puteți căuta un ofițer de stare civilă și să vă căsătoriți chiar aici. Când vă veți întoarce în Est, le spuneți prietenilor că ați avut o nuntă western veritabilă. I-ha, camarade.

– Nu face asta, îl sfătui Henry. Nu mai avem mult de stat.

– Deci ar trebui să o las aici? E o nebunie.

Trecu mai departe înainte ca Lander sau soția lui să poată răspunde. Georgia Andreeson stătea pe o bancă din apropiere și își supraveghea fiica, îmbrăcată într-o rochiță roșie de drum, în timp ce făcea giumbușlucuri pe gresia murdară de pe jos. Pammy Andreeson avea parcă rezerve inepuizabile de energie. David încercă să-și amintească dacă o văzuse dormind de când trenul deraiase la nodul feroviar Wind River și ei ajunseseră acolo, aidoma unui colet uitat de cineva la un oficiu poștal pustiu. O dată, poate, cu capul în poala mamei ei. Asta putea fi totuși o amintire falsă, născută din credința lui că pruncii de cinci ani dorm mult.

Pammy țopăia de pe o placă de gresie pe alta, neastâmpărată, folosind dreptunghiurile de pe jos drept un șotron uriaș. Rochița ei roșie îi sălta în jurul genunchilor durdulii.

---

[1] Will – voință, dar și, prin extensie, încăpățânare (n. tr.).

– Am cunoscut un om, îl chema Danny, fredona ea cu voce stridentă, monotonă. David simțea că-l dor plombele. S-a împiedicat și a căzut, și-a împrăștiat banii. Am cunoscut un om, îl chema David. S-a împiedicat și a căzut, și-a împrăștiat bavid.

Chicoti și arătă cu degetul spre David.

– Pammy, termină, zise Georgia Andreeson.

Îi surâse lui David și își dădu părul de la tâmplă pe spate. El găsi gestul teribil de obosit și își spuse că pe femeie o aștepta un drum lung alături de Pammy cea veselă, mai ales că nu era nici urmă de un domn Andreeson.

– Ați văzut-o pe Willa? întrebă el.

– S-a dus, răspunse ea și arătă spre ușa deasupra căreia scria SPRE AUTOBUZ, SPRE TAXIURI, SUNAȚI ÎNAINTE FOLOSIND TELEFONUL PUBLIC PENTRU A VERIFICA DE CAMERE LIBERE LA HOTEL.

Biggers își făcu apariția, șchiopătând în direcția lui.

– Eu aș evita să ies în lumea largă. Doar dacă nu ești înarmat cu o pușcă puternică. Sunt lupi. I-am văzut.

– Am cunoscut o fată, o chema Willa, fredonă Pammy. O durea capul și a luat pilula.

Se prăbuși la podea, hohotind de râs.

Biggers, vânzătorul ambulant, nu așteptase un răspuns. Șchiopătă înapoi de-a lungul gării. Umbra lui se alungi, se scurtă în bătaia tuburilor fluorescente din tavan, apoi se alungi din nou.

Phil Palmer stătea sprijinit în prag, sub anunțul despre autobuz și taxiuri. Era un agent de asigurări ieșit la pensie. El și soția lui erau în drum spre Portland. Planul era de-a sta o vreme cu fiul lor mai mare și soția acestuia, însă Palmer le mărturisise lui David și Willei că Helen probabil nu avea să se mai întoarcă niciodată în Est. Pe lângă Alzheimer, suferea de cancer. Willa numise asta superofertă. Când David îi spusese că era puțin cam crudă, Willa îl privise, dăduse să zică ceva, apoi se limitase să scuture din cap.

Acum Palmer întrebă, cum făcea întotdeauna:

– Hei, țâcă... ai o pipă?

La care David răspunse, cum făcea întotdeauna:

– Nu fumez, domnule Palmer.

Și Palmer încheie:

– Doar te tachinez, puștiule.

Când David păși afară pe peronul de beton, unde pasagerii care coborau din tren așteptau autobuzul spre Crowheart Springs, Palmer se încruntă.

– Nu-i o idee bună, tinere prietene.

Ceva – putea să fie un câine mare, dar probabil nu era – scoase un urlet de cealaltă parte a gării, unde salvia și grozama creșteau aproape până la șine. I se alătură un al doilea glas, creând armonie. Se stinseră împreună.

– Vezi ce zic, bombonică?

Și Palmer zâmbi ca și când ar fi invocat urletele acelea doar ca să-și demonstreze ideea.

David se întoarse, jacheta lui ușoară fâlfâindu-i pe corp în bătaia vântului tăios, și porni pe scări în jos. Se mișcă repede, înainte să se poată răzgândi, și doar prima treaptă fu într-adevăr greu de coborât. După aceea se gândi doar la Willa.

– David, spuse Palmer, acum fără sarcasm, fără glumă. N-o face.

– De ce nu? Ea a făcut-o. Pe deasupra, lupii sunt într-acolo. Arătă cu degetul mare peste umăr. Dacă asta or fi.

– Sigur că asta sunt. Și nu, probabil că nu te vor ataca – mă îndoiesc că sunt foarte înfometați în perioada asta a anului. Nu are însă rost să petreceți amândoi Dumnezeu știe cât timp în mijlocul pustiului doar pentru că ei i s-a făcut dor de luminile orașului.

– Am impresia că nu înțelegi – e iubita mea.

– Îți voi spune un adevăr dur, prietene: Dacă ea s-ar fi considerat cu adevărat iubita ta, n-ar fi făcut ce a făcut. Nu crezi?

La început, David nu spuse nimic, deoarece nu era sigur ce credea. Probabil pentru că deseori nu vedea ce era chiar în fața ochilor lui. Așa spusese Willa. Într-un târziu, se întoarse cu fața la Phil Palmer, care stătea sprijinit în pragul ușii, deasupra lui.

– Cred că nu se face să-ți lași logodnica în mijlocul pustiului. Asta cred.

Palmer suspină.

– Mai că-mi vine să sper că o arătanie d-aia se va hotărî să te muște de curul tău de orășean. Poate te-ai mai deștepta puțin la cap. Micuței Willa Stuart nu-i pasă decât de ea, și toată lumea vede asta, mai puțin tu.

– Dacă trec pe lângă un Nite Owl sau un 7-Eleven, vrei să-ți iau un pachet de țigări?

– De ce pizda mă-sii nu? zise Palmer. Apoi, tocmai când David trecea peste cuvintele PARCARE INTERZISĂ ZONĂ TAXI vopsite pe strada goală, fără trotuar: David!

David se întoarse pe loc.

– Autobuzul nu mai trece pe aici decât mâine și sunt cinci kilometri până în oraș. Așa scrie pe peretele din spate al ghișeului de informații. Asta înseamnă zece kilometri, dus-întors. Pe jos. Îți ia două ore, iar asta fără a pune la socoteală cât îți va lua ca să o găsești.

David ridică mâna în semn că a auzit, dar merse mai departe. Vântul bătea dinspre munți și era rece, însă lui îi plăcea cum îi făcea hainele să fluture și îi sufla părul pe spate. La început fu atent la lupi, scrutând o margine a drumului și apoi pe cealaltă, dar când nu văzu nimic, gândurile i se întoarseră la Willa. Și într-adevăr, mintea nu-i mai hoinărise în altă parte de a doua sau a treia oară de când fusese cu ea.

Începuseră să-i lipsească luminile orașului; aproape sigur că Palmer avea dreptate în privința asta, însă David nu credea că Willei nu-i păsa decât de ea însăși. Adevărul era că pur și simplu se săturase să aștepte cu o ceată de bătrâni posaci care se jeleau că vor întârzia ba la asta, ba la aia, ba la ailaltă. Orașul din apropiere probabil că nu era cine știe ce; totuși, în mintea ei trebuie să fi reprezentat urma unei posibilități de amuzament, iar asta cântărise mai greu decât posibilitatea ca Amtrak să trimită o garnitură specială care să-i ia în lipsa ei.

Și unde, mai exact, s-ar fi dus ea în căutare de amuzament?

El era sigur că nu existau adevărate cluburi de noapte în Crowheart Springs, unde gara nu era decât o baracă lungă și verde pe peretele căreia, în roșu, alb și albastru, scria WYOMING și „STATUL EGALITĂȚII". Nu erau cluburi de noapte, nu erau discoteci, însă fără îndoială erau baruri, iar el credea că ea s-ar mulțumi cu așa ceva. Dacă nu se putea duce să danseze, avea să se ducă să asculte muzică la jukebox.

Noaptea se lăsă și stelele se răsfirară pe cer de la est la vest ca un voal cu paiete. Luna în primul pătrar se ridică între două creste și rămase acolo, aruncând o lumină bolnăvicioasă peste porțiunea aceea de șosea și terenul deschis de-o parte și cealaltă a ei. Vântul șuiera pe la streșinile gării, însă acolo producea un vuiet straniu, deschis, aproape ca o vibrație. Îl ducea cu gândul la cântecelul de șotron al lui Pammy Andreeson.

Merse cu urechile ciulite la sunetul unui eventual tren în spatele său. Nu auzi nimic; auzi în schimb, când vântul se potoli, un clic-clic-clic slab, dar perfect distinct. Se întoarse și văzu un lup stând cam la douăzeci de pași în urma sa, pe linia întreruptă de demarcare a sensurilor de mers ale Route 26. Era aproape la fel de mare ca un vițel, cu blana mițoasă ca o căciulă rusească. Sub clarul lunii, aceasta părea neagră, iar ochii de-un galben-închis de urină. Văzu că David îl privea și se opri. Deschise botul într-un rânjet și începu să gâfâie, sunetul unui motor mic.

Nu era timp să-i fie frică. Făcu un pas spre el, bătu din palme și strigă:

– Pleacă de aici! Pleacă acum!

Lupul se întoarse pe loc și fugi, lăsând după el un morman de excremente aburinde pe Route 26. David rânji, izbutind să nu râdă cu voce tare; credea că asta ar fi însemnat să-și forțeze norocul. Se simțea deopotrivă speriat și absurd, complet relaxat. Se gândea să-și schimbe numele din David Sanderson în Sperietorul de Lupi. Ar fi fost un nume dat naibii pentru un banchet de investiții.

Atunci râse puțin – nu se putu controla – și se întoarse din nou spre Crowheart Springs. De data aceasta merse nu doar uitându-se de la stânga la dreapta, ci și peste umăr, însă lupul nu se întoarse. Îl vizită în schimb o certitudine că va auzi țipătul garniturii speciale venind să-i ia pe ceilalți; porțiunea din trenul lor rămasă pe șine va fi fost dusă de la nodul feroviar și în scurt timp călătorii care așteptau în stație își vor relua drumul – soții Palmer, soții Lander, șchiopul Biggers, dănțuitoarea Pammy și toți ceilalți.

Ei, și ce dacă? Amtrak le va ține bagajele în San Francisco; măcar asta putea avea încredere că o vor face cum se cuvine. El și Willa puteau găsi autogara din localitate. Compania Greyhound trebuie să fi descoperit Wyomingul.

Întâlni în cale o cutie de Budweiser și merse mai departe o vreme lovind-o cu piciorul. Apoi o lovi greșit, trimițând-o între ierburi, și-n vreme ce cumpănea dacă să se ducă sau nu după ea, auzi zvon de muzică: o linie de bas și țiuitul unei chitare electrice, care lui întotdeauna i se păruse că sună ca niște lacrimi cromate. Chiar și-n cântecele vesele.

Ea era acolo, asculta muzica aceea. Nu fiindcă era cel mai apropiat loc cu muzică, ci fiindcă era locul potrivit. Știa asta. Așa că lăsă cutia de bere în pace și porni spre sunetul chitarei electrice, tenișii lui ridicând în aer praf pe

care vântul îl purta departe. Urmă sunetul unui set de tobe, apoi o săgeată roșie de neon sub o firmă pe care scria doar 26. Ei, de ce nu? Doar aceasta era Route 26, în definitiv. Era un nume perfect logic pentru o tavernă.

Avea două parcări, una în față, pavată și ticsită de camionete și mașini mici, majoritatea americane și majoritatea vechi de cel puțin cinci ani, și una în lateral, cu pietriș. În aceea, șiruri de semitrailere stăteau sub becuri cu sodiu care împrăștiau o lumină alb-albăstrie puternică. David putea deja auzi chitarele ritmică și solo și citi ce scria pe marchiza de deasupra ușii: DOAR ÎN SEARA ACEASTA THE DERAILERS 5 $ INTRARE.

The Derailers[1], gândi el. Ei, da' chiar că a nimerit formația.

David avea o bancnotă de cinci în portofel, însă foaierul era gol. Dincolo de el, un ring mare, din lemn masiv, era doldora de cupluri care dansau lent, majoritatea purtând jeanși și cizme de cowboy și strângându-se reciproc de fund în vreme ce formația își vedea de treabă cu „Wasted Days and Wasted Nights". Era o interpretare zgomotoasă, lacrimogenă și – din câte își dădea seama David Sanderson – perfect armonică. Mirosul de bere, transpirație, aftershave Brut și parfum de la Wal-Mart îl lovi ca un pumn în nas. Râsetele și conversațiile – până și un *iha!* dezlănțuit din cealaltă parte a ringului de dans – erau ca niște sunete auzite într-un vis pe care îl ai iar și iar în anumite momente critice ale vieții: visul că ești nepregătit la un examen important, visul că ești gol în public, visul că ești în cădere, visul în care te grăbești spre un colț într-un oraș străin, convins că soarta ta depinde de asta.

David se gândi să pună bancnota de cinci dolari înapoi în portofel, apoi se aplecă în ghișeul de bilete și-o lăsă să cadă pe masa de acolo, care era goală cu excepția unui pachet de Lucky Strikes așezat pe un roman de Danielle Steel în ediție de buzunar. După aceea intră în aglomerata sală principală.

The Derailers atacară ceva alert și dansatorii mai tineri începură să dea din cap ca niște copii la un concert punk. În stânga lui David, două duzini sau mai bine de cupluri vârstnice începură să danseze în șiruri. Se uită mai bine și observă că era de fapt un singur rând. Peretele din spate era din oglindă, făcând ringul de dans să pară de două ori mai mare decât era în realitate.

Un pahar se sparse.

---

[1] Aprox. Deraiații (n. tr.).

– Ești bun de plată, camarade! strigă vocalistul în vreme The Derailers executau porțiunea instrumentală și dansatorii îi aplaudară vorbele, care probabil că păreau relativ spirituale, cugetă David, dacă aveai suficientă tequila la bord.

Barul era în formă de potcoavă și deasupra lui, în neon, plutea o replică a Wind River Range. Era roșu, alb și albastru; în Wyoming, culorile astea păreau a fi la mare preț. Un panou luminos, în aceeași gamă de roșu, alb, albastru, proclama TE AFLI ÎN ȚARA LUI DUMNEZEU, CAMARADE. Era flancat de logoul Budweiser în stânga și de cel al Coors în dreapta. Mulțimea care aștepta să fie servită era așezată pe patru rânduri. Un trio de barmani în cămăși albe și veste roșii manevrau shakere de cocteil aidoma unor revolvere.

Localul era mare cât un hambar – probabil că înăuntrul lui, zbenguindu-se, erau cinci sute de oameni –, însă el nu-și făcea probleme cu găsitul Willei. Libidoul meu e activat, gândi tăind un colț al ringului de dans, aproape dansând el însuși în timp ce făcea slalom printre diverși cowboy și cowgirl rotitori.

Dincolo de bar și de ring era un salon întunecat și mic, cu separeuri cu pereți despărțitori înalți. Majoritatea erau ocupate de grupuri de câte patru, de regulă cu câte o halbă sau două care să-i țină alimentați. Reflexiile în peretele de oglindă transformau fiecare grup de patru în opt. Doar un singur separeu nu era complet plin. Willa ședea singură, rochia ei cu guler înalt și imprimeuri florale părând nelalocul ei printre toți acei jeanși Levi's, fuste de dril și cămăși cu nasturi perlați. Nu-și luase nici ceva de băut, nici de mâncat – masa era goală.

Nu-l văzu la început. Era cu ochii la dansatori. Era rumenă la față și avea gropițe adânci la colțurile gurii. Părea la kilometri distanță de locul acela, însă el niciodată n-o iubise mai mult. Aceasta era Willa în pragul zâmbetului.

– Bună, David, spuse ea când el se strecură alături. Speram să vii. M-am gândit că o vei face. Nu-i așa că formația aia cântă foarte bine? Sunt atât de zgomotoși!

Aproape trebuia să strige ca să se facă auzită, iar David observă că și asta-i plăcea fetei. Și după ce-i aruncă o privire scurtă, întoarse ochii spre dansatori.

– Da' știu că le au cu muzica, zise el. Și le aveau. Simțea că-l fură și pe el, în ciuda anxietății care se întorsese. Acum, că o găsise, își făcea din nou griji că vor pierde trenul ăla nenorocit. Vocalistul seamănă la glas cu Buck Owens.

– Da? Willa se uită la el, zâmbind. Cine-i Buck Owens?

– N-are importanță. Ar trebui să ne întoarcem la gară. Doar dacă, desigur, nu vrei să mai rămâi abandonată aici o zi.

– Asta s-ar putea să nu fie atât de trist. Îmi place într-un fel lo... uau, ai grijă!

Un pahar descrise o boltă peste ringul de dans, scânteind scurt verde și auriu în luminile scenei, și se făcu țăndări undeva afară din câmpul vizual. Se iscară chiote și câteva aplauze – Willa aplauda și ea –, însă David văzu un cuplu de zdrahoni cu tricouri pe care erau imprimate cuvintele SECURITATE și SERENITATE apropiindu-se de locul aproximativ din care fusese lansat proiectilul.

– Ăsta-i genul de loc unde poți paria că vei vedea patru bătăi cu pumnii în parcare înainte de ora unsprezece, zise David, și deseori o cafteală generală înainte de ultima comandă.

Ea râse, îndreptă degetele arătătoare spre el ca niște pistoale.

– Bun așa! Vreau să văd!

– Iar eu vreau să ne ducem înapoi, spuse el. Dacă vrei să te distrezi în tavernele din San Francisco, te duc eu. Promit solemn.

Ea-și răsfrânse buza inferioară și își scutură pe spate părul blond-nisipiu.

– N-ar fi la fel. N-ar fi, și tu știi asta. În San Francisco, probabil că se bea... știu și eu... bere macrobiotică.

Asta îl făcu să râdă. Asemenea ideii unui bancher de investiții pe nume Sperietorul de Lupi, ideea berii macrobiotice era pur și simplu prea deplasată. Anxietatea însă era prezentă, dincolo de râs; de fapt, nu alimenta oare râsul?

– Vom lua o scurtă pauză și ne vom întoarce, anunță vocalistul, ștergându-și fruntea. Beți mai departe acum, și țineți minte: eu sunt Tony Villanueva și împreună suntem The Derailers.

– Acum e momentul să ne ridicăm și s-o ștergem, zise David și o luă de mână.

El se strecură afară din separeu, numai că ea nu veni. Nu îi dădu însă nici drumul mâinii și el se așeză la loc, simțind un fior de panică. Își spuse că acum știa cum se simte un pește când înțelege că nu poate scuipa cârligul din gură, că acesta e înfipt bine de tot și că dl Păstrăv va fi scos pe mal, unde se va zbate pentru ultima oară în viață. Îl privea cu aceiași ochi albaștri criminali și cu aceleași gropițe adânci: Willa în pragul zâmbetului, viitoarea lui soție, care citea romane dimineața și poezie seara și considera că știrile de la TV sunt... cum spunea ea? Efemeride.

– Uită-te la noi, rosti ea și întoarse privirea de la el.

Se uită și el spre peretele de oglindă din stânga lor. Acolo, văzu un cuplu frumos de tineri de pe Coasta de Est, eșuați în Wyoming. În rochia înflorată, ea arăta mai bine decât el, însă bănuia că lucrul acesta va fi întotdeauna valabil. Se uită de la Willa-din-oglindă la cea aievea, cu sprâncenele ridicate.

– Nu, uită-te din nou, îl îmboldi ea. Gropițele erau la locul lor, doar că acum era serioasă – atât de serioasă pe cât putea fi în atmosfera aceea de petrecere, în tot cazul. Și gândește-te la ce ți-am spus.

Îi stătea pe limbă să răspundă: Tu mi-ai spus multe lucruri și mă gândesc la toate, însă acesta era răspunsul clasic al iubitului, adorabil și esențialmente fără noimă. Și fiindcă știa la ce anume se referea ea, se uită din nou fără a scoate o vorbă. De data aceasta se uită cu adevărat, și în oglindă nu era nimeni. Privea singurul separeu gol din 26. Se întoarse spre Willa uluit... și totuși cumva deloc surprins.

– Te-ai gândit vreodată cum poate o femeie prezentabilă să stea aici singură cuc când localul freamătă de energie? întrebă ea.

El clătină din cap. Nu se gândise. La multe lucruri nu se gândise, cel puțin până acum. Când mâncase sau băuse ceva ultima dată, de pildă. Ori cât era ceasul, ori când fusese ultima dată zi. Nu știa exact nici măcar ce se întâmplase cu el. Doar că Northern Flyer ieșise de pe șine și acum, printr-o coincidență bizară, ei erau acolo și ascultau o formație country-western numită...

– Am lovit cu piciorul într-o cutie, spuse el. Venind încoace, am lovit cu piciorul într-o cutie.

– Da, zise ea, și ne-ai văzut în oglindă când te-ai uitat prima dată, nu? Percepția nu este totul, însă percepția și așteptările împreună?... Făcu un semn cu ochiul, apoi se aplecă spre el. Sărutându-l pe obraz, sânul ei se apăsă pe brațul lui și senzația fu încântătoare – categoric, senzația atingerii unui trup viu. Sărmanul de tine, David. Îmi pare rău. Ai fost totuși curajos să vii. Nu credeam că o vei face, ăsta-i adevărul.

– Trebuie să ne întoarcem și să le spunem celorlalți.

Fata strânse din buze.

– De ce?

– Pentru că...

Doi bărbați cu pălării de cowboy conduseră două femei în jeanși, cămăși stil western și părul prins în coadă, care râdeau, spre separeul lor. Apropiindu-se

de el, pe chipul lor apăru o expresie identică de nedumerire – nu tocmai teamă – și schimbară direcția, luând-o către bar. Ne simt prezența, gândi David. Ca o pală de aer rece care-i îndepărtează – asta suntem noi acum.

– Pentru că asta e corect să facem.

Willa râse. Un sunet reținut.

– Mi-amintești de bătrânul care vindea fulgi de ovăz la TV.

– Scumpa mea, ei cred că așteaptă să vină un tren care să-i ia!

– Ei, poate că trenul există! Se simți pe dată înspăimântat de neașteptata ei ferocitate. Poate e cel despre care se tot cântă, trenul din cântecelele gospel, trenul către mântuire, cel în care nu pot urca jucătorii de noroc și hoinarii...

– Nu cred că Amtrak face curse către rai, opină David. Spera să o facă să râdă, însă ea coborî privirea spre mâini aproape supărată și el simți dintr-odată atingerea unei intuiții. Mai știi ceva? Ceva ce ar trebui să le spunem? Știi, nu-i așa?

– Nu știu de ce-ar trebui să ne deranjăm, când putem rămâne aici, zise ea. Și oare irascibilitate era ceea ce i se citea în glas? El așa credea. Aceasta era o Willa la care nu s-ar fi așteptat niciodată. Oi fi tu nițel miop, David, dar măcar ai venit. Pentru asta te iubesc.

Și-l sărută din nou.

– Am întâlnit și un lup, spuse el. Am bătut din palme și l-am speriat. Mă gândeam să-mi schimb numele în Sperietorul de Lupi.

Willa îl privi un moment cu gura deschisă și David avu timp să gândească: A trebuit să murim ca să o pot surprinde cu adevărat pe femeia pe care o iubesc. Apoi ea se lăsă pe spătarul tapițat al separeului, hohotind de râs. O chelneriță care trecea pe acolo scăpă zgomotos o tavă plină cu beri și înjură colorat.

– Sperietorul de Lupi! făcu Willa entuziasmată. Va trebui să-ți spun așa în pat! „O, o, Sperietorule de Lupi, ce mare ești! Ce mult păr ai!"

Chelnerița se uita la spuma de pe jos, înjurând în continuare ca un marinar în permisie pe uscat. Ținându-se, în același timp, departe de acel singur separeu gol.

David spuse:

– Crezi că o mai putem face? Dragoste, adică?

Willa își șterse lacrimile și rosti:

– Percepție și așteptări, îți amintești? Împreună pot muta munții din loc. Îi luă iarăși mâna. Eu încă te iubesc și tu încă mă iubești. Nu?

– Păi, nu sunt eu Sperietorul de Lupi? întrebă el.

Îi dădea mâna să glumească, deoarece simțurile lui nu puteau crede că era mort. Se uită pe după ea, în oglindă, și văzu reflexia lor. Apoi doar a lui, mâna sa nemaiținând nimic. Apoi dispărură amândoi. Și totuși... el respira, simțea miros de bere și whisky și parfum.

Un picolo venise de undeva și o ajuta pe chelneriță să strângă mizeria.

– Am avut impresia că leșin, o auzi David spunând.

Oare acesta era genul de lucruri pe care le auzeai în viața de apoi?

– Cred că o să merg înapoi cu tine, zise ea, dar nu rămân în gara aia anostă cu oamenii ăia anoști, când există locul ăsta.

– Bine, făcu el.

– Cine-i Buck Owens?

– O să-ți spun totul despre el, vorbi David. Și despre Roy Clark. Dar mai întâi îmi spui tu ce mai știi.

– De majoritatea dintre ei nici nu-mi pasă, zise ea, dar Henry Lander e simpatic. La fel și soția lui.

– Nici Phil Palmer nu-i rău.

Fata strâmbă din nas.

– Pilula Phil.

– Ce știi, Willa?

– O să vezi cu ochii tăi, dacă ești atent.

– N-ar fi mai simplu dacă...

Aparent, nu. Fata se ridică până ce atinse marginea mesei cu coapsele și arătă cu degetul.

– Uite! Revine formația!

Când el și Willa se întoarseră pe drum, ținându-se de mână, luna era la zenit. David nu înțelegea cum era posibil – stătuseră doar la primele două cântece după pauză – însă acolo era, plutea în înaltul cerului pe întinderea lui întunecată, presărată cu stele. Asta era tulburător, totuși ceva îl tulbura și mai abitir.

– Willa, spuse, în ce an suntem?

Ea căzu pe gânduri. Vântul îi flutura rochia așa cum ar fi fluturat rochia oricărei femei în viață.

– Nu-mi amintesc exact, zise ea într-un târziu. Nu-i așa că e ciudat?

– Ținând cont că nu-mi aduc aminte când am mâncat sau când am băut un pahar cu apă ultima dată? Nu e foarte ciudat. Dar dacă ar fi să ghicești, ce ai spune? Repede, fără să te gândești.

– O mie nouă sute... optzeci și opt?

David încuviință din cap. El, unul, ar fi spus 1987.

– Era o fată la bar care purta un tricou pe care scria LICEUL CROWHEART SPRINGS, PROMOȚIA '03. Și dacă avea vârsta necesară pentru a intra într-un bar...

– Atunci '03 trebuie să fi fost acum cel puțin trei ani.

– Așa mă gândeam și eu. Se opri. Nu poate fi 2006, Willa, nu-i așa? Adică, secolul douăzeci și unu?

Înainte ca ea să poată răspunde, auziră un *clic-clic-clic* de gheare pe asfalt. De data aceasta nu doar o singură pereche; de data aceasta erau patru lupi în urma lor, pe șosea. Cel mai mare, stând în fața celorlalți, era cel care venise după David, când se îndrepta spre Crowheart Springs. Ar fi recunoscut blana aceea răpănoasă dintr-o mie. Ochii lui erau mai luminoși acum. O semilună plutea în fiecare ca o lampă scufundată în apă.

– Ne văd! strigă Willa într-un fel extatic. David, ne văd! Se lăsă într-un genunchi pe o linie albă a marcajului întrerupt dintre benzile de mers și întinse mâna dreaptă. Scoase un cloncănit cu limba și spuse: Aici, băiete! Haide!

– Willa, nu cred că e o idee prea bună.

Ea nu-i dădu atenție, lucru perfect specific ei. Willa avea propriile idei despre lucruri. Ea voise să meargă de la Chicago la San Francisco cu trenul – deoarece, argumentase ea, voia să știe cum e să te fuți în tren. Mai ales într-unul care gonea cu viteză și se legăna puțin.

– Haide, băiat mare, hai la mămica ta!

Fiara cea mare veni, urmată de tovarășa lui și de cei doi... se numeau oare cârlani?... ai lor. Când lungi botul (și toți dinții aceia sclipitori) spre mâna subțire întinsă, luna îi umplu ochii perfect un moment, făcându-i argintii. Apoi, chiar înainte ca botul lui lung să atingă pielea ei, lupul scoase o serie de scâncete ascuțite și sări înapoi atât de iute, încât pentru un moment stătu

ridicat pe labele din spate, cu cele din față lovind aerul și cu blana albă de pe burtă la vedere. Ceilalți se împrăștiară. Fiara cea mare execută o rotire aproape în aer și o zbughi între buruienile din dreapta drumului, continuând să scheaune, cu coada între picioare. Ceilalți îl urmară.

Willa se ridică și se uită la David cu o expresie de profundă suferință, imposibil de îndurat. El coborî privirea în pământ.

– De asta m-ai adus aici, în întuneric, când eu ascultam muzică? îl chestionă ea. Ca să-mi arăți ce sunt acum? De parcă eu n-aș ști!

– Willa, îmi pare rău.

– Nu încă, dar îți va părea. Îl luă iar de mână. Haide, David.

Acum, el riscă o privire.

– Nu ești supărată pe mine?

– O, puțin... însă doar pe tine te am acum și nu vreau să te pierd.

La scurt timp după ce văzură lupii, David observă o cutie de Budweiser pe marginea drumului. Era aproape sigur că era cea pe care o lovise cu piciorul, purtând-o cu el, până când o lovise strâmb, trimițând-o între ierburi. Iat-o din nou, în poziția inițială... întrucât el n-o lovise nicicând cu piciorul, desigur. Percepția nu este totul. Willa spusese asta; totuși, percepția și așteptările împreună?... Pune-le laolaltă și te alegi cu orice-ți dorește mintea, chiar și cu o cană cu unt de arahide Reese's.

Lovi cutia și o trimise cu piciorul între buruieni, iar după ce trecură de locul acela, se uită înapoi și ea tot acolo era, exact unde stătea de când cine știe ce cowboy – poate în drum spre 26 – o azvârlise pe geamul camionetei sale. Își aminti că în *Hee Haw* – serialul acela vechi în care jucau Buck Owens și Roy Clark – obișnuiau să numească, în glumă, camionetele Cadillacuri pentru cowboy.

– De ce zâmbești? îl întrebă Willa.

– Îți spun mai târziu. Se pare că vom avea timp berechet.

Se opriră în fața gării Crowheart Springs, ținându-se de mână în clarul lunii asemenea lui Hansel și Gretel în fața casei de turtă dulce. Lui David, vopseaua verde a clădirii lunguiețe i se părea că arată cenușie în lumina lunii și, chiar dacă știa că WYOMING și „STATUL EGALITĂȚI" erau vopsite în roșu, alb și albastru, cuvintele puteau fi de absolut orice culoare. Observă o foaie

de hârtie, protejată de intemperii cu o folie de plastic, capsată pe unul dintre stâlpii ce flancau scările largi care duceau la ușile duble. Phil Palmer era tot acolo, sprijinit în prag.

– Hei, țâcă! strigă Palmer spre ei. Ai o pipă?

– Scuze, domnule Palmer, zise David.

– Parcă spuneai că-mi aduci un pachet.

– N-am întâlnit niciun magazin în drum, se justifică David.

– Nu aveau țigări acolo unde-ai fost, păpușă? întrebă Palmer.

Era genul de om care le spunea tuturor femeilor de-o anumită vârstă păpușă; îți dădeai seama de asta doar uitându-te la el, așa cum știai și că dacă s-ar întâmpla să-ți petreci timpul cu el într-o după-amiază zăpușitoare de august, și-ar lăsa pălăria pe spate ca să-și șteargă fruntea și ți-ar spune că de vină nu era căldura, ci umiditatea din aer.

– Sunt sigură că aveau, răspunse Willa, dar mi-ar fi fost greu să le cumpăr.

– Vrei să-mi spui de ce, dulceață?

– Dumneata de ce crezi?

Palmer își încrucișă însă brațele pe pieptul îngust și nu spuse nimic. De undeva dinăuntru, soția lui strigă:

– Avem pește la cină! Și zi așa, cin' să se abțină? Urăsc cum miroase locul ăsta! Biscuiți!

– Suntem morți, Phil, zise David. De aia. Fantomele nu pot cumpăra țigări.

Palmer îl privi preț de câteva secunde și, înainte să râdă, David văzu nu doar că bărbatul îl credea, ci că știuse asta de la început.

– Am auzit multe motive pentru a nu aduce cuiva ceva ce ți-a cerut, rosti el, însă aș zice că ăsta e cel mai cel.

– Phil...

Dinăuntru:

– Pește la cină! O, mama mă-sii!

– Iertați-mă, copii, spuse Palmer. Mă cheamă datoria.

Și plecă. David se întoarse spre Willa, gândindu-se că-l va întreba la ce altceva se aștepta, însă Willa studia anunțul afișat lângă scări.

– Uită-te la asta, zise ea. Spune-mi ce vezi.

La început nu văzu nimic, deoarece luna se reflecta în folia de plastic protectoare. Făcu un pas înainte, apoi unul la stânga, dând-o astfel pe Willa la o parte.

– În partea de sus scrie SOLICITAREA INTERZISĂ DIN ORDINUL ȘERIFULUI ȚINUTULUI SUBLETTE, apoi ceva cu litere mici – bla-bla-bla – și-n partea de jos...

Ea îl înghionti cu cotul. Și nu blând.

– Nu te mai prosti și uită-te bine, David. N-am chef să stau aici toată noaptea.

Nu vezi nici ce ai în fața ochilor.

Se întoarse cu spatele la gară și scrută șinele de cale ferată care străluceau în bătaia lunii. Dincolo de ele era un lanț mare de rocă albă, cu partea superioară plată – aia de colea-i o terasă, camarade, iegzact ca-n filmele-alea vechi cu John Ford.

Întoarse privirea spre anunț și se întrebă cum de putuse un bancher de investiții baban și rău ca Sperietorul de Lupi Sanderson confunda TRECEREA cu SOLICITAREA.

– Scrie TRECEREA INTERZISĂ DIN ORDINUL ȘERIFULUI ȚINUTULUI SUBLETTE, citi el.

– Foarte bine. Și sub bla-bla-bla, acolo ce scrie?

La început, nu putu citi nimic din cele două rânduri de jos; la început, acele două rânduri cuprinseră doar simboluri ininteligibile, posibil fiindcă mintea lui, care refuza să creadă toate acestea, nu izbutea să găsească o traducere inofensivă. Așa că se uită din nou spre șinele de cale ferată și nu fu tocmai surprins să vadă că acestea nu mai străluceau în bătaia lunii; acum, oțelul era ruginit și între traverse creșteau buruieni. Când întoarse iar capul, gara era o construcție coșcovită și părăginită, cu geamurile bătute în scânduri și majoritatea țiglelor de pe acoperiș lipsă. NU PARCAȚI ZONĂ TAXI dispăruse de pe asfalt, care era crăpat și plin de gropi. Încă se mai putea citit WYOMING și „STATUL EGALITĂȚI“ pe peretele clădirii, însă acum cuvintele erau niște fantome. Ca noi, gândi el.

– Mai departe, zise Willa – Willa care avea propriile idei despre lucruri, Willa care vedea ce era în fața ochilor ei și voia să vezi și tu, chiar și atunci când a vedea era un lucru crud. Acesta e ultimul tău test. Citește ultimele două rânduri de jos și-apoi vom putea să ne vedem de treabă.

El suspină.

– Spune ACEASTĂ PROPRIETATE ESTE SECHESTRATĂ. Și mai jos DEMOLARE PROGRAMATĂ ÎN IUNIE 2007.

– Primești nota 10. Acum hai să vedem dacă mai vrea să vină cineva în oraș ca să-i ascultăm pe The Derailers. Îi voi spune lui Palmer să privească partea plină a paharului – nu putem cumpăra țigări, dar oamenii ca noi nu trebuie să plătească bilet de intrare.

Doar că nimeni nu voia să vină în oraș.

– Cum adică suntem morți? De ce spune așa o grozăvie? îl întrebă Ruth Lander pe David și ceea ce-l rodea de moarte (un fel de a spune) nu era reproșul din vocea ei, ci expresia ochilor ei înainte să-și lipească fața de umărul sacoului reiat al lui Henry. Deoarece și ea știa.

– Ruth, spuse el, nu-ți zic asta ca să te necăjesc...

– Atunci, termină! strigă ea cu vocea înfundată.

David văzu că toți, mai puțin Helen Palmer, se uitau la el cu mânie și ostilitate. Helen mișca afirmativ din cap și bolborosea între soțul ei și doamna Rhinehart, al cărei nume mic probabil era Sally. Stăteau în lumina fluorescentă în grupulețe... doar că, atunci când el clipi, lumina fluorescentă se stinsese. Atunci, pasagerii abandonați rămaseră doar siluete vagi în lumina spartă a lunii ce reușea să pătrundă printre scândurile cu care erau acoperite ferestrele. Soții Lander nu erau pe o bancă; ședeau pe o podea prăfuită, lângă o movilă mică de fiole de cocaină goale – da, cocaina aparent își găsise drumul și până acolo, în țara lui John Ford – și se vedea un cerc șters pe un perete, nu departe de colțul unde Helen Palmer stătea pe vine și bolborosea. Apoi David clipi din nou și lumina fluorescentă reveni. La fel și ceasul mare care acoperea cercul acela șters.

Henry Lander spuse:

– Cred c-ar fi mai bine să pleci acum, David.

– Ascultă un minut, Henry, zise Willa.

Henry întoarse privirea spre ea și David citi fără probleme aversiunea de pe chipul său. Orice fărâmă de simpatie ar fi avut Henry pentru Willa Stuart acum dispăruse.

– Nu vreau să ascult, grăi Henry. O supărați pe soția mea.

– Da, făcu un bărbat gras cu șapcă Seattle Mariners pe cap. David credea că îl chema O'Casey. Ceva specific irlandez, cu apostrof, în orice caz. Ciocu' mic, fetiță!

Willa se aplecă spre Henry și Henry se trase puțin în spate, ca și când respirația ei ar fi mirosit urât.

– Singurul motiv pentru care i-am permis lui David să mă tragă înapoi aici este pentru că locul acesta va fi demolat! Știi ce-i aia bilă de demolări, Henry? Sunt sigură că ești destul de deștept ca să te prinzi de conceptul ăsta.

– Fă-o să înceteze! plânse Ruth, cu vocea înfundată.

Willa se aplecă și mai tare; ochii ei ardeau puternic pe fața aceea îngustă, frumușică.

– Iar când bila de demolări va pleca și camioanele vor duce de aici rahaturile care înainte alcătuiau stația asta – stația asta veche – voi unde veți fi?

– Lasă-ne în pace, te rog, spuse Henry.

– Henry... îți spun și eu ce i-a spus corista arhiepiscopului: negarea nu-i un râu care curge în Egipt[1].

Ursula Davis, care o antipatizase pe Willa de la prima privire, făcu un pas înainte, cu bărbia ridicată.

– Dă-te-n pizda mă-tii, jigodie încurcă-lume ce ești.

Willa se răsuci.

– Nu pricepe niciunul dintre voi? Sunteți morți, cu toții suntem morți, și cu cât stăm mai mult într-un loc, cu atât ne va fi mai greu să plecăm altundeva!

– Are dreptate, admise David.

– Mda, și dacă ar spune că luna e-o roată de brânză, tu ai spune caşcaval, rosti Ursula. Era o femeie înaltă, incredibil de frumoasă, la vreo patruzeci de ani. Iartă-mi limbajul, dar ți-a sucit mințile cu pizda ei ceva de speriat.

Dudley scoase iarăși nechezatul acela surprinzător și doamna Rhinehart începu să își tragă nasul.

– Voi doi supărați pasagerii.

Acesta era Rattner, conductorul pirpiriu și amărât. Aproape că nu scosese o vorbă până atunci. David clipi, în gară se lăsă din nou întunericul străpuns doar de lumina lunii pentru un moment, și văzu că jumătate din capul lui Rattner lipsea. Restul feței lui fusese înnegrită de foc.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Cuvintele *denial* („negare“) și *the Nile* („Nilul“) se pronunță în mod asemănător (n. red.).

– Vor demola locul ăsta și voi nu veți mai putea merge nicăieri! strigă Willa. Nicăieri... în pizda mă-sii! Își șterse lacrimile de furie de pe obraji cu ambii pumni. De ce nu veniți în oraș cu noi? Vă arătăm noi drumul. Acolo măcar sunt oameni... și lumini... și muzică.

– Mami, eu vreau să aud puțină muzică, zise Pammy Andreeson.

– Liniște, o apostrofă mama ei.

– Am știu dacă am fi morți, zise Biggers.

– Aici te-a luat, fiule, spuse Dudley și-i făcu un semn cu ochiul lui David. Ce s-a întâmplat cu noi? Cum am ajuns să fim morți?

– Nu... nu știu, răspunse David.

Se uită la Willa. Willa ridică din umeri și clătină din cap.

– Vezi? făcu Rattner. A fost o deraiere. Se întâmplă... ei, voiam să spun tot timpul, dar nu-i așa, nici chiar aici unde sistemul feroviar necesită muncă serioasă de reparație, dar din când în când, la câte un nod de cale ferată...

– Am căzut, zise Pammy Andreeson. David se uită la ea, se uită cu adevărat și, pentru un moment, văzu un cadavru cu părul ars complet, în zdrențele putrede ale unei rochițe. Și-am căzut, și-am căzut, și-am căzut. Apoi...

Scoase un sunet gros, gutural, împreună mâinile mici și murdare, după care le depărtă iute: o explozie, în limbajul semnelor folosit de toți copiii.

Păru că ar mai vrea să spună ceva, dar înainte să apuce, mama ei o plesni pe nepusă masă peste față, o plesni atât de tare încât dințișorii ei se văzură o clipă, dezgoliți într-un rânjet involuntar, și de la colțul gurii îi sări saliva. Pammy se uită un moment în sus, șocată, nevenindu-i să creadă, după care izbucni într-un vaier strident, pe o singură notă, mult mai dureros la auz față de cântecelul ei pentru șotron.

– Ce știm noi despre minciună, Pamela? țipă Georgia Andreeson, apucând-o pe copilă de braț. Degetele ei se afundară și aproape dispărură.

– Nu minte! zise Willa. Am ieșit de pe șine și am căzut în defileu! Acum mi-aduc aminte, și-ți aduci aminte și tu! Așa-i? Așa-i! Ți se citește pe față! Ți se citește pe față, futu-i mama ei de treabă!

Fără a se uita în direcția ei, Georgia Andreeson îi arătă Willei degetul mijlociu. Cu cealaltă mână o scutura pe Pammy înainte și înapoi. David văzu un copil mișcându-se într-o direcție, un cadavru carbonizat în cealaltă. Oare ce anume luase foc? Acum își amintea căderea, însă ce luase foc? Nu-și aducea aminte; poate pentru că refuza să-și aducă aminte.

– Ce știm noi despre minciună? strigă Georgia Andreeson.

– Că e rea, mami! bolborosi copila.

Femeia o trase în întuneric, fetița continuând să urle în felul acela monoton.

După ele se lăsă un moment de tăcere – toți ascultau cum Pammy era târâtă în exil –, după care Willa se întoarse spre David.

– Îți ajunge?

– Da, spuse el. Hai să mergem.

– Drum bun și cale bătută, cin' vă prinde să vă fută! le ură Biggers cu o exuberanță dementă și Dudley izbucni în hohote pițigăiate de râs.

David se lăsă condus de Willa spre ușile duble, unde Phil stătea sprijinit de canat, cu brațele încă încrucișate pe piept. Acolo, David își trase mâna din mâna Willei și se duse la Helen Palmer, care ședea în colț și se legăna înainte și înapoi. Femeia ridică spre el doi ochi negri, năuciți.

– Avem pește la cină, zise ea pe un ton ca de șoaptă.

– De asta nu-s sigur, spuse el, dar aveai dreptate despre mirosul locului ăstuia. Biscuiți vechi și infecți. Se uită îndărăt și-i văzu pe ceilalți cum se holbau la el și la Willa în semiîntunericul clarului de lună care putea fi lumină fluorescentă, dacă-ți doreai asta cu destulă tărie. E mirosul pe care îl capătă locurile când stau mult timp închise, presupun, încheie el.

– Mai bine șterge-o, mucea, zise Phil Palmer. Nimeni nu-i interesat de gogoșile tale.

– Îmi dau seama, spuse David și o urmă pe Willa în întunericul gonit de lună.

În urma sa, ca o șoaptă tristă a vântului, o auzi pe Helen Palmer spunând:

– Întâi aia, dup' aia astălaltă!

Cu kilometrii parcurși înapoi spre 26 se făcură paisprezece și jumătate în total pentru noaptea aceea, însă David nu era câtuși de puțin obosit. Bănuia că fantomele nu obosesc, la fel cum nu li se face foame ori sete. Pe lângă asta, era o altă noapte. Luna era plină acum, strălucea ca un dolar de argint în mijlocul cerului, iar parcarea din față de la 26 era goală. În cea cu pietriș din lateral, câteva trailere stăteau în pace și unul huruia somnoros cu farurile de poziție aprinse. Acum, anunțul de pe marchiză spunea: ÎN WEEKENDUL ACESTA THE NIGHTHAWKS ADU-ȚI IUBITA ȘI SCOATE BANUL NU UITA.

– Frumos, zise Willa. Mă duci și pe mine, Sperietorule de Lupi? Nu sunt eu oare iubita ta?

– Ești și te duc, răspunse David. Întrebarea e ce facem acum. Pentru că taverna e închisă.

– Intrăm oricum, desigur, spuse ea.

– Precis e închis.

– Nu și dacă noi nu vrem să fie. Percepția, adu-ți aminte. Percepția și așteptările.

El își aminti și, când încercă ușa, aceasta se deschise. Mirosurile de birt erau încă prezente, amestecate acum cu izul plăcut al soluției de curățat cu aromă de pin. Scena era goală și taburetele erau așezate pe bar, cu picioarele în sus, însă replica din neon a Wind River Range lumina în continuare, fie deoarece conducerea o lăsase aprinsă după ora închiderii, fie pentru că așa voiau el și Willa să fie. Aceasta din urmă părea varianta cea mai probabilă. Ringul de dans părea foarte mare acum, că era gol, mai ales dublat de peretele-oglindă. Munții de neon pâlpâiau cu susul în jos în adâncimile lui lucioase.

Willa inspiră adânc.

– Simt miros de bere și parfum, spuse ea. Un miros intens. E încântător.

– Tu ești încântătoare, zise David.

Ea se întoarse către el.

– Atunci, sărută-mă, cowboy.

O sărută acolo, la marginea ringului de dans, și judecând după ce simțea el, faptul de-a face dragoste nu ieșea din discuție. Nicidecum.

Ea îi sărută ambele colțuri ale gurii, apoi făcu un pas în spate.

– Pune o monedă în tonomat, vrei? Am chef să dansez.

David se duse la tonomatul de la capătul barului, introduse o monedă și alese piesa D19 – „Wasted Days and Wasted Nights“, versiunea Freddy Fender. Afară, în parcare, Chester Dawson, care hotărâse să mai întârzie acolo câteva ore înainte să-și reia drumul spre Seattle cu un transport de electronice, ridică fruntea, având impresia că auzea muzică, concluzionă că era doar parte a unui vis și adormi la loc.

David și Willa se mișcară încet în jurul ringului gol, uneori reflectându-se în peretele-oglindă și alteori nu.

– Willa...

– Liniște puțin, David. Iubita vrea să danseze.

David tăcu. Își îngropă fața în părul ei și se lăsă purtat de muzică. Se gândi că vor rămâne acolo mai departe și că, din când în când, oamenii îi vor vedea. 26 putea chiar să capete reputația că este bântuit, totuși probabil că nu; oamenii nu se gândesc mult la fantome în timp ce beau, decât poate dacă beau singuri. Uneori, când aveau să închidă, barmanul și ultima chelneriță (cea cu vechime mai mare, cea răspunzătoare cu împărțitul bacșișurilor) poate vor avea neplăcuta senzație că sunt priviți. Uneori vor auzi muzică și după ce muzica s-a oprit sau vor surprinde mișcare în oglinda de lângă ringul de dans sau în cea din salon. De regulă, doar cu colțul ochiului. David credea că ar fi putut ajunge în locuri mai bune, însă una peste alta, 26 nu era rău. Până la închidere era populat. Iar muzica va cânta mereu.

Se întrebă ce se va alege de ceilalți când bila de demolări le va distruge iluzia – și asta era inevitabil să se întâmple. Curând. Se gândi la Phil Palmer încercând să-și protejeze soția îngrozită de molozul care n-avea cum să o rănească, întrucât ea, la drept vorbind, nici nu era acolo. Se gândi la Pammy Andreeson ghemuită în brațele mamei ei, care țipa. La Rattner, conductorul blând la vorbă, spunând: „Rămâneți calmi, oameni buni“, pe un glas ce nu se putea auzi peste huruitul utilajelor uriașe, galbene. Se gândi la vânzătorul ambulant de cărți, Biggers, încercând să alerge cu piciorul lui rănit, șchiopătând și-n cele din urmă căzând la pământ, în vreme ce bila de demolări se avânta și buldozerele mârâiau și mușcau și lumea se năruia.

Îi plăcea să creadă că trenul lor va sosi înainte de asta – că forța așteptărilor lor, combinate, îl va face să vină – însă nu era foarte convins de asta. Luă în calcul chiar și ideea că șocul i-ar putea epuiza și ei s-ar stinge pur și simplu ca flacăra lumânării într-o pală puternică de vânt, însă nici de asta nu era convins. Îi vedea mult prea clar după plecarea buldozerelor, a camioanelor și a excavatoarelor, stând lângă șinele de cale ferată ruginite, scoase din uz, în lumina lunii, în vreme ce vântul sufla dinspre poalele munților, tânguindu-se pe lângă terasele de stâncă și rostogolind gheme de sorg. Îi vedea ghemuiți laolaltă sub un miliard de stele, în pustiu, așteptând în continuare venirea trenului lor.

– Ți-e frig? îl întrebă Willa.

– Da... de ce?

– Tremuri.

– Poate e fiorul morții, zise el.

El închise ochii și dansară mai departe, împreună, pe ringul gol. Uneori apăreau în oglindă, dar când dispăreau, rămânea doar un cântec country ce răsuna într-o încăpere goală luminată de relieful unui lanț muntos de neon.

FATA DE TURTĂ DULCE

1

Doar alergarea de viteză o ajuta

După moartea fetiței, Emily începu să alerge. La început doar până la capătul aleii, unde se oprea aplecată de spate, cu mâinile strângându-și picioarele deasupra genunchilor, apoi până la capătul străzii, apoi tot drumul până la Kozy's Qwik-Pik, la poalele dealului. De acolo lua pâine sau margarină, poate o cutie de prăjituri Ho Ho sau Ring Ding, dacă nu-i venea altceva în minte. La început, înapoi venea la pas, însă mai târziu începu să alerge și spre casă. În cele din urmă, renunță la dulciuri. Fu surprinzător de greu. Nu-și dăduse seama că zahărul alina suferința. Ori poate că dulciurile deveniseră un fetiș. În orice caz, până la urmă le spusese pa pa prăjiturilor Ho Ho. Și ele dispăruseră. Alergarea îi ajungea. Henry spunea că *alergarea* era un fetiș, iar ea presupunea că avea dreptate.

– Ce părere are doctorul Steiner despre asta? întrebă el.

– Doctorul Steiner spune să fug cât de mult pot, să pun în mișcare endorfinele. Nu-i suflase o vorbă despre alergare Susanei Steiner, nici măcar n-o mai văzuse de la înmormântarea lui Amy. A zis că mi-o va prescrie pe rețetă, dacă vrei.

Emily reușise mereu să-l ducă pe Henry de nas. Chiar și după moartea lui Amy. *Putem avea alt copil*, spusese ea, stând alături de Henry în pat, în vreme ce el stătea întins acolo, cu gleznele încrucișate și lacrimi șiroindu-i pe față.

Îl liniștea și asta era bine, totuși nu avea să mai existe niciodată un copil, nu când exista riscul de a găsi presupusul nou-născut cenușiu și mort în leagăn. Nu mai voia să treacă prin inutilele manevre de resuscitare sau să strige în receptor,

sunând la 911, și operatorul să-i spună *Coborâți vocea, doamnă, nu înțeleg ce spuneți.* Henry însă nu trebuia să știe asta și ea era dispusă să-l aline, cel puțin la început. Ea credea că alinarea, și nu pâinea, era sursa vieții. Poate că până la urmă va avea și ea parte de puțină alinare. Până una-alta, născuse un copil defect. Asta era ideea. Nu voia să riște ca nenorocirea să se repete.

Apoi începuse să sufere de migrene. Din cele crâncene. Așa că se dusese totuși la un doctor, doar că fusese doctorul Mendez, medicul lor de familie, nu Susan Steiner. Mendez îi dăduse o rețetă pentru o chestie numită Zomig. La cabinetul lui Mendez ajunsese cu autobuzul, iar până la farmacia de unde luase medicamentul alergase. După aceea mersese în pas de jogging acasă – erau trei kilometri – și când ajunsese acolo avea parcă o tijă de oțel înfiptă în lateral, între coastele de sus și subsuoară. Nu se lăsase descurajată de asta. Era o durere care avea să dispară. În plus, era epuizată și simțea că va putea dormi o vreme.

Și chiar dormise – toată după-masa. În același pat în care Amy fusese concepută și-n care Henry plânsese. Când se trezise, văzuse cercuri fantomatice plutind în aer, semn sigur că o pândea una dintre ceea ce ea botezase Celebrele Migrene ale lui Em. Luase o pastilă dintre cele noi și, spre surprinderea ei – aproape șoc – migrena făcuse cale întoarsă și-o zbughise. Mai întâi în partea din spate a capului, apoi de tot. Își spuse că ar trebui să existe o astfel de pastilă pentru moartea unui copil.

Își zise că trebuia să-și exploreze limitele rezistenței și bănuia că explorarea va fi una lungă. Nu departe de casa ei era un teren de sport cu pistă de alergări cu zgură. Începu să meargă acolo cu mașina dimineața devreme, imediat după ce Henry pleca la serviciu. Henry nu înțelegea treaba cu alergatul. Joggingul, sigur – multe femei făceau jogging. Să scape de cele două kilograme în plus de pe fund, să scape de centimetrul în plus de pe talie. Însă Em nu avea două kilograme în plus și, pe deasupra, joggingul nu mai ajungea. Trebuia să alerge. Și încă repede. Doar alergarea de viteză o ajuta.

Parca la pista de alergări și fugea până nu mai putea, până ce tricoul ei FSU fără mâneci era negru de transpirație în față și în spate și ea se împletica și uneori vărsa de oboseală.

Henry află. O văzuse cineva alergând de una singură la opt dimineața și-i spusese. Purtară o discuție despre asta. Discuția escaladă într-o ceartă ca de sfârșit de căsnicie.

– E un hobby, zise ea.

– Jodi Anderson a spus că ai fugit până ai căzut la pământ. S-a temut că ai făcut atac de cord. Ăsta nu-i hobby, Em. Nu-i nici măcar fetiș. E obsesie.

Și o privi cu reproș. Avea să mai treacă puțin până să ia cartea și să o arunce în el, însă acela fusese momentul de cotitură. Privirea aceea acuzatoare. N-o mai putuse îndura. Cu fața lui lungă, era ca și când ar fi avut o oaie în casă. *M-am măritat cu o țurcană*, își spunea ea, *și acum, toată ziua bună ziua, nu aud decât bee-bee-bee.*

Încercă totuși încă o dată să înțeleagă ceva ce știa în adâncul inimii că nu poate fi înțeles. Exista un mod magic de gândire; exista totodată un mod magic de acțiune. Alergarea, de pildă.

– Maratoniștii aleargă până cad la pământ, zise ea.

– Ai cumva de gând să participi la un maraton?

– Poate.

Își feri însă privirea. Se uită pe geam, la aleea din fața casei. Aleea o chema. Aleea ducea la trotuar, iar trotuarul ducea la lumea largă.

– Nu, rosti el. Nu vei participa la un maraton. Nu ai de gând să participi la un maraton.

Îi trecu prin gând – cu sentimentul acela de revelație sclipitoare pe care ți-l dă evidența – că aceasta era esența lui Henry, *apoteoza* de căcat a lui Henry. În cursul celor șase ani ai căsniciei lor, el fusese perfect conștient ce gândea, simțea, plănuia ea.

Te-am alinat, își spuse ea – nu cu furie încă, dar începând să fie furioasă. *Zăceai acolo în pat,* smiorcăindu-te, *și eu te-am alinat.*

– Alergatul este clasica reacție psihologică la durerea pe care o simți, spunea el în același mod serios al său. Asta se numește sustragere. Dar, scumpa mea, dacă nu simți durerea, nu vei putea fi niciodată...

Și acela fu momentul în care apucă cel mai apropiat obiect, care din întâmplare era un exemplar necartonat al *The Memory Keeper's Daughter*. Aceasta era o carte pe care o încercase și o abandonase, însă pe care o recuperase Henry și acum era la trei sferturi din ea, judecând după semnul de carte. *Până și gusturile lui de lectură sunt ale unei țurcane*, gândi ea și o aruncă spre el. Cartea îl lovi în umăr. El o privi cu ochi mari, șocați, apoi dădu să o prindă. Probabil doar să o îmbrățișeze, dar cine știa? Cine să mai știe ceva?

Dacă s-ar fi întins un moment mai devreme, poate ar fi apucat-o de braț sau de încheietură sau poate doar de spatele tricoului. Momentul acela de șoc însă îl descumpăni. Rată și ea o rupse la fugă, încetinind pasul doar cât să înșface borseta de prins la șold de pe masa de lângă ușa principală. De-a lungul aleii, pe trotuar. Apoi pe deal în jos, unde pentru scurt timp împinsese un cărucior împreună cu celelalte mame care acum o ocoleau. De data aceasta nu avea deloc intenția să se oprească ori măcar să încetinească ritmul. Îmbrăcată doar în pantaloni scurți, tenișii și un tricou pe care scria SALVEAZĂ MAJORETA, Emily alergă în lumea largă. Se încinse cu borseta la mijloc și închise clema în timp ce se năpustea pe deal în jos. Ce simțea?

Euforie. Extaz curat.

Alergă spre centrul orașului (trei kilometri, douăzeci și două de minute), neoprindu-se nici măcar când semaforul era pe roșu; când se întâmpla asta, alerga pe loc. Doi băieți într-un Mustang decapotat – vremea tocmai începea să permită mersul cu mașina decapotată – o depășiră la colțul Main cu Eastern. Unul fluieră. Em îi arătă degetul mijlociu. El râse și aplaudă, iar Mustangul acceleră pe Main în jos.

Nu avea mulți bani lichizi, dar avea două cărți de credit. Cea American Express era mai importantă, întrucât cu ea putea obține cecuri de călătorie.

Înțelese că nu se va întoarce acasă o vreme. Iar când înțelegerea acestui fapt provocă un sentiment de ușurare – poate chiar un freamăt pasager – în loc de tristețe, bănui că nu era o treabă temporară.

Intră în hotelul Morris cu gândul să folosească telefonul, apoi decise pe moment să ia o cameră. Aveau ceva doar pentru o noapte? Aveau. Îi dădu recepționerului cardul AmEx.

– Am impresia că nu veți avea nevoie de hamal, rosti recepționerul, observându-i pantalonii scurți și tricoul.

– Am plecat pe fugă.

– Înțeleg.

Vorbise pe un ton care spunea că nu înțelegea deloc. Ea luă cheia pe care bărbatul i-o întinse pe masă și străbătu grăbită holul larg către lifturi, împotrivindu-se impulsului de-a alerga.

2

Am impresia că plângi

Voia să-și cumpere niște haine – vreo două fuste, vreo două cămăși, două perechi de jeanși, o altă pereche de pantaloni scurți – dar înainte de cumpărături avea de dat telefoane: unul lui Henry și unul tatălui ei. Tatăl ei era în Tallahassee. Decise că era mai bine să-l sune întâi pe el. Nu-și amintea numărul de la biroul lui de la parcul auto, însă memorase numărul de mobil. Răspunse după primul țârâit. Ea auzi motoare turate în fundal.

– Em! Cum ești?

Asta ar fi trebuit să fie o întrebare complexă, dar nu era.

– Sunt bine, tată. Doar că sunt la hotelul Morris. Cred că l-am părăsit pe Henry.

– Pentru totdeauna sau doar așa, de încercare?

Nu părea surprins – lua lucrurile ușor; iubea asta la el – numai că sunetul de motoare turate mai întâi se estompă, apoi se stinse complet. Și-l imagină intrând în birou, închizând ușa, poate luând de pe masa aglomerată fotografia ei.

– Nu-mi dau seama încă. În momentul de față nu arată prea bine.

– Despre ce a fost vorba?

– Despre alergat.

– Despre *alergat?*

Ea suspină.

– Nu tocmai. Știi cum uneori ceva e despre altceva? Sau despre o grămadă de alte cevauri?

– Copilul.

Tatăl ei nu-i spusese Amy de când fetița murise în leagăn. Acum era mereu doar *copilul*.

– Și felul cum reacționez eu la asta. Adică nu așa cum ar vrea Henry. Am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea să reacționez în felul meu.

– Henry e un om bun, spuse tatăl ei, dar are felul lui de-a vedea lucrurile. Fără doar și poate.

Ea așteptă.

– Eu ce pot să fac?

Îi spuse. El fu de acord. Ea știa că va fi, însă doar după ce o va fi ascultat până la capăt. Partea cu ascultatul era cea mai importantă, iar Rusty Jackson era priceput la ea. Nu prin neatenție ajunsese, dintr-unul dintre cei trei mecanici de la parcul auto, poate unul dintre cei mai importanți patru oameni din campusul Tallahassee (și asta nu o auzise din partea lui; el n-ar fi spus niciodată așa ceva în fața ei sau a oricui altcuiva).

– O trimit pe Mariette să deretice prin casă, spuse el.

– Tată, nu e nevoie de asta. Pot face eu curat.

– Dar vreau eu, insistă el. Era nevoie de mult de-o curățenie generală. Casa aia stă închisă de aproape un an. Nu prea mă mai duc în Vermillion de când a murit mama ta. Se pare că mereu mai găsesc câte ceva de făcut aici.

Nici mama lui Em nu mai era Debra pentru el. De la înmormântare (cancer ovarian), era doar *mama ta*.

Em aproape spuse: *Ești sigur că nu te deranjează?*, însă asta spuneai doar atunci când un străin se oferea să-ți facă o favoare. Sau un alt fel de tată.

– Te duci acolo să alergi? întrebă el. Ea auzi zâmbetul din vocea lui. Este plajă destulă pe care să alergi. Și o bună bucată de drum, pe deasupra. Cum bine știi. Și nu va trebui să-ți faci loc cu coatele prin mulțime. De acum și până în octombrie, în Vermillion e liniște și pace.

– Mă duc acolo să gândesc. Și – cred – să pun capăt doliului.

– Atunci, e în regulă, zise el. Vrei să-ți rezerv eu zborul?

– Mă descurc eu.

– Sigur că te descurci. Emmy, te simți bine?

– Da, răspunse ea.

– Am impresia că plângi.

– Puțintel, recunoscu ea și se șterse pe față. Totul s-a întâmplat foarte repede.

Ca moartea lui Amy, ar fi putut adăuga. O făcuse ca o veritabilă domniță; nici măcar un pâs dinspre bebefon. *Ieși încet, nu trânti ușa*, spunea deseori mama ei când Em era adolescentă.

– Henry nu va veni acolo la hotel să te deranjeze, așa-i?

Em sesiză o ușoară, delicată, ezitare înainte ca tatăl ei să aleagă *deranjeze*, și surâse în pofida lacrimilor, care oricum se cam epuizaseră.

– Dacă întrebi dacă va veni să mă bată... ăsta nu e stilul lui.

– Bărbatul uneori dezvoltă un stil diferit când soția lui îl părăsește – fuge de-a dreptul.

– Nu Henry, zise ea. Nu e omul care să facă necazuri.

– Ești sigură că nu vrei să vii înainte în Tallahassee?

Ea pregetă. O parte din ea voia, dar...

– Am nevoie de puțin timp singură. Înainte de orice altceva. Și repetă: Totul s-a întâmplat foarte repede.

Deși bănuia că se acumula de un timp bun. Poate se afla chiar în ADN-ul căsniciei lor.

– Prea bine. Te iubesc, Emmy.

– Și eu te iubesc, tată. Mulțumesc. (Înghiți.) Mult de tot.

Henry nu făcu necazuri. Henry nici măcar nu întrebă de unde suna. Henry spuse:

– Poate nu ești singura care simte nevoia unei scurte separări. Poate așa e cel mai bine.

Ea se opuse pornirii – o izbi deopotrivă ca normală și absurdă – de a-i mulțumi. Tăcerea păru a fi alegerea cea mai bună. Ce spuse el mai departe o făcu să se bucure că o alesese.

– Pe cine-ai sunat să te ajute? Pe Regele Parcului Auto?

De data aceasta, pornirea căreia i se opuse fu de a întreba dacă și-a sunat și el deja mama. Tactica dinte pentru dinte n-a rezolvat niciodată nimic.

În schimb, spuse – pe un ton neutru, speră:

– Mă duc în Vermillion Key. La casa tatei de acolo.

– Bojdeuca de pe plajă.

Aproape îl auzi cum pufnea. Asemenea prăjiturilor Ho Ho și-a batoanelor Twinkie, casele cu doar trei camere și fără garaj nu intrau în sistemul ideologic al lui Henry.

Em spuse:

– Te sun când ajung acolo.

O tăcere lungă. Și-l imagină în bucătărie, cu capul lipit de perete, strângând receptorul în mână destul de tare cât să i se albească încheieturile degetelor, luptându-se împotriva furiei. Datorită celor șase ani în mare parte buni de când erau împreună. Ea spera să izbândească. Dacă asta era într-adevăr ce se întâmpla.

Când el vorbi apoi, părea calm, dar stors de puteri.

– Ai cărțile de credit?

– Da. Și nu voi exagera cu ele. Dar vreau jumătatea mea din...

Se întrerupse, mușcându-și buza. Aproape că spusese fetiței lor moarte *copil*, iar asta nu era bine. Poate era pentru tatăl ei, însă nu și pentru ea. O luă de la capăt.

– Jumătatea mea din banii pentru colegiu ai lui Amy, spuse. Nu sunt mulți, cred, totuși...

– Sunt mai mulți decât crezi, zise el.

Începea să pară din nou nervos. Nu se apucaseră de strâns bani când se născuse Amy și nici măcar când Em rămăsese gravidă, ci când începuseră să încerce. Încercaseră vreme de patru ani, iar pe când Emily în sfârșit zămislise, discutau despre tratamente de fertilitate. Sau adopție.

– Investițiile acelea n-au fost doar bune, au fost binecuvântate de Dumnezeu – mai ales acțiunile de software. Mort ne-a introdus în joc la momentul potrivit și ne-a scos în clipa de glorie absolută. Emmy, doar nu vrei să iei ouăle din cuibarul ăla?

Iată cum îi spunea din nou ce voia ea să facă.

– Îți transmit adresa imediat ce o voi avea, zise ea. Fă ce dorești cu jumătatea ta, dar transform-o pe a mea într-un cec.

– Încă alergi, spuse el, și chiar dacă tonul acela profesional, observațional, trezea în ea dorința ca el să fie acolo, astfel încât să poată arunca în el cu altă carte – una cartonată, de această dată –, păstră tăcerea.

Într-un târziu, el suspină.

– Ascultă, Em, o să lipsesc de acasă câteva ore. Vino și ia-ți hainele sau ce mai dorești. Și-ți voi lăsa niște bani pe comodă.

Un moment, ea se simți tentată; apoi îi trecu prin gând că doar bărbații care se duceau la curve lăsau banii pe comodă.

– Nu, spuse. Vreau să încep de la zero.

– Em. Urmă o pauză lungă. Bănuia că el se lupta cu sentimentele și gândul acesta o făcu să i se încețoșeze din nou privirea. Aici se sfârșesc lucrurile între noi, puștoaico?

– Nu știu, răspunse ea, străduindu-se să-și stăpânească vocea. E prea devreme să-mi dau seama.

– Dacă ar fi să ghicesc, rosti el, aș spune că da. Ziua de azi dovedește două lucruri. Unul e că o femeie sănătoasă poate să alerge mult timp.

– Te sun eu, zise ea.

– Celălalt e că un copil viu e lipici pentru orice căsnicie. Unul mort e acid.

Lucrul acesta era mai dureros decât orice altceva ar fi putut spune, deoarece o reducea pe Amy la o metaforă nesărată. Em nu putea face asta. Credea că niciodată nu o va putea face.

– Te sun eu, repetă și închise.

3

Vermillion Key dormita, aproape pustie

Astfel, Emily Owensby alergă la capătul aleii, apoi pe deal în jos până la Kozy's Qwik-Pik și apoi la terenul de sport al liceului Cleveland South. Alergă la hotelul Morris. Își lăsă căsnicia în urmă așa cum o femeie își lasă în urmă sandalele când se hotărăște s-o rupă de-adevăratelea la fugă. Apoi alergă (ajutată de Southwest Airlines) la Fort Myers, Florida, unde închirie o mașină și conduse la sud spre Naples. Vermillion Key dormita, aproape pustie, în lumina toropitoare de iunie. Trei kilometri de drum se întindeau de-a lungul plajei Vermillion de la podul basculant până la aleea tatălui ei. La capătul aleii se ridica o bojdeucă nevopsită, o căscioară sărăcăcioasă cu acoperiș albastru și obloane albastre scorojite pe dinafară, cu aer condiționat și confortabilă pe dinăuntru.

După ce opri motorul mașinii Nissan închiriate de la Avis, singurele sunete rămase fură valurile care se spărgeau pe plaja goală și, undeva în apropiere, o pasăre panicată care țipa *Uh-oh! Uh-oh!* iar și iar.

Em lipi fruntea de volan și plânse cinci minute, eliberându-se de toată încordarea și oroarea ultimei jumătăți de an. Încercând s-o facă, măcar. Nu era nimeni în preajmă care să o audă, în afară de pasărea uh-oh. Când în sfârșit termină, își dădu jos tricoul și șterse totul: mucii, transpirația, lacrimile. Se șterse până la sutienul cel simplu, gri, sport. Apoi se apropie de casă, cu scoici și bucăți de coral scrâșnindu-i sub tenișii. Aplecându-se să ia cheia din

cutia de bomboane Sucrets ascunsă sub piticul de grădină (simpatic, de altfel) cu pălărioara lui roșu-șters, își dădu seama că nu mai avusese o migrenă de peste o săptămână. Ceea ce era bine, ținând cont că pastilele ei Zomig erau la mai bine de o mie cinci sute de kilometri distanță.

Cincisprezece minute mai târziu, îmbrăcată în pantaloni scurți și o cămașă veche de-a tatălui ei, alerga pe plajă.

În următoarele trei săptămâni, viața ei deveni de-o simplitate desăvârșită. Bău cafea și suc de portocale la micul dejun, mâncă uriașe salate verzi la prânz și devoră preparate Stouffer's la cină, de regulă macaroane cu brânză sau carne de vită prefiartă cu pâine prăjită – ceea ce tatăl ei numea căcat pe băț. Carbohidrații îi prinseră bine. Dimineața, când era răcoare, alerga desculță pe plajă, aproape de apă, unde nisipul era tasat și ud și cel mai adesea fără scoici. După-amiaza, când era cald (și deseori ploios), alerga pe drum, care era umbrit în cea mai bună parte. Uneori se uda până la piele. În acele rânduri, alerga mai departe prin ploaie, adesea surâzând, uneori chiar râzând, iar când se întorcea, se dezbrăca în hol și arunca hainele ude în mașina de spălat, aflată – convenabil – la doar trei pași de duș.

La început alergă trei kilometri pe plajă și un kilometru și jumătate pe drum. După trei săptămâni, alerga patru kilometri și jumătate pe plajă și trei pe drum. Lui Rusty Jackson îi făcea mare plăcere să-și numească ascunzătoarea Mica Bojdeucă Verde, după un cântec vechi sau altul. Se afla în extremitatea nordică și în tot Vermillionul nu se mai găsea ceva asemănător; toate celelalte proprietăți fuseseră preluate de bogătași, de superbogătași și, în extremitatea sudică, unde se găseau trei McConace, de supermegabogătași. Uneori, când alerga pe drum, pe Em o depășeau camionete pline cu ustensile de grădinărit și doar rareori mașini mici. Casele pe lângă care trecea erau toate încuiate, cu accesul pe alei ferecat, și așa aveau să rămână până cel mai devreme în octombrie, când proprietarii începeau să-și facă rând pe rând apariția. Deprinse obiceiul să născocească nume pentru ele: cea cu coloane era Tara, cea din spatele gardului înalt de fier forjat era Club Fed, cea masivă din spatele zidului urât de beton gri era Cutia de Pilule. Singura mai mică, ascunsă în bună parte de palmieri pitici și arborele călătorului, era Casa Trolilor – unde, își imagina ea, locuitorii din timpul sezonului subzistau cu prăjiturele „Casa Trolilor".

Pe plajă, vedea uneori voluntari de la Turtle Watch, și-n scurt timp începu să-i salute pe nume. Ei îi răspundeau cu un „Salut, Em!“, iar ea alerga mai departe. Rareori mai era altcineva, deși o dată un elicopter o atenționă sonor. Pasagerul – un tânăr – se aplecase afară și fluturase din mână. Em răspunsese în același fel, cu fața mascată bine de umbra șepcii FSU 'Noles.

Își făcea cumpărăturile de la Publix, la opt kilometri nord pe U.S. 41. Deseori, pe drumul de întoarcere, se oprea la anticariatul lui Bobby Trickett, care era mult mai mare decât refugiul tatălui ei, însă rămânea totuși o bojdeucă. De acolo își cumpăra vechi romane polițiste, în ediții de buzunar, de Raymond Chandler și Ed McBain, cu paginile maro-închis la margine și galbene în interior, emanând un miros dulce și la fel de nostalgic ca vechiul Ford Caravan cu intarsii de lemn pe care îl zărise într-o zi rulând anevoie pe 41, cu două scaune de peluză legate pe acoperiș și o placă de surf ca vai de lume ieșind pe trapa din spate. Romane de John D. MacDonald nu era nevoie să cumpere; tatăl ei avea întreaga colecție stivuită pe rafturile bibliotecii din șipci portocalii.

La sfârșitul lui iunie alerga zece și uneori doisprezece kilometri pe zi, avea sânii doar cât niște umflături mici, fundul aproape inexistent, și umpluse două dintre rafturile goale ale tatălui ei cu cărți purtând titluri precum *Dead City* și *Six Bad Things*. Nu dădea niciodată drumul la televizor seara, nici măcar pentru buletinul meteo. Bătrânul PC al tatei rămânea închis. Nu-și cumpăra niciodată ziare.

Tatăl ei o suna o dată la două zile, dar încetă să mai întrebe dacă nu vrea să „scape din jug“ și să vină acolo, după ce ea îi spuse că-i va da de veste când va fi pregătită să-l vadă. Între timp, zise ea, nu avea porniri sinucigașe (adevărat), nu era nici măcar deprimată (neadevărat) și mânca. Rusty se mulțumea cu atât. Întotdeauna fuseseră sinceri unul cu celălalt. Ea știa de asemenea că vara era o perioadă aglomerată pentru el – tot ce nu se putea face când plozii mișunau prin tot campusul (ceea ce el numea *uzina)* trebuia făcut între 15 iunie și 15 septembrie, când nu mai rămâneau pe acolo decât studenții estivali și puținele conferințe academice pe care le putea organiza administrația.

Totodată, avea o prietenă. Melody, așa o cheama. Lui Em nu-i plăcea să abordeze subiectul – îi trezea un sentiment ciudat –, însă știa că Melody îl făcea

pe tatăl ei fericit, așa că mereu se interesa de ea. *Bine*, răspundea invariabil tatăl ei. *Mel radiază ca soarele.*

Într-un rând îl sună pe Henry și într-un alt rând Henry o sună pe ea. În seara când o sună el, Em fu mai mult ca sigură că era beat. O întrebă din nou dacă s-a terminat totul între ei și ea îi spuse din nou că nu știe, chiar dacă asta era o minciună. *Probabil* o minciună.

Noaptea dormea ca o femeie în comă. La început avusese vise urâte – retrăia iar și iar dimineața în care o găsiseră pe Amy moartă. În unele vise, copilașul ei se făcuse negru ca o căpșună stricată. În altele – acestea erau cele mai rele – o găsea pe Amy luptându-se după aer și o salva făcându-i respirație gură la gură. Erau cele mai rele pentru că se trezea și își dădea seama că Amy era de fapt moartă ca înainte. Se trezise din unul dintre aceste vise în timpul unei furtuni cu fulgere și se strecurase goală din pat pe podea, plângând cu coatele proptite în genunchi și cu palmele împingându-și obrajii în sus într-un zâmbet, în vreme ce fulgerul scăpăra deasupra Golfului și picta trecătoare desene albastre pe perete.

Pe măsură ce se așeză – explorând acele iluzorii limite ale rezistenței – visele fie încetară, fie se derulară mult dincolo de ochiul memoriei. Începu să se trezească simțindu-se nu atât înviorată, cât detensionată până în miezul ființei sale. Și chiar dacă fiecare zi era în esență la fel ca ziua dinainte, fiecare începu să pară ceva nou – un ceva particular – în loc de extensia unui lucru vechi. Într-o zi se trezi conștientă că moartea lui Amy începuse să fie ceva ce *se întâmplase* în loc de ceva ce *se întâmpla*.

Se decise să-i ceară tatălui ei să vină în vizită – și să o aducă și pe Melody, dacă voia. Avea de gând să le pregătească o cină frumoasă. Puteau rămâne peste noapte (ce naiba, doar *era* casa lui). Apoi începu să se gândească la ce voia să facă în privința adevăratei sale vieți, cea pe care avea să o reia în scurt timp de cealaltă parte a podului basculant: ce voia să păstreze și ce voia să abandoneze.

Avea să-i telefoneze curând, se gândea. Într-o săptămână. Două, cel mult. Încă nu era momentul, dar nu mai era mult până atunci. Nu mai era mult.

4

Nu-i un om prea plăcut

Într-o după-amiază, nu cu mult după ce iulie deveni august, Deke Hollis îi zise că are companie pe insulă. El îi spunea *insulă*, niciodată Key.

Deke era un om muncit de cincizeci de ani – sau poate de șaptezeci. Era înalt și zvelt și purta o pălărie de pai veche, mototolită, care semăna cu un bol de supă întors invers. De la șapte dimineața și până la șapte seara, el manevra podul basculant dintre Vermillion și continent. Asta de luni până vineri. În weekend, „pușt iul" prelua comanda (pușt iul în cauză având în jur de treizeci de ani). În unele zile, când Em alerga până la pod și-l vedea pe pușt i în locul lui Deke în bătrânul scaun de trestie din fața gheretei, citind *Maxim* sau *Popular Mechanics* în loc de *The New York Times*, își dădea seama cu uimire că a venit din nou ziua de sâmbătă.

În această după-masă însă, la post era Deke. Canalul dintre Vermillion și continent – pe care Deke îl numea *șunț* (șanț, bănuia ea) – era pustiu și întunecat sub cerul negru. Pe balustrada dinspre Golf a podului stătea un bâtlan, care fie medita, fie ochea pești.

– Companie? întrebă Em. Eu n-am nicio companie.

– Nu la asta mă refeream. S-a întors Pickering. La 366? A adus cu el una dintre „nepoțelele" lui.

Deke punctă cuvântul *nepoțele* dându-și ochii peste cap, ochi de-un albastru atât de șters, încât erau aproape incolori.

– Eu n-am văzut pe nimeni, zise Em.

– Nu, încuviință el. A traversat pe-aici în M'cedesul ăla mare și roșu al lui acum cam o oră, pe când tu probabil că încă-ți legai șireturile la tenișii. Se aplecă în față peste ziar; acesta foșni pe pântecele lui plat. Em zări că rezolvase cam jumătate din careul de cuvinte încrucișate. Câte-o nepoțică diferită în fiecare vară. Mereu tinere. Făcu o pauză. Uneori și *două* nepoțele, una în august și una în septembrie.

– Nu-l cunosc, recunoscu Em. Și n-am văzut niciun Mercedes roșu.

Și nu știa nici care casă avea numărul 366. Casele în sine le observase, însă rareori dăduse atenție cutiilor poștale. Cu singura excepția, desigur,

a numărului 219. Asta era cea care avea pe ea un șir de păsări cioplite. (Casa din spate era, cum altfel, Birdland.)

– Mai bine așa, zise Deke. De data aceasta, în loc să-și dea ochii peste cap, lăsă în jos colțurile gurii, ca și când ar fi simțit un gust rău. Le aduce aci cu M'cedesul, apoi le duce-napoi la St Petersburg cu barca lui. Un iaht mare și alb. *Playpen* îi zice. A trecut de dimineață. Colțurile gurii lui executară iar mișcarea aceea. În depărtare, tunetul bubui. Nepoțelele au parte astfel de-un tur al casei, apoi de-o croazieră scurtă de-a lungul coastei și nu-l mai vedem pe Pickering din nou decât în ianuarie, când se lasă frigul în Chicagoland.

Em se gândi că era posibil să fi văzut de pe plajă, în timpul alergării ei de dimineață, o ambarcațiune albă de agrement acostată, dar nu era sigură.

– De-acu' într-o zi sau două – poate o săptămână – o să trimită doi indivizi și unu' dintre ei o să ducă M'cedesul înapoi acolo unde-l ține parcat. Aproape de aeroportul particular din Naples, îmi imaginez.

– Trebuie că e foarte bogat, spuse Em.

Aceasta era cea mai lungă discuție pe care o purtase până acum cu Deke și era interesantă, însă ea tot începu să fugă pe loc. În parte deoarece nu voia să i se relaxeze mușchii, cel mai probabil deoarece corpul ei îi dădea ghes să alerge.

– Bogat ca Scrooge McDuck, totuși am bănuiala că Pickering chiar își *cheltuiește* banii. Probabil în moduri pe care Unchiul Scrooge nu și le-a imaginat nicicând. I-a făcut dintr-o afacere cu computere, am auzit. (Ochii peste cap.) Nu așa-i fac toți?

– Presupun, zise ea, continuând să fugă pe loc.

Tunetul își drese glasul cu nițel mai multă autoritate, de data aceasta.

– Sunt sigur că abia aștepți s-o iei din loc, însă vorbesc cu tine despre asta cu un motiv anume, rosti Deke. Își împături ziarul, îl puse lângă vechiul scaun de trestie și trânti peste el cana cu cafea, în chip de prespapier. De regulă nu vorbesc așa liber despre oamenii de pe insulă – mulți dintre ei sunt bogați și n-aș face mulți purici dacă aș vorbi –, dar tu-mi placi, Emmy. Tu îți vezi de ale tale și nu ești deloc înțepată. Pe deasupra, îmi place de tatăl tău. Eu și cu el mai dăm câte-o bere pe gât, din când în când.

– Mersi, spuse ea. Era mișcată. Și când îi veni un gând în minte, surâse. Ți-a cerut tata cumva să stai cu un ochi pe mine?

Deke clătină din cap.

– Deloc. N-ar face-o niciodată. Nu e stilul lui R.J. Ți-ar spune însă ce-ți spun și eu: Jim Pickering nu-i un om prea plăcut. Eu nu i-aș tăia calea. Dacă te invită înăuntru la un pahar de ceva ori și numai la o cană de cafea cu el și noua lui „nepoțică", eu aș refuza. Iar de-ar fi să-ți ceară să mergi cu el într-o croazieră, aș refuza *categoric*.

– Nu mă interesează niciun fel de croazieră, spuse ea. Ce o interesa era să-și termine treaba la Vermillion Key. Simțea că era aproape terminată. Și-ar fi mai bine să mă întorc înainte să-nceapă ploaia.

– Nu cred că-ncepe până la cinci, cel puțin, opină Deke. Deși dacă mă înșel, cred că oricum n-ai păți nimic.

Ea zâmbi din nou.

– Și eu cred la fel. Contrar părerii din popor, femeile nu se topesc în ploaie. Îi transmit tatei că l-ai salutat.

– Chiar te rog. Se aplecă să-și ia ziarul, apoi pregetă, uitându-se la ea pe sub pălăria aceea ridicolă. Totuși, cum te simți?

– Mai bine, răspunse ea. Mai bine cu fiecare zi.

Se întoarse și începu alergarea pe drum înapoi spre Mica Bojdeucă Verde. Ridică mâna din mers și, când făcu asta, bâtlanul care stătuse cocoțat pe balustrada podului fâlfâi din aripi pe lângă ea, cu un pește în ciocul lui lung.

Trei șaizeci și șase se dovedi a fi Cutia de Pilule și pentru prima dată de la sosirea ei pe Vermillion, poarta era întredeschisă. Sau fusese oare întredeschisă și atunci când trecuse în alergare pe lângă ea, îndreptându-se spre podul basculant? Nu-și amintea – dar, desigur, începuse să poarte ceas la mână, un obiect butucănos cu afișaj digital mare, ca să se poată cronometra. Probabil că se uita la el în clipa aceea.

Aproape că trecu fără să încetinească pasul – tunetul era mai aproape acum –, însă nu purta tocmai o fustă de velur de o mie de dolari de la Jill Anderson, ci un simplu compleu de la Athletic Attic: șort și tricou cu sigla Nike. Pe lângă asta, ce-i spusese lui Deke? *Femeile nu se topesc în ploaie*. Așa că încetini, se răsuci și trase cu ochiul. Din pură curiozitate.

Credea că Mercedesul parcat în curte era un 450 SL, întrucât tatăl ei avea unul la fel, deși era destul de vechi acum și acesta părea nou-nouț. Era roșu

ca un măr candel și caroseria lui scânteia, chit că cerul continua să se întunece. Portbagajul era deschis. Din el atârna o pleată lungă de păr blond. Părul era mânjit de sânge.

Oare Deke spusese că fata adusă de Pickering era blondă? Aceasta fu prima ei întrebare, și fu atât de șocată, atât de-al dracului de *uluită*, încât nu părea câtuși de puțin surprinzătoare. Părea o întrebare absolut firească, iar răspunsul era că Deke nu spusese asta. Doar că fata era tânără. Și o nepoțică. Dându-și ochii peste cap.

Tunetul hurui. Aproape direct deasupra ei, acum. Curtea era goală, cu excepția mașinii (și-a blondei din portbagaj, să nu uite de ea). Casa părea pustie și ea: sobră și aducând mai mult ca oricând cu o cutie de pastile. Nici palmierii care se clătinau în jurul ei n-o puteau umaniza. Era prea mare, prea impunătoare, prea cenușie. Era o casă urâtă.

Lui Em i se păru că aude un geamăt. Trecu în fugă pe poartă și străbătu curtea spre portbagajul deschis fără să mai stea pe gânduri. Se uită înăuntru. Nu fata de acolo gemuse. Ochii îi erau deschiși, însă fusese înjunghiată în cel puțin zece locuri și avea gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă.

Em rămase cu privirea ațintită înăuntru, prea șocată pentru a se mișca, prea șocată pentru a respira măcar. Apoi îi trecu prin gând că aceea era o fată moartă *falsă*, o recuzită de film. Chiar în timp ce rațiunea îi spunea că asta era o bazaconie, acea parte a ei specializată în raționare încuviința cu frenezie. Născocea chiar și o poveste care să susțină ideea. Deke nu-l plăcea pe Pickering și nici gusturile lui Pickering în materie de companioane? Ei, ghici ce, nici Pickering nu-l plăcea pe Deke! Aceasta nu era decât o glumă elaborată. Pickering urma să treacă podul cu portbagajul intenționat întredeschis, cu părul acela blond fals fluturând și...

Însă acum ieșeau mirosuri din portbagaj. Erau mirosuri de excremente și sânge. Em întinse mâna și atinse obrazul, sub un ochi holbat. Era rece, dar era piele veritabilă. O, Doamne, era piele de om.

Se auzi un sunet în spatele ei. Un pas. Dădu să se întoarcă și ceva îi căzu în cap. Nu simți durere, însă o lumină albă puternică păru să brăzdeze lumea. Apoi lumea se cufundă în întuneric.

5

I se părea că încerca să se joace cu ea de-a șoarecele și pisica

Când se trezi, era legată cu bandă adezivă de un scaun într-o bucătărie mare plină de teribile obiecte din inox: chiuvetă, frigider, mașină de spălat, un aragaz ce părea să-și aibă locul în bucătăria unui restaurant. Din partea din spate a capului veneau unde lungi și lente de durere către partea din față, fiecare în parte parcă spunând *Rezolvă asta! Rezolvă asta!*

La chiuvetă stătea un bărbat înalt și zvelt, în pantaloni kaki și un tricou Izod vechi, stil golf. Becurile fluorescente din bucătărie împrăștiau o lumină nemiloasă și Em remarcă ridurile adânci, în evantai, de la colțurile ochilor lui, firele cărunte de la tâmple, deși omul avea o tunsoare scurtă, cazonă. Estimă vârsta lui la cincizeci de ani. Se spăla pe braț în chiuvetă. Puțin mai jos de cot, părea să aibă o înțepătură.

Bărbatul întoarse iute capul. Repeziciunea lui animalică îi produse un gol în stomac. Ochii săi erau de-un albastru mult mai viu decât ai lui Deke Hollis. Nu văzu în ei nimic ce să aducă a echilibru și inima îi stătu în loc. Pe podea – același cenușiu urât ca exteriorul casei, doar că era gresie și nu beton – se vedea o dâră închisă la culoare, lucioasă, lată cam de douăzeci de centimetri. Em se gândi că probabil era sânge. Îi era ușor să-și imagineze părul blond al fetei lăsând urma în vreme ce Pickering o târa prin încăpere de picioare, spre o destinație necunoscută.

– Ți-ai revenit, zise el. Minunat. *Strașnic*. Crezi c-am vrut s-o omor? N-am vrut s-o omor. Avea un cuțit în *șosetă*, fir-ar mama ei! Am ciupit-o de braț, atâta tot. Păru să se gândească la asta și, în acest timp, își tamponă tăietura neagră, plină de sânge, de sub cot cu un ghem de prosoape de hârtie. Bine, și de țâță. Dar toate fetele se așteaptă la asta. Sau ar trebui să se aștepte. Se cheamă *PRE-ludiu*. Sau, în cazul de față, *CURV-ludiu.*

Desenă în aer ghilimelele cu arătătorul și degetul mijlociu de la ambele mâini de fiecare dată. Lui Em i se părea că încerca să se joace cu ea de-a șoarecele și pisica. Pe deasupra, lăsa impresia că e dus cu pluta. De fapt, în privința sănătății lui mintale lucrurile erau clare. Tunetul răsună în ceruri, zgomotos ca o mobilă

grea scăpată pe jos. Em tresări – atât cât putea, legată fiind de un scaun de bucătărie –, însă bărbatul care stătea lângă chiuveta dublă de inox nu ridică ochii la sunet. Era ca și când nici nu l-ar fi auzit. Ținea buza de jos răsfrântă.

– Așa că i l-am luat. Și atunci mi-am pierdut capul. Recunosc. Oamenii cred că sunt calmul întruchipat și eu încerc să nu-i dezamăgesc. Chiar încerc. Încerc să nu-i dezamăgesc. Dar uneori îți mai pierzi capul. Asta nu înțeleg ei. Oricine și-l pierde. Când împrejurările sunt favorabile.

Ploaia se revărsa peste pământ ca și când Dumnezeu ar fi tras apa în ceruri la WC-ul Său personal.

– Cine s-ar putea gândi că ești aici?

– Mulți.

Răspunsul veni fără ezitare.

Bărbatul străbătu încăperea ca un fulger. *Fulger* era cuvântul potrivit. Într-un moment era lângă chiuvetă, în următorul lângă ea și o plesni peste față destul de tare încât s-o facă să vadă o explozie de puncte albe în fața ochilor. Acestea țâșniră prin cameră, trasând dungi luminoase aidoma unor cozi de cometă. Capul îi sări într-o parte. Părul îi zbură peste obraz și, când îi plesni buza de jos, simți că i se umple gura de sânge. Pielea pe interior fusese tăiată de dinți, și încă adânc. Aproape până pe partea cealaltă, așa i se părea. Afară, ploaia potopea. *O să mor pe timp de ploaie*, gândi Em. Dar nu credea asta. Poate că nimeni n-o crede, atunci când cuțitul chiar se apropie de os.

– *Cine știe!*

Bărbatul stătea aplecat și îi urla în față.

– *Mulți*, repetă ea și cuvântul ieși *mu'ți*, deoarece buza de jos era umflată. Și simți că i se revarsă pe bărbie în jos un pârâiaș de sânge. Totuși, *mintea* nu i se umfla, în ciuda durerii și-a fricii. Știa că singura șansă de a rămâne în viață era să-l convingă pe omul acela că va fi prins dacă o va ucide. Sigur, avea să fie prins și dacă îi dădea drumul, însă problema asta Em avea s-o rezolve mai târziu. Fiecare coșmar la timpul lui.

– *Mu'ți!* zise ea din nou, sfidător.

Bărbatul se duse într-un suflet înapoi la chiuvetă și când se înapoie avea un cuțit în mână. Unul mic. Foarte probabil cel pe care fata moartă îl scosese din șosetă. Puse vârful lui pe pleoapa inferioară a lui Em și o trase în jos. În momentul acela, vezica ei cedă, dintr-odată, un singur jet.

O expresie întru câtva afectată de dezgust strânse pe moment trăsăturile lui Pickering și totuși bărbatul reuși să pară în același timp desfătat. O parte a minții lui Em se minună cum poate o persoană să întrețină simultan două sentimente atât de opuse. Omul făcu jumătate de pas înapoi, însă vârful cuțitului nu se clinti. Continuă să-i împungă pielea, trăgându-i în jos pleoapa inferioară și, totodată, împingându-i globul ocular ușor în sus în orbită.

– Frumos, rosti el. Altă mizerie ce trebuie curățată. Nu c-ar fi ceva neașteptat, totuși. Nu. Cum se zice-n popor, e mai mult loc afară decât este înăuntru. Așa se zice-n popor. Pickering râse de-a dreptul, un scheunat scurt, după care se aplecă în față, ochii lui albastru-viu sfredelind ochii ei căprui. Spune-mi o persoană care știe că ești aici. Nu sta pe gânduri. *Nu* sta pe gânduri. Dacă stai pe gânduri, voi ști că inventezi ceva și-ți voi scoate ochiul din orbită și-l voi azvârli drept în chiuvetă. Pot face asta. Așa că spune-mi. *Acum*.

– Deke Hollis, spuse ea.

Era un răspuns pripit, *foarte* pripit, însă ieși pur și simplu din reflex. Nu voia să-și piardă ochiul.

– Cine altcineva?

Nu-i veni niciun nume – mintea ei era un gol infinit – și îl credea că o ezitare o va costa ochiul stâng.

– *Nimeni, bine?* strigă ea.

Da, sigur că Deke ar fi de ajuns. Sigur că o singură persoană ar fi de ajuns, doar dacă omul acela nu era atât de nebun încât...

Bărbatul retrase cuțitul și, chiar dacă nu reuși să vadă bine la periferia câmpului vizual, Em simți o perlă mică de sânge apărând acolo. Nu-i păsa. Era pur și simplu bucuroasă că încă *mai are* un câmp vizual.

– Bine, făcu Pickering. Bine, bine, bun, bine.

Se duse înapoi la chiuvetă și aruncă în ea cuțitașul. Em începu să se simtă ușurată. Apoi bărbatul deschise un sertar de lângă chiuvetă și scoase un cuțit mai mare: unul lung, cu vârf ascuțit, de măcelar.

– Bine.

Se întoarse la ea. Din câte vedea, nu era pic de sânge pe Pickering, nici măcar un strop. Cum era posibil? Cât timp fusese inconștientă?

– Bine, bine. Își trecu mâna liberă prin tunsoarea scurtă și evident ridicol de scumpă. Firele reveniră ca niște arcuri în poziția inițială. Cine-i Deke Hollis?

– Paznicul de la podul basculant, spuse ea. Vocea îi era nesigură, unduitoare. Am *vorbit* cu el despre tine. De aceea m-am oprit să arunc o privire. O vizită o pală neașteptată de inspirație. El a văzut-o pe fată! Nepoțica ta, a spus el!

– Da, da, fetele se întorc întotdeauna cu barca, asta-i tot ce știe. Altceva n-are habar. Ce băgăcioși sunt oamenii! Unde-i mașina ta? Răspunde-mi *acum* sau te-alegi cu noua specialitate, o amputare de sân. O procedură rapidă, dar *nu* nedureroasă.

– La Bojdeuca Verde!

Altceva nu-i veni în gând să spună.

– Asta ce-i?

– Căscioara de la capătul insulei. E a tatălui meu. Avu încă o pală de inspirație. *Și el* știe că sunt aici!

– Da, da. Asta nu părea să-l intereseze pe Pickering. Da, bine. Sigur, mare brânză. Vrei să spui că aici *locuiești?*

– Da...

Bărbatul coborî privirea spre pantalonii ei scurți, acum de-un albastru mai închis.

– Alergătoare, așa-i? La asta, ea nu răspunse, însă lui Pickering nu păru să-i pese. Da, sută-n mie ești o alergătoare. Uite ce picioare ai.

Incredibil, bărbatul se îndoi de mijloc – ca făcând o reverență – și sărută zgomotos și lubric coapsa ei stângă, imediat sub tivul pantalonilor scurți. Când se îndreptă de spate, ea observă cu strângere de inimă că prohabul pantalonilor lui era împins în afară. Nu-i a bună.

– Alergi încoace, alergi înapoi.

Descrise iute cu lama cuțitului de măcelar un arc prin aer, ca un dirijor cu o baghetă. Era o mișcare hipnotică. Afară, ploaia continua să cadă tare. Așa avea să cadă preț de patruzeci de minute, poate o oră, după care soarele avea să reapară. Em se întrebă dacă va mai fi în viață să-l vadă. Nu credea că va fi. Și totuși, asta era greu de crezut. Imposibil, de fapt.

– Alergi încoace, alergi înapoi. Încoace și înapoi. Uneori pierzi vremea cu bătrânul ăla cu pălărie de pai, dar cu nimeni altcineva. Em era speriată, însă nu destul cât să nu-și dea seama că bărbatul nu i se adresa ei. Așa-i. Cu nimeni altcineva. Pentru că nu mai e nimeni pe aici. Dacă vreunul dintre mocofanii

care plantează copaci și taie iarba pe aici te-a văzut în timpul alergărilor tale de după-masă, oare își va aminti? Își va aminti?

Lama cuțitului balansa de la stânga la dreapta. El ținea ochii pe vârful de oțel, părând că de asta ar fi depins răspunsul.

– Nu, rosti el. Nu, și-ți spun de ce. Pentru că tu nu ești decât o altă gringa bogată care aleargă să se mențină în formă. De-astea sunt peste tot. Le vezi zi de zi. Nebune după o viață sănătoasă. Tre' să-ți faci loc cu coatele printre ele. Dacă nu aleargă, pedalează. Poartă căști d-alea tâmpite ca niște țucale. Bine? Bine. Zi-ți rugăciunile, don'șoară, da' zi-le repede. Mă grăbesc. Sunt în mare, mare grabă.

Duse cuțitul la nivelul umărului. Ea îi văzu buzele strângându-se, anticipând lovitura ucigașă. Pentru Em, lumea întreagă se clarifică dintr-odată; totul căpătă o luminozitate exclamativă. Gândi: *Vin, Amy*. Și apoi, absurd, ceva ce probabil auzise cândva la ESPN: *Ajung imediat, iubito*.

Dar atunci el ezită. Se uită în jur, așa cum ar fi făcut dacă cineva ar fi vorbit.

– Da, zise el. Apoi: Da? Și apoi: Da.

În mijlocul încăperii era o insulă pentru gătit cu tăblie laminată. În loc să înfigă cuțitul în Emily, îl lăsă să cadă pe ea, zgomotos.

Spuse:

– Stai acolo. N-o să te omor. M-am răzgândit. Am voie să mă răzgândesc. Nicole doar m-a înțepat în braț.

Pe insula pentru gătit era o rolă subțire de bandă adezivă. O luă. O clipă mai târziu, era în genunchi în fața ei, cu spatele capului și ceafa expuse și vulnerabile. Într-o lume mai bună – o lume mai îngăduitoare – ea și-ar fi împreunat mâinile și le-ar fi avântat spre ceafa aceea expusă, numai că mâinile ei erau legate la nivelul încheieturilor de brațele grele de arțar ale scaunului. Torsul ei era legat de spetează, corsete groase de bandă adezivă strângând-o de mijloc și sub sâni. Picioarele erau legate de picioarele scaunului la nivelul genunchilor, al părților superioare și inferioare ale pulpelor și ale gleznelor. Omul își făcuse treaba ca la carte.

Picioarele scaunului erau lipite cu bandă de podea, iar acum el aplică straturi noi, întâi în fața ei, apoi în spate. Când termină, rola era goală. Se ridică și puse cartonul pe insula cu blat laminat.

– Așa, zise. Nu-i rău. Bine. Pregătit. Așteaptă aici.

Probabil găsea ceva comic în asta, deoarece lăsă capul pe spate și eliberă încă un râset din acela ca un scheunat scurt.

– Să nu te-apuce plictiseala și să fugi, bine? Trebuie să merg să mă ocup de bătrânul tău prieten băgăcios și vreau s-o fac cât încă plouă.

De data aceasta, se mișcă iute spre o ușă care se dovedi a fi a debaralei. Înșfăcă de acolo o pelerină de ploaie galbenă.

– Știam că e aici pe undeva. Toată lumea se încrede într-un om cu pelerină de ploaie. Habar n-am de ce. E pur și simplu un mister nerezolvat. Bine, prieteno, stai cuminte.

Mai scoase un râset din acela care semăna cu lătratul unui pudel furios și plecă.

6

Tot 9.15

Când ușa din față se trânti și Em știu că bărbatul într-adevăr plecase, acea anormală luminozitate a lumii începu să capete tonuri gri și ea înțelese că era în pragul leșinului. Nu-și putea permite să leșine. Dacă exista o viață de apoi și, în cele din urmă, avea să-și vadă tatăl acolo, cum va putea ea să-i explice lui Rusty Jackson că irosise ultimele ei minute pe pământ în stare de inconștiență? L-ar dezamăgi. Chiar dacă l-ar întâlni în rai, stând afundați în nori până la glezne, în vreme ce îngerii ar cânta în jurul lor muzica sferelor (partitura pentru harpă), el s-ar arăta dezamăgit de ea fiindcă își irosise singura șansă căzută în leșin, ca o eroină de roman victorian.

Cu bună știință, Em strivi de dinți interiorul rănit al buzei inferioare... apoi o mușcă, scoțând din nou sânge. Lumina își recăpătă luminozitatea. Sunetul vântului și al ploii furioase crescu aidoma unei muzici stranii.

Cât timp avea? De la Cutia de Pastile până la pod era jumătate de kilometru. Cum bărbatul își luase pelerina de ploaie și cum ea nu auzise motorul Mercedesului pornind, concluzia era că Pickering avea să străbată distanța alergând. Știa că era posibil să nu fi auzit motorul din pricina ploii și-a tunetelor, însă pur și simplu nu credea că el ar fi luat mașina. Deke Hollis

cunoștea Mercedesul roșu și nu-l plăcea pe bărbatul care îl conducea. Mercedesul roșu l-ar fi pus în gardă pe Deke. Emily credea că Pickering ar ști asta. Pickering era dement – parte din timp vorbise singur, însă măcar în câteva rânduri vorbise cu cineva pe care doar el îl vedea, un complice invizibil –, dar nu era prost. Sigur, nici Deke nu era, doar că el avea să fie singur în ghereta lui mică. De asemenea, nu avea să treacă nicio mașină și nici vreo barcă nu avea să aștepte ridicarea podului. Nu pe ploaia aceea torențială.

Plus că era bătrân.

– Am poate cincisprezece minute, rosti ea în camera goală – ori poate i se adresa dârei de sânge de pe podea.

Măcar nu-i pusese căluș; de ce să piardă vremea cu asta? Nimeni nu avea să-i audă strigătele, nu în fortăreața aceea urâtă, pătrățoasă, de ciment. Nici dacă ar fi stat în mijlocul drumului și ar fi strigat din toți rărunchii n-ar fi auzit-o cineva. Acum, până și îngrijitorii mexicani stăteau la adăpost, în cabinele camionetelor, bând cafea și fumând țigări.

– Cincisprezece minute, cel mult.

Da. Probabil. Apoi Pickering se va întoarce și o va viola, cum avusese de gând să o violeze pe Nicole. După aceea o va ucide, cum deja o ucisese pe Nicole. Pe ea și pe cine știe câte alte „nepoțele". Em nu știa sigur, însă era convinsă că acesta nu era – cum ar fi spus Rusty Jackson – primul lui rodeo.

Cincisprezece minute. Poate doar zece.

Se uită în jos la picioarele ei. Nu erau lipite cu bandă de podea, însă picioarele scaunului erau. Totuși...

Ești o alergătoare; da, sută-n mie ești o alergătoare. Uite ce picioare ai.

Erau picioare bune, categoric, și nu avea nevoie să i le sărute cineva ca să recunoască asta. Mai ales nu un lunatic ca Pickering. Nu știa dacă erau bune în sensul de frumoase sau sexy, însă erau foarte bune în ideea utilității. O purtaseră drum lung din dimineața în care ea și Henry o găsiseră pe Amy moartă în pătuț. Pickering era evident foarte încrezător în puterile benzii adezive, o văzuse probabil folosită de zeci de ucigași psihopați în zeci de filme, și niciuna dintre „nepoțelele" lui nu-i dăduse motiv să se îndoiască de eficiența ei. Poate pentru că el nu le dăduse ocazia, poate pentru că ele erau prea speriate. Dar poate... mai ales într-o zi umedă, într-o casă neaerisită unde umezeala era atât de prezentă încât ea simțea miros de mucegai...

Em se aplecă înainte cât îi permiseră corsetele cu care era legată și începu să flexeze treptat mușchii coapselor și gambelor: mușchii aceia noi de alergătoare pe care lunaticul îi admirase atât de mult. Întâi doar o flexiune ușoară, apoi până la jumătate. Se apropia de flexiunea completă și începea să-și piardă speranța, când auzi un sunet ca de ventuză. Slab la început, abia mai mult de-o dorință, apoi tot mai tare. Banda fusese înfășurată și reînfășurată în straturi încrucișate, era al naibii de rezistentă, și totuși se desprindea de pe podea. Încet, totuși. Dumnezeule mare, atât de încet.

Se relaxă, respirând greu, transpirația ieșindu-i acum pe frunte, la subsuori, între sâni. Voia să facă imediat o nouă încercare, însă experiența dobândită alergând pe pista Cleveland South îi spunea că trebuie să aștepte și să permită inimii agitate să elimine din mușchi acidul lactic. Următoarea încercare avea să genereze mai puțină forță și să fie mai puțin eficientă dacă nu făcea asta. Însă era greu. Să aștepte era greu. Nu avea idee de cât timp era plecat bărbatul. Pe perete era un ceas – în chip de explozie solară executată din oțel inoxidabil (ca aparent toate celelalte lucruri din încăperea aceea oribilă, aseptică, cu excepția scaunului de arțar roșu de care era legată ea) – doar că se oprise la 9.15. Probabil era acționat de baterie și aceasta se terminase.

Încercă să rămână nemișcată până la treizeci (adăugând câte o *minunată Maisie* după fiecare număr) și reuși să se abțină doar până la șaptesprezece. Atunci flexă din nou, împingând cu toată puterea. De data aceasta, sunetul de ventuză fu imediat și puternic. Simți că scaunul începea să *se ridice*. Doar puțin, însă categoric se ridica.

Em se forță, cu capul aruncat pe spate, cu dinții dezgoliți, cu sânge proaspăt curgându-i pe bărbie de la buza umflată. Funiile gâtului îi ieșeau în relief. Sunetul de ventuză deveni tot mai puternic și acum aproape auzi un sunet slab de ruptură.

O durere arzătoare înflori brusc în gamba ei dreaptă, crispând-o. Un moment, Em aproape continuă să se forțeze – miza era mare, în definitiv, miza era *viața* ei – dar apoi se relaxă din nou în strânsori, icnind după aer. Și numărând.

– *Unu*, minunată Maisie. *Doi*, minunată Maisie. *Trei*...

Deoarece probabil că putea dezlipi scaunul de pe podea în pofida acelei încordări rău-prevestitoare. Era aproape sigură că putea. Însă dacă făcea asta cu prețul unui cârcel la gamba dreaptă (i se mai puseseră acolo înainte; în

vreo două rânduri o cuprinseseră atât de rău, încât simțise mușchiul mai mult ca o piatră decât ca o parte din ea), putea pierde mai mult timp decât câștiga. Și tot legată de scaunul ăla păcătos avea să fie. *Lipită* de scaunul ăla păcătos.

Deși știa că ceasul de pe perete era mort, se uită totuși la el. Era un reflex. Tot 9.15. Oare ajunsese el deja la pod? O încercă brusc o speranță sălbatică: Deke va trage semnalul și-l va speria. Se putea întâmpla așa ceva? Credea că da. Credea că Pickering era ca o hienă, periculos doar când era sigur că deținea avantajul. Și, probabil tot ca o hienă, nu putea concepe să nu-l dețină.

Ascultă. Auzi tunetul și răpăitul neîncetat al ploii, nu însă și vaierul sirenei cu aer instalate lângă ghereta paznicului de pod.

Încercă iar să desprindă scaunul de podea și fu cât pe ce să cadă cu fața în aragaz când acesta se desprinse dintr-odată. Se clătină, rămase în echilibru instabil, aproape căzu, după care, pentru a se redresa, se retrase cu spatele la insula de gătit din mijlocul bucătăriei. Inima îi bătea acum atât de tare, încât nu reușea să distingă bătăile între ele; părea să fie doar un murmur continuu în piept și sus în gât, sub articulațiile maxilarului. Dacă ar fi căzut, ar fi rămas ca o broască țestoasă întoarsă pe spate. N-ar mai fi avut nicio șansă să se ridice înapoi.

Sunt bine, gândi. *Nu s-a întâmplat.*

Nu. Se putea vedea totuși lungită acolo, pe jos, și asta cu o claritate diabolică. Întinsă acolo, doar ea și dâra de sânge lăsată de părul lui Nicole. Întinsă acolo, așteptând să se întoarcă Pickering și să-și facă de cap cu ea înainte să-i curme viața. Iar el când avea să se întoarcă? În șapte minute? Cinci? Doar trei?

Se uită la ceas. Era 9.15.

Se ghemui lângă tejghea, icnind după aer, o femeie căreia îi crescuse un scaun din spate. Pe tejghea era cuțitul de măcelar, însă nu ajungea la el cu mâinile legate de brațele scaunului. Și dacă îl putea lua, ce va putea face? Să stea acolo, ghemuită, cu el în mână. Nu putea ajunge la nimic cu el, nu putea tăia nimic cu el.

Se uită la aragaz și se întrebă dacă ar putea aprinde unul dintre arzătoare. Dacă reușea, atunci poate...

Avu o altă viziune diabolică: încercând să ardă banda și în schimb luându-i foc hainele. Nu voia să riște. Dacă cineva i-ar fi oferit pilule (ori chiar un glonț în cap) care să o scape de posibilitatea violului, a torturii și a morții – cel mai probabil, una lentă, precedată de inexprimabile mutilări – poate că ar fi nesocotit vocea încurajatoare a tatălui ei *(Nu renunța niciodată, Emmy,*

lucrurile bune așteaptă mereu după un colț sau altul) și ar fi acceptat. Să riște însă a se alege cu arsuri de gradul trei pe toată jumătatea superioară a corpului? Să zacă pe jumătate pârlită pe podea, așteptând să se întoarcă Pickering, *rugându-se* să se întoarcă și să-i curme chinurile?

Nu. Refuza să facă asta. Dar ce altă soluție avea? Simțea cum zboară, zboară timpul. Ceasul de pe perete încă indica 9.15, însă i se părea că răpăitul ploii se potolise puțin. Ideea o umplu de groază. O înlătură. Panica ar împinge-o la moarte.

Cuțitul ieșea din discuție fiindcă nu-l putea lua, iar aragazul fiindcă nu voia să-l folosească. Ce soluție rămânea?

Răspunsul era evident. Rămânea scaunul. Altele nu erau în bucătărie, doar trei taburete înalte, ca de bar. Bănuia că pe acesta îl importase dintr-o sufragerie pe care spera ca ea să n-o vadă niciodată. Oare legase și alte femei – alte „nepoțele“ – de scaune grele de arțar roșu care-și aveau locul în jurul unei mese de sufragerie? Poate chiar de acesta? În adâncul ființei sale era sigură că da. Și bărbatul își punea încrederea în el, chiar dacă era din lemn și nu din metal. Ce funcționase o dată trebuia să funcționeze din nou; era convinsă că și-n sensul acesta gândea ca o hienă.

Trebuia să demoleze închisoarea în care se afla. Era singura soluție și nu avea la dispoziție decât puține minute pentru a o face.

7

Probabil că va durea

Era aproape de insula centrală, însă tăblia ieșea puțin în afară, creând un fel de bordură, și nu se încredea în ea. Nu voia să se miște – nu voia să riște să cadă și să devină o țestoasă – dar voia o suprafață mai mare decât acea bordură de care să se lovească. Așa că porni spre frigider, care era și el din inox... și era mare. Oferea toată suprafața pe care și-ar fi putut-o dori o fată.

Se împletici cu scaunul legat de spatele și fundul și picioarele ei. Înaintarea fu agonic de lentă. Era ca și când ar fi încercat să umble cu un straniu

coșciug croit la comandă legat de spatele ei. Și aceasta *chiar* avea să-i fie coșciug, dacă pica la pământ. Ori dacă încă mai lovea cu el zadarnic de ușa frigiderului KitchenAid când stăpânul casei avea să se întoarcă.

O dată se clătină gata să cadă la podea – în nas – și izbuti să-și țină echilibrul parcă doar prin forța voinței. Durerea de la gambă se întoarce, amenințând iarăși să devină un cârcel și să-i scoată piciorul drept din uz. Cu ochii închiși, își concentră voința și-n direcția aceasta, încercând să-l alunge. Transpirația i se rostogoli pe față, spălând lacrimi uscate pe care nu-și amintea să le fi vărsat.

Cât de mult timp trecea? Cât de mult? Ploaia se potolise și mai mult. Curând avea să audă picături distincte în locul răpăitului. Poate că Deke riposta. Poate avea chiar și o armă într-un sertar al pupitrului bătrân și aglomerat și-l împușcase pe Pickering așa cum ai împușca un câine turbat. Oare ar auzi ea o împușcătură acolo? Nu credea; vântul continua să sufle destul de tare. Cel mai probabil, Pickering – cu douăzeci de ani mai tânăr ca Deke și evident în formă – l-ar dezarma pe Deke de orice armă ar scoate la iveală și ar folosi-o împotriva bătrânului.

Încercă să înlăture toate aceste gânduri, dar era greu. Era greu chiar dacă erau gânduri inutile. Se împletici mai departe cu ochii încă închiși și cu fața palidă – umflată la gură – încordată de efort. Un pas de copil, doi pași de copil. *Mai pot face încă șase pași de copil?* Da, poți. Însă la al patrulea, genunchii – îndoiți aproape în mersul piticului – se loviră de ușa frigiderului.

Em deschise ochii, nevenindu-i să creadă că reușise cu adevărat să ducă la bun sfârșit acel chinuitor safari – o distanță pe care o persoană nelegată ar fi putut-o parcurge din trei pași normali; pentru ea însă, fusese un safari. O adevărată *expediție*, în mama mă-sii.

Nu avea timp de pierdut cu felicitări și asta nu doar pentru că putea auzi în orice clipă ușa Cutiei de Pilule deschizându-se. Avea alte probleme. Mușchii erau încordați și tremurau din cauza încercării de-a merge aproape din șezut; se simțea ca un amator sedentar care se străduiește să execute o poziție extremă de tantra yoga. Dacă nu făcea asta dintr-odată, nu avea s-o mai poată face deloc. Iar dacă scaunul era atât de rezistent pe cât părea...

Alungă acest gând.

– Probabil că va durea, gâfâi ea. Știi asta, nu?

Știa, dar credea că Pickering cocea lucruri și mai rele pentru ea.

– Te rog, zise, întorcându-se cu profilul spre frigider. Dacă asta era o rugăminte, bănuia că era adresată fiicei sale moarte. *Te rog*, rosti din nou și lovi din șolduri într-o parte, izbind parazitul din cârca ei de ușa frigiderului.

Nu fu luată atât de tare prin surprindere ca atunci când scaunul se desprinsese de podea dintr-odată, aproape făcând-o să plonjeze cu capul înainte în aragaz, dar nici mult nu lipsi. Speteaza scaunului scoase un pârâit puternic și șezutul fugi într-o parte de sub fundul ei. Doar trei picioare rămaseră ferm pe poziție.

– E *putred!* strigă ea în bucătăria goală. Căcatul ăsta e *putred!*

Poate nu de tot, însă – Dumnezeu să binecuvânteze clima din Florida – categoric nu era atât de solid pe cât părea. În sfârșit puțin noroc... iar dacă bărbatul intra acum pe ușă, tocmai când Emily se bucura de el, credea că o va lua razna.

Cât timp trecuse? De cât timp era plecat? Nu avea idee. Mereu avusese un ceas îndeajuns de precis în cap, dar acum era la fel de inutil precum cel de pe perete. Era oribil într-un fel aparte să fi pierdut complet urma timpului. Își aminti de ceasul ei mare de mână și coborî privirea, însă ceasul nu mai era. Rămăsese doar o porțiune palidă de piele acolo unde fusese. Pickering probabil i-l luase.

Aproape se avântă iarăși în frigider, când îi veni o idee mai bună. Fundul ei scăpase în parte din scaun acum și asta îi dădea libertate de mișcare sporită. Își încordă spatele așa cum își încordase coapsele și gambele când desprinsese scaunul de podea și de data aceasta, când simți o durere prevestitoare jos, imediat deasupra bazei spinării, nu se relaxă pentru a aștepta să-și reîncarce bateriile. Nu credea că-și mai putea permite luxul așteptării. Îl și vedea venind înapoi, alergând chiar pe mijlocul drumului pustiu, picioarele lui împrăștiind apa în lături, pelerina galbenă fâlfâind. Și, într-o mână, ținând un fel de unealtă. Un levier, poate, luat din portbagajul plin de sânge al Mercedesului.

Em se încordă să se îndrepte de spate. Durerea de la șale se accentuă, atinse o intensitate tăioasă. Însă ea auzea din nou sunetul acela de rupere când banda adezivă cedă – nu de pe scaun, ci de pe ea însăși. De pe straturile lui suprapuse. Slăbindu-se. Slăbirea nu era la fel de bună ca eliberarea, însă era bună, totuși. Îi lăsa mai multă libertate de mișcare.

Mișcă șoldurile spre frigider din nou, eliberând un strigăt slab de efort. Forța șocului reverberă în ea. Acum, scaunul nu se mișcă. Scaunul rămase

agățat de ea ca un scai. Mișcă șoldurile iarăși, mai cu forță, strigând mai tare: tantra yoga combinată cu disco sado-maso. Se auzi un alt pârâit și de data aceasta scaunul se mută în dreapta, pe spatele și șoldurile ei.

Ea lovi iar... și iar... și iar, pivotând pe șoldurile tot mai obosite și *sfărâmând.* Pierdu numărătoarea. Plângea din nou. Pantalonii scurți se rupseseră în spate. Îi alunecaseră în jos pe un șold și șoldul însuși sângera. Credea că intrase o așchie în el.

Inspiră adânc, încercând să-și calmeze inima agitată (slabe șanse) și se izbi pe sine și închisoarea sa de lemn în frigider, din nou, cât de tare putu. De data aceasta nimeri în sfârșit maneta distribuitorului automat de gheață, eliberând un jack-pot de cuburi pe gresie. Se auzi un nou pârâit, simți o cedare și, dintr-odată, brațul ei stâng era liber. Se uită în jos la el, uluită, cu o privire tâmpă. Brațul scaunului era încă legat de antebrațul ei, însă acum corpul scaunului atârna strâmb în acea parte, agățat de ea cu fâșii lungi de bandă adezivă. Era ca și când ar fi fost prinsă într-o pânză de păianjen. Și sigur că așa era; descreieratul acela în pantaloni kaki și tricou Izod era păianjenul. Încă nu era liberă, dar acum putea folosi cuțitul. Nu trebuia decât să se înapoieze încet la insula centrală și să-l ia.

– Nu călca pe cuburi, se avertiză ea pe o voce spartă. Suna – în propriile-i urechi, cel puțin – ca o studentă maniacă în ultimul an care a învățat până în pragul unei căderi nervoase. Ar fi un moment foarte nepotrivit pentru a face patinaj.

Evită gheața, însă când se aplecă după cuțit, spatele ei suprasolicitat emise un trosnet urât. Scaunul, mult mai slăbit acum, dar încă legat de mijlocul ei cu acele corsete de bandă (și de picioare asemenea), se lovi de marginea insulei. Nu-i dădu atenție. Reuși să apuce cuțitul cu mâna stângă, proaspăt eliberată, și să-l folosească pentru a tăia banda care-i lega brațul drept, respirând sacadat și aruncând priviri scurte, iuți, spre ușa batantă dintre bucătărie și orice ar fi fost ceea ce se afla dincolo – sufrageria și holul principal, bănuia ea; pe acolo plecase el și probabil că tot pe acolo avea să se întoarcă. După ce-și eliberă mâna dreaptă, smulse bucata ruptă de scaun încă legată de mâna stângă și o aruncă pe insula centrală.

– Nu te mai uita după el, își spuse în bucătăria cenușie, umbroasă. Fă-ți doar treaba.

Era un sfat bun, chiar dacă greu de urmat când știai că moartea ar putea veni pe ușa aceea, și curând.

Tăie breteaua de bandă de sub sâni. Aceasta ar fi trebuit să fie o procedură lentă, atentă, dar ea nu-și permitea să se miște încet și se ciupi în repetate rânduri cu vârful cuțitului. Simți cum sângele i se întindea pe piele.

Cuțitul era ascuțit. Partea rea a acestui fapt erau ciupiturile acelea repetate de sub sternul ei. Partea bună era că banda adezivă se lăsa secționată fără mari împotriviri, strat după strat. În cele din urmă fu tăiată de sus până jos și scaunul i se mai îndepărtă puțin de spate. Începu să lucreze la breteaua lată de bandă din jurul mijlocului. Acum se putea apleca mai mult și munca decurse mai repede, lăsând mai puține urme asupra corpului ei. Tăie până la capăt și scaunul căzu pe spate. Picioarele lui erau însă în continuare legate de picioarele ei și, când căzu scaunul, acestea își schimbară brusc poziția, afundându-se adânc sub gambe, acolo unde tendoanele lui Ahile ieșeau la suprafață aidoma unor cabluri, imediat sub piele. Durerea fu insuportabilă și ea gemu amarnic.

Em duse mâna stângă înapoi și trase scaunul înapoi spre spatele său, eliminând apăsarea aceea oribilă, insistentă. Era un unghi incomod, îi răsucea tare brațul, însă continuă să țină scaunul lipit de ea cât se întoarse împleticit până ce ajunse iar cu fața la aragaz. Apoi se înclină pe spate, folosind insula centrală pentru a ușura presiunea. Gâfâind, plângând din nou (nu era conștientă de lacrimi), se aplecă în față și începu să taie banda cu care îi erau legate gleznele. Mișcările ei slăbiseră benzile acelea și cele care-i legau partea inferioară a corpului de scaunul ăla păcătos; astfel, munca decurse mai repede și se tăie mai puțin, deși reuși să-și facă o crestătură bunicică la gamba dreaptă – ca și când o parte nebună din ea ar fi încercat să o pedepsească fiindcă se blocase când ea încerca să desprindă scaunul de podea.

Lucra la banda care îi ținea genunchii – ultima rămasă – când auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se.

– Am ajuns acasă, iubito! strigă vesel Pickering. Mi-ai dus dorul?

Em încremeni, aplecată și cu părul atârnându-i peste față, și-i trebui și ultima fărâmă de voință pentru a reîncepe să se miște. Nu era timp acum pentru finețuri; vârî lama cuțitului de măcelar sub centura de bandă gri din jurul genunchiului drept, evită ca prin minune să-i înfigă vârful în propria rotulă și trase în sus cu toată forța.

În hol, se auzi un *clonc* greu și ea știu că bărbatul tocmai răsucise o cheie într-o broască – una mare, după sunet. Pickering nu voia să fie întrerupt, considera probabil că fusese întrerupt destul pentru o singură zi. Porni de-a lungul holului. Probabil purta tenișI (Em nu observase înainte), deoarece îi auzea lipăind.

Fluiera „O, Susanna".

Banda care îi ținea genunchiul drept cedă, de jos în sus, și scaunul căzu pe spate în tăblia insulei cu un zdrăngănit puternic, legat acum de ea doar la nivelul genunchiului stâng. Un moment, pașii dincolo de ușa batantă – foarte aproape acum – se opriră, după care începură să alerge. Apoi totul se desfășură foarte, foarte repede.

Bărbatul lovi ușa cu ambele mâini și aceasta se lovi de perete cu un bufnet puternic; mâinile acelea erau încă întinse când el dădu buzna în bucătărie. Erau goale – nici urmă de levierul pe care și-l imaginase ea. Mânecile pelerinei galbene erau ridicate la jumătatea brațelor și Em avu timp să gândească: *E prea mică pentru tine, jigodie – o soție ți-ar spune asta, dar tu n-ai o soție, nu-i așa?*

Gluga pelerinei era lăsată pe spate. Tunsoarea lui cazonă era în sfârșit ciufulită – *ușor* ciufulită; părul era prea scurt pentru altceva – și apă de ploaie curgea pe laturile feței și în ochii lui. Evaluă situația dintr-o privire, părând să înțeleagă totul.

– *O, curvă enervantă ce ești!* urlă el și alergă pe după insula mediană ca să o prindă.

Ea lovi cu cuțitul de măcelar. Lama fulgeră între degetul arătător și mijlociul palmei lui drepte desfăcute și săpă adânc în carne, în adâncitura V-ului. Sângele se revărsă. Pickering urlă de durere și surprindere – mai mult de surprindere, credea ea. Hienele nu se așteaptă ca victimele lor să se întoarcă împotri...

Bărbatul întinse mâna stângă, apucă de încheietura ei și răsuci. Ceva scrâșni. Sau poate trosni. În orice caz, durerea săgetă pe braț în sus, vie ca lumina. Ea încercă să nu dea drumul cuțitului, dar era imposibil. Acesta zbură până în cealaltă parte a camerei și când el îi eliberă încheietura, mâna ei dreaptă căzu moale, cu degetele răschirate.

Se apropie de ea și Em îl împinse înapoi, folosind ambele mâini și ignorând noul urlet de durere al încheieturii sale forțate. Fu pur instinct. Partea rațională a minții i-ar fi spus că un brânci nu-l va opri pe omul acela, însă

partea rațională a minții stătea acum ghemuită într-un colț al capului ei, neputând face altceva decât să spere la ce e mai bine.

Pickering o depășea în greutate, dar ea stătea cu fundul lipit de bordura ciobită a insulei centrale. Bărbatul se împletici înapoi cu o expresie de năuceală care ar fi fost comică în alte împrejurări și călcă fie pe un cub de gheață, fie pe mai multe. Un moment, semănă cu un personaj din desene animate – Road Runner, poate – care sprintează pe loc încercând să rămână în picioare. Apoi călcă pe alte cuburi de gheață (ea le văzu cum țâșniră pe podea, rotindu-se și scânteind), căzu greoi și se lovi cu ceafa de ușa acum plină de adâncituri a frigiderului.

Ridică mâna însângerată și se uită la ea. Apoi se uită la Em.

– M-ai *tăiat*, zise el. Curvă, curvă proastă, uită-te aici, m-ai *tăiat*. De ce m-ai tăiat?

Încercă să se ridice împleticit în picioare, dar alte cuburi de gheață o zbughiră de sub el și se nărui înapoi la podea. Pivotă pe un genunchi, intenționând să se ridice astfel, și preț de un moment stătu cu spatele la ea. Em apucă brațul stâng rupt al scaunului de pe insula mediană. De el încă atârnau fâșii inegale de bandă adezivă. Pickering se ridică în picioare și se întoarse către ea. Emily îl aștepta. Avântă brațul spre fruntea lui cu ambele mâini – palma dreaptă nu voia să se închidă, însă o convinse ea. O parte atavică, orientată spre supraviețuire, din ea își aminti chiar să scurteze priza pe bucata de arțar roșu, știind că în felul acesta forța impactului va fi maximă, iar o forță maximă a impactului era un lucru bun. În definitiv, avea la dispoziție un braț de scaun, nu o bâtă de baseball.

Se auzi un bufnet. Nu fu la fel de puternic ca al ușii batante când o lovise el intrând, însă tot sunase destul de tare, poate fiindcă ploaia aproape încetase. Un moment nu se întâmplă nimic altceva, după care sângele începu să curgă din tunsoarea lui cazonă și să se reverse peste frunte. Emily se uită țintă la el, în ochii lui. El se uită înapoi, buimac.

– Nu, rosti el slab și întinse o mână să ia brațul de scaun de la ea.

– Ba da, spuse ea și lovi din nou, de data aceasta dintr-o parte: o lovitură cu două mâini, prin secerare, mâna dreaptă retrăgându-se în ultimul moment, cea stângă ținând ferm mai departe. Capătul brațului – neuniform acolo unde se rupsese, plin de așchii – intră în contact cu tâmpla dreaptă a lui Pickering. Acum, sângele țâșni dintr-odată și capul sări într-o parte, se întoarse complet spre umărul stâng. Picături aprinse îi curseră pe obraz și căzură pe gresia gri.

– Oprește-te, spuse el baritonal, lovind aerul cu o mână. Semăna cu un om care stă să se înece și imploră să fie salvat.

– Nu, zise ea și coborî iar brațul spre capul lui.

Pickering strigă și se împletici înapoi din fața ei, cu bărbia în piept, încercând să pună între ei insula centrală. Păși pe alte cuburi de gheață și alunecă, însă acum reuși să rămână în picioare. Doar din noroc, credea ea, deoarece bărbatul abia se mai ținea la verticală.

Preț de un moment, aproape îl lăsă în pace, spunându-și că va fugi pe ușa batantă. Ea asta ar fi făcut. Apoi tatăl ei luă cuvântul, foarte calm, în mintea ei: *Vrea să pună mâna pe cuțit, dulceață.*

– *Nu*, zise ea, arătându-și colții de data aceasta. Nu, *nu* te las.

Încercă să alerge de cealaltă parte a insulei și să i-o ia înainte, însă nu putu să alerge, nu trăgând după ea rămășițele scaunului ca o afurisită de ghiulea – era încă legat cu bandă adezivă de genunchiul ei stâng. Se izbi de insulă, o lovi în fund, încercă să-i intre între picioare și să o împiedice. Scaunul părea să fie de partea *lui* și Em era bucuroasă că îl făcuse țăndări.

Pickering ajunse la cuțit – zăcea la baza ușii batante – și căzu peste el ca un înaintaș de fotbal american care protejează o minge liberă. Din adâncul gâtului scotea un șuierat gutural. Em ajunse acolo tocmai când el dădea să se rotească. Îl frăgezi cu brațul de scaun iar și iar, țipând, conștientă într-o parte a minții că acesta nu era foarte greu și că ea nu-i imprima nici pe departe forța pe care *își dorea* să o imprime. Își vedea încheietura dreaptă, care începea deja să se umfle, cum încerca să se adreseze nenorocirii căreia îi fusese supusă ca și când s-ar fi așteptat să supraviețuiască acelei zile.

Pickering se prăbuși peste cuțit și rămase nemișcat. Ea se trase puțin în spate, gâfâind, cometele acela mici și albe brăzdându-i din nou câmpul vizual.

În mintea ei, bărbați prinseră a vorbi. Nu era ceva neobișnuit pentru ea și nu întotdeauna ceva nedorit. Uneori, dar nu întotdeauna.

Henry: *Ia cuțitul ăla afurisit și înfige-i-l drept între omoplați.*

Rusty: *Nu, dulceață. Nu te apropia de el. Asta așteaptă. Face pe mortul.*

Henry: *Sau în ceafă. E bine și acolo. În gâtul ăla împuțit.*

Rusty: *Să bagi mâna sub el ar fi ca și cum ai vârî-o într-o presă de balotat, Emmy. Ai două opțiuni. Bate-l de moarte...*

Henry, părând reticent, dar convins: *... sau fugi.*

Ei, poate. Și poate că nu.

În partea aceea a insulei era un sertar. Îl deschise smucit, sperând să dea peste alt cuțit – peste alte *multe* cuțite: de decupat, de filetat, de friptură, de tăiat pâinea, din cele zimțate. S-ar fi mulțumit și cu un afurisit de cuțit pentru *întinsul untului*. Ce văzu fu, în principal, o gamă de ustensile de gătit din plastic negru: două spatule, un polonic și o lingură din aceea mare plină de găuri. Mai erau și alte nimicuri, însă cel mai amenințător obiect pe care îi căzură ochii era un curățător de cartofi.

– Ascultă la mine, zise ea. Vocea îi era aspră, aproape guturală. Avea gâtul uscat. Nu vreau să te omor, dar o voi face dacă mă obligi. Am o furculiță pentru carne aici. Dacă încerci să te întorci, ți-o înfig în ceafă și-o împing până iese pe partea cealaltă.

Oare o credea? Asta era o întrebare. Era sigură că Pickering înlăturase toate cuțitele cu excepția celui de sub el, dar putea fi oare sigur că înlăturase toate celelalte obiecte ascuțite? Majoritatea bărbaților nu aveau idee ce conțineau sertarele din bucătăria lor – știa asta din experiența vieții cu Henry și, înainte de Henry, cu tatăl ei – dar Pickering nu era ca majoritatea bărbaților și aceea nu era orice bucătărie. Trăia cu impresia că era mai mult un teatru de operații. Totuși, ținând cont cât era de buimac *(era* buimac?) și cum sigur trebuia să fie convins că o scăpare de memorie i-ar putea aduce moartea, ea credea că bluful avea șanse să treacă. Doar că mai era o întrebare: Oare o auzea, măcar? Sau dacă da, o înțelegea? Un bluf nu putea funcționa dacă persoana cu care încercai să blufezi nu înțelegea miza.

Numai că ea nu avea de gând să stea acolo în cumpănă. Acesta ar fi fost cel mai grav lucru pe care îl putea face. Se aplecă, fără a-și lua ochii de la Pickering, și agăță cu degetele ultima bucată de bandă care o mai lega de scaun. Degetele de la mâna ei dreaptă voiau și mai puțin să se supună acum, însă ea le convinse. Și pielea ei udă leoarcă de sudoare fu de ajutor. Împinse în jos și banda începu să se desprindă cu un alt sunet nărăvaș de sfâșiere. Bănuia că durea, îi lăsă o dungă roșu-aprins pe rotulă (din cine știe ce motiv, cuvântul *Jupiter* îi veni întâmplător în gând), însă depășise de mult momentul când mai simțea astfel de lucruri. Cedă dintr-odată și alunecă până la gleznă, mototolită și răsucită și lipindu-se de sine. Em o scoase de pe picior și se îndreptă de spate, liberă. Îi bubuia capul; fie de la efort, fie de la lovitura primită pe când se uita la fata moartă din portbagajul Mercedesului.

– Nicole, spuse ea. Numele ei era Nicole.

Rostirea numelui fetei moarte păru să o readucă pe Em puțin în simțiri. Acum, ideea de a încerca să ia cuțitul de măcelar de sub bărbat părea o nebunie. Partea din ea care uneori vorbea cu vocea tatălui ei avea dreptate – și numai să stea în aceeași cameră cu Pickering însemna să-și forțeze norocul. Astfel, rămânea să plece. Doar asta.

– Acum am să plec, spuse ea. Mă auzi?

Bărbatul nu se mișcă.

– Am furculița pentru carne. Dacă vii după mine, te înjunghii cu ea. Îți... Îți scot ochii cu ea. Ce ai de făcut e să rămâi unde ești. Ai înțeles asta?

El nu se mișcă.

Emily se îndepărtă cu spatele de el, apoi se întoarse și ieși din bucătărie pe ușa din cealaltă parte a încăperii. Încă mai ținea în mână brațul plin de sânge al scaunului.

8

Era o fotografie pe perete, lângă pat

Dincolo era sufrageria. Acolo era o masă lungă cu tăblie de sticlă. În jurul ei erau șapte scaune de arțar roșu. Locul unde ar fi trebuit să fie al optulea era gol. Sigur că da. În timp ce studia locul gol din capătul „mamei" al mesei, avu o amintire: sângele înflorind într-o perlă mică sub ochiul ei în timp ce Pickering spunea: *Bine, bun, bine*. O crezuse când spusese că doar Deke ar putea ști că ea se află înăuntrul Cutiei de Pilule, așa că aruncase cuțitul cel mic – cuțitul cel mic al lui Nicole, își spusese ea atunci – în chiuvetă.

Deci fusese tot timpul un cuțit cu care să-l amenințe. Încă mai era. În chiuvetă. Dar acum nu voia să se mai întoarcă acolo. Nici vorbă.

Străbătu încăperea și merse de-a lungul holului cu cinci uși, două de fiecare latură și una în capăt. Primele două uși pe lângă care trecu erau deschise, în stânga ei o baie și în dreapta o spălătorie. Mașina de spălat rufe era cu încărcare pe sus și avea ușița deschisă. O cutie de Tide stătea pe raft, lângă ea.

O cămașă pătată de sânge atârna jumătate înăuntru și jumătate în afara gurii de încărcare. Cămașa lui Nicole, credea Emily, deși nu avea cum să fie sigură. Iar dacă *era* a ei, de ce voise Pickering să o spele? Găurile n-ar fi dispărut prin spălare. Emily își aminti că-și spusese că erau zeci la număr, cu toate că asta sigur nu era posibil. Nu?

Credea că era, totuși: Pickering înnebunit.

Deschise ușa de după cea a băii și văzu o cameră de oaspeți. Nu era decât o cutie întunecată și sterilă conținând un pat matrimonial cu așternuturile atât de bine întinse, încât fără-ndoială puteai face un bănuț să salte pe ele. Oare o îngrijitoare să-l fi aranjat? *Sondajul nostru spune că nu*, gândi Em. *Sondajul nostru spune că nicio îngrijitoare n-a pus vreodată piciorul în camera asta. Doar „nepoțele".*

Ușa de vizavi de camera pentru oaspeți se deschidea într-un birou. Era până în cel mai mic amănunt la fel de steril ca încăperea de peste hol. Într-un colț erau două fișete. Era o masă mare, goală, cu excepția unui PC Dell acoperit cu o husă de plastic transparent. Dușumeaua era din scânduri simple de stejar. Fără covor. Niciun tablou pe perete. Singurul geam mare era oblonit, lăsând să pătrundă doar câteva raze palide de lumină. Asemenea camerei pentru oaspeți, locul acela arăta trist și dat uitării.

N-a lucrat niciodată aici, gândi ea și știu că așa era. Era un simplu platou teatral. Întreaga casă era asta, inclusiv încăperea din care fugise ea – încăperea care semăna cu o bucătărie, dar care era de fapt un teatru operator, cu tot cu tejghele și podele ușor de curățat.

Ușa din celălalt capăt al holului era închisă și, apropiindu-se de ea, Em știa că va fi încuiată. Se va trezi blocată în capătul acela al coridorului, dacă bărbatul intra din capătul cu bucătăria/sufrageria. Blocată și neavând unde să fugă, iar în zilele acestea alergatul era singurul lucru la care se pricepea, singurul lucru care i se *potrivea*.

Își trase pantalonii scurți în sus – avea impresia că plutesc pe ea acum, după ce cusătura din spate se desfăcuse – și apucă clanța. Premoniția pusese atât de tare stăpânire pe ea încât pentru un moment nu-i veni să creadă când clanța se răsuci în mâna ei. Împinse ușa și păși în ceea ce trebuia să fie dormitorul lui Pickering. Era aproape la fel de steril ca încăperea pentru oaspeți, însă nu întru totul. Pentru început, erau două perne în loc de doar una singură, iar cuvertura de pe pat (care părea să fie geamănul celui din camera

pentru oaspeți) fusese trasă într-un triunghi precis, pregătită să-l primească pe stăpân în confortul cearșafurilor proaspete, după o zi de muncă grea. Iar pe podea era un covor. Un simplu preș ieftin de nailon, dar se întindea dintr-un perete în celălalt. Henry fără-ndoială ar fi spus că e modelul special Mamut; se potrivea însă cu pereții și făcea camera să arate mai puțin scheletică decât celelalte. Mai era și o mescioară de scris – semăna cu un pupitru vechi de școală – și un scaun simplu de lemn. Și chiar dacă acestea erau recuzite destul de mici în comparație cu decorul biroului, cu geamul lui mare (și din nefericire oblonit) și computerul scump, avea impresia că mescioara aceea fusese *folosită*. Că Pickering șezuse la ea și scrisese de mână, adus de spate ca un copil într-o sală de clasă dintr-o școală de la țară. Ce scrisese, la asta ea nu-și dorea să se gândească.

Și geamul de aici era mare. Și, spre deosebire de geamurile din birou și camera de oaspeți, nu era oblonit. Înainte ca Em să se uite afară și să vadă ce se afla dincolo, atenția îi fu atrasă de o fotografie de pe perete, lângă pat. Nu era agățată și categoric nu era înrămată, ci era doar prinsă acolo cu o piuneză. În jurul ei, în perete erau alte găuri mici, ca și când alte poze ar fi fost prinse acolo de-a lungul anilor. Acesta era un cadru color cu data de 19-4-07 imprimată digital în colțul drept. Fusese făcută cu o cameră de modă veche, nu cu una digitală, judecând după hârtie, și nu de către cineva cu mare har pentru arta fotografică. Pe de altă parte, poate că fotograful fusese surescitat. Așa cum hienele devin surescitate, bănuia ea, la lăsarea serii, când simt miros de pradă proaspătă. Era cețoasă, luată parcă prin lentile transfocatoare, iar subiectul nu era centrat. Subiectul era o femeie tânără cu picioare lungi, îmbrăcată în pantaloni scurți de dril și un tricou strâmt pe care scria BEER O'CLOCK BAR. Pe palma stângă ținea în echilibru o tavă, ca o chelneriță într-un vechi tablou vesel de Norman Rockwell. Râdea. Avea păr blond. Em nu putea fi sigură că era vorba de Nicole, nu din poza aceea încețoșată și după acele câteva clipe șocante când se uitase la fata moartă din portbagajul Mercedesului... însă *era* sigură. Inima ei era sigură.

Rusty: *N-are importanță, dulceață. Trebuie să pleci de aici. Trebuie să ajungi în câmp liber, unde poți alerga.*

Ca pentru a dovedi aceasta, ușa dintre bucătărie și sufragerie se trânti de perete – aproape destul de tare cât să zboare din țâțâni, judecând după sunet.

Nu, gândi ea. O părăsi orice senzație de la mijloc în jos. Nu credea că se udase din nou, însă nici nu și-ar fi putut da seama dacă o făcuse. *Nu, nu se poate.*

– Vrei să jucăm dur? strigă Pickering. Vocea lui părea uluită și voioasă. Bine, pot să joc dur. Sigur. Nicio problemă. Așa vrei? S-a făcut. Tati îți va face pe plac.

Venea. Traversa sufrageria. Em auzi un bufnet urmat de un trăncănit sec când bărbatul se împiedică în unul dintre celelalte scaune (poate cel din capătul „tatei" al mesei) și-l împinse deoparte. Lumea se îndepărtă în sincope de ea, devenind cenușie chiar dacă încăperea aceea era relativ luminoasă acum, că furtuna se împrăștia.

Își mușcă buza spartă. Asta îi trimise un pârâiaș de sânge proaspăt pe bărbie în jos, însă readuse și culoare și realitate în lumea înconjurătoare. Em trânti ușa și dibui după încuietoare. Nu *exista* o încuietoare. Se uită în jur și ochii i se opriră la scaunul nepretențios de lemn de la mescioara nepretențioasă de lemn. În timp ce Pickering începea să alerge împleticit, trecând de spălătorie și de birou – și avea oare cuțitul de măcelar strâns într-o mână? Sigur că-l avea – ea apucă scaunul, îl așeză sub clanță și-l înclină. După doar o clipă, bărbatul lovi ușa cu ambele mâini.

Ea își spuse că dacă și dușumeaua de acolo ar fi fost din scânduri de stejar, scaunul ar fi alunecat ca un puc pe gheață. Poate că l-ar fi ridicat ea și l-ar fi ținut pe Pickering la distanță cu el: Em, Neînfricata Îmblânzitoare de Lei. Puțin probabil. În orice caz, acolo era covor pe jos. Un preș ieftin de nailon, însă era gros – măcar avea acest atribut. Picioarele înclinate ale scaunului se înfipseră și se înțepeniră, chiar dacă ea văzu covorul făcând un val.

Pickering răcni și începu să izbească ușa cu pumnii. Em spera că ținea cuțitul în continuare în mână în timp ce făcea asta; poate avea din greșeală să-și taie singur gâtul.

– Deschide ușa! urlă el. Deschide! Doar îți complici situația!

De parcă aș putea, gândi Emily, dându-se în spate. Și uitându-se înapoi. Acum ce? Geamul? Ce altceva? Exista doar ușa aceea, așa că doar geamul rămânea.

– Mă scoți din minți, don'șoară!

Ba nu, tu erai deja ieșit din minți. Erai nebun de legat!

Vedea bine că geamul era din acela făcut doar pentru privit, nu pentru deschis. Datorită aerului condiționat. Deci ce urma? Să sară pe el aidoma lui Clint Eastwood într-un western spaghetti de demult? Suna posibil; era categoric

genul de lucru care-i surâdea în copilărie, însă bănuia că se va tăia peste tot dacă ar fi pus cu adevărat planul în practică. Clint Eastwood și The Rock și Steven Seagal foloseau cascadori când venea vorba de secvențe cu săritul prin vitrina barului. Iar cascadorii *înșiși* foloseau sticlă specială.

Auzi bubuitul rapid al pașilor de dincolo de ușă când bărbatul mai întâi se dădu în spate și apoi se avântă înainte. Ușa era grea, însă Pickering nu glumea și tăblia se cutremură în ramă. De această dată scaunul sări înapoi cinci sau șase centimetri înainte să se opună. Mai rău, valul acela străbătu iarăși covorul și Em auzi un pârâit asemănător cu al benzii adezive cedând. Pickering era remarcabil de vioi pentru cineva care fusese bătut peste cap și umeri cu o bucată solidă de arțar roșu, doar că – desigur – era deopotrivă nebun și îndeajuns de sănătos la cap ca să știe că dacă ea scăpa, avea să fie prins. Em bănuia că acesta era un stimulent puternic.

Trebuia să-l lovesc dracului cu tot scaunul ăla, gândi ea.

– Vrei să ne jucăm? gâfâi el. *Eu* o să mă joc. Sigur. Sută-n mie. Dar tu ești pe terenul *meu* de joacă, bine? Și uite... că... *vin!*

Lovi ușa din nou. Aceasta se zdruncină în canaturi, acum cu țâțânile slăbite, și scaunul sări înapoi alți cinci sau șase centimetri. Em vedea găuri întunecate sub formă de lacrimă între picioarele înclinate ale scaunului și ușă: rupturi în covorul ieftin.

Pe geam, deci. Dacă era să moară sângerând de la Dumnezeu știe cât de multe răni, prefera să și le facă ea însăși. Poate... dacă se înfășura în cuvertură...

Atunci ochii îi căzură pe masa de scris.

– Domnule Pickering! strigă ea, apucând masa de margini. Stai! Vreau să-ți propun un târg!

– Nu fac târguri cu curvele, bine? zise el arțăgos, dar se oprise un moment – poate ca să-și recapete suflul – și asta îi dădu ei timp. Doar de timp avea nevoie. Doar timp putea obține de la el; nu avea nevoie să audă din partea lui că nu era omul care face târguri cu curvele. Care-i planul tău cel mare? Spune-i lui tăticu'.

În momentul acela, masa era planul ei. O ridică, aproape convinsă că spatele ei suprasolicitat va pocni de-a dreptul ca un balon. Însă masa era ușoară și fu și mai ușoară când de pe ea căzură mai multe teancuri de manuale universitare, după cum arătau, legate cu elastic.

– Ce faci? întrebă el tăios, apoi: Nu face aia!

Em alergă spre geam, după care se opri brusc și aruncă masa. Sunetul de sticlă spartă fu enorm. Fără să stea să se gândească sau să se uite – gânditul n-ar fi ajutat-o cu nimic în clipa aceea, iar uitându-se nu putea decât să se sperie dacă distanța până jos era mare – trase cuvertura de pe pat.

Pickering izbi iarăși ușa și chiar dacă scaunul rezistă și acum (ea știu asta; dacă ar fi cedat, bărbatul ar fi alergat prin cameră dând s-o apuce), ceva scoase un trosnet lemnos puternic.

Em se înfășură în cuvertură de la bărbie până la picioare, arătând pentru un moment ca o indiancă în viziunea lui N.C. Wyeth pe cale să pornească la drum într-o furtună de zăpadă. Apoi sări prin gaura zimțată din geam tocmai când ușa se deschise forțat în urma ei. Mai multe săgeți de sticlă înțepenite în ramă rănire cuvertura, dar nici măcar una n-o atinse pe Em.

– *O, curvă tâmpită și enervantă!* strigă Pickering, în urma ei – *aproape* în urma ei – după care ea plonjă prin aer.

9

Gravitația e mama tuturor

Fusese băiețoasă în copilărie, prefera jocurile pentru băieți (cel mai bun se numea simplu Pac-Pac), desfășurate în pădurea din spatele casei lor din suburbiile din Chicago, decât să piardă vremea cu Barbie și Ken pe verandă. Purta jeanși și tenișI, își ținea părul prins la spate în coadă. Ea și prietena ei cea mai bună, Becka, urmăreau la TV, în loc de filme cu gemenele Olsen, filme vechi cu Eastwood și Schwarzenegger, iar când se uitau la *Scooby-Doo*, se identificau mai degrabă cu cățelul decât cu Velma sau Daphne. Vreme de doi ani, în gimnaziu, numiseră masa de prânz Scooby Snacks.

Și se cățărau în copaci, desigur. Emily parcă își amintea că ea și Becka petrecuseră o vară întreagă în copaci, fiecare în curtea ei. Probabil că aveau nouă ani atunci. În afară de lecția tatălui ei despre cum se cade, singurul lucru pe care Em și-l amintea clar despre vara cățăratului în copaci era mama ei

aplicând o cremă albă pe nasul ei în fiecare dimineață și spunându-i: *Să nu ți-o ștergi, Emmy!* pe vocea ei impunătoare, dacă-nu-mă-asculți-te-omor.

Într-o zi, Becka își pierduse echilibrul și fusese cât pe ce să cadă cinci metri pe peluza familiei Jackson (poate doar trei, însă la vremea aceea fetelor li se păruse că sunt opt metri... ba chiar șaisprezece). Se salvase apucându-se de o cracă, dar apoi rămăsese agățată acolo, strigând după ajutor.

Rusty tundea peluza. Se apropiase încet – da, încet; întârziase chiar și să oprească mașina de tuns iarba Briggs & Stratton – și întinsese brațele. „Sari", spusese el, și Becka, fata care doar de doi ani nu mai credea în Moș Crăciun și care încă arbora o încrederea sublimă, sărise. Rusty o prinsese fără probleme, apoi îi strigase lui Em să coboare din copac. Le făcuse pe ambele fete să șadă la rădăcină. Becka plângea puțin și Em era speriată – mai mult de faptul că de-acum cățăratul în copaci avea să devină un lucru *interzis*, cum era mersul la magazinul de la colț după ora șapte seara.

Rusty nu le interzisese asta (deși mama lui Emily ar fi făcut-o, dacă s-ar fi uitat pe geamul de la bucătărie), ci le învățase cum se cade. Și apoi ele exersaseră vreme de aproape o oră.

Ce zi minunată fusese aceea!

Când sări pe geam, Emily văzu că distanța până la patioul din lespezi de jos era bunicică. Poate doar trei metri, însă ei i se părură că sunt opt în timp ce cădea cu cuvertura în care era înfășurată fluturând în jurul său. Sau șaisprezece.

Lăsați genunchii să se strângă, le spusese Rusty în urmă cu șaisprezece sau șaptesprezece ani, în Vara Cățăratului în Copaci, cunoscută și ca Vara Zgomotului Alb. *Nu le cereți să preia șocul. O vor face – în nouă din zece cazuri, dacă distanța nu e prea mare, o vor face –, dar v-ați putea alege cu o ruptură de os. Șold, picior sau gleznă. Gleznă, cel mai probabil. Țineți minte că gravitația e mama tuturor. Lăsați-vă în voia ei. Lăsați să vă îmbrățișeze. Lăsați genunchii să se strângă, apoi ghemuiți-vă și rostogoliți-vă.*

Em atinse lespezile roșii, în stil spaniol, și lăsă genunchii să se strângă. În același timp, răsuci umărul și își aruncă greutatea pe partea stângă. Lăsă bărbia în piept și se rostogoli. Nu simți deloc durere – nu *imediat* –, însă o străbătu o vibrație puternică, de parcă trupul ei ar fi devenit o ghenă goală și cineva ar fi aruncat pe ea o piesă mare de mobilier. Își ținu totuși capul ferit, să nu

se lovească de pământ. Și nu credea că-și rupsese vreun os, deși doar după ce avea să se ridice în picioare urma să știe asta.

Lovi o masă metalică de patio destul de tare ca să o răstoarne. Apoi se ridică în picioare, convingându-se că era suficient de întreagă la corp să facă asta abia după ce chiar o făcu. Se uită în sus și-l văzu pe Pickering privind pe geamul spart. Chipul lui era schimonosit într-o grimasă și agita cuțitul prin aer.

– *Stai așa!* strigă el. Nu fugi și *stai pe loc!*

Vezi să nu, gândi Em. Ultimele vestigii ale ploii din acea după-amiază se transformaseră în ceață, punctându-i fața întoarsă către cer cu picături de rouă. Îi dădea un sentiment divin. Îi arătă bărbatului degetul mijlociu, după care îl scutură, ca să fie bine înțeleasă.

Pickering răcni:

– *Nu-ndrăzni tu să-mi arăți muie, pizdă!*

Și aruncă spre ea cuțitul. Nici măcar pe aproape. Căzu pe piatră cu un zăngănit și alunecă sub grătarul pe gaz în două bucăți, lama și plăselele. Când Em ridică iarăși privirea, în spărtura geamului nu mai era nimeni.

Vocea tatălui ei îi spuse că Pickering venea; Em nu avea însă nevoie de această informație de ultimă oră. Se duse la marginea patioului – călcând fără probleme, fără a șchiopăta, deși bănuia că pentru asta trebuia să mulțumească puseului de adrenalină – și se uită în jos. Trei pași amărâți până la nisip și iarba de pampas. Floare la ureche în comparație cu căzătura căreia tocmai îi supraviețuise. Dincolo de patio se întindea plaja, locul care găzduise atât de multe alergări de dimineață.

Se uită în cealaltă direcție, către drum. Nu era bine. Zidul urât de beton era prea înalt. Și Pickering venea. Sigur că venea.

Puse o mână pe zidăria ornamentală și sări în nisip. Iarba de pampas îi gâdilă coapsele. Urcă degrabă duna dintre Cutia de Pilule și plajă, sumețindu-și pantalonii scurți distruși și uitându-se iar și iar peste umăr. Nimic... încă nimic... și apoi Pickering ieșind valvârtej pe ușa din spate, urlând la ea să rămână imediat pe loc. Se descotorosise de pelerina galbenă și mai înșfăcase un obiect ascuțit. Îl flutura în mâna stângă în vreme ce alerga pe trotuar spre patio. Em nu reușea să vadă ce era și nici nu voia să reușească. Nu voia să-l știe atât de aproape pe bărbat.

Putea să-l lăsase în urmă, alergând. Ceva din pasul lui spunea că va prinde viteză scurt timp și apoi va obosi, indiferent cât de tare îl stârneau nebunia și teama lui de expunere.

Ea își spuse: *Parcă pentru asta m-aș fi antrenat de la bun început.*

Cu toate acestea, aproape făcu o greșeală capitală când ajunse la plajă, aproape se întoarse spre sud. Astfel ar fi ajuns la capătul Vermillion Key în mai puțin de o jumătate de kilometru. Sigur, s-ar fi putut îndrepta spre ghereta paznicului de pod când ajungea acolo (ar fi strigat cât o țineau bojocii după ajutor, de fapt), dar dacă Pickering îi făcuse ceva lui Deke Hollis – și se temea că așa era – ea s-ar frige. Poate că ar fi trecut vreo barcă și ea ar fi putut striga într-acolo, însă bănuia că Pickering depășise de mult momentul în care ceva l-ar fi putut opri; în această clipă, probabil că ar fi fost gata să o înjunghie până la moarte și pe scena Radio City Music Hall sub privirea dansatoarelor de la Rockettes.

Așa că se întoarse în schimb spre nord, unde aproape trei kilometri de plajă goală se întindeau între ea și Bojdeuca Verde. Își aruncă tenișii din picioare și începu să alerge.

10

Nu se așteptase în schimb la atâta frumusețe

Nu era prima oară când alerga pe plajă după una dintre acele scurte, dar puternice furtuni de după-amiază și senzația umezelii care i se strângea pe față și brațe era familiară. La fel erau și vuietul crescut al valurilor (era la momentul fluxului și plaja se îngustase, devenind o simplă fâșie), și mirosurile mai puternice: sare, alge, flori, ba chiar și lemn ud. Se așteptase să fie speriată – așa cum bănuia că erau speriați în condiții de luptă oamenii care executau misiuni periculoase care de regulă (dar nu întotdeauna) ieșeau bine. Nu se așteptase în schimb la atâta frumusețe.

Ceața venise dinspre Golf. Apa era o fantomă verde-mat care înainta sincopat către țărm, prin alb. Peștii trebuie să fi fost puși pe fugă, deoarece largul mării se transformase într-un bufet cu mâncare pe săturate pentru pelicani.

Pe cei mai mulți îi vedea ca pe niște umbre care își strângeau aripile și intrau în picaj spre apă. Alți câțiva săltau pe valuri mai aproape, aparent la fel de morți ca niște momeli, dar privind-o. Departe, în stânga ei, soarele era o monedă mică, oranj-galbenă, cu privire obosită.

Se temea că i se va înțepeni din nou gamba – dacă se întâmpla asta, era terminată, gata. Aceasta era însă o activitate cu care se obișnuise și, chiar dacă o simțea nițel caldă, era totuși destul de relaxată. Mai mult o îngrijorau șalele, care emiteau un junghi la fiecare al treilea sau al patrulea pas și care trimiteau un fulger de durere la fiecare aproximativ o duzină. Dar le vorbea în gând, le lua cu binișorul, le promitea băi calde și masaje shiatsu după ce se termina povestea asta și creatura sălbatică ce o urmărea era ferecată bine la închisoarea ținutului Collier. Părea să funcționeze. Fie asta, fie alergatul era el însuși un soi de masaj. Avea motive să creadă că așa era.

Pickering mai urlă de două ori să se oprească, apoi tăcu, păstrându-și suflul pentru alergat. Ea se uită îndărăt o dată și estimă că bărbatul era la aproximativ șaptezeci de metri depărtare, singurul lucru care-l făcea să iasă în evidență în ceața după-amiezii târzii fiind cămașa sa Izod roșie. Se uită din nou și-l văzu mai bine; reuși să-i vadă pantalonii kaki pătați de sânge. Cincizeci de metri depărtare. Dar gâfâia. Bine. Dacă gâfâia era bine.

Emily sări peste un morman de lemne și pantalonii scurți îi alunecară în jos, amenințând s-o împiedice. Nu avea timp să se oprească și să-i dea jos, așa că trase cu sălbăticie de ei în sus, dorindu-și să fi avut un șiret pe care să-l poată strânge, poate chiar ține între dinți.

Din spatele ei se auzi un strigăt și i se păru că aude în el frică și furie deopotrivă. Suna ca și când Pickering ar fi înțeles în sfârșit că lucrurile s-ar putea să nu meargă după placul lui. Em riscă încă o privire înapoi, sperând, iar speranța ei nu fu zadarnică. Bărbatul se împiedicase în mormanul de lemne peste care ea sărise și căzuse în genunchi. Noua lui armă zăcea alături, desenând un X în nisip. Foarfecă, deci. Foarfecă de bucătărie. Din aceea mare pe care bucătarii o folosesc pentru a tăia cartilagii și oase. Pickering o apucă în mână și se opinti în picioare.

Emily alergă mai departe, crescând viteza puțin câte puțin. Nu se gândise să facă asta, dar nu credea nici că asta-i dictase corpul să facă. Exista ceva între corp și minte, o interfață. Aceea era partea care voia să dețină controlul acum

și Em îi îngădui să-l preia. Acea parte voia ca ea să se pornească doar puțin câte puțin, aproape cu blândețe, astfel încât animalul din urma sa să nu-și dea seama ce face. Acea parte voia să-l stârnească pe Pickering să crească viteza pentru a se ține după ea, poate chiar să reducă nițel distanța. Acea parte voia să-l epuizeze complet, să-l aducă la capătul puterilor. Acea parte voia să-l audă cum gâfâia și șuiera. Poate chiar cum tușea, dacă era fumător (deși asta părea o speranță prea mare). Apoi ea avea să intre în acea viteză sporită pe care știa că o are, dar pe care rareori o folosea; acea viteză părea întotdeauna că sfidează soarta, cumva – ca și când ți-ai lua aripi de ceară într-o zi însorită. Acum însă nu avea de ales. Iar dacă sfidase soarta, o făcuse atunci când se răsucise pentru a privi în curtea pavată cu piatră a Cutiei de Pilule prima dată.

Și ce alegere am avut, odată ce i-am văzut părul? Poate că soarta m-a sfidat pe mine.

Alergă mai departe, lăsând în nisip urmele trecerii ei. Se uită iarăși înapoi și-l văzu pe Pickering la doar patruzeci de metri depărtare, însă patruzeci de metri era bine. Ținând cont cât de roșu și încordat era la față, patruzeci de metri era foarte bine.

Către vest și direct deasupra ei, norii se depărtară cu o grabă tropicală, luminând pe dată ceața și transformând-o din cenușiu sumbru în alb orbitor. Pete de soare punctară plaja ca niște reflectoare; Em intră alergând într-una și apoi ieși dintr-un singur pas, simțind temperatura crescând și apoi coborând la loc, când ceața o îmbrățișă din nou. Era ca și când ar fi fugit pe lângă ușa deschisă a unei spălătorii într-o zi friguroasă. Înaintea sa, albastrul pâclos se deschise într-un ochi de pisică lung. Un curcubeu dublu țâșni din el, fiecare culoare arzând distinctă de alta. Brațele dinspre vest străbăteau ceața tot mai rară și pătrundeau în apă; cele care se curbau în jos spre continent dispăreau între palmieri și arbuștii de lăuruscă cerată.

Piciorul drept atinse ușor glezna stângă și ea se împletici. Un moment fu cât pe ce să cadă, după care își recăpătă echilibrul. Acum însă el era la doar treizeci de metri distanță, iar treizeci erau prea puțini. Gata cu admiratul curcubeielor. Dacă nu-și vedea de treabă, cele dinaintea ei aveau să fie ultimele pe care le vedea.

Ridică din nou ochii în față și acolo era un bărbat. Stătea până la glezne în apă și se uita țintă la ei. Purta doar o pereche de jeanși tăiați scurți și o bandană

roșie la gât. Avea pielea brună; părul și ochii lui erau închiși la culoare. Era scund de statură, însă la corp era în formă maximă. Păși afară din apă și Em văzu îngrijorarea de pe chipul său. O, slavă Domnului, îngrijorare.

– Ajutor! strigă ea. *Ajută-mă!*

Expresia de îngrijorare se adânci.

– *Señora? Qué ha pasado? Qué es lo que va mal?*

Știa puțină spaniolă – o rupea – dar auzindu-l pe el vorbind-o, toate cunoștințele de limbă o părăsiră. Nu avea importanță. Acesta era aproape sigur unul dintre îngrijitorii de la casele mari. Profitase de ploaie pentru a se răcori în Golf. Poate că nu avea carte verde, însă nici nu avea nevoie de una pentru a-i salva viața. Era un bărbat, era evident vânjos și era îngrijorat. I se aruncă în brațe și simți apa de pe el luându-se pe pielea și tricoul ei.

– E nebun! îi strigă ea în față. Putea face asta deoarece erau aproape de aceeași înălțime. Și măcar un cuvânt în spaniolă îi veni în minte. Unul valoros, credea ea, în această situație. *Loco! Loco, loco!*

Tipul se întoarse, cu un braț petrecut ferm pe după ea. Emily se uită în direcția în care se uita el și-l văzu pe Pickering. Pickering surâdea. Era un surâs lejer, întru câtva timid. Până și petele de sânge de pe pantaloni și fața umflată nu făceau surâsul acela întru totul neconvingător. Iar foarfeca nu se vedea nicăieri, asta era mai rău. Mâinile lui – cea dreaptă tăiată și acum cu crustă de sânge între arătător și degetul mijlociu – erau goale.

– *Es mi esposa*, zise el. Tonul era la fel de timid – și de convingător – ca surâsul. Până și faptul că gâfâia părea în regulă. *No te preocupes. Ella tiene...* Spaniola fie îl abandonă, fie păru să-l abandoneze. Depărtă mâinile, continuând să surâdă. Probleme? Are probleme?

În ochii hispanicului se aprinse lumina înțelegerii și a ușurării.

– *Problemas?*

– *Sí*, încuviință Pickering. Apoi duse o mână la gură și făcu gestul înclinării unei sticle.

– A! zise hispanicul, mișcând afirmativ din cap. *Beut!*

– Nu! strigă Em, simțind că individul urma să o împingă de-a dreptul în brațele lui Pickering, dorindu-și să scape de această neașteptată *problema*, de această neașteptată *señora*. Suflă atunci în fața bărbatului pentru a-i demonstra că nu mirosea a băutură. O lovi inspirația și își atinse buza umflată. *Loco!* El a făcut asta!

– Nu, și-a făcut-o singură, colega, spuse Pickering. Bine?

– Bine, zise hispanicul și încuviință, însă nu o împinse pe Emily spre Pickering. Acum părea indecis. Și un alt cuvânt îi veni lui Emily în minte, ceva reținut dintr-o emisiune educativă pentru copii pe care o urmărea – probabil cu loiala Becka – atunci când nu urmărea *Scooby-Doo*.

– *Peligro*, spuse ea, forțându-se să nu strige. Doar *esposas* nebune strigă. Își ațintи ochii în ochii înotătorului hispanic. *Peligro*. El! *Señor Peligro!*

Pickering râse și întinse mâna către ea. Panicată de apropierea lui (era ca și când unei prese de balotat i-ar fi crescut dintr-odată mâini), îl împinse. Bărbatul nu se aștepta la asta și încă avea răsuflarea tăiată. Nu căzu la pământ, dar se împletici un pas înapoi, cu ochii larg căscați. Și foarfeca îi căzu dintre betelia pantalonilor săi scurți și scobitura spatelui, unde o pitise. Preț de un moment, toți trei se uitară țintă la X-ul de metal din nisip. Valurile vuiau monoton. Păsările strigau din ceața tot mai rară.

11

Apoi se ridică și-o rupse din nou la fugă

Surâsul lejer al lui Pickering – cel pe care trebuie că-l folosise cu atât de multe „nepoțele“ – ieși din nou la suprafață.

– Pot explica asta, dar n-am destule cuvinte. O explicație perfect valabilă, bine! Se lovi peste piept ca Tarzan. *No Señor Loco, no Señor Peligro*, bine? Și poate că ar fi ținut. Dar apoi, zâmbind în continuare, arătând spre Em, spuse: *Ella es bobo perra*.

Ea habar nu avea ce însemna *bobo perra*, însă văzu felul în care fața lui Pickering se schimbă când o spuse. Cel mai mare efect îl avu buza de sus, care se zbârci și apoi se ridică, așa cum face botul unui câine când mârâie. Cu o mișcare de braț, hispanicul o împinse pe Em un pas în spate. Nu complet în spatele său, dar aproape, iar semnificația era clară: protecție. Apoi se aplecă, întinzându-se după X-ul metalic din nisip.

Dacă s-ar fi întins înainte să o împingă pe Em în spate, lucrurile poate că ar fi ieșit totuși bine. Doar că Pickering văzu că dezavantajul înclina de partea sa

și sări el însuși după foarfecă. O înșfăcă primul, căzu în genunchi și înfipse vârfurile în piciorul stâng, plin de nisip, al hispanicului. Individul țipă, deschizând ochii complet, înnebunit de durere.

Se întinse după Pickering, însă acesta se lăsă întâi pe o parte, apoi se ridică (*Tot iute e*, gândi Em) și se îndepărtă cu mișcări fluide. După care se apropie din nou. Înfășură un braț pe după umerii voinici ai hispanicului într-o îmbrățișare prietenească și-i înfipse foarfeca în piept. Hispanicul încercă să riposteze, dar Pickering îl ținu bine, înjunghiind și iar înjunghiind. Nicio împunsătură nu era adâncă – Pickering lovea prea repede pentru asta –, totuși sângele curgea peste tot.

– *Nu!* strigă Emily. *Nu, încetează!*

Pickering se întoarse către ea doar pentru o clipă, cu ochii luminoși și cumpliți, apoi îl înjunghie pe hispanic în gură, foarfeca intrând destul de adânc încât ochiurile de oțel pentru degete să lovească în dinții omului.

– Bine? întrebă el. Bine? E bine? Ți-ajunge așa, mocofan idiot?

Emily se uită în jur după ceva, orice, o bucată de lemn cu care să-l lovească, dar nu era nimic. Când întoarse privirea, foarfeca era înfiptă într-un ochi al hispanicului. Bărbatul se prăbuși încet, aproape părând să se îndoaie de mijloc, și Pickering se aplecă odată cu el, încercând să smulgă foarfeca.

Em se năpusti spre el, strigând. Lăsă umărul jos și-l lovi în pântece, dându-și seama într-o parte îndepărtată a conștientului său că era un pântece moale – o mulțime de mese bune fuseseră depozitate acolo.

Pickering căzu lat pe spate, gâfâind fără aer, aruncându-i priviri mânioase. Când ea încercă să se retragă, el o prinse de piciorul stâng și înfipse unghiile în carne. Lângă ea, hispanicul zăcea pe-o rână, zvâcnind și plin de sânge. Singura trăsătură pe care o mai putea distinge pe o față care fusese frumoasă cu treizeci de secunde în urmă era nasul.

– Vino aici, don'șoară, zise Pickering și o trase către sine. Lasă-mă să te distrez, bine? Ești de-acord cu distracția, curvă ieftină ce ești?

Era puternic și chiar dacă ea se trăgea în nisip, cu degetele făcute gheare, el câștiga. Em îi simți răsuflarea caldă în talpă și apoi dinții lui se afundară până la gingii în călcâi.

Nu simțise nicicând o asemenea durere; făcu fiecare grăunte de nisip de pe plajă să iasă perfect în evidență în ochii ei larg deschiși. Em strigă

și lovi cu piciorul drept. Mai mult din noroc – nu mai avea de mult luxul țintei – îl nimeri, și încă din plin. Pickering urlă (un urlet înfundat) și agonia înțepătoare din călcâiul ei stâng se opri la fel de brusc cum începuse, lăsând în urmă doar o durere arzătoare. Ceva plesnise în fața lui Pickering. Ea o simțise și auzise deopotrivă. Credea că era vorba de un pomete. Poate nasul.

Se rostogoli în mâini și genunchi, încheietura umflată a mâinii strigând de durere, o durere care aproape rivaliza cu aceea de la picior. Preț de un moment semănă, chiar și cu pantalonii scurți rupți coborâți din nou pe șolduri, ca un alergător în bloc-start, așteptând semnalul de începere. Apoi se ridică și-o rupse din nou la fugă, doar că acum într-un soi de șchiopătat săltat. Se duse mai aproape de apă. Capul îi vâjâia de lucruri fără noimă (că trebuia să arate ca un ajutor de șerif șchiop într-un vechi western TV, de pildă – gândul doar îi fulgeră mintea, apărând și dispărând în neant), însă partea orientată spre supraviețuire era în continuare destul de lucidă cât să-și dorească să alerge pe nisip tasat. Trase înnebunită de pantaloni și văzu că avea mâinile pline de nisip și sânge. Cu un suspin, se șterse mai întâi cu una și apoi cu cealaltă pe tricou. Aruncă o privire îndărăt peste umărul drept, sperând cu disperare, însă bărbatul venea din nou.

Se străduia cât putea de tare, *alerga* cât putea de tare și nisipul – rece și ud acolo pe unde alerga ea – îi alina puțin focul durerii din călcâi, însă tot nu reușea să atingă ceva ce să aducă măcar cu vechiul ei ritm. Se uită înapoi și îl văzu apropiindu-se, punând totul la bătaie în sprintul final. Înaintea ei, curcubeiele se stingeau pe măsură ce ziua devenea neîncetat mai luminoasă și mai călduroasă.

Se străduia cât de tare putea și știa că asta nu avea să fie destul. Ar fi putut întrece o femeie bătrână, ar fi putut întrece un bărbat bătrân, și-ar fi putut întrece propriul sărman soț, însă nu-l putea întrece pe nenorocitul nebun din spatele ei. Avea să o prindă. Se uită după o armă cu care să-l lovească atunci, dar tot nimic. Văzu rămășițele carbonizate ale unui foc de tabără pe plajă, doar că era mult prea departe înainte și prea departe față de apă, aproape de locul unde dunele și iarba de pampas puneau stăpânire pe plajă. Ar fi prins-o și mai repede dacă se abătea din drum în direcția aceea, unde nisipul era moale și perfid. Lucrurile erau și așa destul de rele acolo, lângă apă. Îl auzea apropiindu-se,

gâfâind aspru și trăgând în piept sângele de la nasul spart. Auzea chiar și lipăitul rapid al tenișilor lui pe nisipul ud. Își dorea atât de tare să mai fie cineva pe plajă încât, pentru un moment, avu o halucinație și văzu un bărbat înalt, cu păr alb și nas mare coroiat și piele aspră, închisă la culoare. Apoi înțelese că mintea sa înflăcărată alcătuise imaginea propriului ei tată – o ultimă speranță – și iluzia se spulberă.

El se apropie destul cât să întindă mâna după ea. Îi atinse spatele tricoului, aproape apucă materialul, căzu. Data următoare nu avea să mai rateze. Ea schimbă direcția spre apă, intrând întâi până la glezne, apoi până la gambe. Era singurul lucru la care se putea gândi, ultimul lucru. Avea o idee – neformată, nearticulată – fie de-a înota departe de el, fie de a-l înfrunta măcar în apă, unde poate că ar fi pe poziții cât de cât egale; dacă nu altceva, apa putea încetini loviturile aprige de foarfecă. Asta dacă reușea să ajungă la o adâncime destul de mare.

Înainte să se poată arunca înainte și să înceapă să înoate – înainte să poată ajunge în apă măcar până la coapse – el o apucă de gâtul tricoului și o trase înapoi, târând-o către mal.

Em văzu foarfeca apărând deasupra umărului ei stâng și o apucă. Încercă să răsucească, însă degeaba. Pickering se proțăpise în apă până la genunchi, cu picioarele depărtate, înfipte bine împotriva forței valurilor care se retrăgeau, răscolind nisipul. Se împiedică în unul și căzu peste el. Se prăbușiră împreună în apă.

Reacția lui Pickering fu rapidă și inconfundabilă, până și în haosul acela acvatic: zbateri convulsive, împins și tras. Adevărul se aprinse în mintea ei ca un foc de artificii într-o noapte întunecată. Nu știa să înoate. Pickering nu știa să înoate. Avea o casă lângă golful Mexicului, dar nu știa să înoate. Și era perfect logic. Vizitele lui pe Vermillion Key fuseseră dedicate sporturilor de interior.

Se rostogoli de lângă el și el nu încercă să o agațe. Bărbatul stătea cufundat până la piept în valurile înspumate, rostogolitoare, încă agitate de pe urma furtunii, și toate eforturile lui se concentrau pe încercarea de-a se ridica și a-și menține prețioasa respirație afară dintr-un mediu în care nu învățase niciodată să se descurce.

Em i s-ar fi adresat, dacă și-ar fi permis să-și iroseasc suflul. Ar fi spus: *Dacă știam, puteam termina treaba asta imediat. Și omul ăla sărman ar fi încă în viață.*

În schimb, înaintă prin apă, întinse mâna și-l apucă.

– *Nu!* strigă el. Lovi în ea cu ambele mâini. Erau goale – probabil că pierduse foarfeca atunci când căzuse – și era prea speriat și dezorganizat pentru a strânge pumnii. *Nu, n-o face! Lasă-mă, curvă!*

Em nu-l lăsă. Îl trase în schimb la apă mai adâncă. El s-ar fi putut elibera din strânsoare, și încă ușor, dacă și-ar fi putut controla panica, însă nu putea. Iar ea înțelese că de vină probabil era mai mult decât incapacitatea de-a înota; omul suferea un soi de reacție fobică.

Ce fel de om cu fobie de apă și-ar cumpăra o casă lângă Golf? Ar trebui să fie nebun.

Asta o făcu de-a dreptul să râdă, deși el o lovea, mâinile lui agitate plesnind-o întâi peste obrazul drept, apoi – tare – peste partea stângă a capului. Un jet de apă verde îi intră în gură și ea o scuipă înapoi. Îl trase mai departe, văzu un val mare venind – neted și sticlos, doar puțină spumă începând să se spargă pe creastă – și-l împinse în el, cu fața înainte. Strigătele lui deveniră gâlgâieli gâtuite care dispărură când intră sub apă. Bărbatul se zbătu și se cabră și se răsuci în strânsoarea ei. Valul cel mare trecu peste ea și Em își ținu răsuflarea. Un moment, fură amândoi sub apă și ea îl văzu, chipul lui contorsionat într-o mască palidă a fricii și a groazei care o făcea inumană, transformându-l în ceea ce era el cu adevărat. O galaxie de nisip pluti între ei în întinderea verde. Un peștișor zăpăcit înotă cu viteză. Ochii lui Pickering se bulbucară în orbite. Frizura lui scurtă unduia și la asta se uita ea. Se uita atent în timp ce un lanț argintiu de bule plutea în sus dinspre nasul ei. Iar când firele de păr schimbară direcția, fluturând înspre Texas în loc de Florida, îl împinse cu toată puterea și-i dădu drumul. Apoi înfipse picioarele în nisipul de pe fund și se împinse spre suprafață.

Ieși la aer și lumină, icnind. Trase gură după gură de aer, apoi începu să meargă înapoi câte un pas o dată. Era greu să calce, chiar și aproape de mal. Valul în retragere care i se strecura pe lângă șolduri și printre picioare era aproape destul de puternic încât să se califice pentru titlul de curent subacvatic. Puțin mai în larg, asta și avea să devină. Iar și mai în larg avea să se transforme

într-o volbură și acolo până și cel mai vânjos înotător ar avea puține șanse, doar dacă nu-și păstra calmul și nu lovea în lateral, brăzdând apa în unghi lung pentru a se întoarce la loc sigur.

Lovi din brațe, își pierdu echilibrul, se așeză și o acoperi încă un val. Era o senzație minunată. Rece și minunată. Pentru prima dată de la moartea lui Amy, trăi un moment de bine. Mai mult decât bine, de fapt; o dureau toate și înțelegea că plângea din nou și, cu toate acestea, o încerca un sentiment divin.

Se ridică anevoie în picioare, cu tricoul ud leoarcă lipit de piept. Văzu ceva albastru-pal plutind în larg, se uită în jos la sine, se uită înapoi și își dădu seama că își pierduse pantalonii scurți.

– Nu face nimic, oricum erau distruși, spuse și începu să râdă în timp ce se înapoia spre plajă: acum în apă până la genunchi, acum până la glezne, acum doar cu labele picioarelor sub apa înspumată. Ar fi putut sta acolo mult timp. Apa rece aproape stingea durerea arzătoare de la călcâi și era sigură că sarea făcea bine la rană; nu se spunea oare că gura unui om e locul cel mai plin de microbi de pe pământ? Da, zise ea, încă râzând, dar cine naiba este în...

Atunci Pickering ieși la suprafață, strigând. Era acum la aproximativ opt metri în larg. Flutura bezmetic din ambele mâini.

– *Ajută-mă!* striga el. *Nu știu să înot!*

– Mi-am dat seama, spuse Em. Ridică o mână într-un gest de *bon voyage* și agită degetele. Și s-ar putea chiar să întâlnești un rechin. Deke Hollis mi-a spus săptămâna trecută că bântuie pe aici.

– *Ajută*... Un val îl îngropă. Ea se gândi că nu va mai ieși la suprafață, dar ieși. Era acum la nouă metri distanță. Cel puțin nouă. ...*-mă! Te rog!*

Vitalitatea lui era de-a dreptul uimitoare, mai cu seamă când ceea ce făcea – lovea apa cu brațele, în principal, de parcă ar fi crezut că-și va putea lua zborul ca un pescăruș – era contraproductiv, însă plutea în derivă tot mai departe și nu era nimeni pe plajă care să-l salveze.

Nimeni în afară de ea.

Nu avea absolut nicio șansă să se poată întoarce, Em era convinsă de asta, însă tot șontâcăi până la rămășițele focului de pe plajă și luă din vatră cel mai mare dintre lemne. Apoi rămase acolo cu umbra întinzându-se în urma ei și cu ochii în patru.

12

Presupun că prefer să cred asta

Bărbatul rezistă mult timp. Em nu avea idee cât, mai exact, deoarece el îi luase ceasul de mână. După o vreme, strigătele lui încetară. Apoi fu doar un cerc alb deasupra petei roșu-închis a cămășii Izod și brațe palide care încercau să zboare. După care, dintr-odată, dispăru. Ea se gândi că va mai zări o dată un braț, ieșind la suprafață ca un periscop și mișcându-se încet, dar nu văzu nimic. Omul pur și simplu dispăruse. *Bâldâbâc.* Em era de-a dreptul dezamăgită. Mai târziu avea să redevină ea însăși – o persoană mai bună, poate –, însă în clipa aceea voia ca suferința lui Pickering să continue. Voia ca el să moară în brațele terorii, și încă nu degrabă. Pentru Nicole și toate celelalte nepoțele care trebuie că fuseseră înainte de Nicole.

Oare acum sunt și eu o nepoțică?

Bănuia că într-un fel era. Ultima nepoțică. Cea care fugise cât o ținuseră picioarele. Cea care supraviețuise. Se așeză lângă resturile focului de tabără și aruncă lemnul ars. Probabil că oricum n-ar fi fost o armă foarte bună; probabil că s-ar fi sfărâmat ca bățul de cărbune al unui artist când i-ar fi aplicat prima lovitură cu el. Soarele era o pată portocaliu-aprins, ațâțând linia orizontului dinspre vest. În scurt timp, orizontul avea să ia foc.

Se gândi la Henry. Se gândi la Amy. Nu era nimic acolo, însă fusese cândva – ceva la fel de frumos ca un curcubeu dublu deasupra plajei – și asta era plăcut de știut, plăcut de amintit. Se gândi la tatăl ei. În scurt timp avea să se ridice, să se împleticească până la Bojdeuca Verde și să-l sune. Dar nu încă. Peste puțin. Pentru moment, era bine să stea acolo cu picioarele înfipte în nisip și să-și strângă genunchii trași la piept cu brațele îndurerate.

Valurile veneau. Nu era niciun semn de pantalonii ei scurți albaștri sau de cămașa roșie de golf a lui Pickering. Golful le înghițise pe amândouă. Oare se înecase bărbatul? Bănuia că asta era cel mai probabil, însă felul în care se dusese la fund atât de brusc, fără să-i adreseze măcar o ultimă fluturare de mână...

– Cred că l-a agățat ceva, rosti ea în lumina crepusculului. Presupun că prefer să cred asta. Dumnezeu știe de ce.

Pentru că ești om, dulceață, spuse tatăl ei. *Doar atât.* Și ea bănuia că acesta era adevărul, pur și simplu.

Într-un film horror, Pickering ar fi făcut o ultimă sforțare: fie ar fi ieșit răcnind din apă, fie ar fi așteptat-o, ud până la piele, dar la fel de ager ca întotdeauna, în șifonierul din dormitor, la întoarcerea ei acasă. Aceasta însă nu era un film horror, ci era viața ei. Viața ei neînsemnată. Avea să o trăiască, începând cu drumul lung și anevoios de întoarcere la locul unde erau o casă și o cheie potrivită pentru ea ascunsă într-o cutie de Sucrets sub vechiul pitic urât de grădină cu pălărioară roșu-șters. Avea să o folosească și avea să folosească și telefonul. Avea să-și sune tatăl. Apoi urma să sune la poliție. Mai târziu, bănuia, urma să-l sune pe Henry. Credea că Henry încă avea dreptul să știe că ea era bine, deși nu avea să-l aibă mereu. Sau, bănuia ea, nici nu voia să-l aibă.

Deasupra Golfului, trei pelicani coborâră în zbor, atinseră apa, după care se ridicară, uitându-se în jos. Ea îi privi, ținându-și răsuflarea, cum atinseră un punct de echilibru perfect în aerul portocaliu. Chipul ei – din fericire, ea nu știa asta – era acela al unui copil care e posibil să fi trăit pentru a se cățăra în copaci.

Cele trei păsări își strânseră aripile și executară un picaj în formație.

Emily aplaudă, deși o durea încheietura umflată a mâinii drepte, și strigă:

– *Hei, pelicanilor!*

Apoi se șterse la ochi cu antebrațul, își dădu părul pe spate, se ridică în picioare și porni la drum spre casă.

VISUL LUI HARVEY

Janet se întoarce de la chiuvetă și, bum, dintr-odată soțul ei de aproape treizeci de ani stă la masa din bucătărie într-un tricou alb și o pereche de boxeri Big Dog, uitându-se la ea.

Din ce în ce mai des l-a găsit pe acest comodor de Wall Street exact în locul acela și îmbrăcat exact în felul acela, în dimineața zilei de sâmbătă: cu umerii lăsați și ochii goi, cu fire albe iținduse pe obraji, cu sânii lui de bărbat umflând partea din față a tricoului, cu părul ridicat la spate ca un Alfalfa din *Little Rascals* îmbătrânit și ramolit. Janet și prietena ei Hannah s-au speriat reciproc recent (ca două fetițe care își spun povești cu fantome noaptea) făcând schimb de povești despre Alzheimer: cine nu-și mai poate recunoaște soția, cine nu-și mai poate aminti numele propriilor copii.

Ea însă nu crede cu adevărat că aceste apariții tăcute din dimineața de sâmbătă au vreo legătură cu instalarea timpurie a Alzheimerului; în orice altă dimineață din timpul săptămânii, Harvey Stevens este pregătit și nerăbdător să plece la șase patruzeci și cinci, un bărbat de șaizeci de ani care arată de cincizeci (mă rog, de cincizeci și patru), îmbrăcat în unul dintre cele două costume bune ale lui, și care încă poate parafa o tranzacție, cumpăra la limită sau vinde rapid, cot la cot cu cei mai buni din branșă.

Nu, gândește ea, asta e doar o repetiție pentru bătrânețe, și urăște asta. Se teme că atunci când el se va pensiona, va fi așa în fiecare dimineață, cel puțin până când ea îi va da un pahar de suc de portocale și-l va întreba (cu o iritare crescândă pe care nu și-o va putea reprima) dacă vrea cereale sau doar pâine prăjită. Se teme că se va întoarce de la treaba ei și-l va vedea stând acolo într-o jerbă de lumină mult prea puternică, Harvey dimineața, Harvey în tricou și boxeri, cu picioarele depărtare, astfel încât ea poate vedea umflătura săracă

a podoabelor sale (de parcă i-ar păsa) și bătăturile galbene de la degetele mari, care o duc mereu cu gândul la Wallace Stevens perorând despre Împăratul Înghețatei. Stând acolo tăcut și tâmp-contemplativ în loc de pregătit și nerăbdător, adunându-și puterile pentru ziua aceea. Doamne, speră să se înșele. Asta face viața să pară atât de șubredă, atât de stupidă, cumva. Nu poate să nu se întrebe dacă pentru asta s-au zbătut, pentru asta au crescut și și-au măritat cele trei fete, pentru asta au trecut peste inevitabila lui aventură de la vârsta de mijloc, pentru asta au muncit și, uneori (să fim sinceri), la asta au năzuit. Dacă acesta este locul în care ajungi când ieși din pădurea cea deasă și întunecată, gândește Janet, această... această parcare... atunci de ce se mai străduiește lumea?

Răspunsul e ușor. Pentru că nimeni nu știe. Te lepezi de majoritatea minciunilor pe parcurs, însă o păstrezi pe cea care spune că viața *contează.* Păstrezi un clasor dedicat fetelor și în el sunt încă tinere și încă interesante, în posibilitățile lor: Trisha, cea mare, purtând pălărie înaltă și agitând o baghetă din staniol deasupra lui Tim, cocker-spanielul; Jenna, încremenită în salt la jumătatea distanței până la irigatorul de peluză, slăbiciunea ei pentru droguri, cărți de credit și bărbați mai în vârstă situându-se încă mult dincolo de orizont; Stephanie, cea mică, la faza districtuală a concursului de ortografie, unde *cantaloupe* se dovedise a fi Waterlooul ei. Undeva în majoritatea acestor poze (de regulă în fundal) sunt Janet și bărbatul cu care se măritase, mereu zâmbitori, ca și când ar fi fost împotriva legii să facă altceva.

Apoi într-o zi faci greșeala de-a te uita peste umăr și descoperi că fetele sunt mari și că bărbatul cu care te-ai luptat să rămâi măritată șade cu picioarele depărtate, picioarele lui albe ca burta peștelui, uitându-se în gol într-o jerbă de lumină, și Dumnezeu știe că arăta de cincizeci și patru de ani într-unul dintre costumele lui bune, dar stând acolo la masa din bucătărie, așa, arată de șaptezeci. La naiba, de șaptezeci și cinci. Arată precum ceea ce bătăușii din *Clanul Soprano* numesc piftie.

Se întoarce înapoi la chiuvetă și strănută delicat o dată, de două, de trei ori.

– Cum sunt în dimineața asta? întreabă el, referindu-se la sinusurile ei, referindu-se la alergiile ei. Răspunsul e „nu foarte bine", dar, ca un surprinzător număr de lucruri rele, alergiile ei de vară au partea lor bună. Nu mai trebuie să doarmă cu el și să se lupte pentru partea ei de plapumă în toiul

nopții; nu mai trebuie să audă bășinile înfundate pe care le trage Harvey pe când se cufundă tot mai adânc în somn. De cele mai multe ori în timpul verii, doarme câte șase, ba chiar șapte ore pe noapte, iar asta e mai mult decât suficient. Când vine toamna și el se mută înapoi din camera de oaspeți, numărul scade la patru, iar bună parte din acest timp va fi un chin.

Într-un an, știe, el nu se va muta înapoi. Și chiar dacă nu i-o spune – i-ar răni sentimentele, iar ea încă nu dorește să-i rănească sentimentele; asta se înțelege acum prin iubire între ei, cel puțin din partea ei – va fi bucuroasă.

Suspină și vâră mâna în oala cu apă din chiuvetă. Dibuie în ea.

– Nu așa rău, spune ea.

Și atunci, tocmai când se gândește (și nu pentru prima dată) despre cum viața aceasta nu mai rezervă nicio surpriză, nicio profunzime maritală nemaiîntâlnită, el spune pe o voce ciudat de normală:

– Bine că n-ai dormit cu mine azi-noapte, Jax. Am avut un vis urât. M-am trezit, de fapt, strigând.

Ea e speriată. Cât timp a trecut de când nu i-a mai spus Jax în loc de Janet sau Jan? Cel din urmă e-un diminutiv pe care îl urăște în secret. O duce cu gândul la actrița aceea numai zahăr și miere din *Lassie,* când era mică; băiețelul (Timmy, numele lui era Timmy) mereu cădea într-un puț sau era mușcat de un șarpe sau rămânea blocat sub o stâncă, și ce fel de părinți pun viața copilului lor în mâinile unui collie?

Se întoarce înapoi spre el, uitând de oala în care a mai rămas un ou și-n care apa e călâie acum, că a fost luată de pe foc de ceva vreme. A avut un vis urât? Harvey? Încearcă să-și aducă aminte când i-a mai spus Harvey că a avut un vis, orice fel de vis, și nu reușește. Nu are decât o amintire vagă din perioada în care o curta, Harvey spunând ceva de genul „Visez la tine", ea însăși destul de tânără încât să considere că sunt vorbe frumoase și nu doar siropoase.

– Ce-ai făcut?

– M-am trezit strigând, spune el. Nu m-ai auzit?

– Nu.

Se uită în continuare la el. Se întreabă dacă n-o ia peste picior. Dacă nu-i vreo glumă bizară de dimineață. Dar Harvey nu e-un om înclinat spre glumă. Ideea lui de umor e să spună anecdote la cină despre zilele lui din armată. Ea le-a auzit pe toate de cel puțin o sută de ori.

– Strigam cuvinte, însă nu reușeam bine să le articulez. Era ca și cum... nu știu... nu puteam mișca din gură cum trebuie. Vorbeam ca și când aș fi suferit o comoție cerebrală. Și vocea mea era mai joasă. Nu semăna deloc cu vocea mea. Face o pauză. M-am auzit și m-am făcut să încetez. Însă tremuram din tot corpul și a trebuit să aprind puțin lumina. Am încercat să urinez și n-am putut. În ultima vreme mi se pare că aș putea urina oricând – puțintel, oricum –, dar nu și-n dimineața asta la două patruzeci și șapte.

Face din nou o pauză, stând acolo în jerba lui de lumină. Ea vede fire de praf dansând în lumină. Par să deseneze un halo în jurul lui.

– Despre ce ai visat? întreabă ea și iată un lucru ciudat: pentru prima dată în, poate, cinci ani, de când stăteau treji toată noaptea discutând dacă să păstreze acțiunile Motorola sau să le vândă (le-au vândut până la urmă), o interesează ceva ce are el de spus.

– Nu știu dacă vreau să-ți spun, rostește el, părând necaracteristic de timid. Se întoarce, ia râșnița de piper și începe să o arunce dintr-o mână în cealaltă.

– Se spune că dacă-ți povestești visele, ele nu se vor împlini, îi zice ea și iată Lucrul Ciudat Nr. 2: dintr-odată, Harvey pare prezent într-un fel în care nu i s-a mai părut de ani de zile. Până și umbra lui pe perete deasupra prăjitorului de pâine pare cumva mai prezentă. Ea gândește: Arată ca și când ar conta, și de ce ar fi așa? De ce când tocmai îmi spuneam că viața este șubredă, ea trebuie să pară solidă? Aceasta e o dimineață de vară la sfârșit de iunie. Suntem în Connecticut. Când vine iunie suntem întotdeauna în Connecticut. În scurt timp, unul dintre noi va lua ziarul, care va fi împărțit în trei, asemenea Galiei.

– Așa se spune?

Ia ideea în calcul, cu sprâncenele ridicate (va trebui să i le penseze din nou, încep să aibă iarăși aspectul acela zburlit, iar el nu-și dă seama niciodată), aruncând râșnița de piper dintr-o mână în cealaltă. I-ar plăcea să-i spună să termine cu asta, că o enervează (ca negreala exclamativă a umbrei lui pe perete, ca propria sa inimă agitată, care a început dintr-odată să accelereze ritmul absolut din senin), însă nu vrea să-l distragă de la orice-ar fi ceea ce se petrece în mintea lui de sâmbătă dimineața. Și atunci el oricum lasă râșnița de piper jos, lucru care ar trebui să fie bun, dar cumva nu este, întrucât are și ea umbra ei – se întinde lungă pe masă ca umbra unei piese supradimensionate

de șah, chiar și firimiturile de pâine prăjită de acolo au umbre, iar ea nu are idee de ce asta ar trebui să o sperie, însă o sperie. Se gândește la Pisica de Cheshire spunându-i lui Alice: „Aici, toți suntem nebuni", și dintr-odată nu mai vrea să audă visul prostesc al lui Harvey, cel din care s-a trezit strigând și părând un om care a suferit un atac cerebral. Dintr-odată nu-și dorește ca viața să fie altfel decât șubredă. Șubredă e bine, șubredă e în regulă, doar uită-te la actrițele din filme dacă te îndoiești de asta.

Nimic nu trebuie să se anunțe, gândește ea înfrigurată. Da, înfrigurată; e ca și când ar fi suferit un puseu de căldură, deși ar fi putut jura că toate neplăcerile astea se sfârșiseră acum doi sau trei ani. Nimic nu trebuie să se anunțe, e sâmbătă dimineață și nimic nu trebuie să se anunțe.

Deschide gura pentru a-i spune că a înțeles ea pe dos, că ce se spune cu adevărat e că dacă-ți povestești visele, ele se vor împlini, dar e prea târziu, el vorbește deja, iar ei îi trece prin gând că aceasta e pedeapsa ei pentru îndrăzneala de-a considera viața șubredă. Viața este de fapt ca o piesă Jethro Tull, solidă ca o cărămidă, cum de s-a putut gândi măcar că ar fi altfel?

– Am visat că era dimineață și eu am coborât în bucătărie, zice el. Sâmbătă dimineață, exact ca acum, doar că tu nu erai încă trează.

– Eu întotdeauna mă trezesc înaintea ta sâmbătă dimineață, spune ea.

– Știu, dar acesta a fost un vis, zice el răbdător și ea vede firele albe de păr de pe interiorul coapselor lui, acolo unde mușchii sunt bătrâni și vlăguiți. Odinioară juca tenis, dar zilele acelea au apus. Ea gândește, cu o rea-voință complet necaracteristică ei: O să faci atac de cord, albule, asta o să-ți pună cruce, și poate vor sta pe gânduri dacă să-ți publice necrologul în *Times*, însă dacă o actriță de serie B din anii cincizeci va muri în ziua aceea ori o balerină semifaimoasă din anii patruzeci, nu te vei alege nici măcar cu atât.

– Dar era ca acum, continuă el. Adică, soarele răzbătea înăuntru.

Ridică o mână și agită firele de praf, făcându-le să se miște vesele în jurul capului său, și ei îi vine să-i strige să nu facă asta.

– Îmi vedeam umbra pe podea și niciodată nu mai păruse atât de luminoasă sau de solidă. Face o pauză, după care surâde și ea vede cât de crăpate îi sunt buzele. *Luminos* e-un adjectiv ciudat de folosit pe lângă *umbră*, nu? La fel și *solid*.

– Harvey...

– Am traversat către geam, zice el, și m-am uitat afară, și am văzut că era o adâncitură în lateralul Volvoului Friedmanilor și am știut – cumva – că Frank a fost plecat la băut și că adâncitura a căpătat-o întorcându-se acasă.

Pe dată, ea simte că o ia cu leșin. A văzut ea însăși adâncitura din lateralul Volvoului Friedmanilor, când s-a dus la ușă ca să vadă dacă n-a venit ziarul (nu venise) și gândise același lucru, că Frank fusese plecat la Gourd și lovise ceva în parcare. Oare cum arată celălalt tip? a fost exact gândul pe care l-a avut.

Îi vine ideea că și Harvey a văzut asta, că o ia peste picior din cine știe ce motiv ciudat. Categoric, este posibil; camera de oaspeți în care doarme el peste vară are vedere pieziș spre stradă. Numai că Harvey nu e genul acela de om. „Luatul peste picior" nu stă în caracterul lui Harvey Stevens.

Are transpirație pe obraji și frunte și gât, o simte, și inima ei bate mai repede ca oricând. Într-adevăr încearcă o senzație rău-prevestitoare, și de ce se întâmplă asta acum? Acum, când e liniște în jur, când perspectivele sunt calme? Dacă eu am cerut-o, îmi pare rău, gândește... sau poate că, de fapt, se roagă. Ia-o înapoi, te rog s-o iei înapoi.

– M-am dus la frigider, spune Harvey, și m-am uitat înăuntru și am văzut o farfurie cu ouă umplute acoperite cu o bucată de folie. M-am bucurat – voiam să prânzesc la șapte dimineața!

Râde. Janet – Jax, adică – se uită în oala din chiuvetă. La singurul ou fiert tare rămas în ea. Celelalte au fost descojite și tăiate perfect în două, cu gălbenușul scos deoparte. Acestea sunt într-un bol, alături de scurgător. Lângă bol este borcanul cu maioneză. Avea de gând să servească ouăle umplute la prânz, împreună cu o salată verde.

– Nu vreau să aud restul, zice ea, dar pe o voce atât de scăzută, că abia o aude și ea. Cândva a făcut parte din Clubul Dramatic și acum nu se poate face auzită nici de cealaltă parte a bucătăriei. Mușchii pieptului ei par slăbiți, așa cum ar părea picioarele lui Harvey, dacă ar încerca să joace tenis din nou.

– M-am gândit să iau doar unul, zice Harvey, și apoi mi-am spus: Nu, dacă fac asta o să strige la mine. Și atunci a sunat telefonul. Am sărit după el fiindcă nu voiam să te trezească, iar aici vine partea înfricoșătoare. Vrei să auzi partea înfricoșătoare?

Nu, își spune ea lângă chiuvetă. Nu vreau să aud partea înfricoșătoare. Totuși, în același timp vrea să audă partea înfricoșătoare, toată lumea vrea să

audă partea aceasta, aici suntem toți nebuni, iar mama ei într-adevăr a spus că dacă-ți povestești visele, ele nu se adeveresc, ceea ce însemna că trebuia să povestești coșmarurile și să păstrezi visele frumoase pentru tine, să le ascunzi ca un dinte sub pernă. Au trei fete. Una dintre ele locuiește ceva mai încolo pe aceeași stradă, Jenna, lesbiana divorțată, același nume ca una dintre gemenele Bush, și cât urăște Jenna asta; în ultima vreme insistă ca oamenii să-i spună Jen. Trei fete, asta însemna mulți dinți sub multe perne, multe griji pentru străini cu mașina oferindu-le bomboane și o raită, iar asta însemnase multe măsuri de precauție și o, ce tare speră ca mama ei să fi avut dreptate, ca povestitul unui vis urât să fie ca înfiptul unui țăruș în inima unui vampir.

– Am ridicat receptorul, spune Harvey, și era Trisha. Trisha este fiica lor cea mare, care i-a idolatrizat pe Houdini și Blackstone înainte să descopere băieții. N-a spus decât un singur cuvânt la început, doar „tată", dar am știut că era Trisha. Știi cum știi întotdeauna?

Da. Știa cum știa întotdeauna. Cum îi recunoști mereu pe ai tăi încă de la primul cuvânt, cel puțin până când cresc și devin ai altora.

– Am spus „Bună, Trish, de ce suni așa devreme, scumpo? Mama ta e încă în pat." Și la început n-am primit un răspuns. Am crezut că s-a întrerupt legătura, după care am auzit niște scâncete șoptite. Nu cuvinte, ci jumătăți de cuvinte. Ca și când ar fi încercat să vorbească, însă nu ieșea mai nimic fiindcă nu izbutea să-și adune forțele sau să-și tragă sufletul. Și atunci a început să-mi fie frică.

Ei, da, e cam încet la cap, nu? Deoarece Janet – care era Jax la colegiul Sarah Lawrence, Jax în Clubul Dramatic, Jax care știa să sărute excelent cu limba, Jax care fuma Gitanes și afirma că-i place tequila – Janet e speriată deja de ceva vreme, era speriată încă dinainte ca Harvey să amintească de adâncitura din lateralul Volvoului Friedmanilor. Iar gândul acesta o face să se gândească la conversația telefonică pe care a avut-o cu prietena ei Hannah în urmă cu nici o săptămână, cea care în cele din urmă ajunsese la povești cu fantome suferinde de Alzheimer. Hannah la oraș, Janet ghemuită pe bancheta de la geam din living și uitându-se afară la porțiunea lor de un acru din Westport, la toate ierburile frumoase care o fac să strănute și să-i lăcrimeze ochii, și înainte ca discuția să ajungă la Alzheimer discutaseră întâi despre Lucy Friedman și apoi despre Frank, și care dintre ele o spusese? Care dintre ele spusese: „Dacă nu ia măsuri în privința băutului la volan, o să ajungă să omoare pe cineva"?

– Și atunci Trish a spus ceva care a sunat a „liția“ sau „liția“, dar în vis știam că face o... eliziune?... acesta e cuvântul? Elida prima silabă, iar ceea ce spunea de fapt era „poliția“. Am întrebat-o ce-i cu poliția, ce încerca să-mi spună despre poliție, și m-am așezat. Chiar acolo. Arată spre scaunul din ceea ce ei numesc colțul telefonului. A mai urmat o tăcere, apoi alte câteva jumătăți de cuvânt, acele șoapte trunchiate. Mă enerva atât de tare cu asta, că mi-am spus: Face pe prețioasa ca întotdeauna, dar apoi a spus „număr“ și s-a auzit perfect clar. Și am știut – așa cum am știut că încerca să spună „poliția“ – că încerca să-mi spună că poliția a sunat-o pe ea fiindcă nu aveau numărul nostru.

Janet încuviințează năucă. Au decis să scoată numărul din registrul telefonic în urmă cu doi ani, întrucât reporterii îl tot sunau pe Harvey în legătură cu dezastrul de la Enron. De regulă la ora cinei. Nu fiindcă el ar fi avut propriu-zis vreo legătură cu Enron, ci fiindcă holdingurile energetice mari erau într-un fel specialitatea lui. Făcuse chiar parte dintr-o comisie prezidențială cu câțiva ani în urmă, când Clinton era marele boss și lumea era (după umila ei părere, cel puțin) un loc ceva mai bun, ceva mai sigur. Și, deși erau multe lucruri care nu-i mai plăceau la Henry, un lucru pe care îl știa foarte bine era acela că el avea mai multă integritate la degetul mic decât toți țopârlanii de la Enron la un loc. Poate că integritatea o plictisea uneori, însă știa ce înseamnă.

Poliția nu avea totuși o modalitate de-a obține numere de telefon nelistate? Ei, poate nu dacă se grăbesc să afle ceva sau să comunice cuiva ceva. Plus că visele nu trebuie să fie logice, nu? Visele sunt poezii ale subconștientului.

Iar acum, pentru că nu mai suportă să stea locului, se duce la ușa bucătăriei și se uită afară în lumina puternică de iunie, se uită spre Sewing Lane, care reprezintă mica lor versiune a ceea ce ea presupune că este visul american. Ce liniște în dimineața aceasta, cu un miliard de picături de rouă încă scânteind în iarbă! Și totuși inima ei bubuie în piept și transpirația i se rostogolește pe față și ea vrea să-i spună că trebuie să înceteze, trebuie să nu-și povestească visul, acest vis teribil. Trebuie să-i aducă aminte că Jenna locuiește mai jos de ei – Jen, adică, Jen care lucrează la Video Stop în sat și petrece mult prea multe nopți de weekend bând la Gourd cu cei de teapa lui Frank Friedman, care e destul de bătrân ca să-i fie tată. Lucru care, indiscutabil, este o parte a atracției.

– Doar jumătăți de cuvinte șoptite, spune Harvey. Nu putea să articuleze bine. Apoi am auzit „ucis“ și am știut că una dintre fete este moartă. Am

știut pur și simplu. Nu Trisha, fiindcă ea era la telefon, dar Jenna sau poate Stephanie. Și am fost atât de speriat! Am rămas acolo întrebându-mă chiar care aș vrea să fie, ca-n *Alegerea Sophiei*, mama mă-sii. Am început să strig la ea. „Spune-mi care! Spune-mi care! Pentru Dumnezeu, Trish, spune-mi care!" Doar atunci lumea adevărată a început să transpară... presupunând că există așa ceva...

Harvey scoate un râset scurt și, în lumina puternică a dimineții, Janet vede că este o pată roșie în mijlocul adânciturii de pe lateralul Volvoului lui Frank Friedman, iar în mijlocul petei este o urmă închisă la culoare care ar putea fi pământ sau chiar păr. Îl și vede pe Frank trăgând strâmb lângă trotuar la două dimineața, prea beat pentru a-ncerca măcar să intre pe alee, darămite în garaj – poarta e îngustă și alea-alea. Îl și vede împleticindu-se spre casă cu capul în pământ, respirând greu pe nas. Tlăiască taulul.

– Pe-atunci știam că sunt în pat, însă auzeam o voce joasă care nu semăna deloc cu a mea, suna ca vocea unui străin, și nu reușea să rotunjească niciun cuvânt. „Une-m ae, une-m ae", așa suna. „Une-m ae, Ish!"

Spune-mi care. Spune-mi care, Trish.

Harvey tace, căzut pe gânduri. Cumpănind. Firele de praf dansează în jurul feței lui. Soarele îi face tricoul aproape prea orbitor să-l poți privi; e ca un tricou dintr-o reclamă la detergent pentru rufe.

– Am rămas acolo așteptând să vii în fugă și să vezi care e problema, spune el într-un târziu. Am rămas acolo cu piele de găină pe tot corpul și tremurând, spunându-mi că a fost doar un vis, așa cum faci mereu, sigur, dar spunându-mi și că a fost foarte real. De-a dreptul miraculos, într-un fel oribil.

Se oprește din nou, gândindu-se cum să spună ce urmează, neștiind că soția lui nu-l mai ascultă. Jax-care-a-fost își pune acum toate forțele mentale la contribuție, toată puterea de concentrare, pentru a se convinge să creadă că ceea ce vede nu este sânge, ci doar stratul protector de vopsea al Volvoului, scos la iveală de zgârieturi. *Strat protector* sunt două cuvinte pe care subconștientul ei abia a așteptat să le pună pe tapet.

– E uimitor, nu-i așa, cât de puternică e imaginația? zice el până la urmă. Un asemenea vis e modul în care un poet – unul foarte bun – trebuie că-și vede poemul. Fiecare detaliu perfect clar și extrem de luminos.

Cade în tăcere și bucătăria aparține soarelui și firelor dansatoare de praf; afară, lumea își ține răsuflarea. Janet se uită la Volvoul de vizavi; pare să pulseze în

ochii ei, solid ca o cărămidă. Când telefonul sună, ar striga dacă ar putea trage aer în piept, și-ar acoperi urechile dacă ar putea ridica mâinile. Îl aude pe Harvey ridicându-se și traversând spre colțul telefonului în vreme ce acesta sună a doua și apoi a treia oară.

Cineva a greșit numărul, își spune ea. Asta trebuie să fie, pentru că dacă-ți povestești visele, ele nu se adeveresc.

Harvey zice:

– Alo?

POPAS

Bănuia că undeva între Jacksonville și Sarasota executase o versiune proprie a vechii scheme cu Clark Kent în cabina de telefon, însă nu era sigur exact unde și cum. Ceea ce sugera că nu fusese foarte spectaculos. Avea deci vreo importanță?

Uneori își spunea că răspunsul la această întrebare era „nu", toată treaba aia cu Rick Hardin/John Dykstra nu era decât un construct artificial, pură strategie de presă, cu nimic diferită de Archibald Bloggert (sau cum l-o fi chemat cu adevărat) jucând sub numele de Cary Grant sau de Evan Hunter (al cărui nume de botez fusese de fapt Salvatore cumva) scriind sub numele de Ed McBain. Aceștia fuseseră sursa lui de inspirație... împreună cu Donald E. Westlake, care scrisese romane polițiste amuzante sub pseudonimul Richard Star, și K.C. Constantine, care era de fapt... ei bine, nimeni nu știa cu adevărat, nu-i așa? La fel ca în cazul misteriosului domn B. Traven, care scrisese *Comoara din Sierra Madre.* Nimeni nu știa cu adevărat, iar asta era bună parte din distracție.

Nume, nume, ce-i numele?

Cine, de pildă, era el când făcea drumurile bisăptămânale de întoarcere în Sarasota? Era Hardin când pleca de la Pot o' Gold din Jax, sigur, fără îndoială. Și Dykstra, categoric, când intra în casa lui de pe Macintosh Road, lângă canal. Dar când era pe Route 75, trecând dintr-un oraș în altul în luminile puternice ale autostrăzii? Hardin? Dykstra? Nimeni? Exista oare un moment magic când vârcolacul care aducea purcoiul de bani se transforma din nou în inofensivul profesor de engleză a cărui specialitate erau poeții și romancierii americani ai secolului douăzeci? Și avea vreo importanță, atâta vreme cât era cinstit cu Dumnezeu, Fiscul și cu fotbaliștii care urmau, din când în când, unul dintre cele două cursuri generale ale sale?

Nimic din toate astea nu contau la sud de Ocala. Ce conta era că, oricine ar fi fost, trebuia să se pișe ca un cal de curse. Depășise cu două beri limita lui maximă la Pot o' Gold (poate cu trei) și setase vitezometrul mașinii să nu depășească o sută de kilometri la oră; în seara aceasta nu avea chef să vadă girofaruri în oglinda retrovizoare. Poate că plătise mașina cu banii câștigați pe cărți scrise sub numele de Hardin, însă cea mai mare parte a timpului trăia ca John Andrew Dykstra, și acesta era numele pe care l-ar fi luminat lanterna polițistului dacă i-ar fi cerut permisul de operator. Și poate că *Hardin* băuse berile acelea la Pot o' Gold, dar dacă un polițist de circulație din Florida scotea temutul etilotest în cutiuța lui de plastic albastru, moleculele intoxicate ale lui Dykstra ar fi ajuns în măruntaiele istețului aparat. Iar într-o seară de joi din luna iunie, era o pradă ușoară indiferent cum îl chema, deoarece toți navetiștii se întorseseră în Michigan și cam toată Interstatala 75 era doar a lui.

Totuși, exista o problemă fundamentală legată de bere pe care orice student o înțelegea: Nu o puteai cumpăra, ci doar închiria. Din fericire, era un popas la doar zece sau unsprezece kilometri sud de Ocala și acolo putea să se ușureze.

Până una alta însă, cine era el?

Fără îndoială, venise în Sarasota în urmă cu șaisprezece ani ca John Dykstra și sub acel nume preda engleza la ramura locală a Universității Statului Florida încă din 1990. Apoi, în 1994, hotărâse să nu mai predea cursuri de vară și să-și încerce în schimb norocul scriind un roman de suspans. Aceasta nu fusese ideea lui. Avea un agent în New York, nu unul dintre barosani, însă un tip suficient de onest, cu antecedente rezonabile, care reușise să vândă patru dintre povestirile noului său client (sub numele Dykstra) mai multor reviste literare care plăteau binișor. Numele agentului era Jack Golden și, în vreme ce nu avea decât cuvinte de laudă la adresa povestirilor, considera că cecurile rezultate erau „bani de cumpărături". Jack fusese cel care afirmase că toate povestirile publicate de John Dykstra aveau „un fir narativ complex" (ceea ce însemna intrigă în limba agenților, din câte își dădea seama Johnny) și sugerase că noul său client ar putea primi ușor între patruzeci și cincizeci de mii de dolari scriind romane de suspans a câte o sută de mii de cuvinte fiecare.

„Ai putea face asta într-o vară, dacă ai găsi o chichiță interesantă și te-ai ține de ea", îi scrisese lui Dykstra într-o scrisoare. (Nu avansaseră încă la a folosi telefonul și faxul.) „Ar însemna de două ori mai mult față de cât ai

face ținând cursuri în sesiunile din iunie și august acolo, la Școala de Maiștri. Dacă ai de gând să încerci, prietene, acum e momentul – înainte să te trezești cu o nevastă și doi virgulă cinci copii pe cap."

Posibilitatea de-a avea o soție nu se întrevedea atunci la orizont (cum nu se întrevedea nici acum), dar Dykstra prinsese ideea lui Jack; să-ți asumi un risc e tot mai greu pe măsură ce înaintezi în vârstă. Iar soția și copiii nu erau singurele responsabilități cu care te alegeai odată cu trecerea lentă a vremii. Exista oricând ispita cardurilor de credit, de exemplu. Cardurile de credit îți adăugau lest și te împiedicau. Cardurile de credit erau agenți ai normei și lucrau în favoarea implacabilului.

În ianuarie '94, când venise contractul pentru cursurile din vară, îl trimisese înapoi nesemnat șefului de departament, cu o scurtă notă explicativă: *M-am gândit ca în vara asta să-ncerc mai bine să scriu un roman.*

Răspunsul lui Eddie Wasserman fusese prietenesc, dar ferm: *În regulă, Johnny, însă nu pot garanta că postul va mai fi liber vara viitoare. Fostul titular are întotdeauna drept de preempțiune.*

Dykstra se gândise la asta, dar nu mult timp; pe atunci avea deja o idee. Mai mult chiar, avea deja un *personaj:* Dulău, tatăl literar al Jaguarurilor și caselor de pe Macintosh Road, aștepta să se nască, și Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul de ucigaș.

Înaintea sa erau săgeata albă de pe indicatorul albastru ce sclipea în bătaia farurilor lui și rampa care cotea spre stânga și tuburile cu sodiu puternice care iluminau pavajul atât de tare, încât rampa semăna cu o bucată dintr-un platou de filmare. Acționă semnalizarea, încetini la șaizeci și cinci și părăsi interstatala.

La jumătatea distanței, rampa se ramifica: rulote și camionete la dreapta, Jaguaruri drept în față. La cincisprezece metri după bifurcație era popasul, o clădire joasă din cărămizi bej de zgură care, în bătaia luminilor puternice, semăna și ea cu un platou de filmare. Ce-ar fi fost într-un film? Un centru de comandă a rachetelor, poate? Sigur, de ce nu. Un centru de comandă a rachetelor în mijlocul sălbăticiei, iar tipul care conduce operațiunea suferă de-o boală mentală atent mascată (dar progresivă). Vede ruși peste tot, ruși ieșind naibii din lemnărie... sau mai bine teroriști al-Qaeda, asta era probabil mai *au courant*. Rușii cam ieșeau din discuție ca potențiali răufăcătorii în zilele acestea,

doar dacă nu vindeau droguri sau prostituate adolescente. Pe deasupra, răufăcătorul nici nu contează, totul e o fantezie, însă pe tip oricum îl mănâncă degetul să apese butonul roșu și...

Și simțea nevoia să urineze, așa că dă imaginația la foc mai mic o vreme, te rog și mulțumesc. Pe deasupra, Dulău nu-și găsea locul într-o astfel de poveste. Dulău era mai mult un luptător urban, cum spusese la Pot o' Gold mai devreme în seara aceea. (Mișto expresie.) Totuși, ideea unui comandant scelerat de bază de rachete avea oarecare putere, nu? Un individ chipeș... oamenii îl iubesc... arată perfect normal pe dinafară...

Mai era doar o singură mașină în parcarea cea mare la ora aceea, una dintre acele PT Cruiser care îl amuzau de fiecare dată – semănau cu niște jucării care imitau mașinile gangsterilor din anii treizeci.

Parcă la distanță de patru sau cinci locuri de ea, opri motorul, apoi stătu cât să scruteze rapid parcarea goală înainte să coboare. Nu era prima oară când oprea la popasul acela întorcându-se de la Pot și odată fusese deopotrivă amuzat și îngrozit să vadă un aligator târându-se peste asfalt spre pinii de zahăr din spatele zonei de popas, aducând cumva cu un afacerist bătrân și supraponderal în drum spre o întâlnire. Nu e nici picior de aligator astă-seară, așa că el coborî, întinzând cheia peste umăr și apăsând butonul de închidere centralizată. Astă-seară erau doar el și domnul PT Cruiser. Jaguarul scoase un ciripit ascultător și, pentru un moment, el își văzu umbra în pâlpâitul rapid al farurilor mașinii... doar că a cui era umbra? A lui Dykstra sau a lui Hardin?

A lui Johnny Dykstra, decise el. Hardin lipsea acum, rămăsese în urmă, la șaizeci și cinci sau șaptezeci de kilometri depărtare. Însă aceasta fusese noaptea lui pentru a ține scurta (și mai mult comica) prezentare de după cină în fața celorlalți Hoți din Florida și considera că domnul Hardin se achitase binișor de treabă, încheind cu promisiunea de a-l trimite pe Dulău pe urmele oricui nu contribuia cu generozitate la acțiunea de caritate din acest an, care întâmplător se numea Cititorii Soarelui, o organizație non-profit care punea la dispoziția învățăceilor orbi texte și articole în format audio.

Traversă parcarea spre clădire, călcâiele cizmelor lui de cowboy bocănind. John Dykstra n-ar fi purtat nici în ruptul capului jeanși prespălați și cizme de cowboy la o întrevedere publică, mai ales când el era vorbitorul principal, însă Hardin era un alt soi de barosan. Spre deosebire de Dykstra

(care putea fi pedant), lui Hardin nu-i păsa cine știe cât ce spunea lumea despre aspectul său.

Clădirea popasului era împărțită în trei: toaleta pentru femei în stânga, toaleta pentru bărbați în dreapta și, în mijloc, un portic mare, ca o verandă, de unde puteai lua pliante cu diferitele atracții din centrul și sudul Floridei. Erau de asemenea automate pentru gustări, două automate pentru sucuri și un distribuitor de hărți care înghițea un număr scandalos de monede de douăzeci și cinci de cenți. Ambele laturi ale holului scurt de la intrare erau acoperite cu afișe dintr-acelea pentru găsirea copiilor pierduți, care lui Dykstra întotdeauna îi dădeau fiori. Câți dintre copiii din pozele acelea, se întreba el mereu, erau îngropați în pământul jilav, nisipos, sau serveau drept hrană aligatorilor din Glades? Câți creșteau cu credința că navetiștii care-i răpiseră (și care din când în când îi molestau sexual sau îi închiriau pe bani) erau mamele sau tații lor? Lui Dykstra nu-i plăcea să se uite la chipurile lor sincere, nevinovate, sau să se gândească la disperarea din spatele uriașelor sume de răscumpărare – 10 000, 20 000, 50 000, într-un caz 100 000 de dolari (aceasta din urmă pentru o fetiță surâzătoare cu cap mare, din Fort Myers, care dispăruse în 1980 și acum probabil era o femeie la începutul vârstei mijlocii, asta dacă mai era în viață... și aproape sigur că nu mai era). Se mai aflau acolo un afiș prin care publicul era informat că scormonitul în tomberoane este interzis și încă unul care anunța că zăbovitul mai mult de o oră la acel popas este interzis – POLIȚIA ESTE PREGĂTITĂ SĂ INTERVINĂ.

Cine ar vrea să zăbovească aici? se întrebă Dykstra și ascultă cum vântul de seară șuiera printre palmieri. Un nebun, iată cine. O persoană căreia un buton roșu începe să i se pară atractiv pe măsură ce lunile și anii trec în sunet de tiruri la ora unu noaptea.

Se întoarse spre toaleta bărbaților și încremeni cu piciorul în aer, când o voce de femeie, ușor distorsionată de ecou, dar surprinzător de aproape, vorbi pe neașteptate din spatele său.

– Nu, Lee, spuse ea. Nu, scumpule, n-o face.

Se auzi o palmă, urmată de un bufnet, un bufnet înfundat și cărnos. Dykstra își dădu seama că auzea anodinele sunete ale abuzului. Aproape și vedea urma roșie a mâinii pe obrazul femeii și capul ei săltând, foarte puțin amortizat de păr (blond? negru?), în gresia bej de pe perete. Ea începu să plângă. Tuburile

cu sodiu erau destul de puternice pentru că Dykstra să vadă că pe brațe i se făcuse pielea de găină. Începu să-și muște buza de jos.

– Jâgodie împuțită.

Vocea lui Lee era plată, declamatoare. Era greu să-ți dai seama imediat că omul era beat, deoarece fiecare cuvânt era articulat perfect. Însă știai asta, știai pentru că mai auziseși bărbați vorbind așa înainte – la stadioane, la carnavaluri, uneori prin peretele subțire al unei camere de motel (sau prin tavan) noaptea târziu, după ce luna a coborât și barurile s-au închis. Poate că și jumătatea de conversație aparținând femeii – oare putea fi numită conversație? – avea accente bahice, însă cel mai adesea femeia părea speriată.

Dykstra rămase acolo în antreul mic, cu fața spre toaleta bărbaților, cu spatele la cuplul din toaleta femeilor. Era la umbră, înconjurat din ambele părți de poze cu copii dispăruți, hârtiile foșnind încet, asemenea frunzelor de palmier, în briza serii. Rămase acolo în așteptare, sperând ca asta să fie tot. Însă nu era, sigur. Cuvintele unui cântăreț de muzică country îi veniră în gând, fără sens și infatuate: „Pe când am înțeles că nu-s bun de nimic, deja eram prea bogat ca să mai renunț."

Se auziră încă o plesnitură cărnoasă și încă un strigăt din partea femeii. O clipă de tăcere, după care vocea bărbatului se făcu auzită din nou, și înțelegeai pe dată că, pe lângă beat, era și needucat, după felul în care spunea *jâgodie* în loc de *jigodie*. Înțelegeai tot soiul de lucruri despre el, de fapt: că la cursurile de engleză din liceu stătea în fundul sălii, că bea lapte direct din cutie când ajungea acasă de la școală, că renunțase la colegiu în al doilea sau primul an, că făcea genul de munci pentru care trebuie să porți mănuși și să ai în buzunarul de la spate un cuțit X-Acro pentru decupaje. Nu era corect să faci astfel de generalizări – era ca și când ai spune că toți afro-americanii au ritmul în sânge, că toți italienii plâng la operă –, dar acolo, în întuneric, la ora unsprezece, înconjurat de afișe cu copii dispăruți, cine știe de ce întotdeauna tipărite pe hârtie roz, de parcă aceea ar fi culoarea celor dispăruți, știai că așa stau lucrurile.

– Jâgodie împuțită ce ești.

Are pistrui, gândi Dykstra. *Și îl prinde soarele repede. Arsurile astea îl fac să pară că e întotdeauna nervos și, de regulă, chiar este nervos. Bea Kahlua când e-n bani, cum zicem noi, dar cel mai adesea bea b...*

– Lee, nu, se auzi vocea femeii. Plângea acum, implora, și Dykstra își spuse: *Nu face asta, doamnă. Nu știi că asta doar înrăutățește lucrurile? Nu știi că văzându-ți mucii cum curg din nas se enervează mai tare ca oricând?* Nu mă mai lovi, sunt...

Pam!

Sunetul fu urmat de o altă bubuitură și de un strigăt ascuțit de durere, aproape ca un scâncet de cățel. Domnul PT Cruiser o plesnise iarăși destul de tare încât femeia să dea cu capul de peretele băii, și care era gluma aia veche? De ce există trei sute de mii de cazuri de abuz marital în America în fiecare an? *Pentru că pur și simplu... nu vor... să asculte.*

– Jâgodie împuțită.

Aceasta era scriptura lui Lee astă-seară, scoasă direct din A doua epistolă către Bețivani, iar înfricoșător în vocea aceea – ceea ce Dykstra găsea extrem de înspăimântător – era lipsa emoției. Furia ar fi fost mai bună. Furia ar fi fost mai sigură pentru femeie. Furia era ca un vapor inflamabil – o scânteie o putea aprinde și arde iute într-o singură văpaie – însă individul acesta era doar... conștiincios. Nu avea să o mai lovească o dată și apoi să-și ceară iertare, poate începând să și plângă. Poate că-n alte seri o făcuse, dar acum era altceva. Acum era pus pe fapte mari. Ave Maria, cea plină de har, ajută-mă s-o frăgezesc, că nu va fi-n zadar.

Și eu ce să fac? Ce rol am în treaba asta? Am vreunul?

Categoric nu avea să intre la toaleta bărbaților și să savureze îndelung plăcerea golirii vezicii, așa cum plănuise și abia așteptase să facă; boașele i se retrăseseră în pântece ca două pietricele tari și presiunea din rinichi se întinsese atât pe spate în sus, cât și pe picioare în jos. Inima i se grăbea în piept, bubuind într-un pas alert ce probabil avea să devină sprint la auzul următoarei lovituri. Va mai trece cel puțin o oră până va putea din nou să se ușureze, oricât de tare simțea nevoia, și atunci urina avea să iasă într-o serie de jeturi scurte, nesatisfăcătoare. Și Doamne, cât își dorea ca ora aceea să fi trecut deja, să se afle la o sută sau o sută zece kilometri depărtare de acolo!

Ce-o să faci dacă o lovește din nou?

Îi veni în minte o altă întrebare: Ce avea să facă dacă femeia o rupea la fugă și domnul PT Cruiser se lua după ea? Exista o singură cale de ieșire din toaleta femeilor, iar John Dykstra stătea în mijlocul ei. John Dykstra în cizmele de cowboy pe care Rick Hardin le purtase în Jacksonville, unde o dată la

două săptămâni un grup de scriitori de suspans – mulți dintre ei femei durdulii în taioare pastel – se reunea pentru a discuta despre tehnici, agenți și vânzări, și pentru a se bârfi între ei.

– Lee-Lee, nu mă lovi, bine? Te rog, nu mă lovi. Te rog, nu lovi copilul.

Lee-Lee. Iisuse Hristoase.

O, și încă una; încă un punct pe panou. *Copilul. Te rog, nu lovi copilul*. Bun venit la Lifetime Channel, în mă-ta.

Inima agitată a lui Dykstra păru să cadă doi centimetri în piept. Avea impresia că stătea în antreul acela mic dintre toaleta bărbaților și a femeilor de cel puțin douăzeci de minute, dar când se uită la ceasul de la mână, nu fu surprins să vadă că nici patruzeci de secunde nu trecuseră de la prima palmă. Acestea erau natura subiectivă a timpului și strania viteză a gândului atunci când mintea era pusă dintr-odată sub presiune. Scrisese despre amândouă de multe ori. Bănuia că majoritatea, ghilimele, scriitorilor de suspans, închis ghilimele, o făcuseră. Era materia lor primă, la naiba. Data următoare când îi venea rândul să se adreseze Hoților din Florida, poate va alege asta ca subiect și va începe povestindu-le despre incidentul acesta. Despre cum avusese timp să-și spună: *A doua epistolă către Beți*vani. Deși presupunea că ar fi nițel cam prea mult pentru întrunirea lor bisăptămânală, nițel prea...

Un ropot perfect de lovituri îi întrerupse cursul gândurilor. Lee-Lee își pierduse cumpătul. Dykstra ascultă sunetul aparte al acestor lovituri cu năuceala unui om care înțelege că aude ceva ce nu va uita niciodată, nu sunete sintetice de pe coloana sonoră a unui film, ci sunetul unui pumn lovind o pernă de pene, surprinzător de ușor, aproape delicat, la drept vorbind. Femeia strigă o dată de surprindere și o dată de durere. După aceea se limită să scoată icnete scurte de durere și teamă. Afară, în întuneric, Dykstra se gândi la toate spoturile pe care le văzuse despre preîntâmpinarea violenței domestice. Acelea nu spuneau nimic despre asta, despre cum poți auzi vântul în palmieri cu o ureche (și foșnetul afișelor cu copii dispăruți, nu uita asta) și cu cealaltă icnetele sacadate de durere și teamă.

Auzi pași târșâiți pe gresie și știu că Lee (Lee-Lee, îi spusese femeia, ca și când un nume de alint i-ar putea dezamorsa furia) se apropia. Asemenea lui Rick Hardin, Lee purta cizme. Lee-Lee ai acestei lumi aveau tendința să poarte ghete Georgia Giant. Erau fani ai cizmelor Dingo. Femeia purta tenișii. Știa asta.

– Curvă, curva mă-tii, te-am văzut vorbind cu iel, frecându-te cu țâțele dă iel, jâgodie împuțită....

– Nu, Lee-Lee, eu niciodată...

Sunetul unei alte lovituri, după care o expectorație aspră care nu era nici masculină, nici feminină. Vomă. A doua zi, cine făcea curățenie la popas avea să găsească vomă uscată pe podea și pe un perete al toaletei femeilor, însă Lee și soția sau iubita lui vor fi plecat de mult, iar pentru curățător nu avea să fie decât altă mizerie de strâns, povestea vomei nefiind nici clară, nici interesantă pentru el. Și ce era să facă Dykstra? Iisuse, avea curaj să intre acolo? Dacă n-o făcea, Lee putea să se oprească din bătaie, odată satisfăcut de rezultat, însă dacă intervenea un străin...

Ne-ar putea ucide pe amândoi.

Dar...

Copilul. Te rog, nu lovi copilul.

Dykstra încleștă pumnii și gândi: *Fute-m-aș, curat Lifetime Channel!*

Femeia continua să vomite.

– Termină cu asta, Ellen.

– *Nu pot!*

– Nu? Mda, bine. Te ajut eu să termini. Jâgodie... *împuțită*.

Un alt *pam!* sublinie *împuțită.* Inima lui Dykstra căzu și mai mult. N-ar fi crezut că este posibil. În scurt timp avea să bată în pântece. Dacă ar fi putut măcar să intre în mintea lui Dulău! Într-o poveste ar funcționa – chiar se gândise la identitate înainte să ia cea mai proastă decizie a serii, cea de-a opri la popasul acela, iar dacă asta nu era ceea ce manualele pentru scriitori numeau anticipare, atunci ce era?

Da, se va transforma în personajul său, va da buzna în toaleta femeilor, îl va bate măr pe Lee, apoi își va vedea de drum. Ca Shane în filmul ăla vechi cu Alan Ladd.

Femeia mai gâjâi o dată, sunetul unui utilaj care transformă piatra în pietriș, și Dykstra știu că nu va intra în mintea lui Dulău. Dulău era un personaj inventat. Aceasta era realitatea care se desfășura chiar acolo, în fața lui, ca un bețiv care scoate limba.

– Mai fă-o o dată și vezi ce te așteaptă, o invită Lee și acum era ceva criminal în vocea sa. Se pregătea să meargă până la capăt. Dykstra era convins de asta.

Voi depune mărturie la proces. Și când mă vor întreba ce am făcut pentru a pune capăt situației, voi spune că nimic. Voi spune că am ascultat. Că mi-am amintit. Că am fost martor. Și apoi voi zice că asta fac scriitorii atunci când nu stau la masă și scriu.

Dykstra se gândi să alerge înapoi la Jaguarul lui – fără zgomot! – și să folosească telefonul din consola de bord pentru a suna poliția statală. *99, doar de atât era nevoie. Pancartele care spuneau asta erau afișate din cincisprezece în cincisprezece kilometri sau așa ceva: ÎN CAZ DE ACCIDENTE FORMAȚI *99 PE MOBIL. Doar că niciodată un polițist nu era în apropiere când aveai nevoie de el. În seara aceasta, cel mai aproape avea să fie în Bradenton sau poate Ybor City, iar până să ajungă acolo, rodeoul acela sângeros se va fi încheiat.

Din toaleta femeilor veneau acum o serie de sughițuri groase, întrerupte de tuse înfundată. O ușă de cabină se trânti. Femeia știa la fel de bine ca Dykstra că Lee era serios. Nu era nevoie decât să vomite iar ca să-l facă să-și iasă din minți. Urma să-și verse nervii pe ea și să termine treaba. Și dacă era prins? De gradul doi. Fără premeditare. În cincisprezece luni avea să fie liber și s-o scoată în oraș pe sora ei mai mică.

Întoarce-te la mașină, John. Întoarce-te la mașină, urcă la volan și pleacă de aici. Începe să te convingi că asta nu s-a întâmplat niciodată. Și ai grijă să nu citești ziarul și să nu te uiți la TV în următoarele două zile. Asta ar prinde bine. Fă-o. Fă-o acum. Ești scriitor, nu bătăuș. Ai unu optzeci, cântărești șaptezeci și patru de kilograme și singurul lucru pe care-l poți face aici e să agravezi situația. Așa că urcă în mașină și spune o rugăciune Dumnezeului care le ocrotește pe femeile ca Ellen.

Și chiar se întoarse înainte să-i vină o idee.

Dulăul nu era real, dar Rick Hardin *era*.

Ellen Whitlow din Nokomis căzuse într-o cabină de toaletă și aterizase pe vasul de vece cu picioarele depărtare și fusta ridicată, exact ca o jâgodie ce era, și Lee porni după ea, vrând s-o apuce de urechi și să-nceapă s-o lovească de podea cu căpățâna aia proastă a ei. Îi ajunsese până peste cap. Voia să-i dea o lecție pe care să n-o mai uite niciodată.

Nu că aceste gânduri i-ar fi trecut prin minte într-o manieră coerentă. În mintea lui se afla acum în majoritate doar roșu. Sub el, peste el, străbătând

prin el era o voce melodioasă care semăna cu vocea lui Steven Tyler de la Aerosmith: *Oricum nu-i copilu' meu, nu-i al meu, nu-i al meu, nu mi-l pui tu mie-n cârcă, jâgodie împuțită.*

Făcu trei pași și atunci un claxon începu să urle ritmic undeva în apropiere, scoțându-l din ritm, stricându-i concentrarea, smulgându-l din mintea sa, făcându-l să se uite în jur: *Tiit! Tiit! Tiit! Tiit!*

Alarma mașinii, își spuse și se uită de la intrarea în toaleta femeilor înapoi la femeia care ședea în cabină. De la ușă la jâgodie. Indecis, începu să încleștеze pumnii. Apoi, imediat, îndreptă spre ea arătătorul de la mâna dreaptă. Unghia lui era lungă și murdară.

– Dacă te miști ești moartă, curvă, îi spuse și o luă spre ușă.

Buda era puternic luminată și aproape la fel de luminată era și parcarea popasului, însă antreul dintre cele două aripi ale clădirii era întunecat. Un moment fu orb și în momentul acela îl lovi ceva în spate, aproape de umeri, făcându-l să se împleticească în față doar doi pași grăbiți înainte să se împiedice în altceva – un picior – și să cadă lat la podea.

Nu urmă nicio pauză, nicio ezitare. O cizmă îl lovi în coapsă, înghețându-i mușchiul mare de acolo, după care în fundul tras în jeanși, sus, aproape de scobitura spatelui. Începu să se târască...

O voce spuse deasupra lui:

– Nu te întoarce, Lee. Am un levier în mână. Dacă nu rămâi pe burtă îți fac capul chiseliță.

Lee rămase locului cu mâinile întinse înainte, aproape mișcător.

– Ieși de acolo, Ellen, spuse bărbatul care-l lovise. N-avem timp de prostii. Ieși imediat.

Nu fu nicio pauză. Apoi vocea jâgodiei, tremurată și groasă:

– L-ai lovit? Nu-l lovi!

– N-are nimic, dar dacă nu ieși imediat, o să-l lovesc rău. Nu voi avea încotro. O pauză, după care: Și va fi vina ta.

Între timp, claxonul, urlând monoton în noapte: *Tiit! Tiit! Tiit! Tiit!*

Lee dădu să întoarcă fața pe pavaj. Îl durea. Cu ce naiba-l lovise cretinul ăla? Zisese cumva levier? Nu-și amintea.

Cizma îl nimeri iarăși în fund. Lee țipă și întoarse fața înapoi la pavaj.

– Ieși, femeie, sau îi crăp capul! N-am de ales!

Când ea vorbi din nou, era mai aproape. Vocea ei era nesigură, însă acum avea inflexiuni de revoltă:

– De ce ai *făcut* asta? Nu trebuia să faci asta!

– Am chemat poliția de pe mobil, zise bărbatul care stătea deasupra lui. Era un polițist de la circulație la kilometrul 225. Așa că avem zece minute, poate ceva mai puțin. Domnule Lee-Lee, cheile de la mașină sunt la tine sau la ea?

Lee trebui să se gândească la asta.

– La ea, răspunse într-un târziu. Zicea că-s prea beat ca să conduc.

– Prea bine. Ellen, du-te și urcă în PT Cruiserul ăla și pleacă de aici. Mergi până ajungi la Lake City și, dacă ai minte măcar cât Dumnezeu i-a dat unei rațe, nu faci cale întoarsă acolo.

– Nu-l las cu tine! Părea foarte nervoasă acum. Nu când ai chestia aia!

– Ba-l lași. Pleacă în clipa asta sau îl bat de nu se vede.

– Bătăușule!

Bărbatul râse și sunetul îl sperie pe Lee mai mult decât vocea normală a individului.

– Număr până la treizeci. Dacă nu ai plecat spre sud de-aici până atunci, îi smulg capul de pe umeri. Îl arunc cât colo, ca pe-o minge de golf.

– Nu poți...

– Fă-o, Ellie. Fă-o, iubire.

– L-ai auzit, spuse bărbatul. Iubițelul tău vrea să pleci. Dacă vrei să-l lași să te bată ca pe un orbete mâine seară – pe tine și pe copil –, n-am nimic împotrivă. Mâine seară nu voi fi prin preajmă. Dar acum m-am săturat să mă contrez cu tine, *așa că pune-ți curul ăla prost în mișcare.*

Aceasta era o comandă pe care femeia o înțelegea, o comandă într-o limbă familiară ei, și Lee îi văzu picioarele goale și sandalele mișcându-se prin câmpul lui vizual. Bărbatul care îl doborâse la pământ începu să numere cu voce tare:

– *Unu, doi, trei, patru...*

– Grăbește-te *dracului!* strigă Lee și cizma îl lovi în fund, însă mai ușor acum, legănându-l mai mult decât zdruncinându-l. În duru, totuși. Între timp, *Tiit! Tiit! Tiit!* în noapte. Pune-ți curul în *mișcare!*

Acum, sandalele ei începură să alerge. Umbra ei alerga alături de el. Bărbatul ajunsese la douăzeci când motorul mic, care torcea ca o mașină de cusut, al PT Cruiserului porni; ajunsese la treizeci când Lee văzu stopurile dând

în marșarier în parcare. Lee aștepta ca bărbatul să-nceapă să lovească și fu ușurat când n-o făcu.

Apoi PT Cruiserul porni pe drumul de ieșire și sunetul motorului începu să se stingă, după care bărbatul care stătea deasupra lui vorbi cu un soi de nedumerire.

– Acum, zise omul care-l doborâse la pământ, ce să mă fac eu cu *tine?*

– Nu mă lovi, spuse Lee. Nu mă lovi, domnule.

De îndată ce stopurile mașinii dispărură din vedere, Hardin mută levierul dintr-o mână în cealaltă. Îi transpiraseră palmele și fu cât pe ce să-l scape. Asta ar fi fost rău. Levierul ar fi zăngănit tare pe beton și Lee ar fi sărit în picioare cât ai clipi. Nu era atât de mare pe cât își imaginase Dykstra, dar era periculos. Asta o dovedise deja.

Sigur, periculos pentru femeile însărcinate.

Nu putea însă gândi așa. Dacă-i permitea lui Lee-Lee să se ridice în picioare, jocul ar fi cu totul altul. Îl simțea pe Dykstra încercând să se întoarcă, vrând să discute treaba asta și poate alte câteva lucruri. Hardin îl împinse înapoi. Acum nu era nici momentul și nici locul pentru un profesor de engleză.

– Acum, ce să mă fac tu *tine?* întrebă el sincer nedumerit.

– Nu mă lovi, zise bărbatul de la pământ. Purta ochelari. Asta fusese o surpriză de proporții. Pentru nimic în lume nu și-l imaginase purtând ochelari. Nici Hardin, nici Dykstra. Nu mă lovi, domnule.

– Mi-a venit o idee. (Dykstra ar fi spus: *Am o idee.)* Dă-ți jos ochelarii și pune-i lângă tine.

– De ce...

– Nu-ți răci gura de pomană, fă-o.

Lee, care purta jeanși Levi's prespălați și cămașă în stil western (acum ieșită de la spate și atârnându-i peste fund), dădu să-și scoată ochelarii cu rame subțiri cu mâna dreaptă.

– Nu, scoate-i cu cealaltă mână.

– De ce?

– Nu pune întrebări. Fă-o. Scoate-i cu mâna stângă.

Lee își dădu jos ochelarii fini și-i așeză alături de el, pe pavaj. Hardin călcă imediat pe ei cu călcâiul cizmei. Se auziră un pocnet slab și scrâșnetul delicios al sticlei.

– De ce ai făcut asta? se plânse Lee.

– Tu de ce crezi? Ai vreo armă sau ceva?

– Nu! Iisuse, *nu!*

Și Hardin îl crezu. Dacă ar fi avut una, ar fi fost o pușcă pentru aligatori în portbagajul PT Cruiserului. Însă nici asta nu i se părea probabil. Stând în fața toaletei femeilor, Dykstra își imaginase un muncitor constructor mare cât o huidumă. Tipul ăsta semăna a contabil care făcea antrenament de trei ori pe săptămână la Gold's Gym.

– Cred că acum mă voi întoarce la mașina mea, spuse Hardin. O să opresc alarma și o să plec.

– Da. Da, ce-ar fi să fa...

Hardin puse din nou cizma prevenitor pe fundul bărbatului, de data aceasta mișcând-o înainte și înapoi ceva mai dur.

– Ce-ar fi să taci din gură? Ce credeai că faci acolo, înăuntru, totuși?

– Îi dădeam, în mă-sa, o lec...

Hardin îl lovi cu piciorul în șold aproape cu toată forța sa, reținându-se puțin în ultima secundă. Dar numai puțin. Lee strigă de durere și teamă. Hardin era uimit de ce făcuse și cum o făcuse, absolut fără a se gândi. Ce-l uimea și mai mult era că voia s-o facă din nou, și mai tare. Îi plăcea strigătul acela de durere și teamă, i-ar fi plăcut să-l mai audă o dată.

Și-atunci cât de departe era de căcăciosul ăla de Lee, întins acolo pe jos cu umbra intrării întinzându-se pe spatele lui, o dungă neagră, pe diagonală? Nu foarte departe, se părea. Dar și ce dacă? Era o întrebare banală, o întrebare retorică. Îi veni în gând una mult mai interesantă. Întrebarea era cât de tare îl putea lovi pe Lee-Lee în urechea stângă fără a sacrifica precizia pentru forță. Drept în ureche, *bum!* Se mai întreba și ce fel de sunet ar scoate. Unul satisfăcător, ar fi zis el. Sigur, făcând asta l-ar ucide pe om, însă ce pierdere ar fi asta pentru lume? Și cine ar ști? Ellen? Ducă-se în mă-sa.

– Ai face bine să taci, prietene, îl sfătui Hardin. Asta ar fi cea mai bună strategie de moment. Taci și atât. Și când ajunge aici polițistul de la circulație, spune-i ce-ți trece prin cap.

– De ce nu pleci? Pleacă doar și lasă-mă în pace. Mi-ai spart ochelarii, nu-ți ajunge?

– Nu, spuse cu sinceritate Hardin. Se gândi o secundă. Știi ce?

Lee nu-l întrebă ce.

– O să mă duc încet la mașina mea. Dacă vrei, n-ai decât să vii după mine. Rezolvăm problema față în față.

– Da, sigur! râse cu lacrimi Lee. Nu văd niciun căcat fără ochelari!

Hardin își împinse propriii ochelari pe nas în sus. Nu mai simțea nevoia să urineze. Ce ciudat!

– Uită-te la tine, spuse el. Doar uită-te la tine.

Probabil că Lee auzise ceva în vocea lui, deoarece Hardin văzu în bătaia lunii argintii că începuse să tremure. Dar nu spuse nimic, lucru probabil înțelept în situația dată. Iar bărbatul care stătea deasupra lui, care nu fusese niciodată implicat într-o bătaie în toată viața lui până acum, nici în liceu, nici măcar în *gimnaziu*, înțelese că problema era de fapt rezolvată. Dacă Lee avea vreo armă, ar fi încercat să-l împuște în spate în timp ce el se îndepărta. Dar altfel, nu. Lee era... cum se zicea?

Hăbăucit.

Bătrânul Lee-Lee era hăbăucit.

Hardin fu lovit de inspirație.

– Ți-am luat numărul de înmatriculare, zise el. Și-ți știu numele. Pe-al tău și pe al ei. O să stau cu ochii pe ziare, cretinule.

Nimic din partea lui Lee. Rămase doar pe burtă cu ochelarii sparți scânteind în lumina lunii.

– Noapte bună, cretinule, îi ură Hardin. Se întoarse la pas în parcare, urcă în mașină și plecă. Shane într-un Jaguar.

Îi fu bine zece minute, poate cincisprezece. Destul cât să încerce radioul și să se hotărască în schimb asupra discului Lucindei Williams din CD-player. Apoi, dintr-odată, stomacul îi urcă în gât, încă plin de puiul și cartofii pe care îi mâncase la Pot o' Gold.

Trase pe banda de urgență, scoase schimbătorul din viteză, dădu să coboare și înțelese că nu era timp pentru asta. Așa că se aplecă doar afară cu centura de siguranță încă pusă și vomită pe asfalt lângă portiera șoferului. Tremura din toate încheieturile. Îi clănțăneau dinții.

Faruri apărură și se apropiară de el. Încetiniră. Primul gând al lui Dykstra fu că era vorba de un polițist, în sfârșit un polițist. Întotdeauna apăreau când nu aveai nevoie de ei, când nu îi voiai. Al doilea gând – o convingere

rece – fu că era PT Cruiserul, cu Ellen la volan și Lee-Lee pe locul pasagerului, acum și el cu un levier în poală.

Însă nu era decât un Dodge vechi plin de puștani. Unul dintre ei – un băiat cu privire tâmpă și păr roșcat, parcă – scoase fața plină de pistrui pe geam și strigă: *Dă totu' la rațeeee!* Urmară râsete și mașina acceleră mai departe.

Dykstra închise portiera șoferului, lăsă capul pe spate, strânse ochii și așteptă să treacă tremuratul. După un timp, trecu, iar stomacul se așeză la locul lui. Își dădu seama că simțea iarăși nevoia să urineze și o luă ca pe un semn bun.

Se gândi la cum își dorise să-l lovească pe Lee-Lee cu piciorul în ureche – cât de tare? ce sunet? – și încercă să-și ia mintea de la asta. Numai gândindu-se că-și dorise așa ceva îl făcea să i se facă iarăși rău.

Mintea (partea ei cea mai ascultătoare) i se duse la comandantul postului de lansare a rachetelor staționat în Cioara Singuratică, Dakota de Nord (sau poate era Lupul Mort, Montana). Cel care își pierdea mințile încetul cu încetul. Care vedea teroriști după fiecare tufiș. Care strângea teancuri de pliante prost scrise în dulap, petrecând multe nopți lungi în fața computerului, explorând paranoicele alei lăturalnice ale internetului.

Și poate Dulău e în drum spre California cu o treabă... cu mașina în loc de avion, fiindcă are două arme speciale în portbagajul Plymouthului său Road Runner... și are o problemă la motor...

Sigur. Sigur, suna bine. Sau putea fi bine, dacă se mai gândea puțin. Oare chiar crezuse că nu era loc pentru Dulău în inima mare și pustie a Americii? Ce gândire îngustă, nu? Fiindcă în împrejurările potrivite, oricine putea ajunge oriunde, făcând orice.

Tremuratul trecuse. Dykstra vârî schimbătorul în viteză și puse Jaguarul în mișcare. La Lake City găsi o benzinărie cu magazin deschisă toată noaptea și acolo se opri pentru a goli vezica și a face plinul (după ce se uită în parcare și la cele patru insule cu pompe după PT Cruiser și nu-l văzu). Apoi făcu tot drumul până acasă, gândindu-și gândurile de Rick Hardin, și intră în casa lui de John Dykstra de lângă canal. Întotdeauna activa alarma antifurt înainte să plece – așa era prudent să procedeze – și o dezactiva înainte să o programeze pentru restul nopții.

BICICLETA STAȚIONARĂ

I

Muncitorii metabolici

La o săptămână după controlul medical pe care îl amâna de un an (îl amâna de fapt de trei ani, cum ar fi spus răspicat soția sa, dacă ar mai fi fost în viață), Richard Sifkitz fu invitat de doctorul Brady să vadă și să discute rezultatele. Cum pacientul nu detectă nimic deosebit de rău-prevestitor în vocea doctorului, se duse cât se poate de liniștit.

Rezultatele erau prezentate sub formă de valori numerice pe o foaie de hârtie purtând antetul SPITALULUI METROPOLITAN, New York City. Toate numele și numerele analizelor erau scrise cu negru, mai puțin cele de pe un rând. Acestea erau scrise cu roșu, iar Sifkitz nu fu foarte surprins să vadă că rândul purta numele COLESTEROL. Valoarea, care ieșea bine în evidență așa, în cerneală roșie (lucru evident intenționat), era 226.

Sifkitz dădu să întrebe dacă era o valoare rea, apoi se chestionă dacă voia să înceapă această întrevedere întrebând așa o prostie. N-ar fi fost scrisă cu roșu, judecă el, dacă era o valoare bună. Celelalte erau fără îndoială valori bune, ori cel puțin acceptabile, motiv pentru care erau scrise cu negru. Însă el nu se afla acolo pentru a discuta despre acelea. Doctorii erau oameni ocupați, neînclinați să piardă timpul cu mângâieri pe cap. Așa că în loc de o prostie, el întrebă cât de gravă era o valoare de două sute douăzeci și șase.

Doctorul Brady se lăsă pe spate în scaun și își împleti degetele pe pieptul extraordinar de slab.

– Sincer să fiu, zise el, nu e deloc o valoare rea. Ridică un deget. Ținând cont de ce mănânci, vreau să spun.

– Știu că sunt prea gras, rosti umil Sifkitz. Mi-am pus în gând să fac ceva în privința asta.

De fapt, nici prin gând nu-i trecuse să facă ceva în privința asta.

– Dacă e să fiu sincer mai departe, continuă doctorul Brady, nici nu ești atât de gras. Din nou, ținând cont de ce mănânci. Iar acum vreau să asculți cu mare atenție, întrucât aceasta e o discuție pe care o port cu pacienții mei doar o dată. Cu pacienții de sex masculin, adică; când vine vorba de greutate, pacienții de sex feminin ar vorbi la nesfârșit, dacă i-aș lăsa. Ești pregătit?

– Da, zise Sifkitz, încercând să-și împletească și el degetele pe piept și descoperind că-i este imposibil. Ce descoperi – sau redescoperi, mai corect spus – fu că avea o pereche frumușică de sâni. Asta, din câte știa el, nu făcea parte din dotarea standard a bărbaților care se apropie de patruzeci de ani. Renunță la încercarea de-a le împleti și, în schimb, le împreună. În poală. Cu cât începea predica mai repede, cu atât mai repede se termina.

– Ai un metru optzeci și trei înălțime și treizeci și opt de ani, spuse doctorul Brady. Greutatea ta ar trebui să fie în jur de optzeci și șase de kilograme[1], iar nivelul colesterolului tot cam pe acolo. Odată ca niciodată, în anii șaptezeci, o valoare a colesterolului de două sute patruzeci nu era mare scofală, dar sigur că-n anii șaptezeci încă se putea fuma în sălile de așteptare ale spitalelor. Clătină din cap. Nu, legătura dintre nivelul ridicat de colesterol și bolile de inimă este pur și simplu prea clară. Prin urmare, valoarea de două sute patruzeci a intrat pe lista neagră.

Tu ești genul de om binecuvântat cu un metabolism bun. Nu unul extraordinar, ține cont, dar bun. Da. De câte ori mănânci la McDonald's sau Wendy's, Richard? De două ori pe săptămână?

– Poate o dată, spuse Sifkitz.

Credea că într-o săptămână normală mânca de fapt vreo cinci sau șase mese la fast-food. Fără a pune la socoteală mesele ocazionale de weekend la Arby's.

Doctorul Brady ridică mâna ca pentru a spune „fie cum vrei tu"... ceea ce, acum că Sifkitz se gândea mai bine, era mottoul celor de la Burger King.

---

[1] 190 livre, respectiv un nivel al colesterolului în jur de 190 (n. tr.).

– Ei bine, nu încape îndoială că mănânci undeva, după cum ne spune cântarul. În ziua controlului medical cântăreai o sută unu kilograme[1]... repet, și nu întâmplător, foarte aproape de nivelul tău al colesterolului.

Zâmbi puțin când îl văzu pe Sifkitz că se crispează, însă măcar nu era un zâmbet golit de compasiune.

– Iată ce s-a întâmplat până acum în viața ta adultă, spuse Brady. Ai continuat să mănânci cum făceai în adolescență și până în acest moment corpul tău – grație acestui metabolism, chiar și neextraordinar – a ținut binișor ritmul. Ajută în acest moment să te gândești la procesul metabolic ca la o echipă de muncitori. Bărbați în salopete și bocanci Doc Martens.

Te-o fi ajutând pe tine, gândi Sifkitz, dar pe mine mă lasă rece. Între timp, ochii lui se întorceau întruna la valoarea aceea scrisă cu roșu, la acel 226.

– Treaba lor este să preia lucrurile pe care le bagi tu pe gură și să le distribuie. Pe unele le trimit la diferite departamente de producție. Pe celelalte le ard. Dacă le trimiți mai multe decât pot ei gestiona, iei în greutate. Lucru care s-a și întâmplat, însă într-un ritm relativ lent. Dar în scurtă vreme, dacă nu faci niște schimbări, vei observa că ritmul va crește. Există două motive. Primul este acela că unitățile de producție ale corpului tău au nevoie de mai puțină materie primă ca odinioară. Al doilea e că echipa ta metabolică, băieții aceia în salopete și cu brațele tatuate nu întineresc. Nu mai sunt la fel de eficienți ca până acum. Sunt mai lenți când vine vorba să facă triajul materiei care trebuie trimisă mai departe și care trebuie arsă. Și uneori fac nazuri.

– Fac nazuri? întrebă Sifkitz.

Doctorul Brady, cu degetele încă împletite pe pieptul său îngust (pieptul unui tuberculos, decise Sifkitz – nicio urmă de sâni acolo, categoric), încuviință din capul la fel de îngust. Lui Sifkitz i se părea că seamănă cu un cap de nevăstuică, așa neted și cu ochi tăioși cum era.

– Chiar așa. Spun lucruri de genul: „Nu se mai termină odată treaba asta?“ și „Ce crede că suntem, supereroi din benzile desenate Marvel?“ sau „Iisuse, nu face și el o pauză măcar?“ Și unul dintre ei – chiulangiul, în fiecare echipă este câte unul – probabil spune: „Credeți că-i pasă de noi? Doar el e șeful de sus, nu?“

[1] 223 livre (n. tr.).

Și, mai devreme sau mai târziu, vor face ceea ce face orice ceată de muncitori dacă sunt forțați să muncească prea mult și să facă prea multe, fără a primi măcar un weekend liber, darămite un concediu plătit: vor începe să fie neatenți. Nu le va mai păsa și vor fi delăsători. Într-o zi, unul dintre ei nu va veni deloc la slujbă și-n altă zi – dacă trăiești destul de mult – unul nu va mai putea să vină, deoarece va fi murit acasă de-o comoție cerebrală sau un infarct.

– Interesant. Poate te lansezi cu treaba asta. Faci un turneu. Ajungi chiar și la Oprah.

Doctorul Brady își despleti degetele și se aplecă în față peste masă. Se uită la Richard Sifkitz fără să zâmbească.

– Tu ai de făcut o alegere și datoria mea este să te fac conștient de ea, atâta tot. Fie îți schimbi obiceiurile, fie te vei trezi de acum în zece ani cu niște probleme grave – apropiindu-te de o sută patruzeci de kilograme, poate, diabet de gradul doi, varice, ulcer la stomac și o valoare a colesterolului de trei sute. În acest moment încă îți poți reveni fără diete drastice, abdominoplastii sau un atac de cord care să-ți atragă atenția. Mai târziu va fi mai greu să faci asta. Odată trecut de patruzeci de ani, e mai greu pe an ce trece. După patruzeci, Richard, grăsimea rămâne pe tine așa cum caca de bebeluș rămâne pe peretele dormitorului.

– Elegant, opină Sifkitz și izbucni în râs. Nu se putu abține.

Brady nu râse, dar surâse, cel puțin, și se lăsă înapoi pe spătarul scaunului.

– Nu e nimic elegant la locul spre care te îndrepți. Doctorii de regulă nu vorbesc despre asta mai mult decât vorbesc polițiștii despre capul retezat pe care l-au găsit într-un șanț aproape de locul accidentului sau despre copilul carbonizat pe care l-au găsit în dulap la o zi după ce casa a luat foc de la bradul de Crăciun, însă noi știm multe despre minunata lume a obezității, de la femei cărora le-a apărut mucegai în faldurile din piele nespălate cum trebuie cu anii, până la bărbați care umblă învăluiți într-un nor puturos fiindcă n-au reușit să se șteargă ca lumea la fund de un deceniu sau mai mult.

Sifkitz se crispă și făcu un gest de nepăsare.

– Nu spun că spre asta te îndrepți, Richard – majoritatea oamenilor n-o pățesc, au un soi de limitator încorporat, se pare –, însă există un dram de adevăr în vechea vorbă despre cutare care și-a săpat groapa cu furculița și lingura. Ține minte asta.

– O să țin.

– Bun. Acesta a fost discursul. Sau predica. Sau ce-o fi fost. Nu-ți voi spune să-ți vezi de viață și să nu mai păcătuiești, îți spun doar „legătura la tine".

Deși în ultimii doisprezece ani completase spațiul pentru OCUPAȚIE de pe formularul declarației fiscale cu cuvintele ARTIST LIBER-PROFESIONIST, Sifkitz nu se considera un om deosebit de imaginativ și nu mai făcuse un tablou (sau măcar un desen, la drept vorbind) doar pentru el de când absolvise de la DePaul. Făcuse coperte pentru cărți, afișe de film, o grămadă de ilustrații pentru reviste, uneori câte o copertă pentru vreun pliant de prezentare. Făcuse o singură copertă de CD (pentru Slobberbone, o formație pe care o admira personal), însă n-ar mai face una, spunea, fiindcă pe produsul finit detaliile nu se văd decât cu lupa. Aceasta era cea mai apropiată manifestare din partea lui a așa-numitului „temperament artistic".

Dacă l-ai fi întrebat care era opera lui preferată, cel mai probabil s-ar fi uitat în gol. Dacă ai fi insistat, poate ar fi spus că era tabloul cu tânăra blondă care alerga prin iarbă pe care îl făcuse pentru balsamul de rufe Downy, dar și asta ar fi fost o minciună, un răspuns dat doar pentru a scăpa de întrebare. De fapt, el nu era genul de artist care să aibă (sau să simtă nevoia de-a avea) preferințe. Trecuse mult timp de când nu mai luase pensula ca să picteze altceva în afară de lucruri pe care era plătit să le picteze, de regulă după un memo detaliat de la o agenție de publicitate sau după o fotografie (cum fusese cazul cu femeia care alerga prin iarbă, evident fericită la culme că reușise să scape de electrizarea hainelor).

Dar, la fel de sigur cum inspirația îi lovește pe cei mai buni dintre noi – pe cei de rangul lui Picasso, Van Gogh, Salvador Dalí – la fel trebuie ca până la urmă să ne lovească și pe ceilalți, chiar și numai o dată sau de două ori în viață. Sifkitz luă autobuzul spre casă (nu mai avea mașina lui din colegiu) și în vreme ce ședea și se uita pe geam (raportul medical cu acel singur rând scris cu roșu era împăturit în buzunarul de la spate), se trezi că ochii îi cad iar și iar pe diferitele echipe de muncitori și constructori pe lângă care trecea autobuzul: tipi cu căști de protecție umblând hotărâți pe șantiere, unii cu găleți, alții cu scânduri așezate în echilibru pe umăr; lucrători Con Ed jumătate înăuntru și jumătate afară din guri de canal înconjurate de bandă galbenă imprimată cu ZONĂ DE LUCRU; trei tipi ridicând o schelă în fața unei vitrine de magazin în vreme ce al patrulea vorbea la mobil.

Puțin câte puțin, înțelese că i se desena o imagine în minte, una care-și cerea locul în lume. Când ajunse înapoi la mansarda din SoHo care-i servea drept casă și studio deopotrivă, se duse în colțul aglomerat de sub luminator fără a se sinchisi măcar să-și ia corespondența de pe podea. La drept vorbind, își aruncă jacheta peste ea.

Se opri doar cât să se uite la un număr de pânze goale sprijinite în colț. Le abandonă. Luă în schimb o bucată de carton alb și începu să lucreze cu cărbune. Telefonul sună de două ori în cursul orei următoare. Lăsă robotul să răspundă de ambele dăți.

În următoarele zece zile, lucră la acest tablou când și când – din ce în ce mai des pe măsură ce timpul trecea și el începea să înțeleagă cât era de bun –, trecând de la carton la o bucată de pânză lungă de un metru și jumate și lată de un metru atunci când i se păru o mișcare naturală. Era cea mai mare suprafață pe care lucra de zece ani încoace.

În tablou apăreau patru bărbați – muncitori în jeanși, jachete de poplin și bocanci de muncă din cei vechi – stând pe marginea unui drum de țară tocmai ieșit dintr-o limbă de pădure deasă (pe aceasta o realizase cu tonuri închise de verde și dungi gri, executate într-un stil exuberant, grăbit, la întâmplare). Doi dintre ei aveau lopeți; unul avea câte o găleată în fiecare mână; al patrulea era pe cale să-și împingă șapca de pe frunte într-un gest care surprindea perfect oboseala de la sfârșitul unei zile și înțelegerea faptului că nu vor termina niciodată treaba asta; că era, de fapt, mai mult de lucru la capătul fiecărei zile decât fusese la început. Acest al patrulea individ, cu o șapcă veche, mizerabilă și ruptă purtând cuvântul LIPIDE deasupra cozorocului, era șeful de echipă. Vorbea cu soția sa la mobil. Vin acasă, draga mea, nu, n-am chef de ieșit în oraș, nu în seara asta, vreau să încep devreme mâine dimineață. Băieții au strâmbat puțin din nas, da' i-am făcut eu să priceapă. Sifkitz habar nu avea de unde știa toate astea, dar le știa. Așa cum știa că bărbatul cu gălețile era Freddy și că a lui era camioneta cu care veniseră toți la muncă. Era parcată imediat în afara imaginii, pe dreapta; se vedea vârful umbrei sale. Unul dintre băieții cu lopeți, Carlos, suferea cu spatele și era consultat de un chiropractician.

Nu apărea niciun indiciu al muncii pe care o prestau bărbații în tablou, asta era puțin dincolo de marginea stângă, dar se vedea cât erau de epuizați.

Sifkitz fusese întotdeauna un adept al detaliilor (amalgamul acela verde-gri al pădurii era foarte necaracteristic pentru el), drept pentru care oboseala acelor oameni se citea în fiecare trăsătură a fețelor lor. Se citea chiar și în petele de sudoare de pe gulerele cămășilor lor.

Deasupra lor, cerul era de-un roșu-portocaliu ciudat.

Sigur că știa ce reprezenta tabloul și înțelegea perfect acel cer straniu. Aceasta era echipa de muncitori despre care vorbise doctorul său, toți odihnindu-se la capătul zilei de lucru. În lumea reală din spatele cerului roșu organic, Richard Sifkitz, angajatorul lor, tocmai mâncase gustarea dinaintea culcării (o felie de tort rămasă de altă dată, poate, sau o gogoașă Krispy Kreme din rezerva specială) și pusese capul pe pernă. Ceea ce însemna că ei erau în sfârșit liberi să plece acasă. Și aveau să mănânce? Da, dar nu la fel de mult ca el. Erau prea obosiți ca să mănânce cine știe ce, li se vedea pe fețe. În loc să înfulece o masă abundentă, aveau să pună picioarele pe măsuță, indivizii aceștia care lucrau pentru Compania Lipide, și să se uite puțin la TV. Poate să adoarmă în fața lui și să se trezească peste vreo două ore, după ce programul normal se va fi încheiat și Ron Popeil va fi apărut să-și arate cea mai recentă invenție în fața publicului căzut pe spate din studio. Atunci, îl vor închide de la telecomandă și se vor duce șontâcăind în pat, dezbrăcându-se din drum fără a arunca măcar o privire în urmă.

Toate acestea erau în tablou, deși nimic din toate acestea nu era în tablou. Sifkitz nu era obsedat de el, nu deveni singurul său scop în viață, însă înțelese că era ceva *nou* în viața sa, ceva bun. Nu avea idee ce putea face cu un astfel de lucru odată terminat și nici nu-i prea păsa. Pentru moment, îi plăcea doar să se trezească dimineața și să se uite la el cu un ochi deschis în vreme ce-și scotea pânza boxerilor Big Dog din despicătura fundului. Bănuia că, după ce-l va fi terminat, va trebui să-i dea un titlu. Până acum se gândise și respinsese „Ora renunțării", „Băieții încheie lucrul" și „Berkowitz încheie lucrul". Berkowitz fiind bossul, șeful de echipă, cel cu mobil Motorola, tipul cu șapcă LIPIDE. Niciunul dintre aceste titluri nu se potrivea și asta era în ordine. Va recunoaște titlul potrivit pentru tablou atunci când acesta îi va veni în minte. Va auzi un *cling!* în gând. Până atunci, nu era nicio grabă. Nici măcar nu era sigur dacă tabloul era ideea. Pictându-l, pierduse șapte kilograme. Poate asta era ideea.

Sau poate nu.

II

Bicicleta eliptică

Undeva – poate la capătul ației unui pliculeț de ceai Salada – citise că, pentru persoana care caută să scadă în greutate, cel mai eficient exercițiu este să se împingă de la masă. Sifkitz nu se îndoia de adevărul acestui lucru, însă pe măsură ce trecea timpul ajunse să creadă din ce în ce mai tare că scăderea în greutate nu era țelul său. Nici să-și intre în formă nu era țelul său, deși ambele puteau fi efecte secundare. Se tot gândea la muncitorii metabolici ai doctorului Brady, oameni normali care se străduiau să-și facă treaba cât mai bine, dar nu primeau niciun ajutor din partea lui. Nu putea să nu se gândească la ei când petrecea o oră sau două zilnic pictându-i pe ei și lumea lor din timpul muncii.

Își lăsa mintea să hoinărească destul de mult în ceea ce-i privea. Era Berkowitz, șeful de echipă, care aspira să aibă într-o zi propria firmă de construcții. Freddy, a cărui era camioneta (un Dodge Ram), se considera un tâmplar desăvârșit. Carlos, cel care suferea cu spatele. Și Whelan, care era de fapt puțin chiulangiu. Aceștia erau băieții a căror treabă era să-l ajute să nu facă atac de cord sau cerebral. Ei trebuiau să strângă rahatul care cădea întruna din cerul acela roșu ciudat, înainte să blocheze drumul de intrare în pădure.

La o săptămână după ce începu tabloul (și cam cu o săptămână înainte să decidă în sfârșit că era terminat), Sifkitz se duse la The Fitness Boys de pe 29th Street și, după ce se gândi să ia o bandă de alergat sau un StairMaster (atractive, dar prea scumpe), cumpără o bicicletă staționară. Achită patruzeci de dolari în plus pentru a fi asamblată și livrată la domiciliu.

– Folosiți-o zilnic vreme de șase luni și valoarea colesterolului vă va scădea cu treizeci de puncte, spuse vânzătorul, un tânăr tuciuriu cu un tricou Fitness Boys. V-o garantez de-a dreptul.

Beciul clădirii în care locuia Sifkitz era o chestie părăginită cu mai multe încăperi, întunecat și umbros, răsunând de zgomotul cazanului și aglomerat de obiectele chiriașilor în separeuri purtând numărul apartamentului fiecăruia. Cu toate acestea, în capăt era un alcov rămas, aproape printr-un miracol, gol. Ca și când doar pe el l-ar fi așteptat. Sifkitz le ceru celor de la livrări să instaleze noul său aparat de exerciții pe podeaua de beton, cu fața spre un perete bej gol.

– O să aduceți jos un televizor? întrebă unul dintre ei.

– Nu m-am hotărât încă, spuse Sifkitz, deși se hotărâse.

Pedală zilnic vreme de aproximativ cincisprezece minute în fața unui perete bej gol, până ce tabloul fu gata, știind că cincisprezece minute probabil nu era destul (deși sigur era mai bine decât nimic), dar știind și că asta era cam tot ce putea îndura pentru moment. Nu fiindcă ar fi obosit; nu obosea el după doar cincisprezece minute. Doar că era plictisitor în subsol. Murmurul roților combinat cu vuietul constant al cazanului îl călca repede pe nervi. Era prea conștient de ce făcea, adică, în principiu, se îndrepta spre nicăieri într-un subsol sub două becuri goale care proiectau două umbre gemene pe perete, în fața sa. Știa totodată că lucrurile se vor îmbunătăți odată ce va fi terminat tabloul din mansardă și-l va putea începe pe cel din subsol.

Era același tablou, dar îl execută mult mai repede. Reuși să facă asta întrucât în acesta nu mai era nevoie să-i introducă pe Berkowitz, Carlos, Freddy și chiulangiul Whelan. În acesta, ei își terminaseră lucrul și el pictă doar drumul de țară pe peretele bej, utilizând tehnica falsei perspective, astfel încât atunci când stătea pe bicicletă, drumul părea să se îndepărteze de el, sinuos, pierzându-se în amestecul de verde-închis și gri al pădurii. Dintr-odată, exercițiile pe bicicletă deveniră mai puțin plictisitoare, și totuși după două sau trei ședințe înțelese că lucrarea încă nu era terminată, deoarece mișcarea pe care o făcea era tot doar un exercițiu. Trebuia să adauge, întâi de toate, cerul roșu, dar asta era ușor de făcut, o simplă procedură de rutină. Voia să adauge mai multe detalii de-o parte și de cealaltă a drumului „din față", printre care câteva mizerii, însă și asta era ușor (și distractiv). Adevărata problemă nu avea absolut nicio legătură cu tabloul. Cu niciunul dintre tablouri. Problema era că-i lipsea țelul, iar asta îl sâcâise întotdeauna la un exercițiu care exista doar de dragul exercițiului. Poate că genul acesta de activitate îți reda tonusul și îți întărea sănătatea, însă era în esență, cât timp se desfășura, lipsit de sens. Existențial, chiar. Genul acesta de activitate țintea doar efectul imediat, cum ar fi, de pildă, situația în care, la o petrecere, o duduie frumoasă de la departamentul artistic al unei reviste te aborda și te întreba dacă ai slăbit. Asta nici nu se compara cu o reală motivație. Nu era destul de înfumurat (ori destul de excitat) ca o astfel de posibilitate să-l anime pe termen lung. Până la urmă se plictisea și recădea pradă gogoșilor Krispy Kreme. Nu, trebuia să

se decidă unde se afla drumul și încotro se ducea. Abia atunci se putea preface că într-acolo mergea. Ideea îl umplea de emoție. Poate era o prostie – o țăcăneală, chiar – dar lui Sifkitz această emoție, deși ușoară, i se părea autentică. Și nici nu trebuia să dea socoteală cuiva ce urmărea, nu? Categoric, nu. Putea chiar să ia un atlas rutier Rand McNally și să-și traseze parcursul zilnic pe una dintre hărți.

De felul lui, nu era un om înclinat spre introspecție, dar pe când se întorcea pe jos de la librăria Barnes & Noble cu noul său atlas rutier la subsuoară, se trezi întrebându-se ce-l stârnise atât de tare. O valoare a colesterolului ușor mărită? Se îndoia. Solemna proclamație a doctorului Brady că-i va fi mult mai greu să poarte această bătăile odată trecut de patruzeci de ani? Poate că era și asta o explicație, însă nu cea mai relevantă. Să fie oare doar pregătit pentru o schimbare? Parcă asta se mai apropia de adevăr.

Trudy murise de leucemie galopantă și Sifkitz îi fusese alături, în camera de spital, când trecuse în lumea de dincolo. Își amintea cât de profundă fusese ultima ei respirație, cum i se ridicase pieptul emaciat când își umflase plămânii. Ca și când ar fi știut că aceea era răsuflarea finală, ultima în veșnicie. Își amintea cum o eliberase și sunetul pe care îl scosese: *șșșșaa!* Și cum după aceea pieptul ei rămăsese nemișcat. Într-un fel, el trăise ultimii patru ani în exact genul acela de pauză de respirație. Doar acum vântul sufla din nou și-i umfla velele.

Și totuși mai era ceva, ceva și mai la obiect: echipa de muncitori pe care Brady o invocase și ai cărei membri Sifkitz însuși îi botezase. Aceștia erau Berkowitz, Whelan, Carlos și Freddy. Doctorul Brady nu intrase în detalii; pentru Brady, echipa de muncitori metabolici era doar o metaforă. Datoria lui era să-l facă pe Sifkitz să-i pese mai mult de ceea ce se întâmpla în organismul său, atâta tot, metafora lui nediferind prea mult de „omulețiі" care, cum le spun mamele copilașilor lor, lucrează să vindece pielea de pe genunchii juliți.

Concentrarea lui Sifkitz, însă...

Nu sunt deloc de capul meu, gândi el, scuturând cheia care deschidea ușa antreului. Niciodată n-am fost. Mie mi-a păsat de oamenii ăștia, ocupați să curețe întruna. Și de drum. De ce lucrează ei cu atâta sârg să-l curețe? Unde duce drumul?

Hotărî că ducea la Herkimer, un orășel la granița cu Canada. Găsi o linie albastră subțire și nemarcată pe harta rutieră a nordului statului New York, care ducea într-acolo de la Poughkeepsie, oraș aflat la sud de capitala statului. Trei, poate patru sute de kilometri. Își făcu rost de o hartă mai detaliată a nordului statului New York și însemnă cu o piuneză locul de unde începea drumul acesta pe perete, lângă grăbita sa... grăbita sa, cum să-i spună? „Pictură murală" nu se potrivea. Se hotărî asupra termenului de „proiecție".

Și-n ziua aceea, când urcă pe bicicleta staționară, își imagină că Poughkeepsie era în urma sa, nu televizorul depozitat de locatarul din 2-G, stiva de cufere a locatarului din 3-F, bicicleta de teren acoperită cu prelată a locatarului din 4-A, ci bătrânul Poughkeepsie. Înaintea lui se întindea drumul de țară, o simplă dâră albăstruie în viziunea lui monsieur Rand McNally, însă Old Rhinebeck Road conform hărții detaliate. Aduse la zero odometrul bicicletei, aținti ochii spre pământul care începea acolo unde podeaua de beton se întâlnea cu peretele și își spuse: E de-adevăratelea drumul spre sănătate. Dacă ții mereu cont de asta, nu va trebui să-ți faci probleme că ți s-au mai slăbit niște șuruburi de când a murit Trudy.

Inima îi bătea însă nițel cam prea repede (ca și când ar fi început deja să pedaleze) și se simțea așa cum bănuia că se simt majoritatea oamenilor înainte să pornească la drum spre un loc nou, unde poate vor întâlni oameni noi și chiar noi aventuri. Deasupra rudimentarului panou de control al bicicletei era un suport pentru pahar și-n el pusese o cutie de Red Bull, care se spunea că este o băutură energizantă. Purta o veche cămașă Oxford peste pantalonii săi de exerciții, pentru că aceasta avea buzunar. În el pusese două fursecuri de ovăz cu stafide. Se spunea că ovăzul și stafidele reduc ambele nivelul de lipide din organism.

Și, în aceeași notă, Compania Lipide încheiase ziua de muncă. O, muncitorii erau încă la datorie în tabloul de la etaj – acel tablou inutil, imposibil de vândut, atât de necaracteristic lui – însă acolo, în subsol, urcaseră în Dodgeul lui Freddy și o luaseră înapoi spre... spre...

– Înapoi spre Poughkeepsie, rosti el. Ascultă Kateem la WPDH și beau beri din pungi de hârtie. Astăzi au... ce ați făcut astăzi, băieți?

Am montat câteva conducte de sifonare, șopti o voce. Ploile de primăvară aproape au măturat drumul lângă Priceville. Apoi am încheiat lucrul devreme.

Bun. Asta era bine. Nu avea să trebuiască să coboare de pe bicicletă ca să ocolească zonele inundate.

Richard Sifkitz ațintì ochii spre perete și începu să pedaleze.

III

Pe drumul spre Herkimer

Asta era în toamna lui 2002, la un an după ce Turnurile Gemene se prăbușiseră peste străzile din districtul financiar și viața în New York City se întorcea la o versiune puțin paranoică a normalității... doar că în New York, acea versiune *era* o normalitate.

Richard Sifkitz nu se simțise nicicând mai sănătos la minte sau mai fericit. Viața lui căpătă o armonie ordonată, în patru părți. Dimineața lucra la comenzile care îi permiteau să-și achite chiria și masa, iar din acestea i se părea că erau mai multe ca de obicei. Economia era pe butuci, așa spuneau ziarele, dar pentru Richard Sifkitz, artist comercial liber-profesionist, economia duduia.

Continua să mănânce de prânz la Dugan's, pe strada alăturată, însă acum de regulă lua o salată în locul unui dublu cheeseburger unsuros, iar după-amiaza lucra la un nou tablou pentru sine: pentru început, o versiune mai detaliată a proiecției de pe peretele din subsol. Tabloul cu Berkowitz și echipa lui fusese pus deoparte și acoperit cu o bucată veche de cearșaf. Terminase cu el. Acum voia o imagine mai bună a ceea ce-i folosea atât de bine la subsol, adică drumul spre Herkimer, după plecarea echipei de muncitori. Și de ce să nu fi plecat? Oare nu se ocupa el de întreținerea drumului în ultimele zile? Ba da, și încă se descurca de minune. Se întorsese la Brady la finele lui octombrie pentru o nouă analiză de colesterol, iar valoarea, de data aceasta, fusese scrisă cu negru în loc de roșu: 179. Brady se arătase mai mult decât respectuos; fusese de fapt puțin invidios.

– E-o valoare mai bună decât a mea, spuse el. Chiar mi-ai dat ascultare, nu-i așa?

– Se pare că da, încuviință Sifkitz.

– Iar burtica aproape a dispărut. Ai făcut exerciții?

– Cât pot și eu, aprobă Sifkitz și nu detalie. Pe atunci, exercițiile sale deveniseră ciudate. Unii oameni, cel puțin, le-ar fi considerat așa.

– Păi, zise Brady, dacă arăți bine, arată-te în lume. Ăsta-i sfatul meu.

Sifkitz râse, însă nu era un sfat pe care să-l urmeze.

Serile – a patra parte a unei Zile Sifkitz Normale – și le petrecea uitându-se la televizor sau citind o carte, de regulă sorbind un suc de roșii sau un suc de legume V-8 în loc de bere, simțindu-se obosit, dar mulțumit. Pe lângă asta, se ducea la culcare cu o oră mai devreme și odihna suplimentară îi prindea bine.

Miezul zilei sale era partea a treia, de la patru până la șase. Acelea erau cele două ore pe care le petrecea pe bicicleta staționară, călătorind pe dâra albăstrie dintre Poughkeepsie și Herkimer. Pe hărțile detaliate, drumul se schimba din Old Rhinebeck Road în Cascade Falls Road în Woods Road; o vreme, la nord de Penniston, era chiar și Dump Road. Își amintea cum, la început, și cincisprezece minute pe bicicletă i se păruseră o eternitate. Acum trebuia uneori să se forțeze să renunțe după două ore. În cele din urmă, își luă un ceas deșteptător și începu să-l regleze pentru ora șase. Urletul lui agresiv aproape reușea să-l... ei bine...

Reușea să-l trezească.

Lui Sifkitz îi venea cred să creadă că îl fura somnul jos în alcov în vreme ce pedala cu o viteză constantă de douăzeci și cinci de kilometri la oră, însă nu-i surâdea alternativa, anume că o luase puțin razna pe drum spre Herkimer. Sau în subsolul său din SoHo, dacă asta era mai bine. Că suferea de vedenii.

Într-o seară, pe când schimba canalele, dădu peste o emisiune despre hipnoză pe A&E. Individul care era intervievat, un hipnotizator ce-și dăduse numele de Joe Saturn, spunea că toată lumea practică autohipnoza zilnic. Apelăm la ea pentru a intra într-o dispoziție orientată spre lucru dimineața; apelăm la ea pentru a „intra în poveste“ atunci când citim un roman sau urmărim un film; apelăm la ea pentru a adormi noaptea. Acesta din urmă era exemplul preferat al lui Joe Saturn și vorbi pe îndelete despre pașii pe care „dormitorii de succes“ îi urmau seară de seară: verificarea încuietorilor de la uși și geamuri, poate umplerea unui pahar cu apă, poate rostirea unei rugăciuni scurte ori concentrarea la un subiect de meditație. Făcea legătura dintre acestea și ritualul pe care îi parcurge hipnotizatorul în fața subiectului său: numărând invers de la zece

la zero, de pildă, sau asigurându-și subiectul că „i se face foarte somn". Sifkitz fu receptiv la asta, hotărând pe loc că-și petrecea cele două ore zilnice pe bicicleta staționară într-o stare de ușoară spre medie hipnoză.

Deoarece, în a treia săptămână în fața proiecției de pe perete, el nu-și mai petrecea acele două ore într-un colț de subsol. Deja în a treia săptămână și le petrecea de fapt pe drumul spre Herkimer.

Pedala cât se poate de mulțumit pe drumul de pământ tasat care șerpuia prin pădure, mirosind aroma pinilor, auzind strigătele corbilor sau foșnetele frunzelor atunci când trecea cu roțile prin mormane strânse de vânt. Bicicleta staționară deveni cursiera Raleigh cu trei viteze pe care o avusese la doisprezece ani în suburbia Manchester, New Hampshire. Nici pe departe singura bicicletă pe care o avusese înainte să obțină permisul de conducere la șaptesprezece ani, însă indiscutabil cea mai bună. Suportul de plastic pentru pahar deveni un inel de metal sudat manual, prost făcut, dar eficient, montat deasupra coșului, și în locul cutiei de Red Bull acesta conținea o cutie de ceai Lipton. Neîndulcit.

Pe drumul spre Herkimer era întotdeauna sfârșit de octombrie și până la asfințit mai era fix o oră. Deși mergea vreme de două ore (ceasul deșteptător și odometrul bicicletei staționare confirmau amândouă aceasta de fiecare dată când termina), soarele nu-și schimba niciodată poziția; arunca întotdeauna aceleași umbre lungi pe drumul de pământ și pâlpâia la el printre copaci din același cvadrant al cerului în vreme ce el mergea cu vântul creat de înaintarea sa suflându-i părul de pe frunte.

Uneori erau indicatoare bătute în cuie pe copaci acolo unde alte drumuri se intersectau cu cel pe care se afla el. CASCADE ROAD, spunea unul. HERKIMER, 190 KM, spunea altul, acesta plin de găuri de gloanțe. Indicatoarele corespundeau întotdeauna cu informațiile de pe harta detaliată agățată acum pe peretele beciului. Hotărâse deja că, odată ce va ajunge la Herkimer, va continua în pustietățile Canadei fără a se opri măcar cât să cumpere suvenire. Drumul se termina acolo, însă asta nu era o problemă; își luase deja o carte intitulată *Hărți detaliate ale estului Canadei*. Avea pur și simplu să-și deseneze propriile drumuri pe hărți, folosind un creion albastru cu vârf subțire și trasând multe bucle. Buclele lungeau drumul.

Astfel, se putea duce până la Cercul Arctic, dacă voia.

Într-o seară, după ce alarma sună și-l smulse din transă, se apropie de proiecție și se uită la ea mult timp, gânditor, cu capul înclinat într-o parte. Oricine altcineva ar fi văzut foarte puține lucruri; așa de aproape, trucul perspectivei false nu mai funcționa și pentru un ochi neexersat scena forestieră se năruia în simple pete de culoare – maroul-deschis al suprafeței drumului, maroul mai închis care reprezenta un morman de frunze, verdele pătruns de albastru și gri al brazilor, alb-gălbuiul-deschis al soarelui la apus în extrema stângă, periculos de aproape de ușa încăperii cazanului. Sifkitz însă continua să vadă perfect imaginea. Era fixată solid în mintea sa acum și nu se schimba niciodată. Doar dacă nu mergea cu bicicleta, desigur, dar și atunci era conștient de statornicia ei de la bază. Lucru bun. Statornicia aceea esențială era un soi de jalon, un mod de-a se asigura că acesta nu era altceva decât un joc elaborat al minții, ceva cuplat la subconștient, ceva ce el putea decupla oricând voia.

Adusese jos o cutie de culori pentru ajustări ocazionale, iar acum, fără a sta mult pe gânduri, adăugă mai multe pete maronii pe drum, amestecându-le cu negru pentru a le face mai întunecate decât mormanele de frunze. Păși în spate, studie noul adaos și încuviință din cap. Era o modificare mică, însă în felul ei perfectă.

În ziua următoare, pe când călărea cursiera Raleigh cu trei viteze prin pădure (acum avea mai puțin de o sută de kilometri până la Herkimer și doar o sută treizeci până la granița canadiană), făcu o curbă și dădu în mijlocul drumului peste un cerb măricel, care se uita la el speriat cu ochi cafeniu-închis. Ridică steagul alb al cozii, scăpă un morman de excremente și o zbughi înapoi în pădure. Sifkitz mai văzu o mișcare iute a cozii, după care cerbul dispăru. El își văzu mai departe de drum, ocolind excrementele, nedorind să-i intre în canelurile cauciucurilor.

În seara aceea reduse la tăcere alarma ceasului și se apropie de imaginea de pe perete, ștergându-și transpirația de pe frunte cu o bandană pe care o scoase din buzunarul de la spate al jeanșilor. Privi proiecția cu un ochi critic, cu mâinile în șolduri. Apoi, mișcându-se cu obișnuita sa viteză sigură – făcea genul acesta de lucru de aproape douăzeci de ani, în definitiv – acoperi cu vopsea excrementele, înlocuindu-le cu un morman de cutii ruginite de bere, fără-ndoială lăsate în urmă de un vânător al locului aflat în căutare de fazani sau curcani.

– Astea ți-au scăpat, Berkowitz, spuse în seara aceea în timp ce ședea bând o bere în locul sucului V-8. O să le strâng eu mâine, dar să nu se mai întâmple.

Doar că, a doua zi, când se duse la subsol, nu mai era nevoie să acopere cu vopsea cutiile de bere; dispăruseră deja. Pentru un moment, simți spaima scormonindu-i stomacul ca un băț bont – ce făcuse, coborâse în somn la subsol și luase cutia de terebentină și o pensulă? –, după care își scoase gândul din minte. Urcă pe bicicleta staționară și porni la drum pe vechea sa Raleigh, cu mirosurile curate ale pădurii în nări, lăsându-se dezmierdat de vântul care îi sufla părul de pe frunte. Și totuși, nu aceea fusese ziua în care lucrurile începuseră să se schimbe? Ziua în care intuise că poate nu era singur pe drumul spre Herkimer? Un lucru era incontestabil: ziua de după dispariția cutiilor de bere fusese aceea în care avusese un vis cu adevărat teribil și apoi desenase imaginea garajului lui Carlos.

IV

Om cu pușcă

Fu cel mai viu vis pe care îl avusese de la paisprezece ani încoace, când trei sau patru sclipitoare vise erotice îl făcuseră să devină bărbat din punct de vedere fizic. Fu cel mai oribil vis dintre toate, fără dubiu, niciunul nu se apropia măcar la o poștă. Ce-l făcea oribil era sentimentul amenințării iminente care îl străbătea aidoma unui fir roșu. Acest lucru era valabil deși visul fusese ciudat de străveziu: știa că visează, însă nu izbutea nicicum să scape de sub vraja lui. Trăia impresia că fusese înfășurat într-un voal teribil. Știa că patul său era aproape și că stătea – se zvârcolea – în el, însă îi era imposibil să facă legătura cu acel Richard Sifkitz care tremura și transpira în șortul său Big Dog de dormit.

Văzu o pernă și un telefon bej cu carcasa crăpată. Apoi un hol plin cu fotografii înfățișându-le, știa, pe soția și cele trei fiice ale sale. Apoi o bucătărie, cuptorul cu microunde pe afișajul căruia pâlpâia ora: 4.16. Un bol cu banane (acestea îl umplură de suferință și groază) pe tejgheaua laminată. Un palier intermediar. Și acolo stătea întins Pepe, cățelul, cu botul pe labe, și Pepe nu

ridică fruntea, ci doar pleoapele, privindu-l în timp ce trecea pe lângă el, arătând o semilună oribilă, injectată cu sânge, a albului ochiului, și în acel moment Sifkitz începu să plângă în somn, înțelegând că totul era pierdut.

Acum era în garaj. Simțea miros de ulei. Simțea miros de iarbă veche. Mașina de tuns gazonul LawnBoy stătea în colț ca un zeu suburban. Văzu menghina prinsă de bancul de lucru, vechi și înnegrit și presărat cu așchii mici de lemn. Alături, o debara. Patinele fetelor lui erau grămadă pe podea, cu șireturile albe ca înghețata de vanilie. Uneltele lui atârnau în cuie pe pereți, ordonate, în cea mai mare parte scule de grădină, mare pasionat de munca în grădină era

(Carlos. Eu sunt Carlos.)

Pe raftul de sus, unde fetele nu puteau ajunge, erau o pușcă de calibru 410, nefolosită de ani de zile, aproape uitată, și o cutie de cartușe atât de înnegrită, încât abia puteai citi cuvântul Winchester pe lateralul ei, doar că-l puteai citi, era suficient, și atunci ajunse Sifkitz să înțeleagă că era purtat în mintea unui potențial sinucigaș. Se zbătu furios fie să-l împiedice pe Carlos, fie să scape de el, și nu reuși nici una, nici alta, deși își simțea patul atât de aproape, de cealaltă parte a voalului care îl înfășura din cap până-n picioare.

Acum era iarăși la bancul de lucru, iar pușca era prinsă în menghină, iar cutia cu cartușe era pe masă, lângă menghină, și iată un fierăstrău, el tăia țeava puștii pentru că așa era mai ușor de făcut ceea ce voia el să facă, iar când deschise cutia, înăuntru erau două duzini de gloanțe mari și verzi, cu fund de alamă, iar sunetul pe care îl scoase arma când Carlos o închise nu fu *cling!* ci *CLAC!* și gustul din gura sa era uleios și prăfos, uleios pe limbă și prăfos pe interiorul obrajilor și pe dinți, și îl durea spatele, îl durea CTD, așa etichetaseră clădirile abandonate (și uneori pe cele neabandonate) când era adolescent și juca la echipa Deacons în bătrânul Poughkeepsie, însemna CA TOȚI DRACII, și așa îl durea pe el spatele, dar acum că era pus pe liber beneficiile dispăruseră, Jimmy Berkowitz nu-și mai permitea cheltuiala, astfel încât nici Carlos Martinez nu-și mai permitea medicamentele care-i mai luau din durere, nu-și mai permitea chiropracticianul care îi mai lua din durere, iar ratele la casă – *ay, caramba*, obișnuiau să spună, glumind, dar el nu glumea acum, *ay, caramba*, aveau să piardă casa, rămăseseră mai puțin de cinci ani până la termen, dar aveau să o piardă, *si-si, señor*, și nu era decât vina jigodiei ăleia de Sifkitz, cu hobby-ul lui nenorocit pentru întreținerea drumului, iar

curbura trăgaciului sub degetul lui era ca o semilună, ca odioasa semilună a ochiului scrutător al câinelui său.

În momentul acela, Sifkitz se trezi, suspinând și tremurând, cu picioarele încă în pat, cu capul aproape atingând podeaua, cu părul atârnând. Se târî afară din dormitor și începu să se târască prin camera principală către șevaletul de sub lucarnă. La jumătatea distanței descoperi că putea să umble.

Tabloul cu drumul pustiu era în continuare pe șevalet, versiunea mai bună și completă a celui de la subsol, de pe perete. Îl aruncă în lături fără a se uita a doua oară și puse în locul lui o bucată de carton de unu pe unu. Apucă cel mai apropiat obiect care putea lăsa urme (acesta se dovedi a fi un pix UniBall Vision Elite) și începu să deseneze. Desenă ore în șir. La un moment dat (își amintea asta doar vag) îl presă nevoia de-a se ușura și simți urina curgându-i caldă pe picior. Lacrimile nu se opriră până ce desenul nu fu terminat. Apoi, cu ochii în sfârșit limpezi, se trase în spate și studie ce realizase.

Era garajul lui Carlos într-o după-amiază de octombrie. Câinele, Pepe, stătea în fața lui cu urechile ciulite. Cățelul fusese atras de sunetul împușcăturii. Nu era nici urmă de Carlos în imagine, dar Sifkitz știa exact unde zăcea corpul, în stânga, lângă bancul de lucru de marginea căruia era prinsă menghina. Dacă soția lui era acasă, trebuia să fi auzit împușcătura. Dacă era plecată – poate la cumpărături, cel mai probabil la serviciu –, aveau să mai treacă o oră sau două până să ajungă acasă și să-l găsească.

Sub imagine mâzgălise cuvintele OM CU PUȘCĂ. Nu-și amintea când o făcuse, însă era scrisul său și titlul se potrivea perfect. Nu apărea niciun om în desen, și nicio pușcă, însă titlul era cel corect.

Sifkitz se duse la canapea, se așeză pe ea și își cuprinse capul în palme. Mâna dreaptă îl durea crunt de la strânsul obiectului de desen nefamiliar și prea mic. Încercă să-și spună că tocmai a avut un vis urât și că desenul era rezultatul acelui vis. Nu existase niciodată un Carlos, nici Compania Lipide, ambele erau plăsmuiri ale imaginației sale, născute din neglijenta metaforă a doctorului Brady.

Visele urâte se ștergeau, însă aceste imagini – telefonul cu carcasa bej crăpată, cuptorul cu microunde, bolul cu banane, ochiul cățelului – erau la fel de clare ca oricând. Mai clare, chiar.

Un lucru era sigur, își spuse. O terminase cu afurisita aia de bicicletă staționară. Se apropia nițel prea mult de demență. Dacă o ținea tot așa, în curând urma să-și

taie urechea și s-o trimită prin poștă nu iubitei sale (nu avea una), ci doctorului Brady, cel care se făcea cu siguranță răspunzător de asta.

– Gata cu bicicleta, spuse cu capul încă în palme. Poate îmi fac abonament la Fitness Boys, ceva de genul acesta, dar am terminat-o cu bicicleta aia staționară nenorocită.

Doar că nu-și făcu abonament la The Fitness Boys și, după o săptămână fără exerciții adevărate (se plimba, însă nu era același lucru – trotuarele erau prea pline de oameni și el tânjea după pacea drumului spre Herkimer), nu mai putu îndura. Era în urmă cu cel mai recent proiect, o ilustrație à la Norman Rockwell pentru Fritos Corn Chips, și primise câte un telefon atât de la agent, cât și de la responsabilul cu contul Fritos de la agenția de publicitate. Asta nu i se mai întâmplase niciodată înainte.

Mai rău era că nu dormea.

Caracterul ultimativ al visului se estompase puțin și el ajunse la concluzia că doar imaginea garajului lui Carlos, privindu-l insistent din colțul camerei, era cea care i-l aducea întruna în gând, reîmprospătând visul la fel cum o cană de apă redă vigoarea unei plante însetate. Cum nu se putea convinge să distrugă desenul (era prea bun, la naiba), îl întoarse cu fața la perete.

În acea după-masă, luă liftul până la subsol și urcă iar pe bicicleta staționară. Se transformă în vechea cursieră Raleigh cu trei viteze aproape de îndată ce își aținti ochii spre proiecția de pe perete și el își reluă drumul spre nord. Încercă să-și spună că senzația că este urmărit e falsă, doar o reminiscență a visului și a orelor agitate petrecute la șevalet după aceea. Scurt timp, asta chiar avu efect, cu toate că el știa adevărul. Avea motive să o facă să aibă efect. Cele mai importante erau că reîncepuse să doarmă noaptea și reluase lucrul la proiectul curent.

Termină desenul cu băieții care împărțeau o pungă de Fritos pe o idilic-suburbană movilă a aruncătorului, pe un teren de baseball, o expedie cu poșta rapidă și-n ziua următoare primi un cec de zece mii două sute de dolari însoțit de un mesaj din partea lui Barry Casselman, agentul său. M-ai speriat nițel, scumpule, spunea mesajul, și Sifkitz gândi: N-ai fost singurul. Scumpule.

În cursul săptămânii următoare, îi trecu în repetate rânduri prin gând că ar trebui să spună cuiva de aventurile sale sub cerul roșu și de fiecare dată alungă ideea. I-ar fi putut spune lui Trudy, dar sigur că, dacă Trudy ar fi fost

în viață, lucrurile nici n-ar fi ajuns atât de departe. Ideea de a-i spune lui Barry era comică; ideea de a-i spune doctorului Brady era, la drept vorbind, puțin înfricoșătoare. Doctorul Brady i-ar fi recomandat un psihiatru bun înainte să poată spune Minnesota Multiphastic[1].

În seara zilei când îi veni cecul de Fritos, Sifkitz observă o modificare la fresca din subsol. Voia să programeze ceasul și se opri. Se apropie de proiecție – cu cutia de cola dietetică într-o mână, cu ceasul deșteptător Brookstone în cealaltă, cu buzunarul cămășii plin cu fursecuri de ovăz cu stafide. Ceva era cu siguranță acolo, ceva diferit, dar la început afurisit să fie dacă își dădu seama ce era. Închise ochii, numără până la cinci (eliberându-și mintea astfel, un vechi truc), apoi îi redeschise atât de larg, încât semănă cu un om care caricaturizează o reacție de spaimă. De data aceasta observă schimbarea imediat. Forma galben-intens ca de marchiză de lângă ușa camerei cazanului dispăruse asemenea cutiilor de bere. Și culoarea cerului de deasupra copacilor era un roșu mai adânc, mai închis. Soarele fie apusese, fie nu mai avea mult înainte să apună. Pe drumul spre Herkimer se lăsa noaptea.

Trebuie să termini cu asta, gândi Sifkitz, după care: Mâine. Poate mâine.

Cu aceasta, urcă în șa și porni la drum. În pădurea din jurul său auzi sunetul păsărilor care se pregăteau să înnopteze.

V

Pentru început, era bună șurubelnița

În următoarele cinci sau șase zile, timpul pe care Sifkitz îl petrecu pe bicicleta staționară (și pe cursiera sa din copilărie) fu deopotrivă minunat și îngrozitor. Minunat deoarece nicicând nu se simțise mai bine; corpul său opera la niveluri de performanță maximă pentru un om de vârsta lui, iar el știa asta. Bănuia că erau atleți într-o formă fizică mai bună decât el, însă la treizeci

[1] Minnesota Multiphastic Personality Inventory – test de personalitate folosit la determinarea sănătății mintale a unui pacient (n. tr.).

și opt de ani aceștia se apropiau de capătul carierei și bucuria pe care le-o stârnea condiția fizică bună era categoric știrbită de acest fapt. Sifkitz, pe de altă parte, putea continua să creeze artă comercială vreme de alți patruzeci de ani, dacă dorea. La naiba, vreme de alți cincizeci. Cinci generații întregi de fotbaliști și patru de jucători de baseball aveau să se nască și să dispară în timp ce el stătea liniștit la șevalet, pictând coperte pentru cărți, produse auto și Cinci Logouri Noi pentru Pepsi-Cola.

Doar că...

Doar că acesta nu era sfârșitul la care s-ar aștepta cei obișnuiți cu genul acesta de poveste, nu? Și nici genul de sfârșit la care s-ar aștepta el însuși.

Sentimentul că este urmărit spori cu fiecare cursă, mai ales după ce luă de pe perete ultimele hărți detaliate ale statului New York și le înlocui cu prima dintre cele canadiene. Folosind pixul albastru (același pe care îl folosise pentru a crea OM CU PUȘCĂ), trasă o extensie a drumului către Herkimer pe harta ce nu prezenta niciun drum, adăugând multe bucle. De acum pedala mai repede, uitându-se deseori peste umăr și încheindu-și cursele lac de sudoare, la început prea istovit ca să se dea jos de pe bicicletă și să întrerupă urletul alarmei.

Treaba cu uitatul peste umăr – ei, aceea era interesantă. Când se uita prima dată zărea colțul de subsol și ușa care ducea la încăperile mai mari ale subsolului, cu separeurile lor de stocare dispuse parcă sub forma unui labirint. Vedea lada de portocale Pomona de lângă ușă, pe care era ceasul deșteptător Brookstone, măsurând minutele între patru și șase. Apoi un soi de pâclă roșie se întindea peste toate și, când se retrăgea, el vedea drumul din spatele său, copacii arămii, de toamnă, de-o parte și de alta a lui (doar că acum nu se vedeau atât de bine, cum asfințitul era aproape) și cerul roșu, întunecat, de deasupra. Mai târziu, nu vedea deloc subsolul când se uita îndărăt, nici măcar un crâmpei din el. Doar drumul care ducea înapoi la Herkimer și, în cele din urmă, la Poughkeepsie.

Știa foarte bine după ce anume se uita peste umăr: faruri.

Farurile Dodge Ramului lui Freddy, dacă voia să fie mai exact. Pentru că pentru Berkowitz și echipa lui, resentimentul năuc făcuse loc furiei. Sinuciderea lui Carlos fusese picătura care umpluse paharul. Pe el îl învinuiau și pe el îl căutau. Iar când aveau să-l prindă, aveau să...

Ce? Aveau să ce?

Să mă ucidă, gândi el, pedalând trist în lumina crepusculului. N-are rost să fac pe neștiutorul. Dacă mă prind, mă omoară. Acum sunt la naiba în praznic, nu apare niciun oraș pe harta aia afurisită și nici măcar vreun sat. Aș putea striga cât mă țin bojocii și nu m-ar auzi nimeni în afară de fiarele pădurii. Așa că dacă văd farurile alea (sau dacă aud motorul, deoarece Freddy ar putea conduce fără faruri), ar fi bine să mă-ntorc naibii în SoHo, cu sau fără alarmă. Sunt nebun, oricum, că mă aflu aici.

Acum însă îi venea greu să se întoarcă. Când alarma se declanșa, cursiera rămânea o cursieră vreme de treizeci sau mai multe secunde, drumul din față rămânea drum în loc să redevină pete de culoare pe perete, iar alarma însăși suna departe și ciudat de plată. Bănuia că până la urmă o va auzi ca pe zumzetul unui avion cu reacție în înaltul cerului, un American Airlines 767 plecat de la Kennedy, poate, zburând peste Polul Nord spre cealaltă parte a lumii.

Se oprea, strângea din ochi, apoi îi deschidea repede. Asta funcționa, însă ceva îi spunea că nu va funcționa multă vreme. Și apoi ce? O noapte lungă petrecută în pădure, uitându-se la luna plină care semăna cu un ochi injectat?

Nu, aveau să-l prindă muncitorii înainte de asta, credea. Întrebarea era dacă intenționa să permită asta. Incredibil, o parte din el exact asta voia să facă. O parte din el era furioasă pe ei. O parte din el voia să-i înfrunte pe Berkowitz și pe restul membrilor echipei sale, să-i întrebe: Totuși, ce vă așteptați să fac? Să-mi mențin obiceiurile rele, să înfulec gogoși Krispy Kreme, să nu mă intereseze inundațiile atunci când conductele de scurgere se înfundă și dau pe de lături? Asta voiați?

Mai era însă o parte din el care știa că înfruntarea ar fi o nebunie. Era în formă de zile mari, da, dar tot era vorba de trei contra unu, și cine putea spune că doamna Carlos nu le împrumutase băieților pușca soțului ei, că nu le spusese da, duceți-vă după ticălos și aveți grijă să-i spuneți că primul glonț e din partea mea și a fetelor mele.

Sifkitz avusese un prieten care depășise o gravă dependență de cocaină în anii optzeci și își amintea că individul spusese că primul lucru pe care îl ai de făcut este să scapi de ea din casă. Sigur, puteai oricând cumpăra alta, porcăria aia era peste tot acum, la fiecare colț de stradă, însă asta nu era o scuză pentru a o ține la îndemână, într-un loc de unde s-o poți lua ori de câte ori te lăsa voința. Așa că o strânsese pe toată și o aruncase la toaletă. Și, odată scăpat de

ea, își aruncase la gunoi și ustensilele. Acesta nu fusese sfârșitul problemei, spusese, însă fusese începutul sfârșitului.

Într-o seară, Sifkitz intră în subsol aducând cu el o șurubelniță. Avea toate intențiile de-a demonta bicicleta staționară, ce dacă reglase alarma ceasului pentru ora șase, cum făcea întotdeauna, acela era doar un obicei. Ceasul deșteptător (ca fursecurile de ovăz cu stafide) era parte a muncii sale, presupunea; pașii hipnotici pe care îi parcurgea, mașinăria visului său. Și odată ce va fi terminat de dezasamblat bicicleta în părțile ei componente, va scoate ceasul afară, cu restul gunoiului, așa cum făcuse prietenul său cu pipa pentru cocaină. Va simți un junghi, sigur – solidul orologiu Brookstone sigur nu era de vină pentru situația idioată în care se băgase singur – dar avea să o facă. Fii bărbat, își spuneau unii altora în copilărie; nu te mai smiorcăi și fii bărbat.

Observă că bicicleta era compusă din trei părți principale și că-i va trebui de asemenea o cheie reglabilă pentru a o demonta complet. Era în ordine totuși; pentru început, era bună șurubelnița. O putea folosi pentru a da jos pedalele. Odată treaba asta făcută, va împrumuta cheia reglabilă din trusa cu scule a administratorului.

Se lăsă într-un genunchi, strecură vârful uneltei împrumutate în fanta primului șurub și ezită. Se întrebă dacă prietenul lui trăsese un ultim fum înainte să arunce totul la toaletă, doar un ultim fum de dragul vremurilor vechi. Punea pariu că o făcuse. Puținul drog luat la bord probabil că înăbușise pofta, ușurase nițel treaba cu înlăturatul cocainei. Iar dacă el făcea un ultim drum, și doar apoi se lăsa acolo în genunchi pentru a da jos pedalele cu endorfinele la apogeu, nu se va simți oare mai puțin deprimat de lucrul acesta? Mai puțin înclinat să și-i imagineze pe Berkowitz, Freddy și Whelan retrăgându-se la cel mai apropiat bar de pe marginea drumului, unde vor cumpăra întâi o halbă de bere Rolling Rock și apoi alta, toastând în cinstea lor și-n amintirea lui Carlos, felicitându-se reciproc pentru cum l-au înfrânt ei pe ticălos?

– Ești nebun, murmură el pentru sine și introduse vârful șurubelniței în canelura șurubului. Fă-o și termină odată.

Chiar defiletă șurubul o dată (și fu ușor; era clar că cel care asamblase bicicleta în depozitul de la Fitness Boys nu pusese suflet), dar când o făcu, fursecurile i se mișcară puțin în buzunar și el se gândi ce gust bun aveau întotdeauna când mergeai pe bicicletă. Luai doar mâna dreaptă de pe ghidon, o băgai în

buzunar, luai vreo două mușcături și le urmai cu o înghițitură de ceai. Era combinația perfectă. Pur și simplu, era o senzație atât de plăcută să gonești pe drum, să iei o gustărică din mers, iar jigodiile alea infecte voiau să te priveze de asta.

Încă o duzină de răsuciri ale șurubului, poate mai puține, și pedala avea să cadă pe betonul cimentului – *clunc!* Atunci va putea trece la cealaltă, după care își va putea vedea mai departe de viață.

Nu e corect, gândi el.

O ultimă cursă, doar de dragul vremurilor vechi, gândi.

Și, aruncându-și piciorul peste furcă și punând fundul (mai ferm și mai tare, de departe, față de cum fusese în ziua valorii roșii a colesterolului) pe șa, gândi: Așa merg poveștile de genul ăsta, nu? Așa se încheie întotdeauna, cu sărmanul neghiob spunând că e ultima dată, nu va mai face asta niciodată.

Absolut adevărat, gândi el, dar pun pariu că în viața reală, oamenilor le iese schema. Pun pariu că le iese schema totdeauna.

O parte din el murmura că viața reală nu a fost niciodată așa, că ceea ce făcea el (și ceea ce trăia) nu avea absolut nicio asemănare cu viața reală așa cum o înțelegea el. Îndepărtă vocea, își închise urechile în calea ei.

Era o seară minunată pentru o cursă prin pădure.

VI

Deloc sfârșitul așteptat de toată lumea

Și totuși, mai avu o șansă.

Aceea fu noaptea în care auzi motorul ambalând în spatele său clar pentru prima oară și, chiar înainte ca alarma ceasului să se activeze, umbra cursierei pe care o conducea se alungi brusc pe drum în fața sa – genul de umbră ce nu putea fi creată decât de faruri.

Atunci se declanșă alarma, nu un urlet, ci un tors îndepărtat, aproape melodic.

Camioneta se apropia. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a o vedea (cum nu simți nevoia să te întorci și să vezi înspăimântătorul diavol care aproape-n

urma ta pășește, își spuse Sifkitz mai târziu în noaptea aceea, stând treaz în pat și încă înfășurat în senzația rece și totuși caldă a dezastrului evitat la milimetru sau secundă). Vedea bine umbra care se alungea și se întuneca.

Grăbiți-vă, domnilor, vă rog, e timpul, gândi el și închise ochii. Încă auzea alarma, însă aceasta continua nu să fie mai mult decât un tors aproape adormitor, sigur nu se auzea mai tare; ce se auzea mai tare era motorul, cel de sub capota camionetei lui Freddy. Era aproape de el și dacă băieții nu voiau să piardă nici măcar un minut cu povești nemuritoare? Dacă cel aflat acum la volan apăsa doar pedala până la podea și îl călca? Dacă îl făcea una cu drumul?

Nu se sinchisi să deschidă ochii, nu pierdu vremea cu confirmarea faptului că era în continuare pe drumul pustiu în locul colțului de beci. În schimb îi strânse și mai tare, își concentră întreaga atenție asupra sunetului alarmei și de data aceasta transformă vocea politicoasă a barmanului într-un urlet urgent:

GRĂBIȚI-VĂ VĂ ROG DOMNILOR E TIMPUL!

Și dintr-odată, din fericire, sunetul motorului fu cel care începea să se stingă și sunetul alarmei Brookstone cel care se amplifica, adoptând vechiul său urlet familiar care spunea imperios „scularea-scularea-scularea-scularea". Și de data aceasta când deschise ochii, văzu proiecția drumului în locul drumului însuși.

Dar acum cerul era negru, roșeața lui organică fiind ascunsă de căderea nopții. Drumul era puternic luminat, iar umbra bicicletei – o cursieră Raleigh – era o pată întunecată clar desenată pe pământul presărat cu frunze. Își putea spune că se dăduse jos de pe bicicleta staționară și că pictase aceste schimbări cât era în transă, dar știa că nu era așa, și nu doar fiindcă nu avea deloc urme de vopsea pe mâini.

Aceasta e ultima mea șansă, gândi. Ultima șansă de-a evita sfârșitul la care se așteaptă toată lumea în astfel de povești.

Era însă prea obosit, prea zdruncinat pentru a se ocupa acum de bicicleta staționară. Se va ocupa de ea mâine. Mâine dimineață, de fapt, la prima oră. În momentul de față voia doar să plece din locul acela îngrozitor unde realitatea se subțiase atât de tare. Și ținând asta bine în minte, Sifkitz se împletici spre lada Pomona de lângă intrare (pe picioare ca de gumă, acoperit de-o peliculă subțire de transpirație – din aceea mirositoare pe care o aduce mai degrabă teama decât efortul) și opri alarma. Apoi se duse la etaj și se întinse în pat. După foarte mult timp, veni și somnul.

A doua zi dimineață coborî scările beciului, ocolind liftul și pășind ferm, cu fruntea sus și cu buzele strânse tare: un om cu o misiune. Se duse direct la bicicleta staționară, ignorând ceasul deșteptător de pe ladă, se lăsă într-un genunchi, luă șurubelnița în mână. O introduse iarăși în fanta unui șurub, unul dintre cele patru care țineau pedala stângă...

...și cât ai clipi se văzu gonind din nou vesel de-a lungul drumului, cu farurile prinzând putere în jurul său până se simți ca un om pe o scenă întunecată, cu excepția unui singur spot de reflector. Motorul camionetei era prea zgomotos (mașina avea o problemă cu toba de eșapament sau poate cu întreg sistemul de eșapament) și, pe deasupra, era disonant. Se îndoia că bătrânul Freddy se sinchisise cu ultima revizie tehnică. Nu, când avea de achitat ratele la casă, de cumpărat mâncare, când copiii încă aveau nevoie de aparate dentare, iar el nu-și primea plata săptămânală.

Gândi: Am avut o șansă. Am avut-o aseară și n-am profitat de ea.

Gândi: De ce am făcut asta? De ce, când știam ce înseamnă?

Gândi: Pentru că m-au convins ei, cumva. Ei m-au împins la asta.

Gândi: Mă vor călca și voi muri în pădure.

Dar camioneta nu-l călcă. Îl depăși cu viteză pe drum în schimb, roțile de pe partea stângă uruind în șanțul gâtuit de frunze, după care frână de-a curmezișul drumului, blocându-l.

Panicat, Sifkitz uită primul lucru pe care tatăl său îl învățase când adusese cursiera acasă: Ca să oprești, Richie, rotește pedalele în sens invers. Blochează roata din spate a bicicletei în același timp în care strângi maneta de frână ce controlează roata din față. Altminteri...

Acum se întâmplă altminteri. În panica sa, făcu ambele mâini pumni, strângând frâna de mână din stânga și blocând roata din față. Bicicleta îl aruncă din șa și îl trimise prin aer spre camioneta pe care scria COMPANIA LIPIDE. Întinse mâinile în față și se lovi cu ele de platforma camionetei destul de tare încât să-i amorțească. Apoi se năruí grămadă, întrebându-se câte oase își rupsese.

Portierele se deschiseră deasupra sa și auzi foșnet de frunze când bărbații în ghete de lucru coborâră. Nu se uită în sus. Aștepta să fie apucat și săltat în picioare, însă nimeni nu făcu asta. Mirosul frunzelor semăna cu al scorțișoarei uscate vechi. Pașii trecură pe lângă el, prin ambele părți, după care foșnetul încetă subit.

Sifkitz se ridică în șezut și se uită la propriile mâini. Palma dreaptă sângera și încheietura dreaptă începea deja să se umfle, însă nu credea că era ruptă. Se uită în jur și primul lucru pe care îl văzu – roșu în lumina stopurilor Dodgeului – era cursiera sa Raleigh. Fusese frumoasă când tatăl lui o adusese acasă de la magazinul de biciclete, dar acum nu mai era frumoasă. Roata din față era deformată, iar cauciucul din spate ieșise parțial de pe jantă. Pentru prima dată simți altceva în afară de teamă. Această nouă emoție era furie.

Se ridică nesigur în picioare. Dincolo de cursieră, pe drumul pe care venise, era o gaură în realitate. Era în chip straniu organică, ca și când s-ar fi uitat printr-o gaură de la capătul unui canal din propriul său organism. Marginile ondulau și se umflau și se flexau. Dincolo de ea, trei bărbați stăteau în jurul bicicletei staționare din colțul subsolului, stăteau în poziții pe care le văzuse la toate echipele de muncitori pe care le întâlnise în viața sa. Erau oameni care aveau de făcut o treabă. Și se gândeau cum să o facă.

Și atunci, cât ai clipi, știu de ce-i botezase așa. Era, de fapt, de-o simplitate tâmpită. Cel cu șapcă Lipide, Berkowitz, era David Berkowitz, așa-numitul Fiu al lui Sam, omniprezent în *New York Post* în anul în care Sifkitz se mutase în Manhattan. Freddy era Freddy Albemarle, un puști pe care îl cunoscuse în liceu – făcuseră parte împreună dintr-o formație și se împrieteniseră dintr-un motiv cât se poate de simplu: amândoi disprețuiau școala. Și Whelan? Un artist pe care îl întâlnise la o conferință undeva. Michael Whelan? Mitchell Whelan? Sifkitz nu-și amintea bine, însă știa că individul se specializase în artă fantasy, dragoni și altele asemenea. Petrecuseră o seară în barul hotelului, spunându-și povești despre lumea comic-oribilă a artei afișelor de film.

Apoi era Carlos, care se sinucisese în garajul său. Păi, el fusese o versiune a lui Carlos Delgado, cunoscut și drept Cotoiul cel Mare. Ani la rând, Sifkitz urmărise soarta echipei Toronto Blue Jays, doar fiindcă nu voia să fie ca toți ceilalți fani de baseball la nivelul Ligii Americane din New York și să țină cu Yankees. Cotoiul fusese una dintre foarte puținele vedete din Toronto.

– Eu v-am scornit pe toți, spuse el cu o voce spartă. V-am creat din amintiri și piese de rezervă.

Sigur că așa era. Și nici nu se întâmpla pentru prima oară. Băieții din reclama la Fritos, cei de pe terenul de baseball à la Norman Rockwell, de pildă – la cererea sa, agenția de publicitate îi găsise fotografii cu patru băieți de vârsta

necesară și Sifkitz nu făcuse decât să-i transpună în pictură. Mamele lor semnaseră hârtiile necesare; totul ca pe apă.

Dacă-l auziseră vorbind, Berkowitz, Freddy și Whelan nu dădură niciun semn. Schimbară între ei câteva cuvinte pe care Sifkitz le auzi, dar nu le deslușì; păreau să vină de la mare depărtare. Oricare ar fi fost ele, îl făcură pe Whelan să plece din colțul acela în vreme ce Berkowitz îngenunche lângă bicicleta staționară, exact cum făcuse Sifkitz însuși. Berkowitz luă șurubelnița și, cât ai zice pește, pedala stângă căzu pe beton – *clunc!* Sifkitz, încă pe drumul pustiu, se uită pe strania gaură organică și văzu cum Berkowitz îi dădu șurubelnița lui Freddy Albemarle – care, împreună cu Richard Sifkitz, cântase prost la trompetă în formația la fel de proastă a liceului. Cântau mult mai bine când se dădeau în spectacol. Undeva în pădurea canadiană huhăi o bufniță, un sunet de-o singurătate inexprimabilă. Freddy se apucă să desfacă cealaltă pedală. Whelan, între timp, se întoarse cu cheia reglabilă în mână. Sifkitz simți un junghi la vederea ei.

Privindu-i, gândul care-i veni în minte lui Sifkitz fu: Dacă vrei o treabă făcută bine, apelează la profesioniști. Fără umbră de îndoială, Berkowitz și băieții lui nu pierdeau vremea. În mai puțin de patru minute, bicicleta staționară se transformă în două roți și trei porțiuni deconectate de cadru așezate pe beton, și atât de ordonat încât părțile semănau cu o diagramă din aceea intitulată „schemă explodată".

Berkowitz lăsă șuruburile să cadă în buzunarul din față al salopetei sale, făcându-l să se umfle ca un pumn de bani mărunți. Îi aruncă lui Sifkitz o privire cu subînțeles, una care îl reumplu de furie pe Sifkitz. Pe când echipa de muncitori trecu înapoi prin gaura ca de tub (lăsând capetele jos, ca niște oameni care trec printr-o ușă joasă), pumnii lui Sifkitz erau strânși din nou, chiar dacă asta făcea încheietura stângă să pulseze înnebunitor.

– Știi ce? îl întrebă pe Berkowitz. Nu cred că-mi poți face rău. Nu cred că-mi poți face rău, fiindcă atunci ce se întâmplă cu tine? Tu nu ești decât un... subcontractor!

Berkowitz îl privi neabătut pe sub cozorocul îndoit al șepcii sale cu LIPIDE.

– Eu v-am născocit! zise Sifkitz și îi numără, cu degetul ridicat de la mâna dreaptă și îndreptat spre fiecare în parte ca țeava unui pistol. Tu ești Fiul lui Sam! Tu nu ești decât o versiune adultă a unui puști cu care cântam la

trompetă la liceul Sisters of Mercy! Nu reușeai să scoți un mi bemol nici mort. Iar tu ești un artist specializat în dragoni și domnițe fermecate!

Ceilalți membri ai Companiei Lipide erau complet neimpresionați.

– Și asta ce face din tine? întrebă Berkowitz. Te-ai întrebat vreo clipă asta? Vrei să-mi spui că s-ar putea să nu existe o lume mai mare acolo, undeva? Din câte știi tu, nu ești decât un gând pasager în mintea unui contabil public șomer care stă pe tron, citește ziarul și își golește intestinele dimineața.

Sifkitz deschise gura să spună că asta era ridicol, dar ceva din ochii lui Berkowitz îl făcu să o închidă la loc. Dă-i drumul, spuneau ochii aceia. Pune o întrebare. Îți voi spune mai mult decât ai vrut vreodată să știi.

Ce spuse Sifkitz în schimb fu:

– Cine ești tu să-mi spui că nu-mi pot intra în formă? Vrei să mor la cincizeci de ani? Iisuse Hristoase, care-i problema ta?

Freddy spuse:

– N-oi fi eu filozof, Mac. Tot ce știu e că mașina mea are nevoie de-o revizie pe care nu mi-o permit.

– Și eu am un copil căruia-i trebuie pantofi ortopedici și altul care trebuie să facă ședințe de logopedie, adăugă Whelan.

– Băieții care lucrau la proiectul Big Dig din Boston aveau o vorbă, zise Berkowitz. „Nu ucide munca, las-o să moară singură." Doar asta îți cerem, Sifkitz. Lasă-ne să ciugulim. Lasă-ne să ne câștigăm pâinea.

– Asta e-o nebunie, murmură Sifkitz. Absolut...

– Mă doare în cot ce crezi tu despre asta, idiotule! strigă Freddy și Sifkitz înțelese că omul aproape plângea. Confruntarea era la fel de solicitantă pentru ei ca și pentru el. Cumva, înțelegerea acestui lucru era cel mai șocant dintre toate. Mă doare în cot de tine, ești un nimic, nu muncești, doar te fâțâi și faci desenașe, da' nu cumva să iei pâinea de la gura copilașilor mei, m-auzi? Să nu-ndrăznești!

Porni în față, cu pumnii strânși ridicându-se spre față: o absurdă postură de box à la John L. Sullivan. Berkowitz puse o mână pe brațul lui și-l trase înapoi.

– Nu fi neînțelegător, omule, spuse Whelan. Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, bine?

– Lasă-ne să ciugulim, repetă Berkowitz și sigur că Sifkitz recunoscu expresia; citise *Nașul* și văzuse toate filmele din serie. Putea oare vreunul

dintre oamenii aceia să folosească un cuvânt sau expresie argotică ce să nu se regăsească în propriul lui vocabular? Se îndoia. Lasă-ne să ne păstrăm demnitatea, bătrâne. Crezi că noi putem munci făcând desene, ca tine? Râse. Da, sigur. Dacă desenez o pisică, trebuie să scriu PISICĂ sub ea ca oamenii să știe ce este.

– L-ai ucis pe Carlos, spuse Whelan și, dacă în vocea lui s-ar fi simțit o notă acuzatoare, Sifkitz bănuia că s-ar fi înfuriat din nou. Însă nu auzi decât tristețe. Noi i-am spus: „Rezistă, bătrâne, o să fie mai bine", dar el nu era tare. Nu putea niciodată, înțelegi, să se uite spre viitor. Și-a pierdut toată speranța. Whelan făcu o pauză și ridică ochii spre cerul întunecat. Nu departe, Dodgeul lui Freddy huruia aspru. Niciodată n-a avut parte de multe în viață. Unii oameni nu au, să știi.

Sifkitz se întoarse spre Berkowitz.

– Îngăduie-mi să văd dacă am înțeles bine. Ce vreți voi...

– Doar să nu ne ucizi munca, spuse Berkowitz. Altceva nu vrem. Lasă munca să moară singură.

Sifkitz înțelese că probabil putea face ce-i cerea omul acela. Poate că avea să fie chiar ușor. Unii oameni, dacă mâncau o singură gogoașă Krispy Kreme, trebuiau să termine toată cutia. Dacă el ar fi fost genul acela de om, echipa Lipide ar fi avut o problemă serioasă... dar nu era.

– Bine, spuse. Să facem o încercare. Și atunci îl fulgeră o idee. Crezi că aș putea avea și eu o șapcă a companiei?

Arătă spre cea pe care o purta Berkowitz.

Berkowitz îi adresă un zâmbet. Fu scurt, însă mai sincer decât râsul scos atunci când spusese că nu putea desena o pisică fără să scrie sub ea ce era.

– Se poate aranja.

Sifkitz credea că atunci Berkowitz îi va întinde șapca sa, dar Berkowitz n-o făcu. Îl mai măsură o dată din priviri pe Sifkitz pe sub cozoroc și apoi porni spre cabina camionetei. Ceilalți doi îl urmară.

– Cât va trece până mă voi convinge că nimic din asta nu s-a întâmplat? întrebă Sifkitz. Că am demontat eu însumi bicicleta staționară fiindcă... nu știu... fiindcă m-am săturat de ea?

Berkowitz se opri cu mâna pe mânerul portierei și se uită înapoi.

– Tu cât vrei să treacă? întrebă el.

– Nu știu, spuse Sifkitz. Hei, e frumos aici, nu-i așa?

– Întotdeauna a fost, zise Berkowitz. Am păstrat mereu locul curat.

În vocea lui se sesiza un ton defensiv pe care Sifkitz alese să-l ignore. Îi trecu prin gând că până și plăsmuirea imaginației cuiva putea avea mândria sa.

Preț de câteva momente, stătură acolo, pe drumul pe care Sifkitz ajunsese în ultima vreme să-l considere Marea Șosea Transcanadiană Pierdută, un nume cam mare pentru un drumeag anonim care brăzda o pădure, și totuși frumușel. Niciunul nu spuse nimic. Undeva, bufnița huhăi din nou.

– Sub acoperiș sau sub cerul liber, pentru noi e totuna, rosti Berkowitz.

Apoi deschise portiera și urcă la volan.

– Ai grijă de tine, îl sfătui Freddy.

– Dar nu prea mult, adăugă Whelan.

Sifkitz rămase locului în vreme ce camioneta execută o întoarcere din trei mișcări pe drumul îngust și plecă înapoi de unde venise. Deschiderea ca de tub dispăruse, dar Sifkitz nu-și făcea griji pentru asta. Nu credea că-i va fi greu să se întoarcă la momentul cuvenit. Berkowitz nici nu încercă să ocolească bicicleta Raleigh, ci trecu direct peste ea, terminând o treabă deja terminată. Se auziră pocnete și vibrații când se rupseră spițele. Stopurile se estompară, apoi dispărură după o curbă. Sifkitz mai auzi o vreme uruitul motorului, după care dispăru și acesta.

Se așeză în drum, apoi se întinse pe spate, strângându-și încheietura dreaptă la piept. Nu erau stele pe cer. El era foarte obosit. Mai bine să nu adormi, se sfătui el, poate să iasă ceva din pădure – un urs, poate – și să te mănânce. Apoi adormi oricum.

Când se trezi, era pe podeaua de beton a pivniței. Piesele demontate ale bicicletei staționare, acum fără șuruburi, zăceau în jurul lui. Ceasul deșteptător Brookstone de pe ladă anunța ora 20.43. Unul dintre ei oprise aparent alarma.

Eu însumi am demontat bicicleta, gândi. Asta-i povestea mea și, dacă o mențin, în scurt timp voi crede în ea.

Urcă scările spre holul clădirii și își dădu seama că-i era foame. Se gândi să meargă la Dugan's și să-și ia o felie de plăcintă cu mere. Plăcinta cu mere nu era cea mai nesănătoasă mâncare din lume, nu? Iar când ajunse acolo, hotărî să o mănânce cu înghețată.

– Ce naiba, îi spuse chelneriței. O viață avem, nu?

– Păi, răspunse ea, hindușii cred altceva, dar fie cum zici tu.

Două luni mai târziu, Sifkitz primi un pachet.

Îl aștepta în holul clădirii când se întoarse de la o cină cu agentul său (Sifkitz mâncase pește și legume fierte la aburi, însă le urmase cu o cremă de zahăr ars). Nu era nicio marcă poștală pe el, nici de la Federal Express, nici de la Airborne Express și nici măcar logoul UPS. Doar numele său scris cu litere mari, nesigure: RICHARD SIFKITZ. Asta-i sigur mâna unuia care trebuie să scrie PISICĂ sub pisica pe care a desenat-o, își spuse și nu avu absolut nicio idee de ce gândise asta. Duse cutia la etaj și folosi un cuțit de decupaj X-Acto de pe masa lui de lucru pentru a o desface. Înăuntru, sub un ghem mare de hârtie creponată, se afla o șapcă nou-nouță, de genul celor cu bandă de plastic ajustabilă la spate. Pe eticheta ei scria Fabricat în Bangladesh. Deasupra cozorocului, cu un roșu-închis care îl duse cu gândul la sângele arterial, era un singur cuvânt: LIPIDE.

– Ce-i asta? întrebă el studioul gol, răsucind șapca în mâini. Un soi de componentă a sângelui, nu-i așa?

O încercă. La început îi fu prea mică, dar după ce-i ajustă banda din spate, i se potrivi perfect. Se privi în oglinda din baie și tot nu-i plăcu. O dădu jos, strânse cozorocul, adâncindu-i curbura, și o încercă din nou. Acum era aproape bine. Avea să arate și mai bine după ce își va fi dat jos hainele de ieșit la restaurant și-și va fi luat pe el jeanșii stropiți de vopsea. Avea să arate ca un muncitor adevărat... ceea ce și era, indiferent ce gândeau unii oameni.

În cele din urmă, să poarte șapca LIPIDE în timp ce picta deveni un obicei, cum era să-și permită a doua porție de mâncare în zilele de la sfârșitul săptămânii și să mănânce plăcintă cu înghețată la Dugan's joi seara. Orice-ar fi pretins filozofia hindusă, Richard Sifkitz credea că ai o singură viață de trăit. Și, astfel stând lucrurile, poate că trebuia să-ți permiți câte puțin din toate.

LUCRURILE RĂMASE ÎN URMA LOR

Lucrurile despre care vreau să vă povestesc – cele rămase în urma lor – au apărut în apartamentul meu în august 2002. Sunt sigur de asta, pentru că pe majoritatea le-am găsit nu la mult timp după ce am ajutat-o pe Paula Robeson cu aparatul de aer condiționat. Memoria are nevoie întotdeauna de un jalon, și acesta este al meu. Era ilustratoare de cărți pentru copii, frumușică (la naiba, *frumoasă),* cu soțul implicat în import-export. Un bărbat are un mod de-a ține minte ocaziile în care a putut fi de ajutor unei domnițe frumușele aflate la ananghie (până și una care îți repetă întruna că este „foarte căsătorită"); aceste ocazii sunt mult prea puține. În zilele de acum, aspirația de-a fi un cavaler rătăcitor de regulă doar agravează situația.

Ea era în holul de la intrare, părând frustrată, când am coborât la o plimbare de după-masă. Am spus *Salve, ce mai faci*, așa cum faci cu oamenii cu care împarți clădirea, și ea m-a întrebat pe un ton exasperat vecin cu arțagul de ce trebuia ca îngrijitorul să fie în concediu *acum*. I-am adus aminte că până și o cowgirl e sentimentală uneori, așa cum până și un îngrijitor își ia uneori concediu; august, mai mult decât atât, era o lună extrem de potrivită pentru a pleca undeva. Luna august în New York (și în Paris, *mon ami)* rărește mult rândurile psihoanaliștilor, ale artiștilor trendy și ale îngrijitorilor de clădiri.

Ea n-a zâmbit. Nu sunt nici sigur că a prins aluzia la Tom Robbins (discursul ocolit e blestemul clasei cititoare). A spus că poate e adevărat că august e o lună bună pentru plecat de acasă la Cape sau Fire Island, însă în apartamentul ei, la naiba, *ardea* ca într-un cuptor și aparatul ăla idiot de aer condiționat nu voia nici măcar să râgâie. Am întrebat-o dacă nu vrea să arunc eu o privire și mi-amintesc privirea pe care mi-a adresat-o – ochii aceia gri reci, calculați. Mi-amintesc că am gândit că ochi precum aceia probabil văzuseră

multe. Și mi-amintesc că am zâmbit auzind întrebarea: *Mă pot încrede în tine?* Mi-a adus aminte de filmul acela, nu *Lolita* (la *Lolita* am început să mă gândesc, uneori la două noaptea, mai târziu), ci acela în care Laurence Olivier execută o lucrare dentară ad hoc pe Dustin Hoffman, întrebându-l iar și iar: *Mă pot încrede în asta?*

Te poți încrede în mine, am spus. *N-am mai atacat o femeie de peste un an. Înainte, atacam câte două sau trei pe săptămână, dar ședințele de grup mă ajută.*

O chestie aiurită de spus cu voce tare, însă eu însumi eram într-o dispoziție destul de aiurită. O dispoziție *de vară.* Mi-a adresat încă o privire atentă, după care *ea* a zâmbit. A întins mâna. *Paula Robeson*, s-a prezentat. A întins mâna stângă – un lucru ciudat, însă era mâna pe care purta verigheta de aur. Cred că a făcut-o intenționat, nu? Abia mai târziu mi-a spus însă de soțul ei, că se ocupă de import-export. În ziua când mi-a venit *mie* rândul să-i cer ajutorul.

În lift, am prevenit-o să nu se aștepte la cine știe ce. Ei, dacă voia un om care să afle cauzele principale ale revoltelor antiînrolare din New York City de la 1863 sau să prezinte câteva anecdote amuzante despre crearea vaccinului împotriva variolei, ori chiar să dezgroape citate cu privire la ramificațiile sociologice ale telecomenzii TV (cea mai importantă invenție din ultimii cincizeci de ani, după umila mea opinie), se putea baza pe mine.

Cercetarea e specialitatea ta, domnule Staley? a întrebat pe când urcam în liftul acela lent și trăncănitor.

Am recunoscut că era, deși n-am adăugat că eram încă destul de nou în domeniu. Și nici nu i-am cerut să-mi spună Scott – asta ar fi speriat-o din nou. Și categoric nu i-am spus că încerc să uit tot ce am știut cândva despre asigurările rurale. Că încerc, de fapt, să uit mai multe lucruri, inclusiv vreo două duzini de chipuri.

Vedeți voi, oi fi încercând eu să uit, însă tot îmi amintesc multe. Cred că toți ne amintim când ne punem mintea la contribuție (și uneori, mai neplăcut, atunci când nu ne-o punem). Mi-amintesc și ceva ce a spus unul dintre romancierii aceia din America de Sud – știți, exponenții așa-zisului realism magic? Nu știu numele insului, acesta nu e important, însă iată citatul: *În pruncie, înregistrăm prima victorie când strângem în mână o bucată din lume, de regulă degetele mamei. Mai târziu descoperim că lumea, și lucrurile din lume,*

ne strâng pe noi, și că asta au făcut de la bun început. Borges? Da, e posibil să fi fost Borges. Sau e posibil să fi fost Márquez. Asta *nu* îmi amintesc. Știu doar că i-am făcut aparatul de aer condiționat să funcționeze și când din convector a început să iasă aer rece, femeii i s-a luminat toată fața. Mai știu că e adevărat lucrul acela despre cum percepția se inversează și noi ajungem să pricepem că lucrurile pe care credeam că le stăpânim ne stăpânesc de fapt ele pe noi. Ne țin prizonieri, poate – Thoreau știu că asta credea –, însă ne țin și în loc. Acesta e negoțul. Și indiferent de ce-ar fi crezut Thoreau, eu cred că negoțul e în principiu unul onest. Sau credeam atunci; acum, nu mai sunt la fel de sigur.

Și știu că lucrurile acestea s-au întâmplat la finele lui august 2002, la nici un an după ce o bucată de cer s-a prăbușit și totul s-a schimbat pentru noi toți.

Într-o după-amiază, la o săptămână după ce Sir Scott Staley a îmbrăcat armura bunului samaritean și a biruit aprigul aparat de aer condiționat, am făcut un drum până la Staples, pe 83rd Street, pentru a cumpăra o cutie de discuri Zip și un top de hârtie. Datoram unui ins patruzeci de pagini de informații despre apariția camerei Polaroid (o poveste mult mai interesantă decât ați putea crede). Când m-am înapoiat la apartament, era o pereche de ochelari de soare cu rame roșii și lentile foarte aparte pe măsuța din hol, unde țin facturi ce trebuie achitate, bonuri, înștiințări de la bibliotecă și lucruri de soiul acesta. Am recunoscut ochelarii imediat și m-a părăsit toată puterea. N-am căzut, dar am scăpat cumpărăturile din mână și m-am sprijinit de lateralul ușii, încercând să-mi recapăt sufletul și uitându-mă fix la ochelarii aceia de soare. Dacă n-aș fi avut de ce să mă sprijin, cred că aș fi leșinat ca o domnișoară dintr-un roman victorian – unul dintre acelea în care un vampir pofticios apare la miez de noapte.

Două valuri de sentimente înrudite, însă distincte, m-au lovit. Primul a fost senzația aceea de rușine groaznică pe care o încerci când știi că vei fi prins făcând ceva ce nu vei reuși niciodată să explici. Amintirea care îmi vine în gând în relație cu aceasta e a unui lucru care mi s-a întâmplat – sau era cât pe ce să mi se întâmple – când aveam șaisprezece ani.

Mama și sora mea plecaseră la cumpărături în Portland și eu trebuia să am casa doar pentru mine până la căderea serii. Stăteam culcat în pat cu o pereche de chiloți ai surorii mele înfășurată în jurul mădularului. Pe pat erau

împrăștiate fotografii pe care le decupasem din reviste găsite în fundul garajului – rezerva fostului proprietar de *Penthouse* și *Gallery*, cel mai probabil. Am auzit o mașină intrând în scrâșnet de roți pe alee. Sunetul motorului era inconfundabil – erau mama și sora mea. Pe Peg o atacase un soi de virus și începuse să vomite pe geam. Ajunseseră doar până la Poland Springs și făcuseră cale întoarsă.

M-am uitat la pozele împrăștiate pe pat, la hainele mele împrăștiate pe jos și la zulufii de vâscoză roz din mâna mea stângă. Mi-amintesc cum m-au părăsit toate puterile și că-n locul lor s-a instalat o moleșeală teribilă. Mama striga după mine – „Scott, Scott, vino jos și ajută-mă cu sora ta, i-e rău" – și mi-amintesc că am gândit: „Ce rost are? Sunt prins. Mai bine să accept faptul, sunt prins și acesta e primul lucru pe care îl vor gândi când se vor gândi la mine pentru tot restul vieții mele: Scott, maestrul masturbării."

Dar cel mai adesea, în astfel de momente își intră în rol un soi de instinct al supraviețuirii. Asta mi s-a întâmplat mie. Poate voi cădea în dizgrație, mi-am spus, însă n-o voi face fără a încerca măcar să-mi salvez demnitatea. Am aruncat pozele și chiloții sub pat. Apoi am sărit în hainele mele, mișcându-mă cu o viteză amorțită, dar precisă, gândindu-mă tot timpul la o emisiune-concurs aiuristică pe care obișnuiam să o urmăresc, *Contra cronometru.*

Mi-amintesc cum mama mi-a atins obrajii încinși când am coborât scările, și îngrijorarea sinceră din ochii ei.

– Poate te îmbolnăvești și tu, a spus.

– Poate, am zis eu, cât se poate de bucuros.

Abia după jumătate de oră am descoperit că uitasem să-mi trag fermoarul. Din fericire, nici Peg, nici mama n-au observat, deși în orice altă ocazie una sau amândouă m-ar fi întrebat dacă am autorizație pentru vânzarea de hotdogi (asta se înțelegea prin glumă în casa în care am crescut). În ziua aceea, una dintre ele era prea bolnavă și cealaltă prea îngrijorată pentru a face glume. Așa că am scăpat cu fața curată.

Norocul meu.

Ce-a urmat primului val emoțional în acea zi de august în apartamentul meu a fost mult mai simplu: am crezut că-mi pierd mințile. Fiindcă ochelarii aceia nu aveau cum să fie acolo. Pur și simplu nu aveau cum. Imposibil.

Atunci am ridicat ochii și am mai văzut ceva ce absolut sigur nu se afla în apartamentul meu când plecasem la Staples în urmă cu jumătate de oră (încuind ușa după mine, cum făceam întotdeauna). Sprijinită în colțul dintre chicinetă și living era o bâtă de baseball. Hillerich & Bradsby, potrivit inscripției. Și chiar dacă nu vedeam cealaltă parte, știam ce era imprimat acolo: REGULARIZATOR DE DAUNE. Cuvintele erau pirogravate în lemn cu vârful unui pistol de lipit și apoi colorate într-un albastru-închis.

O altă senzație m-a potopit: al treilea val. Aceasta era un soi de uimire nemaiîntâlnită. Eu nu cred în fantome, dar sunt sigur că în clipa aceea arătam ca și când aș fi văzut una.

Așa mă și simțeam. Da, într-adevăr. Fiindcă ochelarii aceia de soare trebuiau să fi dispărut – dispărut de multișor, cum spuneau Dixie Chicks. La fel și Regularizatorul de Daune al lui Cleve Farrell. („Besbollu' fo' voarde-voarde bun pen' mine", spunea uneori Cleve, agitând bâta deasupra capului, așezat la masa lui. „A-ZIG-urarea fo' voarde-voarde lea.")

Am făcut singurul lucru care mi-a venit în gând, adică să iau ochelarii Sonjei D'Amico și să mă întorc cu pași mari la lift cu ei, ținându-i înaintea mea așa cum ai ține ceva scârbos găsit pe podeaua apartamentului tău după o săptămână cât ai fost plecat în concediu – niște mâncare putrezită sau cadavrul unui șoarece otrăvit. M-am trezit că-mi aduc aminte o conversație pe care o avusesem despre Sonja cu un individ pe nume Warren Anderson. *Trebuie să fi arătat ca și când ar fi crezut că va sări înapoi în picioare și va cere cuiva o coca-cola*, am gândit când el mi-a spus ce văzuse. Asta se întâmpla la Blarney Stone Pub pe 3rd Avenue, unde beam ceva, cam la șase săptămâni după ce s-a prăbușit cerul. Tocmai toastaserăm în cinstea faptului că nu eram morți.

Lucrurile de felul acesta au un fel de-a rămâne în minte, că vrei ori ba. Ca o bucată de muzică sau refrenul fără sens al unei piese pop pe care nu reușești nicicum să ți-l scoți din cap. Te trezești la trei dimineața, simțind nevoia de-a urina, și-n vreme ce stai în fața vasului de veceu, cu mădularul în mână și mintea cam zece la sută trează, îți revine în gând: *Ca și când ar fi crezut că va sări înapoi în picioare. Că va sări înapoi în picioare și va cere cuiva o coca-cola.* La un moment dat, în timpul conversației Warren mă întrebase dacă-mi amintesc ochelarii ei de soare comici, iar eu spusesem că da. Sigur că mi-i aminteam.

Patru etaje mai jos, portarul Pedro stătea la umbra marchizei și vorbea cu Rafe, curierul FedEx. Pedro era un adevărat dur când venea vorba să-i lase pe curieri să stea în fața clădirii – avea o regulă de șapte minute, un ceas de buzunar cu care s-o aplice și toți copoii aprigi la mânie îi erau amici –, însă cu Rafe se înțelegea bine și uneori stăteau împreună acolo vreme de douăzeci de minute sau mai mult, umăr la umăr, trăncănind verzi și uscate. Politică? Besboll? Evanghelia după Henry David Thoreau? Nu știam și niciodată nu-mi păsase mai puțin ca în ziua aceea. Erau acolo când urcasem cu rechizitele și tot acolo erau când un Scott Staley mult mai puțin degajat coborî din nou. Un Scott Staley care descoperise o mică, dar vizibilă gaură în coloana realității. Îmi ajungea că erau amândoi acolo. M-am apropiat și am întins mâna dreaptă, cea în care țineam ochelarii de soare, spre Pedro.

– Tu ce spui că-s ăștia? am întrebat, nederanjându-mă să mă scuz sau altceva, sărind doar cu capul înainte.

Îmi aruncă o privire detașată care spunea „Mă surprinde lipsa dumitale de politețe, domnule Staley, sincer mă surprinde“, apoi coborî privirea spre mâna mea. Mult timp nu spuse nimic și pe mine puse stăpânire o idee oribilă: nu vedea nimic întrucât nu era nimic de văzut. Doar mâna mea întinsă, ca și când aceasta ar fi Marțea Schimbului de Meserii și mă așteptam ca *el* să-mi dea bacșiș *mie*. Mâna mea era goală. Sigur că era, trebuia să fie, deoarece ochelarii de soare ai Sonjei D'Amico nu mai existau. Ochelarii comici ai Sonjei dispăruseră de mult.

– Eu spus că sunt ochelari de soare, domnule Staley, rosti Pedro într-un târziu. Ce altceva să spun că sunt? Ori asta e cumva o întrebare-capcană?

Rafe, curierul FedEx, evident mai interesat, îi luă de la mine. Ușurarea de a-l vedea ținând și privind ochelarii, aproape *studiindu-i*, era ca atunci când cineva te scarpină între omoplați în exact locul care te mănâncă. Păși afară de sub marchiză și-i ridică la soare, făcând să scânteieze lumina în ambele lentile sub formă de inimă.

– Sunt ca ăia pe care-i purta fetița în filmul ăla porno cu Jeremy Irons, zise el într-un târziu.

Am surâs fără să vreau. În New York, până și curierii sunt critici de film. E unul dintre lucrurile adorabile ale orașului ăstuia.

– Așa e, *Lolita*, am spus, luând ochelarii înapoi. Doar că ochelarii de soare sub formă de inimă apar în versiunea regizată de Stanley Kubrick. Pe-atunci, Jeremy Irons nu era decât un țânc.

Asta nu avea aproape niciun sens (nici pentru mine), dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Mă simțeam din nou aiurit... însă nu într-un fel bun. Nu de data asta.

– Cine-a jucat rolul perversului în ăla? a întrebat Rafe.

Am clătinat din cap.

– Să fiu orice dacă-mi aduc aminte acum.

– Dacă-mi permiteți să vă spun, zise Pedro, păreți nițel palid, domnule Staley. Vă paște ceva? Gripa, poate?

Nu, aceea a fost sora mea, m-am gândit să spun. *În ziua în care douăzeci de secunde au lipsit să fiu prins masturbându-mă în chiloții ei în timp ce mă uitam la o poză cu Miss Aprilie.* Nu fusesem însă prins. Nici atunci și nici în 11 septembrie. V-am păcălit, am trișat iar timpul. Nu puteam vorbi în numele lui Warren Anderson, care îmi spusese în Blarney Stone că se oprise la etajul doi în dimineața aceea pentru a vorbi despre Yankees cu un prieten, însă a nu fi prins devenise o specialitate a mea.

– Mă simt bine, i-am spus lui Pedro și, chiar dacă nu era adevărat, faptul de-a ști că nu eram singurul care vedea ochelarii Sonjei ca obiect palpabil mă făcea, cel puțin, să mă simt mai bine. Dacă ochelarii de soare existau pe lume, probabil că și bâta Hillerich & Bradsby a lui Cleve Farrell exista.

– Ăștia sunt ochelarii *aceia?* întrebă pe nepregătite Rafe, pe o voce plină de respect, gata să se arate uimit. Cei din primul film *Lolita?*

– Nu, am făcut, împăturind brațele în spatele lentilelor în formă de inimă și, când am făcut asta, mi-am amintit numele fetei din versiunea Kubrick a filmului: Sue Lyon. Totuși, nu-mi aminteam cine-l jucase pe pervers. Sunt doar o glumă.

– Este ceva aparte la ei? întrebă Rafe. De aceea ai venit aici într-un suflet?

– Nu știu, am spus. I-a lăsat cineva în apartamentul meu.

Am urcat la etaj înainte să-mi pună alte întrebări și m-am uitat în jur, sperând să nu mai fie altceva. Dar era. Pe lângă ochelarii de soare și bâta de baseball pe care era pirogravat REGULARIZATOR DE DAUNE, mai erau o pernă care trage pârțuri Howie's Laff-Riot, un ghioc, un penny de oțel suspendat

într-un cub de sticlă și o ciupercă de ceramică (roșie cu pete albe) pe care ședea o Alice din ceramică. Perna care trage pârțuri îi aparținuse lui Jimmy Eagleton și era folosită destul de mult la petrecerea de Crăciun. Alice de ceramică stătuse pe masa lui Maureen Hannon – cadou din partea nepoatei ei, îmi spusese odată. Maureen avea cel mai frumos păr cărunt, pe care îl purta lung, până la mijloc. Rareori vezi asta într-un context de afaceri, însă ea era în companie de aproape patruzeci de ani și considera că-și putea purta părul cum dorea. Mi-amintesc deopotrivă ghiocul și moneda de oțel, dar nu și în cubiculul (sau biroul) cui anume fuseseră. Poate că aveam să-mi amintesc; poate nu. Fuseseră multe cubicule (și birouri) la Asigurări Light & Bell.

Ghiocul, ciuperca și cubul de sticlă erau pe măsuța pentru cafea din livingul meu, strânse frumos laolaltă. Perna care scoate pârțuri era – absolut corect, mi-am spus – pe rezervorul vasului de veceu, lângă numărul curent al Speck's Rural Insurance Newsletter. Asigurările rurale obișnuiau să fie specialitatea mea, cum cred că v-am spus deja. Știam să explic orice.

Asta, în schimb, cum se explica?

Când ceva merge aiurea în viața ta și simți nevoia să vorbești despre asta, cred că primul impuls pentru majoritatea oamenilor este să sune un membru al familiei. În cazul meu, opțiunea aceasta nu prea exista. Tata își luase picioarele la spinare și o ștersese când eu aveam doi ani și sora mea patru. Mama, fire dârză, încasase lovitura și ne crescuse pe amândoi, conducând în același timp de la domiciliu un serviciu de clearing prin poștă. Cred că această afacere a fost inventată chiar de ea, și îi aducea un venit adecvat (doar primul an a fost cu adevărat înfricoșător, mi-a spus ea mai târziu). Însă fuma ca turcul, și a murit de cancer la plămâni la vârsta de patruzeci și opt de ani, cu șase sau opt ani înainte ca internetul să o poată transforma într-o milionară web.

Sora mea Peg locuia în prezent în Cleveland, unde îmbrățișase cosmeticele Mary Kay, indienii și fundamentalismul creștin, nu neapărat în această ordine. Dacă o sunam și-i spuneam despre lucrurile pe care le găsisem în apartament, mi-ar fi sugerat să mă pun în genunchi și să-l rog pe Iisus să intre în viața mea. În mod corect sau nu, nu simțeam că Iisus mă putea ajuta cu problema pe care o aveam acum.

Eram dotat cu numărul standard de mătuși, unchi și veri, însă majoritatea locuiau la vest de Mississippi și nu-i văzusem de ani de zile. Familia Killian (rudele din partea mamei) n-a fost niciodată genul care să adore reuniunile. O felicitare de ziua de naștere și alta de Crăciun erau considerate suficiente pentru a îndeplini obligațiile de familie. O felicitare de Ziua Îndrăgostiților sau de Paști era bonus. Când o sunam pe sora mea de Crăciun sau mă suna ea pe mine, bălmăjeam promisiunea standard că ne vom vedea „cândva curând" și închideam cu ceea ce-mi imaginam că era un sentiment reciproc de ușurare.

Următoarea opțiune la nevoie probabil că ar fi să inviți un bun prieten în oraș la un pahar de tărie, să-i explici situația, apoi să-i ceri sfatul. Însă eu am fost un băiat timid care a crescut și a devenit un bărbat timid, iar în meseria mea actuală de cercetare lucrez singur (așa am preferat) și, prin urmare, nu am colegi care să-mi devină cu timpul prieteni. Îmi făcusem câțiva la ultimul serviciu – Sonja și Cleve Farrell, ca să amintesc doar doi –, însă ei sunt morți, desigur.

Mi-am făcut socoteala că, dacă nu ai un prieten cu care să vorbești, următorul lucru ar fi să închiriezi unul. Categoric îmi permiteam puțină terapie și mi se părea că niște ședințe pe canapeaua unui psihiatru (patru probabil că era cifra potrivită) mi-ar ajunge să explic ce se întâmplase și să descriu cum mă făcuse să mă simt. Cât de mult mă puteau costa patru ședințe? Șase sute de dolari? Poate opt? Mi se părea că este prețul corect pentru puțină ușurare. Și mă gândeam că ar putea apărea un bonus. Cineva din afară, dezinteresat, ar putea să vadă o explicație simplă și rațională care mie pur și simplu îmi scăpa. Pentru mintea mea, ușa încuiată dintre apartamentul meu și lumea exterioară părea să elimine majoritatea explicațiilor, însă era vorba de mintea *mea*, în definitiv; nu asta era oare ideea? Și poate problema?

Mi-am plănuit totul. La prima ședință voi explica ce s-a întâmplat. La a doua voi aduce obiectele în chestiune – ochelarii de soare, cubul de sticlă, ghiocul, bâta de baseball, ciuperca de ceramică, mereu populara pernă care scoate pârțuri. O mică demonstrație, exact ca-n gimnaziu. Astfel, rămâneam cu două ședințe în care prietenul meu de închiriat și cu mine puteam să aflăm cauza acestei tulburătoare modificări a axei vieții mele și să readucem lucrurile pe făgașul lor.

O singură după-amiază petrecută frunzărind Paginile Aurii și formând numere la telefon a fost de ajuns să-mi demonstreze că ideea ajutorului psihiatric

era inoperabilă în practică, oricât de bună putea părea ea în teorie. Cel mai aproape de stabilirea unei ședințe am fost când o recepționeră mi-a spus că doctorul Jauss ar putea să-mi facă loc în agenda sa cândva în ianuarie anul viitor. Mi-a mărturisit, totodată, că pentru asta ar fi nevoie de un noroc chior. Ceilalți nu mi-au dat absolut nicio speranță. Am încercat la o jumătate de duzină de terapeuți din Newark și patru din White Plains, chiar și la un hipnotizator din Queens, cu același rezultat. Mohammed Atta și echipa lui de sinucigași or fi avut ei un efect voarde-voarde rău asupra orașului New York (fără a mai aminti de afacerea cu a-ZIG-urări), însă mi-a fost clar după acea singură după-amiază irosită la telefon că determinaseră o creștere pentru profesia psihiatrică, oricât de mult și-ar fi dorit psihiatrii înșiși să fie altminteri. Dacă voiai să stai pe canapeaua unui profesionist în vara lui 2002, trebuia să-ți iei număr de ordine și să aștepți la rând.

Am putut dormi cu lucrurile acelea în apartamentul meu, însă nu foarte bine. Îmi șopteau. Stăteam treaz în pat, uneori până la două, gândindu-mă la Maureen Hannon, care simțea că a ajuns la o vârstă (ca să nu mai zic de-un nivel de indispensabilitate) la care își putea purta părul incredibil de lung cum voiau mușchii ei. Sau îmi aminteam persoanele care se agitau la petrecerea de Crăciun, fluturând în aer faimoasa pernă care scoate pârțuri a lui Jimmy Eagleton. Era, cum probabil am spus deja, o piesă de rezistență de îndată ce oamenii ajungeau cu două sau trei pahare mai aproape de Anul Nou. Mi-am amintit de Bruce Mason întrebându-mă dacă nu semăna cu o pungă de drenaj pentru elfi – așa a spus el, „elfi" – și, printr-un proces de asociere, mi-am adus aminte că ghiocul fusese al lui. Sigur că da. Bruce Mason, Împăratul Muștelor. Și, la un pas mai încolo pe lanțul trofic al asocierilor, am găsit numele și chipul lui James Mason, care-l jucase pe Humbert Humbert pe când Jeremy Irons nu era decât un țânc. Mintea e o maimuță sălbatică; uneori ia banana, alteori nu, motiv pentru care dusesem ochelarii de soare la parter, deși la momentul acela nu eram conștient de niciun proces deductiv. Voisem doar o confirmare. Există o poezie a lui Giorgos Seferis în care apare întrebarea: *Acestea să fie oare vocile prietenilor noștri morți, sau este doar gramofonul?* Uneori e o întrebare bună, una pe care trebuie s-o adresezi altcuiva. Sau... ascultați aici.

Odată, la sfârșitul anilor optzeci, aproape de capătul unei aventuri amoroase triste, care durase doi ani, cu alcoolul, m-am trezit în biroul meu după ce ațipisem la masa de lucru în toiul nopții. M-am împleticit la baie, unde, întinzându-mă după comutator, am văzut pe cineva mișcându-se. M-am gândit pasager (aproape *convins)* că era un hoț vagabond cu o pușcă ieftină, de calibru 32, cumpărată la amanet, în mâna-i nesigură, și mai-mai că mi-a sărit inima din piept. Am aprins lumina cu o mână și am dibuit pe scrin după ceva greu cu cealaltă – orice, chiar și rama argintie în care era fotografia cu mama, ar fi fost bun –, când am observat că hoțul sunt eu. Mă uitam cu ochi bezmetici la propria-mi reflexie în oglinda din cealaltă parte a încăperii, cu cămașa pe jumătate ieșită din pantaloni și cu părul zburlit la ceafă. Am fost dezgustat de mine, însă am fost și ușurat.

Voiam ca și acum să fie așa. Voiam să fie vorba de oglindă, de gramofon, chiar de cineva pus pe-o glumă proastă (poate cineva care știa de ce nu eram la birou în ziua aceea de septembrie). Știam însă că nu era nimic din toate astea. Perna care scoate pârțuri era acolo, oaspete nepoftit în apartamentul meu. Îmi puteam plimba degetul mare peste cataramele pantofilor de ceramică ai lui Alice, puteam să-i mângâi părul galben de ceramică. Puteam citi data de pe moneda din cubul de sticlă.

Bruce Mason, alias Omul cu Ghiocul, alias Împăratul Mușchilor, adusese cu el scoica aceea mare și roz la bairamul organizat de companie la Jones Beach în luna iulie și suflase în ea, chemând lumea la un picnic vesel constând din hotdogi și hamburgeri. Apoi încercase să-i arate lui Freddy Lounds cum se face. Freddy nu reușise decât să scoată o serie de gâgâieli slabe ca... ei bine, ca perna care trage vânturi a lui Jimmy Eagleton. Iată cum se leagă toate. În cele din urmă, orice lanț de asocieri formează un colier.

La sfârșitul lui septembrie m-a trăsnit o idee, una dintr-acelea atât de simple, încât nu-ți vine a crede cum de nu te-ai gândit la ea mai devreme. De ce păstram totuși porcăriile alea nedorite? De ce nu mă descotoroseam de ele? Doar nu era ca și când obiectele mi-ar fi fost încredințate spre păstrare; proprietarii lor nu aveau să se întoarcă mai târziu și să-mi ceară să li le returnez. Ultima dată văzusem chipul lui Cleve Farrell pe un afiș, iar ultimul dintre acestea fusese dat jos până în noiembrie '01. Sentimentul general (deși nerostit) era

că astfel de omagii artizanale îi întristau pe turiștii care reîncepuseră să se întoarcă în Orașul Distracției. Ce se întâmplase fusese oribil, așa credeau majoritatea newyorkezilor, însă America supraviețuise, iar Matthew Broderick nu avea să joace în *The Producers*, pe Broadway, la nesfârșit.

Comandasem mâncare chinezească în seara aceea, de la un restaurant care îmi place, aflat la distanță de două cvartale. Planul era să mănânc cum mâncam de obicei seara, urmărind cum Chuck Scarborough îmi explică mersul lumii. Tocmai deschideam televizorul, când am avut acea revelație. *Nu-mi* erau încredințate spre păstrare, aceste suvenire nedorite din ultima zi sigură, cum nu erau nici probe. Avusese loc o fărădelege, da – toți erau de acord cu asta –, însă făptașii erau morți și cei care îi programaseră pentru o asemenea nebunie erau puși pe fugă. Poate că, într-un viitor oarecare, aveau să urmeze procese, dar Scott Staley nu va fi niciodată chemat la bară, iar perna care trage pârțuri a lui Jimmy Eagleton nu va fi niciodată etichetată Proba A.

Am lăsat puiul General Tso pe tejgheaua din bucătărie, cu farfuria de aluminiu încă acoperită, am luat un sac de rufe de pe raftul de deasupra mașinii de spălat, pe care rareori o foloseam, am pus obiectele în el (nu-mi venea să cred cât erau de ușoare adunate laolaltă și nici cât de mult așteptasem să fac un lucru atât de ușor) și am coborât cu liftul, ținând sacul între picioare. Am mers la colțul lui 75th cu Park, m-am uitat în jur să fiu sigur că nu se uita nimeni la mine (Dumnezeu știe de ce simțeam că trebuie să acționez pe furiș, dar asta simțeam) și am pus gunoiul unde-i era locul. Îndepărtându-mă, am aruncat o privire peste umăr. Mânerul bâtei ieșea din coș, ademenitor. Cineva avea să treacă pe acolo și să o ia, nu mă îndoiam. Probabil înainte ca Chuck Scarborough să-i facă loc lui John Seigenthaler sau cui i-o fi ținut locul lui Tom Brokaw în seara aceea.

În drum spre apartament, am intrat la Fun Choy pentru o comandă proaspătă de pui General Tso.

– Celălalt nu bun? m-a întrebat Rose Ming, la casa de marcat. În vocea ei se simțea o urmă de neliniște. Spui la mine de ce.

– Nu, celălalt a fost foarte bun, am liniștit-o. Doar că în seara asta am chef de două porții.

A râs ca și când acesta ar fi fost cel mai nostim lucru pe care-l auzise vreodată, și am râs și eu. Genul de râs care depășește bine simpla veselie. Nu-mi aminteam

când am râs ultima oară așa, atât de tare și atât de natural. Cu siguranță nu de când Asigurări Light & Bell se prăbușise peste West Street.

Am urcat cu liftul la etajul meu și am făcut cei doisprezece pași până la apartamentul 4-B. Mă simțeam așa cum trebuie că se simt oamenii grav bolnavi când se trezesc într-o zi, se analizează la aceeași lumină benefică a dimineții și descoperă că le-a scăzut febra. Am prins punga cu mâncare la subsuoară (o manevră stângace, dar eficientă pe termen scurt) și am descuiat ușa. Am aprins lumina. Acolo, pe măsuța pe care am facturi ce trebuie plătite, bonuri și informări de la bibliotecă, erau ochelarii de soare ai Sonjei D'Amico, cei cu rame roșii și lentile în formă de inimă, à la Lolita. Sonja D'Amico cea care, potrivit lui Warren Anderson (care, din câte știam, era singurul angajat al biroului central Light & Bell care supraviețuise, în afară de mine), sărise de la etajul o sută nouăsprezece al clădirii lovite.

Susținea că văzuse o fotografie care o surprindea în cădere, Sonja cu mâinile ținându-și precaută rochia ca să nu i se ridice pe coapse, cu părul ridicat drept pe fundalul fumului și al cerului albastru din acea zi, cu poantele pantofilor îndreptate în jos. Descrierea mă dusese cu gândul la „Cădere", poezia pe care o scrisese James Dickey despre stewardesa care încearcă să-și îndrepte corpul în cădere către apă, ca și când apoi ar putea ieși la suprafață surâzând, scuturând mărgele de apă din păr și cerând o coca-cola.

– Am vomitat, mi-a spus Warren în ziua aceea în Blarney Stone. Nu vreau să mai văd niciodată o asemenea poză, Scott, dar știu că nu o voi uita niciodată. I se vedea fața și am impresia că ea credea cumva... da, că cine știe cum totul va fi bine.

N-am strigat niciodată de când sunt adult, însă aproape am făcut-o atunci când m-am uitat de la ochelarii de soare ai Sonjei la bâta REGULARIZATOR DE DAUNE a lui Cleve Farrell, aceasta din nou sprijinită nonșalant în colț, lângă intrarea în living. O parte a minții mele trebuie să-și fi amintit că ușa de la intrare era deschisă și că amândoi vecinii mei de palier m-ar auzi dacă aș striga; atunci, cum se spune, aș fi avut de dat niște explicații.

Am pus mâna peste gură ca să țin strigătul înăuntru. Punga în care era puiul General Tso căzu pe parchetul din hol și se sparse. Abia m-am putut convinge să mă uit la mizeria rezultată. Bucățile acelea înnegrite de carne gătită puteau fi orice.

M-am trântit în singurul scaun pe care îl țin în hol și mi-am îngropat fața în palme. N-am strigat și nici n-am plâns și, după o vreme, am fost în stare să strâng mizeria. Mintea mea încerca întruna să se întoarcă la lucrurile care ajunseseră înaintea mea de la colțul lui 75th cu Park, dar eu nu i-am dat voie. De fiecare dată când încerca să o ia în direcția aceea, o apucam de lesă și o forțam să schimbe traiectoria.

În acea noapte, întins în pat, am ascultat conversații. Mai întâi au vorbit lucrurile (pe voci joase), apoi au răspuns proprietarii lor (pe voci puțin mai puternice). Uneori vorbeau despre picnicul de la Jones Beach – izul de cocos al loțiunii de bronzat și Lou Bega cântând „Mambo No. 5" iar și iar din combina stereo a lui Misha Bryzinski. Sau vorbeau despre discuri Frisbee zburând în soare și câini alergând după ele. Alteori discutau despre copiii care se jucau pe nisipul ud cu turul pantalonilor scurți și slipurile de baie atârnând. Mame în costume de baie comandate din catalogul Lands' End se plimbau pe lângă ei cu pastă albă pe nas. Oare câți dintre copiii din ziua aceea își pierduseră o mamă cu privire atentă sau un tată aruncător de Frisbee? Al naibii să fiu dacă asta era o problemă de matematică pe care să vreau să o rezolv. Însă vocile pe care le auzeam în apartamentul meu *voiau* să facă asta. O făceau iar și iar.

Mi l-am amintit pe Bruce Mason suflând în ghiocul său și proclamându-se Împăratul Muștelor. Mi-am amintit-o pe Maureen Hannon spunându-mi odată (nu la Jones Beach, nu în conversația aceasta) că *Alice în Țara Minunilor* a fost primul roman psihedelic. Jimmy Eagleton spunându-mi într-o după-masă că fiul lui are, pe lângă bâlbâială, o problemă de învățare, două la preț de una, și că băiatul va avea nevoie de un meditator la matematică și încă unul la franceză, dacă voia să termine liceul în viitorul apropiat. „Înainte să poată primi reducerea pentru pensionari la manuale", așa se exprimase Jimmy. Avea obrajii palizi și puțin țepoși în lumina lungă a după-amiezii, de parcă-n dimineața aceea lama de ras ar fi fost cam boantă.

Începea să mă fure somnul, însă această ultimă conversație mă trezise complet într-o clipită, fiindcă mi-am dat seama că trebuie să fi avut loc nu cu mult înainte de 11 septembrie. Poate doar la câteva zile distanță. Poate chiar în vinerea dinainte, adică în ultima zi când aveam să-l mai văd vreodată pe Jimmy în viață. Iar țâncul bâlbâit și cu probleme de învățare: oare numele lui să fi fost de fapt Jeremy, ca Jeremy Irons? Sigur nu, sigur asta nu era decât

mintea mea (uneori ia banana) care-mi juca feste, însă era ceva *aproape* de asta, pentru Dumnezeu. Jason, poate. Sau Justin. La orele mici ale nopții totul capătă proporții, și-mi amintesc că mi-am spus că, dacă numele puștiului *chiar* se dovedea a fi Jeremy, probabil c-o voi lua razna. Picătura care a umplut paharul, scumpule.

Cam pe la trei dimineața mi-am adus aminte al cui era cubul de sticlă cu acel penny de oțel încastrat în el: al lui Roland Abelson, de la biroul Pagube. Îl numea fondul lui de pensionare. Roland era cel care obișnuia să spună „Lucy, ai niște explicații de dat". Într-o seară, în toamna lui '01, o văzusem pe văduva lui la știrile de la ora șase. Vorbisem cu ea la un picnic organizat de companie (foarte probabil cel de la Jones Beach) și atunci mi se păruse frumușică, însă văduvia rafinase acele trăsături, le avansase la stadiul de frumusețe severă. La știri, spunea întruna că soțul ei este „dispărut". Refuza să spună că este „mort". Și că dacă *era* în viață – dacă apărea cândva – va avea niște explicații de dat. Absolut. Desigur însă, și ea ar avea. O femeie care devine din frumușică de-a dreptul frumoasă ca rezultat al unei crime în masă fără îndoială că are niște explicații de dat.

Stând întins în pat și gândindu-mă la lucrurile acestea – amintindu-mi valurile care se spărgeau la Jones Beach și discurile Frisbee zburând pe cer – m-am simțit năpădit de-o tristețe cruntă care s-a golit până la urmă în lacrimi. Trebuie să admit totuși că a fost o experiență educativă. Aceea a fost noaptea când am ajuns să înțeleg că *lucrurile* – până și cele mici, precum un cub de sticlă – pot câștiga în greutate pe măsură ce trece timpul. Însă cum e vorba de o greutate psihică, nu există o formulă matematică de calculare a ei, cum sunt cele pe care le găsești în ghidurile unei companii de asigurări, unde dobânda de risc a poliței de asigurare de viață crește cu *x* la sută dacă fumezi, la fel cum prima de asigurare a recoltei crește cu *y* la sută dacă ferma ta se află într-o zonă cu risc ridicat de tornadă. Înțelegeți ce spun?

E o greutate psihologică.

A doua zi dimineață am strâns din nou toate obiectele, și am găsit un al șaptelea, sub canapea. Tipul din cubiculul de lângă al meu, Misha Bryzinski, ținea o pereche de păpuși Punch și Judy pe birou. Cea pe care am zărit-o sub sofaua mea, cu un ochi strâns, era Punch. Judy nu era nicăieri, însă mie-mi

ajungea Punch. Ochișorii aceia negri, uitându-se dintre cocoloașele de praf, mi-au provocat un teribil sentiment de spaimă. Am scos păpușa, disprețuind dâra de praf pe care o lăsă în urma ei. Orice lasă urme e un lucru real, un lucru cu greutate. Nu încape îndoială.

Am pus păpușa Punch și toate celelalte obiecte în debaraua mică de lângă chicinetă, și acolo au rămas. La început n-am crezut că o vor face, dar au rămas.

Mama mi-a spus odată că dacă un bărbat se șterge la fund și vede sânge pe hârtia igienică, reacția lui e să se ușureze pe întuneric în următoarele treizeci de zile și să spere că-i va trece. Folosea acest exemplu pentru a-și ilustra credința că piatra de hotar a filozofiei masculine este „Dacă ignori problema, poate o să dispară".

Am ignorat obiectele găsite în apartamentul meu, sperând la mai bine, și lucrurile chiar s-au îmbunătățit nițel. Rareori am auzit vocile acelea șoptite în debara (mai puțin noaptea târziu), cu toate că am început să-mi rezolv munca de documentare din ce în ce mai mult afară din casă. La mijlocul lui noiembrie, petreceam bună parte a zilei în Biblioteca Publică New York. Sunt sigur că leii de ghips se săturaseră să mă vadă acolo cu PowerBookul meu.

Apoi, chiar înainte de Ziua Recunoștinței, s-a întâmplat să ies din clădire într-o zi și să o întâlnesc pe Paula Robeson – domnița pe care o salvasem apăsând butonul de resetare al aparatului ei de aer condiționat – care intra.

Fără să fi premeditat în vreun fel mișcarea – dacă aș fi avut timp să mă gândesc, sunt convins că n-aș fi scos niciun cuvânt – am întrebat-o dacă pot să-i fac cinste cu masa de prânz și să discut cu ea despre ceva.

– Ideea e, am spus, că am o problemă. Poate tu vei putea să apeși butonul meu de resetare.

Eram în lobby. Portarul Pedro ședea în colț, citea *The Post* (și trăgea cu urechea la fiecare cuvințel, nu mă îndoiesc – pentru Pedro, locatarii erau cea mai interesantă telenovelă din lume). Mi-a adresat un zâmbet deopotrivă afabil și crispat.

– Presupun că-ți sunt datoare, a spus, dar... știi că sunt căsătorită, nu?

– Da, am încuviințat, fără a mai adăuga că dăduse mâna cu mine cu stânga, ca nu cumva să trec cu vederea verigheta.

A aprobat din cap.

– Sigur, trebuie că ne-ai văzut împreună de câteva ori, însă era plecat în Europa când am avut problema aia cu aparatul de aer condiționat și tot acolo e plecat și acum. Edward, acesta e numele lui. În ultimii doi ani a stat în Europa mai mult decât a stat aici și, chiar dacă mie nu-mi convine, rămân totuși o femeie căsătorită. Apoi, ca un gând uitat, a adăugat: Edward lucrează în import-export.

Eu lucram în asigurări, dar într-o zi compania mea a explodat, m-am gândit să spun. Într-un final, am debitat ceva puțin mai normal.

– Nu mă interesează o întâlnire amoroasă, doamnă Robeson – nu mai mult decât mă interesa să-i spun pe numele de botez, și oare a fost un licăr de dezamăgire ceea ce-am văzut în ochii ei? Pentru Dumnezeu, așa mi s-a părut. Însă măcar am convins-o. Însă se putea *încrede* în mine.

Și-a pus mâinile în șolduri și m-a privit cu falsă exasperare. Sau poate nu atât de falsă.

– Și-atunci *ce* te interesează, de fapt?

– Doar să vorbesc cu cineva. Am încercat la mai mulți psihiatri, dar sunt... ocupați.

– *Toți?*

– Așa se pare.

– Dacă ai probleme cu viața sexuală sau simți nevoia să gonești prin oraș ucigând bărbați cu turban, nu vreau să știu nimic.

– Nu e nimic de genul ăsta. Și nu te voi face să roșești, îți promit. Ceea ce nu era același lucru cu a spune *Promit să nu te șochez* sau *N-o să crezi că-s nebun*. Doar masa de prânz și un mic sfat, doar atât cer. Ce spui?

Am fost surprins – aproape buimăcit – de propria-mi putere de convingere. Dacă mi-aș fi pregătit discursul din timp, aproape sigur aș fi făcut-o de oaie. Presupun că era curioasă și sunt sigur că a detectat un grad de sinceritate în vocea mea. E posibil de asemenea să-și fi făcut socoteala că, dacă eram genul de bărbat căruia îi plăcea să-și încerce mâna la agățat femei, aș fi făcut o încercare în ziua aceea de august când fusesem singur cu ea în apartamentul ei, iar Edward cel misterios se afla în Franța sau Germania. Și trebuie să mă întreb cât de tare mi se citea de fapt disperarea pe față.

În orice caz, a acceptat să ia prânzul cu mine vineri, la Donald's Grill, mai jos pe stradă. Donald's probabil că este cel mai puțin romantic restaurant din

tot Manhattanul – mâncare bună, tuburi fluorescente, chelneri care nu se feresc să-ți dea de înțeles că vor să te grăbești. A făcut-o cu aerul unei femei care se achită de o datorie veche, de care aproape a uitat. Lucrul acesta nu era tocmai măgulitor, însă eu eram mulțumit. La prânz era bine pentru ea, a spus. Dacă ne întâlneam în lobby, puteam face drumul împreună. I-am spus că îmi sună bine.

Seara aceea a fost o seară bună pentru mine. Am adormit aproape imediat și n-am avut vise cu Sonja D'Amico plonjând pe lângă clădirea în flăcări cu mâinile pe coapse, ca o stewardesă în căutare de apă.

Pe când mergeam pe 86th Street ziua următoare, am întrebat-o pe Paula unde era când a auzit.

– În San Francisco, răspunse ea. Dormeam buștean într-un apartament la hotelul Wradling, cu Edward lângă mine, fără-ndoială sforăind, ca de obicei. Eu urma să mă întorc aici pe 12 septembrie și Edward mergea mai departe la Los Angeles, la niște întâlniri. Managerul hotelului a tras alarma de incendiu.

– Trebuie că te-ai speriat de moarte.

– Da, deși prima dată m-am gândit nu la incendiu, ci la un cutremur. Apoi s-a auzit o voce acorporală din difuzoare și ne-a spus că nu e niciun incendiu în hotel, dar că este unul mare de tot la New York.

– Iisuse!

– Să auzi așa, în pat, într-o cameră străină... să auzi vestea venind din tavan, ca vocea lui Dumnezeu... Clătină din cap. Strângea atât de tare din buze, încât rujul aproape dispăruse. Asta a fost de-a dreptul înfricoșător. Presupun că înțeleg nevoia de-a transmite astfel de vești cât mai repede, încă tot nu l-am iertat complet pe managerul de la Wradling fiindcă a făcut-o în felul acela. Nu cred că voi mai sta vreodată la hotelul ăla.

– Soțul tău a mers la întâlnirile lui?

– Au fost anulate. Îmi imaginez că multe întâlniri au fost anulate în ziua aceea. Am rămas în pat cu televizorul pornit până a răsărit soarele, încercând să ne dumirim ce și cum. Înțelegi ce spun?

– Da.

– Am discutat despre cine ar fi putut fi acolo dintre cunoscuții noștri. Presupun că nu eram singurii care făceau asta.

– V-a venit cineva în gând?

– Un broker de la Shearson Lehman și asistentul managerului de la librăria Borders din mall, spuse ea. Unul dintre ei n-a pățit nimic. Celălalt... ei bine, știi tu, celălalt a pățit. Dar tu?

Deci nu trebuia totuși să abordez subiectul pe furiș. Nici măcar nu ajunseserăm la restaurant și era pe tapet.

– *Eu* aș fi fost acolo, am spus. Eu *trebuia* să fiu acolo. Acolo lucram. La o companie de asigurări de la etajul o sută nouăsprezece.

Ea s-a oprit locului pe trotuar, uitându-se în sus la mine, cu ochii larg deschiși. Presupun că pentru oamenii care au trebuit să ne ocolească semănam cu doi iubiți.

– Scott, *nu!*

– Scott, da, am spus.

Și în sfârșit am povestit cuiva cum m-am trezit eu în ziua de 11 septembrie așteptându-mă să fac tot ceea ce făceam într-o zi a săptămânii, de la cana de cafea neagră în timp ce mă bărbieream și până la cana de cacao în fața retrospectivei știrilor de la miezul nopții de pe Channel Thirteen. O zi ca oricare alta, la asta mă gândeam. Cred că la asta ajunseseră americanii să se aștepte ca la un drept al lor. Ei bine, ghici ce? Iată un avion! Intră drept într-un zgârie-nori! Ha-ha, cretinilor, acuma voi sunteți ciuca bătăii, și jumătate din lumea asta blestemată râde!

I-am spus cum m-am uitat pe geamul apartamentului și am văzut că cerul, la ora șapte dimineața, era perfect senin, genul de albastru atât de adânc încât aproape vezi prin el stelele din spațiu. Apoi i-am spus despre voce. Cred că toată lumea are mai multe voci în cap, și ne obișnuim cu ele. La șaisprezece ani, o voce s-a făcut auzită și mi-a spus că ar fi mișto să mă masturbez într-o pereche de chiloți de-ai soră-mii. *Are aproape o mie de perechi și sigur n-o să simtă lipsa uneia, 'țelegi*, a zis vocea. (Paulei Robeson nu i-am istorisit această aventură adolescentină.) Pe aceasta aș numi-o vocea iresponsabilității maxime, mai bine cunoscută drept Mr. Yow, Git Down.

– Mr. Yow, Git Down? a întrebat Paula nedumerită.

– În onoarea lui James Brown, regele muzicii soul.

– Dacă spui tu.

Mr. Yow, Git Down avusese din ce în ce mai puține să-mi spună, mai ales de când mă cam lăsasem de băut, și-n ziua aceea s-a trezit din amorțeală

doar cât să rostească o duzină de cuvinte, însă au fost cuvinte care mi-au schimbat viața. Cuvinte care mi-au *salvat* viața.

Primele șase (eu, stând pe marginea patului): *Yow, anunță că ți-e rău, 'țelegi!* Următoarele șase (eu, împleticindu-mă spre duș și scărpinându-mi fesa stângă în mers): *Yow, pierde ziua în Central Park!* N-a fost vorba de nicio premoniție. A fost clar Mr. Yow, Git Down, nu vocea lui Dumnezeu. A fost doar o versiune a propriei mele voci (toate sunt), cu alte cuvinte, spunându-mi să trag chiulul. *Fă ceva și pentru tine, pen' Dumnezeu!* Ultima oară când îmi aminteam că mai auzisem versiunea asta a vocii mele, subiectul era un concurs de karaoke la un bar de pe Amsterdam Avenue: *Yow, cântă și tu cu Neil Diamond, prostea – urcă pe scenă și arată-le ce știi!*

– Cred că știu ce vrei să spun, a rosti ea, surâzând puțin.

– Da?

– Păi... odată mi-am dat jos tricoul într-un bar din Key West și am câștigat zece dolari dansând pe „Honky Tonk Women". A tăcut puțin. Edward nu știe și dacă-i spui vreodată, nu voi avea încotro decât să-ți bag în ochi un ac de cravată de-al lui.

– Yow, așa te vreau, fată, m-am fandosit și zâmbetul ei s-a transformat într-un surâs melancolic. A făcut-o să pară mai tânără. Credeam că treaba asta avea șanse să meargă.

Am intrat în Donald's. Pe ușă era un curcan de carton și pe faianța verde de pe peretele din spatele mașinii de gătit erau pelerini de carton.

– I-am dat ascultare lui Mr. Yow, Git Down și uite-mă aici, am spus. Însă aici mai sunt câteva lucruri și-n privința asta el nu mă poate ajuta. Sunt lucruri de care nu reușesc să scap. Despre ele vreau să discut de fapt cu tine.

– Îngăduie-mi să repet că nu sunt psihiatru, a spus ea nu doar cu o urmă de neliniște. Surâsul dispăruse. Am absolvit germana și m-am specializat în istoria Europei.

Pun pariu că tu și soțul tău aveți multe de vorbit, am gândit. Ce am spus cu voce tare a fost că nu era musai vorba de ea, că putea fi oricine.

– Bine. Doar să știi.

Un chelner ne-a luat comanda, cafea decofeinizată pentru ea, normală pentru mine. Odată rămași singuri, m-a întrebat despre ce lucruri vorbeam.

– Acesta este unul dintre ele.

Am scos din buzunar cubul de sticlă cu moneda de oțel suspendată în el și l-am pus pe masă. Apoi i-am spus de celelalte lucruri și cui aparținuseră. Cleve „Besbollu' fo' voarde-voarde bun pen' mine" Farrell. Maureen Hannon, care-și purta părul lung până la brâu ca semn al indispensabilității ei în cadrul corporației. Jimmy Eagleton, care avea un nas extraordinar de fin pentru cererile de despăgubiri pentru false accidente, un fiu cu probleme de învățare și o pernă care trage pârțuri pe care o ținea bine ascunsă în birou până ce venea petrecerea de Crăciun în fiecare an. Sonja D'Amico, cea mai bună contabilă de la Light & Bell, care primise ochelarii de soare à la Lolita ca trist cadou de divorț din partea primului ei soț. Bruce „Împăratul Mușchilor" Mason, care în mintea mea avea să rămână mereu la bustul gol, suflând în ghiocul său la Jones Beach în timp ce valurile se rostogolesc și i se preling pe lângă picioarele desculțe. În cele din urmă, Misha Bryzinski, cu care mersesem la cel puțin o duzină de meciuri ale echipei Mets. I-am povestit cum le-am pus pe toate, mai puțin păpușa Punch a lui Misha, într-un tomberon de gunoi la colțul lui Park cu 75th, și cum, ajungând înapoi la apartament, toate mă așteptau deja acolo, probabil fiindcă mă oprisem pentru o a doua porție de pui General Tso. În tot acest timp, cubul de sticlă a stat pe masă, între noi. Am izbutit să mâncăm măcar o parte din mâncarea comandată, în pofida acestei istorisiri sumbre.

Când am terminat de vorbit, m-am simțit mai bine decât îndrăznisem să sper. Însă din partea ei a mesei venea o tăcere care părea groaznic de grea.

– Deci, am spus, pentru a o sparge. Ce crezi?

Își luă un minut de gândire, și n-o învinuiam.

– Cred că nu mai suntem străini ca înainte, zise ea în cele din urmă, și că a-ți face un nou prieten nu e niciodată un lucru rău. Cred că mă bucur că știu de Mr. Yow, Git Down și că ți-am spus ce ți-am spus.

– Și eu mă bucur.

Așa era.

– Acum pot să pun două întrebări?

– Sigur.

– Cât de tare te simți împovărat de ceea ce se numește „sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului"?

– Parcă spuneai că nu ești psihiatru.

– Nu sunt, dar am citit și eu unele reviste și mă mai uit din când în când la *Oprah*. Asta soțul meu *știe*, deși prefer să nu i-o amintesc prea des. Deci... cât de tare, Scott?

M-am gândit la întrebare. Era bine întemeiată – și, sigur că da, era o întrebare pe care mi-o pusesem și eu nu o singură dată în nopțile acelea fără somn.

– Destul de tare, am recunoscut. La fel cum simt și o doză bună de ușurare, n-am să te mint despre asta. Dacă Mr. Yow, Git Down ar fi o persoană în carne și oase, n-ar mai trebui niciodată să-și achite consumația la restaurant. Nu atunci când ar mânca împreună cu mine, cel puțin. Am făcut o pauză. Te șochează asta?

S-a întins peste masă și mi-a atins scurt mâna.

– Câtuși de puțin.

S-o aud spunând asta m-a făcut să mă simt mai bine decât aș fi crezut posibil. I-am strâns puțin mâna, apoi i-am dat drumul.

– Care e cealaltă întrebare?

– Cât de important e pentru tine dacă eu cred sau nu povestea lucrurilor acelora care s-au întors?

Mi s-a părut o întrebare excelentă, chit că acolo, chiar lângă bolul cu zahăr, era cubul de sticlă. Obiectele de felul acesta nu sunt tocmai o raritate, la urma urmei. Și mi-am spus că dacă *într-adevăr* ar fi absolvit psihologia în locul germanei, probabil că s-ar fi descurcat de minune.

– Nu atât de important cât credeam acum o oră, am admis. Simplul fapt că ți-am povestit mi-a fost de ajutor.

Ea a încuviințat din cap și a zâmbit.

– Bun. Acum iată ce cred eu că se întâmplă: cineva foarte probabil îți joacă o festă. Una nu foarte amuzantă.

– Mă ia peste picior, am spus. Am încercat să nu las să se vadă, dar rareori fusesem atât de dezamăgit. Poate că o pojghiță de neîncredere se așază peste oameni în astfel de împrejurări, protejându-i. Sau poate – probabil – nu transmisesem sentimentul meu că treaba aceasta tocmai... se întâmpla. *Continua* să se întâmple. Ca o avalanșă.

– Te ia peste picior, a aprobat, după care: Dar tu nu crezi asta.

Punct în plus pentru puterea ei de observație. Am dat afirmativ din cap.

– Am încuiat ușa când am plecat și era încuiată când m-am întors de la Staples. Am auzit declicul yalei când s-a deschis. E-un zgomot puternic. Nu-l poți rata.

– Totuși... sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului e-un lucru ciudat. Și puternic, cel puțin așa scrie în reviste.

– Aici...

Aici nu-i vorba de sentimentul ăsta intenționasem să spun, însă ar fi fost o greșeală. Aveam atunci, acolo, șanse bune să-mi fac un nou prieten, iar a avea un nou prieten era un lucru bun, indiferent cum decurgea restul întâlnirii. Așa că am schimbat textul.

– Nu cred că e vorba de sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului. Am arătat spre cubul de sticlă. E chiar aici, nu? Ca ochelarii de soare ai Sonjei. Îl vezi. Îl văd și eu. Presupun că puteam să-l cumpăr eu însumi, dar...

Am ridicat din umeri, încercând să transmit ceea ce, fără îndoială, știam amândoi: *orice* e posibil.

– Nu cred că l-ai cumpărat tu. Nu pot însă nici să accept ideea că o trapă s-a deschis între realitate și zona crepusculară și prin ea au căzut lucrurile astea.

Da, asta era problema. Pentru Paula, ideea potrivit căreia cubul de sticlă și celelalte obiecte care apăruseră în apartamentul meu aveau o origine supranaturală era din start scoasă din discuție, indiferent cât de tare păreau faptele să o susțină. Ce trebuia să fac era să decid dacă nevoia de a-mi susține cauza cântărea mai greu decât nevoia de a-mi face un prieten.

Am decis că nu cântărea.

– Prea bine, am spus. I-am atras atenția chelnerului și am făcut în aer un gest de achitare a consumației. Pot accepta neputința ta de a accepta.

– Poți? m-a întrebat ea, privindu-mă atent.

– Da. Și credeam că așa era. Asta doar cu condiția să mai bem o cană de cafea din când în când. Sau să ne salutăm măcar în hol.

– Categoric.

Însă părea absentă, deloc implicată în discuție. Se uita la cubul de sticlă cu oneda de oțel înăuntru. Apoi a ridicat ochii spre mine. Aproape am văzut un bec apărând deasupra capului ei, ca într-un desen animat. A întins o mână și a luat cubul în ea. N-aș putea nici în ruptul capului exprima profunzimea spaimei pe care am simțit-o când a făcut asta, dar ce puteam spune? Eram doi newyorkezi într-un local curat, bine luminat. Din partea ei, stabilise deja regulile jocului, iar acestea excludeau destul de hotărât

intruziunea supranaturalului. Supranaturalul depășea convențiile. Orice ajungea acolo își pierdea sensul.

Și era o lumină în ochii Paulei. Una care sugera că Ms. Yow, Git Down era acasă, și știam din experiență personală că aceea e o voce greu de ignorat.

– Dă-mi-l mie, a propus, zâmbindu-mi în ochi. Când a făcut asta am observat – pentru prima dată, sincer – că era nu doar frumușică, ci și sexy.

– De ce?

De parcă n-aș fi știut.

– Să zicem că e plata pentru că ți-am ascultat povestea.

– Nu știu dacă e o idee atât de...

– Dar este, a zis. Propria inspirație o anima, iar când oamenilor li se întâmplă asta, rareori acceptă un refuz. E o idee *minunată*. Voi avea grijă ca măcar suvenirul acesta să nu se mai întoarcă la tine, dând din coadă. Avem un seif în apartament.

Execută o fermecătoare pantomimă a închiderii unei uși de seif, rotind butonul combinatoriu și apoi aruncând cheia peste umăr.

– Bine, am acceptat. E darul meu pentru tine.

Și am simțit ceva ce putea fi bucurie perversă. Spuneți-i vocea lui Mr. Yow, You'll Find Out[1]. Din câte se părea, totuși nu era de-ajuns să mă descarc spunând povestea. Ea nu mă crezuse, și măcar o parte din mine *voia* să fiu crezut și era supărată pe Paula fiindcă nu primise ce-și dorea. Partea aceea știa că a o lăsa să ia cubul de sticlă era o idee de-a dreptul oribilă, dar se bucura, chiar și așa, s-o vadă punându-l în poșeta ei.

– Poftim, a rostit ea scurt. Mama zice pa-pa, a trecut. Poate când nu va reapărea după o săptămână – sau două, cred că totul depinde de cât de încăpățânat vrea să fie subconștientul tău – poți începe să dai și restul obiectelor.

Și cuvintele acestea au fost adevăratul dar din partea ei în ziua aceea, deși atunci n-o știam.

– S-ar putea să fie așa, am spus și am zâmbit. Un zâmbet larg pentru noua mea prietenă. Un zâmbet larg pentru frumușică. Și tot timpul spunându-mi: O să vezi tu.

Yow.

---

[1] Dl Hei, O Să Vezi Tu (n. tr.).

Și a văzut.

Trei seri mai târziu, pe când îl urmăream pe Chuck Scarborough cum explica recentele probleme de trafic ale orașului la știrile de la ora șase, a sunat soneria de la ușă. Cum nu se anunțase nimeni, am bănuit că era un colet, poate chiar Rafe cu ceva trimis prin FedEx. Am deschis ușa și am văzut-o pe Paula Robeson.

Nu era aceeași femeie cu care luasem prânzul. Putem numi această versiune a Paulei Dra Yow, Da' *Nasoală*-i Chimioterapia. Se dăduse cu puțin ruj, însă nimic altceva ca machiaj, iar tenul ei avea o tentă bolnăvicioasă de alb-gălbui. Sub ochi avea semicercuri maro-purpurii. Poate că-și trecuse o dată peria prin păr înainte să coboare de la etajul al patrulea, dar n-o ajutase prea mult. Semăna cu o claie de fân și-i stătea ridicat pe lângă cap într-un fel care, în alte împrejurări, ar fi fost nostim ca într-o bandă desenată. Ținea cubul de sticlă în fața sânilor, permițându-mi să observ că unghiile bine îngrijite de la mâna aceea erau ca și inexistente. Și le rosese până în carne. Și primul meu gând, Dumnezeu fie cu mine, a fost: *mda, a văzut ea.*

Mi l-a întins.

– Ia-l înapoi, a zis.

L-am luat fără un cuvânt.

– Numele lui era Roland Abelson, a zis. Nu-i așa?

– Da.

– Avea păr roșcat.

– Da.

– Nu era căsătorit, dar plătea pensie alimentară unei femei din Rahway.

Asta nu știusem – cred că *nimeni* de la Light & Bell nu știuse asta –, dar am încuviințat din nou, și nu doar pentru a nu-i întrerupe discursul. Eram sigur că avea dreptate.

– Cum o chema, Paula?

Nu știam de ce întrebam, nu încă, știam doar că trebuie să aflu.

– Tonya Gregson.

Parcă era în transă. Era însă ceva în ochii ei, ceva atât de teribil încât abia înduram să mă uit. Cu toate acestea, am pus numele la păstrare. *Tonya Gregson, Rahway.* Și apoi, ca un tip care face inventarul: *Un cub de sticlă cu un penny înăuntru.*

– A încercat să se ghemuiască sub masă, știai asta? Nu, văd că nu știai. Îi luase foc părul și striga. Pentru că în clipa aceea a înțeles că nu va avea niciodată un catamaran și că nici măcar nu va mai apuca să-și tundă vreodată peluza. A întins mâna și a pus-o pe obrazul meu, un gest atât de intim încât ar fi fost șocant dacă mâna ei n-ar fi fost atât de rece. În ultima clipă, ar fi dat toți banii și toate acțiunile sale, doar ca să-și mai poată tunde peluza o dată. Îți vine să crezi?

– Da.

– Clădirea era plină de strigăte, simțea miros de kerosen și *a înțeles că-i sunase ceasul.* Înțelegi asta? Înțelegi *enormitatea* acestui lucru?

Am aprobat cu o mișcare din cap. Nici cu pistolul la tâmplă n-aș fi fost în stare să scot o vorbă.

– Politicienii vorbesc despre memoriale și curaj și războaie pentru a pune capăt terorismului, însă părul care arde e apolitic. Și-a dezgolit dinții într-un surâs indescriptibil. O clipă mai târziu zâmbetul dispăruse. Încerca să se ghemuiască sub masă cu părul în flăcări. Sub masa lui era o chestie de plastic, un cum îi spune...

– Covoraș...

– Da, un covoraș, un covoraș din plastic, și mâinile lui erau pe acela și simțea adânciturile din plastic și își mirosea propriul păr în flăcări. Înțelegi asta?

Am încuviințat din cap. Am început să plâng. Era vorba de Roland Abelson, tipul cu care lucram eu. Era la biroul Daune și nu îl cunoscusem foarte bine. Doar ne salutam; de unde era să știu că avea un copil în Rahway? Și dacă n-aș fi chiulit în ziua aceea, probabil că și mie mi-ar fi luat foc părul. Nu înțelesesem asta înainte.

– Nu vreau să te mai văd, a spus. Mi-a mai adresat surâsul acela amarnic o dată, dar acum plângea și ea. Nu-mi pasă de problemele tale. Nu-mi pasă de rahaturile pe care le-ai găsit. Suntem chit. De acum înainte mă lași în pace. A dat să se întoarcă, dar apoi s-a răzgândit. A spus: Au făcut-o în numele lui Dumnezeu, însă Dumnezeu nu există. Dacă ar exista Dumnezeu, domnule Staley, i-ar fi ucis pe toți optsprezece în sala de îmbarcare, cu tichetele de îmbarcare în mână, dar niciun Dumnezeu n-a făcut asta. Pasagerii au fost anunțați să se îmbarce și nenorociții ăia s-au îmbarcat fără probleme.

Am urmărit-o cu privirea până a ajuns la lift. Spatele ei era foarte rigid. Părul îi stătea ridicat în jurul capului, făcând-o să semene cu o fată din cele

mai haioase desene animate de duminică. Nu voia să mă mai vadă, și n-o învinuiam. Am închis ușa și m-am uitat la moneda cu efigia lui Abe Lincoln din cubul de sticlă. M-am uitat la ea mult timp. M-am gândit la cum i-ar fi mirosit barba dacă U.S. Grant și-ar fi îndesat în ea unul dintre nemuritoarele lui trabucuri. Miasma aceea neplăcută, de pârleală. La televizor, cineva anunța că la Sleepy's era lichidare de stoc la saltele. După aceea a apărut Len Berman și-a vorbit despre echipa Jets.

În noaptea aceea m-am trezit la ora două și am auzit șoapta vocilor. Nu avusesem vreun vis sau viziune cu oamenii cărora le aparținuseră obiectele, nu văzusem pe nimeni cu părul în flăcări sau sărind de la geam pentru a scăpa de kerosenul aprins, și de ce să fi avut? Știam cine erau și lucrurile rămase în urma lor fuseseră lăsate pentru mine. Fusese o greșeală să-i permit Paulei Robeson să ia cubul de sticlă, dar asta numai fiindcă nu era persoana potrivită.

Și că veni vorba de Paula, una dintre voci era a ei. *Poți începe să dai restul obiectelor*, spunea. Și mai spunea: *Cred că totul depinde de cât de încăpățânat vrea să fie subconștientul tău.*

M-am întins la loc și după o vreme am reușit să adorm. Am visat că eram în Central Park, hrăneam rațele, când dintr-odată s-a auzit un zgomot puternic, ca de bum sonic, și fumul a umplut cerul. În vis, fumul mirosea a păr ars.

M-am gândit la Tonya Gregson în Rahway – Tonya și copilul care poate avea sau poate nu avea ochii lui Roland Abelson – și mi-am spus că la ea va trebui să ajung la urmă. M-am hotărât să încep cu văduva lui Bruce Mason.

Am luat trenul spre Dobbs Ferry și am chemat un taxi de la gară. Taximetristul m-a dus la o casă în stil Cape Cod de pe o stradă rezidențială. I-am dat niște bani, i-am spus să aștepte – nu va dura mult – și am sunat la sonerie. Aveam o cutie la subsuoară. Semăna cu una din cele în care se pun torturile.

A trebuit să sun doar o dată, fiindcă îmi anunțasem venirea și Janice Mason mă aștepta. Îmi pregătisem cu grijă povestea și am recitat-o cu oarece încredere, știind că taxiul care aștepta la bordură, cu aparatul de taxat pornit, va preîntâmpina orice chestionare detaliată.

În 7 septembrie, am spus – vinerea dinainte – încercasem să scot o notă din ghiocul pe care Bruce îl ținea pe masa sa, așa cum îl auzisem pe Bruce însuși

făcând la picnicul de la Jones Beach. (Janice, doamna Împăratul Mușt elor, încuviința din cap; și ea fusese acolo, sigur că da.) Ei bine, am spus, scurtând povestea, îl convinsesem pe Bruce să mă lase să iau ghiocul peste weekend ca să exersez. Apoi, marți dimineață, mă trezisem cu o infecție cruntă a sinusurilor și, colac peste pupăză, cu o durere de cap îngrozitoare. (Această poveste o spusesem deja mai multor oameni.) Beam o cană de ceai când am auzit bubuitura și am văzut fumul ce se ridica spre cer. Nu mă mai gândisem la ghioc de atunci, până în săptămâna aceasta. Făceam curățenie în debara și fir-ar să fie, am dat peste el. Și m-am gândit... păi, nu-i cine știe ce suvenir, dar m-am gândit că ți-ai dori să... știi tu...

Ochii i s-au umplut de lacrimi exact cum se umpluseră ai mei când Paula îmi adusese înapoi „fondul de pensionare" al lui Roland Abelson, doar că lacrimile ei nu era însoțite de expresia înfricoșată care sunt sigur că mi se citise mie pe față când Paula stătea acolo cu părul ridicat în jurul capului. Janice mi-a spus că primește bucuroasă orice suvenir îi aduce aminte de Bruce.

– Nu pot uita modul în care ne-am luat rămas-bun, a zis, ținând cutia în brațe. Pleca mereu foarte devreme, pentru că lua trenul. M-a sărutat pe obraz și eu am deschis un ochi și l-am rugat să cumpere la întoarcere un litru de lapte bătut. A spus „bine". Acesta e ultimul lucru pe care mi l-a spus. Când m-a cerut în căsătorie, m-am simțit ca Elena din Troia – o prostie, dar e adevărul adevărat – și-mi doresc să fi spus ceva mai de Doamne-ajută decât „Cumpără când te întorci un litru de lapte bătut". Dar am fost căsătoriți mult timp și ziua aceea nu părea cu nimic ieșită din comun și... nu știm niciodată, nu-i așa?

– Nu.

– Da. Orice despărțire poate fi pentru totdeauna, iar noi nu știm. Îți mulțumesc, domnule Staley. Pentru că ai venit și mi-ai adus asta. Foarte frumos din partea ta. A surâs puțin, atunci. Ți-amintești cum stătea pe bancă fără cămașă și sufla în el?

– Da, am spus și am studiat felul în care ținea cutia. Mai târziu, avea să stea jos și să scoată ghiocul și să-l țină în poală și să plângă. Știam măcar că obiectul acela nu avea să revină nicicând în apartamentul meu. Era acasă.

M-am întors la gară și am luat trenul înapoi spre New York. Vagoanele erau aproape goale în acel moment al zilei, după-amiaza devreme, și am stat

la un geam pe care ploaia lăsase urme, uitându-mă la râu și la relieful tot mai apropiat al clădirilor. În zilele ploioase și înnorate, aproape aveai impresia să relieful acela îl creează propria ta imaginație, puțin câte puțin.

A doua zi urma să merg la Rahway, cu moneda în cubul de sticlă. Poate copilul avea să-l ia în mâinile lui grăsulii și să-l studieze curios. În orice caz, avea să iasă din viața mea. Mă gândeam că singurul lucru de care-mi va fi greu să scap era perna care trage pârțuri a lui Jimmy Eagleton – nu prea puteam să-i spun doamnei Eagleton că o luasem acasă peste weekend ca să exersez arta pârțâitului, nu? Însă nevoia e mama invenției, iar eu eram încrezător că până la urmă voi născoci o poveste aproape credibilă.

Mi-a trecut prin gând că, în timp, ar putea apărea alte obiecte. Și aș minți dacă v-aș spune că această eventualitate mi se părea complet neplăcută. Când vine vorba să returnezi lucruri pe care oamenii le cred pierdute pe veci, lucruri care au *greutate*, există compensații. Chiar dacă sunt doar lucruri mici, precum o pereche de ochelari de soare sau un penny de oțel într-un cub de sticlă... da. Aș spune că există compensații.

DUPĂ-AMIAZA ABSOLVIRII

Janice nu s-a hotărât niciodată asupra cuvântului corect pentru locul unde locuiește Buddy. E prea mare pentru a fi numit casă, prea mic pentru a fi o proprietate, iar numele de pe stâlpul din capul drumului de acces, Luminile Portului, o lasă fără cuvinte. Sună ca numele unui restaurant din New London, din acela unde specialitatea zilei e întotdeauna un preparat din pește. De regulă, îi spune doar „la tine", ca de exemplu „Hai să mergem la tine și să jucăm tenis" sau „Hai să mergem la tine și să înotăm".

Cam la fel stau lucrurile și cu Buddy însuși, crede ea, privindu-l cum umblă greoi pe peluză către strigătele ce se aud din cealaltă parte a casei, unde se află piscina. Era aiurea să-i spui iubitului tău Buddy, dar când te gândeai că numele lui adevărat era Bruce, nu prea aveai de ales.

Sau exteriorizarea sentimentelor, asta era altă chestie. Știa că el voia să o audă spunând că-l iubește, mai ales în ziua absolvirii sale – cu siguranță un cadou mai bun decât medalionul de argint pe care i-l dăduse, deși medalionul o arsese destul de rău la buzunar –, dar ea n-o putea face. Nu se putea convinge să spună: „Te iubesc, Bruce." Cel mult reușea (cu o sforțare interioară): „Îmi placi îngrozitor de mult, Buddy." Și până și asta suna ca o replică dintr-o comedie muzicală britanică.

– Doar nu te deranjează ce a spus ea, nu? Aceasta era ultima întrebare pe care i-o pusese înainte s-o ia pe peluză ca să se schimbe în slipii de baie. Sper că nu de asta rămâi în urmă, nu?

– Nu, vreau să mai lovesc niște mingi. Și să admir priveliștea.

Casa avea acest avantaj, iar ea nu se mai sătura. Pentru că, din lateralul casei, puteai vedea întregul profil al New Yorkului, clădiri ca niște jucării albastre cu soarele strălucind în ferestrele superioare. Janice credea că în privința

orașului New York puteai încerca această delicioasă senzație de nemișcare doar de la depărtare. Era o minciună care-i pica bine.

– Fiindcă nu-i decât bunica, urmă el. O cunoști deja. Ce-i intră în cap îi iese pe gură.

– Știu, spuse Janice.

Și-i plăcea de bunica lui Buddy, care nu încerca deloc să-și ascundă snobismul. Îl afișa cu nonșalanță, îl purta în pași de dans. Ei erau familia Hope, venită în Connecticut împreună cu ceilalți membri ai Oștii Cerești, mulțumescu-ți cu asupra de măsură. Ea este Janice Gandolewski, care va avea propria-i zi a absolvirii – de la liceul Fairhaven – de acum în două săptămâni, după ce Buddy va fi plecat cu cei mai buni trei prieteni ai săi într-o drumeție pe munții Apalași.

Se întoarce la coșul cu mingi, o fată suplă de înălțime bunicică, în pantaloni scurți de dril, tenișii și bustieră. Picioarele se îndoaie, ridicându-se pe vârfuri la fiecare servă. E frumoasă și o știe – o știe într-un fel funcțional, fără tam-tam. E deșteaptă și o știe. Foarte puține din fetele de la Fairhaven izbutesc să aibă relații cu băieți de la Academie – asta în afară de cele pasagere, cu scop precis, scurte, din weekendurile Carnavalului de Iarnă sau ale Aventurii de Primăvară – și ei i-a reușit în pofida sufixului *ski* care o urmărește oriunde s-ar duce, ca o cutie de conservă legată de bara din spate a unei mașini de familie. I-a reușit această prestidigitație socială cu Bruce Hope, cunoscut și drept Buddy.

Și când urcau din camera media de la subsol după ce jucaseră jocuri video – cei mai mulți dintre ceilalți rămăseseră acolo, cu tichiile încă pe cap, date pe spate – o auziseră din întâmplare pe bunica lui, în salon cu ceilalți adulți (fiindcă aceasta era de fapt petrecerea *lor;* copiii o vor avea pe-a lor diseară, întâi la Holy Now! pe Route 219, care fusese închiriat cu această ocazie de tatăl și mama lui Jimmy Frederick, conform regulii nescrise a șoferului desemnat, și apoi mai târziu, pe plajă, sub clarul lunii pline de iunie, cine dă un aragaz, am auzit cumva extaz, are cineva extaz la el.)

– Aia era Janice Nuștiucum, un nume de nepronunțat, spunea bunica pe vocea ei pițigăiată, ciudat de afonă, de femeie surdă. E foarte frumușică, nu-i așa? O orășeancă. Prietena de acum a lui Bruce.

N-o făcuse pe Janice moftul lui Bruce, dar sigur că asta se înțelegea din tonul ei.

Ea ridică din umeri și mai lovește câteva mingi, îndoind genunchii, întinzând racheta. Mingile zboare iute și sigur dincolo de fileu, fiecare nimerind perfect în cutia din cealaltă parte.

Au învățat de fapt unul de la celălalt, și ea crede că despre asta e vorba în toată treaba asta. Că acesta este rostul ei. Iar Buddy n-a fost, de fapt, atât de greu de învățat. O respectase din prima – poate nițel prea mult. Ea trebuise să-l dezvețe de asta – de partea venerării pe piedestal. Și consideră că el n-a fost un amant atât de rău, ținând cont de faptul că tinerii n-au parte de cele mai bune locuri și de luxul timpului când vine vorba să dea corpurilor lor hrana după care ajung să poftească.

– Am făcut ce-am știut mai bine, spune ea și se decide să meargă să înoate cu ceilalți, să-i îngăduie să se mai afișeze o ultimă oară cu ea.

El crede că vor avea toată vara la dispoziție înainte ca el să plece la Princeton și ea la Universitatea de Stat, însă Janice e de altă părere; ea crede că, în parte, scopul viitoarei drumeții pe munții Apalași este de a-i separa cât mai blând, dar complet. În aceasta, Janice nu simte mâna tatălui pântecos și inimos ori cumva necuprinsul snobism al bunicii – *o orășeancă, prietena de acum a lui Bruce* –, ci afabilul și subtitlul simț practic al mamei, a cărei singură temere (la fel de bine îi putea fi scrisă pe neteda și adorata-i frunte) este că orășeanca aceea cu cutia de conserve legată de capătul numelui va rămâne gravidă și-l va prinde pe băiatul ei în capcana unei căsnicii ratate.

– Și ar fi o greșeală, într-adevăr, murmură ea, trăgând coșul cu mingi în magazie și închizând ivărul. Prietena ei Marcy o tot întreabă ce vede la el – *Buddy*, mai că nu pufnește, strâmbând din nas. *Ce faceți voi tot weekendul? Mergeți la petreceri domestice? La meciuri de polo?*

De fapt, au fost într-adevăr la vreo două meciuri de polo, deoarece Tom Hope încă mai călărește – deși, i-a mărturisit Buddy, acesta putea fi ultimul lui an, dacă nu făcea ceva ca să slăbească. Au făcut însă și dragoste, în câteva rânduri chiar intens, lăsându-se cu sudori. Uneori, pe deasupra, o face să râdă. Mai rar, acum – începe să creadă că puterea lui de-a surprinde și amuza nu e nici pe departe infinită – dar da, încă o mai distrează. E-un băiat deșirat și cu cap mic, care sparge regula tocilarului bogat în feluri interesante și uneori total neașteptate. Pe lângă asta, o prețuiește mai mult decât orice pe lume, iar asta nu face tocmai rău la imaginea de sine a unei fete.

Totuși, nu crede că el va rezista la nesfârșit chemării naturii sale esențiale. Până la vârsta de aproximativ treizeci și cinci de ani, bănuiala ei este că își va fi pierdut bună parte sau tot entuziasmul pentru hârjoneală și va fi mai interesat să colecționeze monede. Sau să restaureze balansoare în stil colonial, cum face tatăl lui în – hm – clădirea pentru trăsuri.

Pășește încet pe lungul drum de iarbă verde, uitându-se spre jucăriile albastre ale orașului ce visează în zare. Ceva mai aproape, dinspre piscină, se aud strigăte și clipocit de apă. Înăuntru, mama, tatăl, bunica lui Bruce și prietenii lor cei mai apropiați îl sărbătoresc în felul propriu, la un ceai formal, pe singurul lor odor care a absolvit liceul. Astă-seară copiii vor merge să petreacă într-un mod mai direct. Alcool și nu puține pastile de Ecstasy vor fi înghițite. Muzică de club va vibra în difuzoare mari. Nimeni nu va asculta piesele country cu care Janice a crescut, dar asta nu face nimic; ea încă știe unde să le găsească.

Când va absolvi ea, va avea loc o petrecere mult mai restrânsă, probabil la restaurantul mătușii Kay, și sigur că pe ea o așteaptă săli de studiu mult mai puțin mărețe sau tradiționale, însă are planuri să meargă mai departe decât crede că Buddy a visat vreodată că va merge. Ea va fi jurnalistă. Va începe la ziarul campusului și va vedea unde va ajunge de acolo. Câte un pas o dată, așa trebuie făcut. Sunt mulți pași de urmat. Pe lângă frumusețea și naturala ei încredere de sine, ea mai are și talent. Nu știe cât, dar va afla. Și mai e norocul. Da, și ăsta. Știe că nu trebuie să se bizuie pe el, dar mai știe și că acesta le iese de obicei în cale tinerilor.

Ajunse la patioul placat cu lespezi de piatră și se uită înapoi, peste acrul de peluză, către terenul dublu de tenis. Totul emană măreție și bogăție, un caracter *special*, însă ea are înțelepciunea necesară de-a ști că n-a împlinit decât optsprezece ani. S-ar putea să vină o vreme când totul să i se pară cât se poate de comun, chiar și privit prin ochiul memoriei. Cât se poate de mic. Acest sentiment al perspectivei dinaintea faptului împlinit este ceea ce o îndreptățește să se bucure că este Janice Nuștiucum, o orășeancă, prietena de acum a lui Bruce. Buddy, cu capul său mic și puterea firavă de-a o face să râdă când se așteaptă mai puțin. *El* nu a făcut-o niciodată să se simtă mică, probabil știe că l-ar părăsi la prima încercare.

Poate ajunge la piscină și la cabinele din cealaltă parte trecând direct prin casă, însă întâi se întoarce puțin spre stânga, pentru a mai arunca o privire la oraș, peste toți acei kilometri care alcătuiesc zarea albastră a după-amiezii.

Are timp să gândească: *Ar putea fi orașul meu într-o zi, aș putea să-i spun casă*, înainte ca o scânteie gigantică să se aprindă acolo, de parcă un Dumnezeu aflat adânc în măruntaiele mașinăriei și-ar fi scăpărat dintr-odată bricheta Bic.

Strânge din ochi la acea lumină orbitoare, care seamănă la început cu zigzagul gros și izolat al unui fulger. Și atunci întregul cer se luminează înspre sud, colorându-se într-un roșu-sângeriu, mut. O strălucire stacojie ascunde clădirile. Apoi, preț de o clipă, reapar, însă ca niște fantome, ca văzute printr-o lentilă. O secundă sau o zecime de secundă după aceea dispar pentru totdeauna, și roșul începe să ia forma a o mie de reportaje de război, urcând învolburat.

E tăcere, tăcere.

Mama lui Bruce iese pe patio și se oprește lângă ea, umbrindu-și ochii. Poartă o rochie albastră nouă. O rochie de ceai. Umărul ei atinge umărul lui Janice și se uită împreună la ciuperca stacojie care urcă, înghițind văzduhul. Pe la margini iese fum – purpuriu-închis în lumina soarelui – și apoi e resorbit. Roșul mingii de foc e prea intens pentru ochi, o va orbi, însă Janice nu-și poate feri privirea. Lacrimile-i curg pe obraji în râuri late, calde, iar ea nu-și poate feri privirea.

– Ce-i aia? întreabă mama lui Bruce. Dacă-i un fel de acțiune publicitară, e de-un gust foarte prost!

– E o bombă, zise Janice.

Vocea ei pare să vină din altă parte. Prin transmisiune directă din Hartford, poate. Acum, bășici uriașe și negre erup din ciuperca roșie, dându-i trăsături hidoase care se mișcă și se transformă – acum o pisică, acum un câine, acum Bobo Clovnul Demonic –, strâmbându-se peste kilometri distanță deasupra a ceea ce înainte era orașul New York și acum este un focar de topitorie.

– O bombă nucleară. Și încă una mare cât toate zilele. Nu-i un model din acela mic, de să-l bagi în rucsac, sau...

Poc! Un val de căldură i se întinde pe tot lateralul feței, lacrimile îi zboară de la ambii ochi și capul i se clatină. Mama lui Bruce tocmai a pălmuit-o. Tare.

– Nici să nu glumești despre asta! îi poruncește mama lui Bruce. Nu-i nimic nostim în asta!

Acum, lângă ele pe patio vin alți oameni, însă nu sunt decât niște siluete palide; vederea lui Janice fie a fost răpită de strălucirea mingii de foc, fie norul a acoperit soarele. Poate amândouă.

– Asta-i de-un mare... prost... *GUST!*

Fiecare cuvânt pe-un ton mai ridicat. *Gust* iese sub forma unui strigăt.

Cineva spune:

– E-un fel de efect special, n-are cum fi altceva, altfel am auzi...

Dar atunci sunetul ajunge la ei. E ca o stâncă ce se rostogolește pe-un făgaș nesfârșit de piatră. Face panourile de sticlă de pe partea sudică a casei să se cutremure și păsările să-și ia zborul din copaci cu zecile. Umple ziua. Și nu se oprește. E ca un interminabil bum sonic. Janice o vede pe bunica lui Bruce că străbate încet, cu mâinile la urechi, poteca ce duce la garajul pentru mai multe mașini. Umblă cu capul aplecat și spatele îndoit și cu fundul scos în afară, ca o bătrânică rămasă fără nimic în urma unui război, apucând-o pe lungul drum al pribegiei. Ceva atârnă pe spatele rochiei ei, legănându-se dintr-o parte în alta, și Janice nu e surprinsă să observe (cu vederea care i-a rămas) că e aparatul ei auditiv.

– Vreau să mă trezesc, spune un bărbat în spatele lui Janice. Vorbește pe un ton plângăreț, iritat. Vreau să mă trezesc. Ce-i prea mult e prea mult.

Acum, norul roșu a atins înălțimea maximă și stă bolborosind triumfal acolo unde, cu nouăzeci de secunde în urmă, era orașul New York, o ciupercă otrăvitoare în tonuri de roșu-închis și vinețiu care a marcat această după-amiază și toate după-amiezile ce vor urma.

O adiere începe să-și facă simțită prezența. E o adiere de aer cald. Îi ridică firele de păr de la tâmple, eliberându-i urechile pentru a auzi și mai bine acel neîncetat bum scrâșnitor. Janice rămâne cu ochii pironiți în depărtare și se gândește la cum lovise mingile de tenis, una după alta, toate ajungând atât de aproape una de alta încât le-ai fi putut prinde într-o tigaie. Cam acesta e stilul în care scrie ea. Acesta e talentul ei. Sau a fost.

Se gândește la drumeția pe care Bruce și prietenii lui n-o vor mai face. Se gândește la petrecerea de la Holy Now! la care nu vor mai merge astă-seară. Se gândește la discurile lui Jay-Z și Beyoncé și The Fray pe care nu le vor mai asculta – asta nu-i mare pierdere. Și se gândește la piesele country pe care le ascultă tatăl ei în camionetă când merge și când vine de la serviciu. Asta e mai bine, într-un fel. Se va gândi la Patsy Cline sau la Skeeter Davis și în scurt timp poate că-și va învăța ochii să nu mai vadă nici puținul cât îl văd.

N.

1

Scrisoarea

28 mai 2008

Dragă Charlie,

Mi se pare deopotrivă straniu și perfect normal să-ți spun așa, deși când te-am văzut ultima oară aveam jumătate din vârsta pe care o am acum. Aveam șaisprezece ani și eram îndrăgostită lulea de tine. (Știai? Sigur că știai.) Acum sunt o femeie fericită, căsătorită, am un băiețel și te văd mereu la CNN, unde vorbești despre Chestii Medicale. Ești la fel de chipeș acum (ei bine, aproape!) precum erai „în zilele de demult", când mergeam toți trei la pescuit sau la filme, la The Railroad, în Freeport.

Verile acelea mi se par demult apuse – tu și Johnny inseparabili, eu venind după voi de câte ori mă lăsați. Adică probabil mai des decât meritam! Totuși, mesajul tău de condoleanțe mi-a trezit toate acele amintiri, și ce-am mai plâns. Nu doar pentru Johnny, ci pentru noi trei. Și presupun pentru cât de simplă și necomplicată părea viața. Cât de tineri eram!

Ai văzut necrologul lui, desigur. „Moarte accidentală" poate acoperi atât de multe păcate, nu-i așa? La buletinele de știri, moartea lui Johnny a fost anunțată ca survenind în urma unei căzături, și desigur că *într-adevăr* a căzut – într-un loc pe care l-am știut toți bine, cel de care mă întrebase tocmai de Crăciunul trecut –, dar n-a fost un accident. Avea în sânge o cantitate semnificativă de substanțe sedative. Nici pe departe suficientă ca să-l omoare,

însă, potrivit medicului legist, suficientă ca să-l dezorienteze, mai ales dacă s-ar fi uitat peste balustradă. De unde și „moarte accidentală".

Eu știu însă că a fost sinucidere.

Nu s-a găsit niciun bilet acasă sau asupra sa, dar poate asta era ideea lui Johnny de bunăvoință. Iar tu, ca doctor ce ești, știi că rata sinuciderilor în rândul psihiatrilor este extrem de ridicată. E ca și când problemele pacienților ar fi un soi de acid, care roade barierele psihologice de apărare ale terapeuților lor. În majoritatea cazurilor, acele bariere sunt destul de groase ca să rămână intacte. În cazul lui Johnny? Cred că nu... din pricina unui pacient neobișnuit. Și n-a dormit mult în ultimele două sau trei luni ale vieții; avea niște cearcăne îngrozitor de grele sub ochi! Pe lângă asta, anula ședințe la stânga și la dreapta. Făcea plimbări lungi cu mașina. Refuza să spună unde mergea, dar eu cred că știu.

Asta mă aduce la ce-ți trimit alăturat și la care sper să te uiți după ce termini scrisoarea mea. Știu că ești ocupat, dar – dacă ți-e de ajutor! – gândește-te la mine ca la fata amorezată care am fost, cu părul strâns la spate într-o coadă care mereu se desfăcea, fata care se ținea întotdeauna scai de voi!

Deși Johnny lucra singur, în ultimii patru ani ai vieții sale stabilise o oarecare afiliere cu alți doi psihiatri. Dosarele lui de caz actuale (nu multe, din cauza reducerii activității) au ajuns, în urma morții lui, la unul dintre acești doctori. Dosarele acestea erau în biroul lui. Dar pe când îi eliberam biroul de acasă, am descoperit scurtul manuscris pe care îl alătur aici. Sunt note de caz pentru un pacient pe care îl numește „N.", însă în câteva rânduri (nu cu intenție, ci doar pentru că vreun dosar se întâmpla să stea deschis pe masa lui de lucru) am văzut note de caz mai formale de-ale lui și știu că acestea nu seamănă deloc cu ele. Unu la mână, n-au fost luate în biroul lui, deoarece foile nu poartă antet, precum celelalte note pe care le-am văzut, și în partea de jos nu apare ștampila roșie cu CONFIDENȚIAL. De asemenea, vei observa o vagă linie verticală pe pagini. Așa tipărește imprimanta lui de acasă.

Mai era însă ceva ce vei observa când vei despacheta cutia. Pe capac a scris două cuvinte cu litere groase: DĂ-I FOC. A fost cât pe ce să fac asta, fără a mă uita înăuntru. Mi-am spus: Dumnezeule, ar putea fi rezerva lui de droguri sau fotografii pornografice pescuite de pe internet și printate.

În cele din urmă, fiică a Pandorei ce sunt, m-a biruit curiozitatea. Mi-aș dori să n-o fi făcut.

Charlie, cred că fratele meu plănuia poate o carte, ceva de popularizare în stilul lui Oliver Sacks. Judecând după acest manuscris, subiectul asupra căruia se aplecase inițial era comportamentul obsesiv-compulsiv, dar când adaug la asta sinuciderea lui (dacă *a fost* sinucidere!), mă întreb dacă interesul n-a izvorât din vorba aceea veche „Doctore, vindecă-te singur!".

În orice caz, am găsit tulburătoare povestea lui N. și notele tot mai fragmentare ale fratelui meu. Cât de tulburătoare? Suficient cât să trimit manuscrisul – pe care nu l-am fotocopiat, apropo, acesta este singurul exemplar – unui prieten pe care el nu l-a mai văzut de zece ani și eu de paisprezece. La început mi-am spus: „Poate că ar putea fi publicat. Ar putea fi un soi de amintire vie a fratelui meu."

Acum însă nu mai cred asta. Chestia asta, manuscrisul pare *viu*, și nu într-un fel pozitiv. Cunosc locurile menționate, înțelegi (pun pariu că și tu le cunoști pe unele – câmpul de care vorbește N., cum observă și Johnny, trebuie să fi fost aproape de locul unde am urmat noi școala), și de când am citit paginile, simt o dorință puternică de a vedea dacă nu-l pot găsi eu însămi. Nu în ciuda naturii tulburătoare a manuscrisului, ci datorită ei – iar dacă *asta* nu e un comportament obsesiv, ce să fie?!?

Nu cred că ar fi o idee bună să-l găsesc.

Dar moartea lui Johnny mă bântuie, și nu doar fiindcă mi-a fost frate. La fel mă bântuie manuscrisul pe care ți-l trimit alăturat. Ești dispus să-l citești? Să-l citești și să-mi spui ce crezi? Mulțumesc, Charlie. Sper că nu am intrat prea tare cu bocancii în viața ta. Și... dacă *tu* hotărăști să onorezi cererea lui Johnny și să-i dai foc, nu vei auzi niciun murmur de protest din partea mea.

Cu drag,
Din partea „surioarei" lui Johnny Bonsaint,
Sheila Bonsaint LeClaire
Lisbon Street nr. 964
Lewiston, Maine 04240

P.S. – Au, ce-mi mai sfârâiau călcâiele după tine!

2

Notele de caz

1 iunie 2007

N. are patruzeci și opt de ani, e partener la o mare firmă de contabilitate din Portland, divorțat, tată a două fiice. Una urmează cursuri postuniversitare în California, cealaltă e în primul an la colegiu aici, în Maine. Descrie relația actuală cu fosta lui soție ca „distantă, dar amiabilă".

Spune: „Știu că par mai în vârstă de patruzeci și opt de ani. Asta pentru că n-am dormit. Am încercat Ambien și celelalte pastile, cele cu reclama în care apare fluturele verde, dar îmi dau doar o stare de amețeală."

Când întreb de când suferă de insomnie, nu are nevoie de timp de gândire.

„Zece luni."

Îl întreb dacă din cauza insomniei a venit la mine. Zâmbește spre tavan. Majoritatea pacienților aleg fotoliul, cel puțin la prima vizită – o doamnă mi-a spus că dacă se întinde pe canapea se va simți ca o „nevrotică dintr-o bandă desenată din *New Yorker*" – dar N. s-a dus direct la canapea. Stă întins acolo cu mâinile împletite strâns pe piept.

„Cred că știm amândoi că nu, doctore Bonsaint", spune.

Îl întreb la ce se referă.

„Dacă voiam doar să scap de pungile de sub ochi, mă duceam fie la un chirurg plastician, fie la doctorul meu de familie – care te-a recomandat pe tine, apropo, spune că ești foarte priceput – și ceream ceva mai tare decât Ambien sau pilulele cu fluturele verde. Trebuie să existe chestii mai tari, nu?"

Nu spun nimic la aceasta.

„După cum înțeleg, insomnia e întotdeauna un simptom pentru altceva."

Îi spun că nu e o regulă, dar că în majoritatea cazurilor așa este. Și, adaug, dacă există altă problemă, insomnia este rareori singurul simptom.

„O, am și altele", zice. „Cu tonele. De pildă, uită-te la pantofii mei."

Mă uit la pantofii lui. Sunt botine cu șireturi. Cel stâng e legat sus, dar cel drept a fost legat jos. Îi spun că asta e foarte interesant.

„Da“, zice el. „Când eram în liceu, fetele aveau obiceiul să-și lege tenișii jos dacă aveau o relație oficială. Sau dacă era un băiat pe care îl plăceau și *voiau* o relație oficială.“

Îl întreb dacă el are o relație oficială, spunându-mi că așa voi detensiona crisparea pe care o observ în poziția sa – încheieturile degetelor sale împletite sunt albe, ca și când s-ar teme că își vor lua zborul dacă nu le strânge bine, ținându-le în loc – dar el nu râde. Nici măcar nu surâde.

„Am cam depășit etapa asta a vieții“, spune, „însă *vreau* totuși ceva.“

Cade pe gânduri.

„Am încercat să-mi leg *ambii* pantofi jos. Nu m-a ajutat. Dar unul sus și celălalt jos... asta chiar pare să dea cât de cât rezultate.“ Eliberează mâna dreaptă din strânsoarea aprigă a celei stângi și o ridică, ținând degetul mare și arătătorul la foarte mică distanță unul de altul. „Cam atât.“

Îl întreb ce vrea.

„Să fiu din nou întreg la minte. Dar a încerca să-ți vindeci mintea legându-ți șireturile după un cod de comunicare din liceul... modificat ușor pentru a se potrivi situației prezente... asta e o nebunie, nu crezi? Iar nebunii trebuie să caute ajutor. Dacă le-a mai rămas un dram de minte – și eu mă flatez că mi-a rămas – știu asta. Așa că iată-mă.“

Își împreunează iar mâinile și se uită la mine cu încredere și spaimă. Dar și, cred, cu o urmă de ușurare. A stat treaz încercând să-și imagineze cum ar fi să-i spună unui psihiatru că se teme pentru sănătatea minții sale, iar când chiar o face, eu nici n-o zbughesc urlând din cameră, nici nu chem oamenii în halate albe. Unii pacienți își imaginează că am o gașcă de astfel de oameni în camera alăturată, dotați cu plase de prins fluturi și cămăși de forță.

Îi cer să-mi ofere câteva exemple ale actualei sale instabilități mentale și el saltă din umeri.

„Căcaturile normale care țin de TOC. Le-ai auzit deja de-o sută de ori. Eu am venit aici să rezolv cauza principală. Ce s-a întâmplat în luna august a anului trecut. Mă gândeam că poate mă poți hipnotiza ca să mă faci să uit.“ Mă privește plin de speranță.

Îi spun că, deși nimic nu e imposibil, hipnotismul dă roade mai bune când e utilizat ca aide-memoire, nu ca barieră.

„A“, face el. „Nu știam asta. Căcat.“ Ridică iarăși ochii spre tavan. Mușchii maxilarului i se contractă și mie mi se pare că mai are ceva de spus. „Ar putea fi periculos, știi.“ Se oprește, însă e vorba doar de o pauză; mușchii maxilarului continuă să se încordeze. „Problema mea ar putea fi foarte periculoasă.“ Încă o pauză. „Pentru mine.“ Încă o pauză. „Posibil și pentru alții.“

Fiecare ședință de terapie reprezintă o serie de alegeri; drumuri care se ramifică, fără niciun indicator pe margine. Aici l-aș putea întreba ce este *lucrul* despre care vorbește – lucrul acela periculos –, dar aleg să n-o fac. În schimb, îl întreb la ce fel de căcaturi care țin de TOC face referire. În afară de legatul șireturilor unul sus și unul jos, care este un exemplu destul de bun. (Nu eu spun asta.)

„Le știi pe toate“, spune și-mi adresează o privire timidă, care mă stânjenește puțin. Nu las să se vadă; nu e primul pacient care m-a făcut să mă simt așa. Psihiatrii sunt de fapt niște speologi, iar orice speolog îți va spune că peșterile sunt pline de lilieci și gândaci. Nu-s frumoși, dar majoritatea sunt în esență inofensivi.

Îl rog să-mi facă pe plac. Și să țină minte că încă abia începem să ne cunoaștem unul pe celălalt.

„Încă nu avem o relație oficială, eh?“

Nu, îi zic, nu încă.

„Păi, ar fi bine s-o avem cât de repede“, spune, „pentru că eu funcționez pe Cod Portocaliu, doctore Bonsaint. Încă puțin și intru pe Cod Roșu.“

Îl întreb dacă numără diverse lucruri.

„Sigur că da“, răspunde. „Numărul de indicii din rebusurile din *New York Times*... și duminica număr de două ori, pentru că rebusurile alea sunt mai mari și mi se pare în ordine să fac o verificare. Mi se pare necesar, de fapt. Îmi număr pașii. De câte ori țârâie telefonul când sun pe cineva. Mănânc la Colonial Diner de cele mai multe ori în cursul săptămânii, e la trei cvartale de birou, și în drum încolo număr pantofii negri. La întoarcere, îi număr pe cei maro. Am încercat o dată cu cei roșii, dar mi s-a părut ridicol. Doar femeile poartă pantofi roșii, și încă nu multe. Nu în timpul zilei. Am numărat doar trei perechi, așa că m-am întors la Colonial și am luat-o de la capăt, doar că a doua oară am numărat pantofii maro.“

L-am întrebat dacă trebuie să ajungă la un număr anume de pantofi ca să se simtă mulțumit.

„Treizeci e bine", spune. „Cincisprezece perechi. În majoritatea zilelor, asta nu-i o problemă."

Și de ce e nevoie să ajungă la un număr anume?

Stă pe gânduri, apoi se uită la mine. „Dacă spun «știi tu», îmi vei cere să-ți explic ce ar trebui să știi? Adică, ai mai întâlnit cazuri de TOC și eu am cercetat afecțiunea – de la un capăt la altul – atât cazul meu, cât și pe internet, așa că nu putem intra direct în pâine?"

Îi spun că majoritatea celor care numără simt că atingerea unui total anume, cunoscut și ca „numărul-țel", este necesară pentru menținerea ordinii. Pentru a se asigura că globul pământesc va continua să se învârtă în jurul propriei axe, ca să spun așa.

El clatină din cap, satisfăcut, și ecluza se sparge.

„Într-o zi, când număram la drumul de întoarcere la birou, am trecut pe lângă un bărbat cu un picior tăiat de la genunchi. Se sprijinea în cârje și avea un ciorap tras peste ciot. Dacă ar fi purtat un pantof negru, n-ar fi fost o problemă. Pentru că eram la drumul de *întoarcere*, înțelegi. Dar era maro. Asta mi-a stricat toată ziua, iar în noaptea aceea n-am putut dormi deloc. Pentru că numerele impare sunt rele." Se lovește cu degetul la tâmplă. „Cel puțin aici sunt. Partea rațională a minții mele știe că e o bazaconie, însă mai e o parte care știe că nici pomeneală de asta, și partea aceasta domină. Ai crede că atunci când nu se întâmplă nimic rău – de fapt, în ziua aceea s-a întâmplat ceva *bun*, un audit de la Fisc pentru care ne făceam probleme a fost anulat fără absolut niciun motiv – vraja se sparge, dar nu e așa. Numărasem treizeci și șapte de pantofi în loc de treizeci și opt, și când n-a venit sfârșitul lumii, partea aceea irațională a minții mele a spus că asta e fiindcă nu doar depășisem numărul treizeci, ci fiindcă îl depășisem *cu mult*.

Când încarc mașina de spălat vase, număr farfuriile. Dacă încap în număr par peste zece, totul e bine. Dacă nu, adaug numărul corect de farfurii curate pentru a regla lucrurile. La fel e cu furculițele și lingurile. Trebuie să fie măcar douăsprezece piese în coșulețul de plastic din față. Ceea ce, dat fiind că locuiesc singur, de regulă înseamnă că trebuie să adaug din cele curate."

Dar cuțitele, întreb, și el clatină din cap imediat.

„Cuțitele niciodată. Nu în mașina de spălat vase."

Când întreb de ce nu, el spune că nu știe. Apoi, după o pauză, îmi aruncă o privire piezișă, vinovată. „Cuțitele le spăl întotdeauna cu mâna, în chiuvetă."

Punând cuțitele în coșulețul pentru tacâmuri este afectată ordinea lumii, sugerez.

„Nu!“ exclamă el. „Tu înțelegi, doctore Bonsaint, dar nu înțelegi *complet.*“

Atunci trebuie să mă ajuți, spun.

„Ordinea lumii este deja deranjată. *Eu* am deranjat-o vara trecută, când m-am dus la Câmpul lui Ackerman. Doar că eu n-am înțeles asta. Nu atunci.“

Dar acum înțelegi? întreb.

„Da. Nu totul, dar suficient.“

Îl întreb dacă încearcă să îndrepte lucrurile sau doar să preîntâmpine agravarea situației.

O expresie de inexprimabilă ușurare îi umple chipul, relaxând toți mușchii de acolo. Ceva ce tânjea să primească glas a fost în sfârșit rostit cu voce tare. Acestea sunt momentele pentru care trăiesc. Nu e o vindecare, departe de asta, dar pentru moment N. a obținut o oarecare alinare. Mă îndoiesc că se aștepta. Majoritatea pacienților n-o fac.

„Nu le pot îndrepta“, șoptește. „Dar pot preîntâmpina agravarea lucrurilor. Da. Asta *fac* de atunci.“

Am ajuns din nou la un punct de cotitură. L-aș putea întreba ce s-a întâmplat vara trecută – august trecut, presupun – la Câmpul lui Ackerman, însă probabil e prea devreme. Mai bine să mai slăbim puțin rădăcina dintelui infectat întâi. Și mă îndoiesc sincer că sursa infecției poate fi atât de recentă. Cel mai probabil, orice i s-a întâmplat vara trecută a fost doar un soi de declanșator.

Îi cer să-mi vorbească despre celelalte simptome ale sale.

El râde. „Ne-ar lua toată ziua și nu mai avem decât...“ Aruncă o privire la ceasul de la mână. „...douăzeci și două de minute. Douăzeci și doi e un număr bun, apropo.“

Fiindcă e par? întreb.

Felul în care încuviințează din cap sugerează că pierd timpul cu ce este evident.

„*Simptomele* mele, cum le spui... sunt grupate.“ Acum ridică ochii spre tavan. „Există trei astfel de grupuri. Ies din mine... din partea mea sănătoasă... ca stâncile... stânci, știi... o Doamne, Dumnezeule... ca *stâncile* alea futute din *câmpul* ăla futut...“

Lacrimile îi șiroiesc pe obraji. La început nu pare să observe, stă doar întins pe canapea cu degetele împletite, uitându-se în tavan. Dar atunci se

întinde spre masa de lângă el, unde stă ceea ce Sandy, recepționera mea, numește Eterna Cutie de Kleenex. Ia două batiste, se șterge cu ele pe obraji, apoi le mototolește. Dispar complet în împletitura degetelor lui.

„Există trei grupuri", reia, vorbind pe o voce nu tocmai sigură. „Număratul e primul. E important, dar nu la fel de important ca atinsul. Anumite lucruri trebuie să le ating. Ochiurile de la plită, de pildă. Înainte să plec de acasă dimineața sau când mă duc la culcare seara. Chit că văd că sunt stinse – toate butoanele indică poziția de sus, arzătoarele nu sunt roșii –, tot trebuie să le ating ca să fiu absolut sigur. Și sticla ușii de la cuptor, desigur. Apoi am început să ating comutatoarele înainte să plec la birou. O simplă dublă atingere iute. Înainte să urc în mașină, trebuie să lovesc de patru ori în capotă. Și de șase ori când ajung la destinație. Patru e un număr bun și șase e un număr *okay*, dar zece... zece e ca..." Văd o urmă de lacrimă care i-a scăpat, desenează un zigzag de la colțul ochiului drept la lobul urechii.

Ca o relație oficială cu fata visurilor tale? sugerez.

Zâmbește. Are un zâmbet adorabil, ostenit – un zâmbet căruia îi vine din ce în ce mai greu să se trezească dimineața.

„Așa e", spune. „Și ea are tenișii legați jos, ca toată lumea să știe."

Atingi și alte lucruri? întreb, știind deja răspunsul. Am văzut multe cazuri ca N. în cei cinci ani de când practic meseria. Mi-i imaginez uneori pe acești oameni nefericiți fiind ciuguliți până la moarte de păsări de pradă. Păsările sunt invizibile – cel puțin până când un psihiatru bun, sau norocos, sau amândouă, le stropește cu versiunea lui de Luminol și aruncă asupra lor lumina potrivită –, însă cu toate acestea sunt foarte reale. E cu atât mai de mirare că atât de mulți suferinzi de TOC reușesc să ducă o viață productivă. Lucrează, mănâncă (deseori nu destul sau prea mult, e adevărat), merg la cinema, fac dragoste cu iubitul sau iubita lor, cu soția sau soțul lor... și tot timpul păsările alea sunt prezente, agățate de ei și ciugulind bucăți mici de carne.

„Ating multe lucruri", spune el și, din nou, oferă tavanului zâmbetul său ostenit, fermecător. „Orice obiect îți vine în gând, eu l-am atins."

Deci număratul este important, spun, dar atinsul e și mai important. Ce e mai presus de atins?

„*Așezarea*", spune și dintr-odată începe să tremure din tot corpul, ca un câine lăsat afară în ploaia rece. „O, Doamne."

Se ridică brusc în capul oaselor și își trage picioarele peste marginea canapelei. Pe măsuța de lângă el, pe lângă Eterna Cutie de Kleenex, e o vază cu flori. Mișcându-se foarte repede, schimbă locul cutiei și vazei astfel încât ambele să formeze o diagonală. Apoi ia două lalele din vază și le așază tulpină lângă tulpină, în așa fel încât o floare atinge cutia de Kleenex și cealaltă vaza.

„Așa e sigur", spune. Ezită, apoi încuviințează din cap, ca și când și-ar fi confirmat mental că ceea ce gândește este corect. „Păstrează lumea." Ezită din nou. „Pentru acum."

Arunc o privire la ceasul de la mână. Timpul a expirat și am rezolvat destul de multe pentru o zi.

„Săptămâna viitoare", spun. „Meciul e la aceeași oră și în același loc." Uneori transform glumița asta într-o întrebare, dar nu și cu N. El are nevoie să se întoarcă, și o știe.

„Nu există un leac miraculos, nu?" întreabă. De data aceasta zâmbetul e aproape prea trist pentru a-l privi.

Îi spun că s-ar putea să se simtă mai bine. (Genul acesta de sugestionare pozitivă nu strică niciodată, cum bine știu toți psihiatrii.) Apoi îi zic să arunce toate pastilele de Ambien și „pilulele cu fluturele verde" – Lunesta, presupun. Dacă nu-l ajută noaptea, nu pot decât să-i facă probleme în timpul orelor de trezie. Nu-l ajută cu nimic dacă adoarme la volan, pe autostradă.

„Nu", admite el. „Presupun că nu. Doctore, n-am apucat să discutăm despre cauza principală. Știu care este..."

Săptămâna următoare poate vom ajunge la asta, îi spun. Până atunci, vreau să țină un tabel împărțit pe trei secțiuni: numărat, atins și așezat. Va face asta?

„Da", răspunde.

Îl întreb, aproape degajat, dacă simte porniri sinucigașe.

„Mi-a trecut prin cap gândul, dar am prea multe de făcut."

E un răspuns interesant și, totodată, neliniștitor.

Îi dau cartea mea de vizită și-i zic să sune – zi sau noapte – dacă ideea sinuciderii începe să i se pară mai atrăgătoare. Spune c-o va face. Dar, pe de altă parte, aproape toți promit asta.

„Între timp", rostesc la ușă, punând mâna pe umărul lui, „continuă-ți relația oficială cu viața."

Se uită la mine, palid și acum nezâmbitor, un om ciugulit bucată cu bucată de păsări invizibile. „Ai citit vreodată «Marele Zeu Pan» de Arthur Machen?“

Dau negativ din cap.

„E cea mai înfricoșătoare poveste scrisă vreodată“, spune. „În ea, un personaj zice «pofta trupului triumfă mereu». Dar nu la pofta trupului face trimitere. Se referă de fapt la compulsivitate.“

Paxil? Poate Prozac. Niciuna însă până nu mă lămuresc mai bine ce-i cu pacientul ăsta interesant.

7 iunie 2007

14 iunie 2007

28 iunie 2007

N. își aduce „tema de casă“ la următoarea noastră ședință, cum mă și așteptam să facă. Sunt multe lucruri pe care nu te poți bizui pe lume, și mulți oameni fără de cuvânt, dar cei afectați de TOC, dacă nu sunt pe moarte, aproape întotdeauna se țin de treabă.

Într-un fel, tabelele lui sunt comice; într-un altul, triste; în al treilea, de-a dreptul oribile. E contabil, la urma urmei, și presupun că a folosit un program de contabilitate ca să creeze conținutul dosarului pe care mi-l înmânează înainte să-și ia locul pe canapea. Sunt fișe de calcul. Doar că în loc de investiții și venituri, aceste tabele detaliază relieful complet al obsesiilor lui N. Primele două tabele poartă titlul **NUMĂRAT**; următoarele două **ATINS**; ultimele șase **AȘEZAT**. Frunzărindu-le, îmi vine greu să înțeleg cum de are timp pentru orice altă activitate. Și totuși, bolnavii de TOC aproape mereu găsesc o cale. Ideea păsărilor invizibile îmi revine în gând; le văd cotropindu-l pe N., ciugulindu-i carnea în bucățele însângerate.

Când ridic privirea, el e pe canapea, din nou cu mâinile împletite strâns pe piept. Și a rearanjat vaza și cutia cu batiste astfel încât să fie din nou unite pe diagonală. Astăzi, florile sunt crini albi. Văzându-i în felul acesta, puși pe masă, mă duc cu gândul la înmormântări.

„Te rog nu-mi cere să le pun la loc“, spune, rugător, dar ferm. „Mai bine plec decât să fac asta.“

Îi zic că n-am deloc intenția să-i cer să le pună la loc. Ridic în aer fișele de calcul și-l complimentez pentru aspectul lor profesionist. El ridică din umeri.

Îl întreb atunci dacă ele reprezintă o recapitulare sau dacă acoperă doar ultima săptămână.

„Doar ultima săptămână", spune. Ca și când chestiunea nu l-ar interesa deloc. Presupun că așa este. Omul pe care păsările îl ciugulesc de moarte nu poate fi interesat cine știe ce de insultele sau rănile de anul trecut, ori chiar de cele de săptămâna trecută; mintea-i stă doar la ziua de azi. Și, Doamne ajută-l, la viitor.

„Cred că sunt două sau trei sute de puncte aici", constat.

„Să le spunem ocurențe. Eu așa le spun. Sunt șase sute patru ocurențe la numărări, opt sute șaptezeci și opt de ocurențe la atins și două mii două sute patruzeci și șase de ocurențe la aranjat. Toate numere pare, vei observa. Însumate fac trei mii șapte sute douăzeci și opt, tot un număr par. Dacă aduni cifrele din acest total – 3728 – îți iese douăzeci, tot par. Un număr bun." Înclină din cap, confirmându-și parcă asta sieși. „Dacă împarți 3728 la doi, rezultatul e o mie opt sute șaizeci și patru. Suma cifrelor din 1864 este nouăsprezece, un număr impar puternic. Puternic și *rău*." Chiar se cutremură puțin.

„Probabil ești foarte obosit", zic.

La aceasta, nu oferă niciun răspuns verbal și nici nu încuviințează din cap, însă răspunde. Lacrimile îi șiroiesc pe obraji spre urechi. Nu-mi place să-i sporesc durerea, dar recunosc un fapt: dacă nu începem munca repede – „fără alte trăncăneli", cum ar spune sora mea Sheila – nu va mai fi în stare de niciun fel de muncă. Observ deja o deteriorare a aspectului său (cămașă șifonată, ras neglijent, păr lăsat cam mult să crească) și dacă i-aș chestiona colegii în legătură cu el, aproape sigur aș vedea schimburile acela iuți de priviri care spun atât de mult. Fișele de calcul sunt uimitoare în felul lor, dar pe N. e clar că încep să-l lase puterile. Mi se pare că nu avem de ales, trebuie să plonjăm spre miezul problemei, și până nu ajungem la acel miez nu vom apela la niciun Paxil sau Prozac sau orice altceva.

Întreb dacă e pregătit să-mi spună ce s-a întâmplat în august anul trecut.

„Da", răspunde. „Pentru asta am venit aici." Ia câteva batiste din Eterna Cutie și se șterge pe obraji. Istovit. „Dar, doctore... ești sigur?"

Niciodată un pacient nu m-a întrebat asta și nici nu mi-a vorbit pe tonul acela de compasiune reticentă. Dar îi spun da, sunt sigur. Datoria mea este să-l ajut, însă pentru a face asta, el trebuie să fie dispus să mă ajute pe mine.

„Chiar dacă te supune riscului de-a ajunge cum sunt eu acum? Pentru că s-ar putea întâmpla. Sunt pierdut, dar cred – sper – că n-am ajuns la stadiul celui care riscă să se înece și e atât de panicat încât ar fi gata să tragă cu el pe orice ar încerca să-l salveze."

Îi spun că nu prea înțeleg.

„Sunt aici pentru că totul ar putea fi în capul meu", zice și se lovește cu încheieturile degetelor peste tâmplă, ca și când ar vrea să se asigure că știu unde e capul său. „Sau ar putea să nu fie. Nu-mi dau bine seama. La asta mă refer când spun că sunt pierdut. Și dacă nu e de ordin mental – dacă ce am văzut și am simțit pe Câmpul lui Ackerman este real – atunci port un soi de infecție. Pe care ți-aș putea-o transmite."

Câmpul lui Ackerman. Îmi notez asta, deși totul va apărea pe casete. Când eram mici, eu și sora mea am urmat școala Ackerman, în orășelul numit Harlow, pe malurile râului Androscoggin. Care nu e departe de aici; cincizeci de kilometri, cel mult.

Îi spun că-mi asum riscul și îl asigur că, în cele din urmă – altă condiționare pozitivă –, sunt convins că amândoi vom fi bine.

El scoate un râs găunos, solitar. „Ce frumos ar fi", zice.

„Vorbește-mi despre Câmpul lui Ackerman."

Suspină și spune: „E în Motton. Pe partea estică a râului Androscoggin."

Motton. Următorul oraș după Chester's Mill. Mama noastră cumpăra lapte și ouă de la Boy Hill Farm din Motton. N. vorbește despre un loc care nu poate fi la mai mult de zece kilometri de casa în care am crescut. Aproape spun: *Știam eu!*

N-o spun, dar el se uită tăios la mine, aproape ca și când mi-ar fi intuit gândul. Poate a făcut-o. Nu cred în percepție extrasenzorială, însă nici n-o scot complet din discuție.

„Să nu mergi niciodată acolo, doctore", zice. „Nici măcar să nu cauți locul. Promite-mi."

Îi promisesc. De fapt, n-am fost în partea aceea uitată de Maine de peste cincisprezece ani. E aproape în kilometri, departe în dorință. Thomas Wolfe a enunțat un caracteristic adevăr universal când și-a intitulat magnum opusul *Nu te poți întoarce acasă;* nu e valabil pentru toată lumea (sora mea Sheila se întoarce deseori; e încă apropiată de mai mulți dintre prietenii

noștri din copilărie), dar e valabil pentru mine. Deși eu mi-aș intitula cartea *Nu vreau să mă întorc acasă*. Ce-mi amintesc sunt bătăuși cu tuleie sub nas dominând terenul de joacă, case goale cu geamuri fără sticlă, holbate, mașini abandonate și ceruri care mereu păreau albe și reci și pline de stoluri de ciori.

„Bine", spune N. și își dezgolește dinții un moment spre tavan. Nu agresiv; este, sunt cât se poate de sigur, expresia unui om care se pregătește să ridice ceva greu, știind că a doua zi îl va durea tot corpul. „Nu știu dacă mă voi putea exprima foarte bine, dar voi face tot ce pot. Important e să ții minte că până în acea zi de august, singurul gest TOC pe care îl făceam era să dau fuga în baie înainte de-a pleca la serviciu ca să fiu sigur că mi-am scos toate firele de păr din nas."

Poate e adevărat; cel mai probabil nu e. Nu insist pe subiect. În schimb, îi cer să-mi spună ce s-a întâmplat în ziua aceea. Și el îmi povestește.

Pe toată durata următoarelor trei ședințe, îmi spune. La a doua dintre acestea – 15 iunie – îmi aduce un calendar. Acesta e, cum se zice, Proba A.

3

Povestea lui N.

Ca meserie practic contabilitatea, ca hobby – fotografia. După divorț – și după ce au crescut copiii, ceea ce e un alt fel de divorț, și aproape la fel de dureros – mi-am petrecut majoritatea weekendurilor hoinărind, luând cadre din natură cu aparatul meu Nikon. E-un aparat cu film, nu digital. Spre sfârșitul fiecărui an, duceam cele mai bune douăsprezece poze și le făceam calendar. Le imprimam la un atelier mic din Freeport numit The Windhover Press. Au prețuri piperate, dar fac lucru de calitate. Dădeam calendarele prietenilor și asociaților de afaceri, de Crăciun. Și câtorva clienți, dar nu multora – clienții care decartează sume din cinci sau șase cifre de regulă apreciază ceva placat cu argint. Eu, unul, prefer oricând o fotografie bună cu un peisaj din natură. N-am nicio poză cu Câmpul lui Ackerman. Am făcut câteva, însă n-a

ieșit niciuna. Ceva mai târziu am împrumutat o cameră digitală. Nu doar că pozele n-au ieșit, dar am și pârlit mecanismul aparatului. A trebuit să cumpăr una nouă pentru tipul de la care o împrumutasem. Ceea ce era în regulă. Pe atunci cred că oricum aș fi distrus orice poză aș fi făcut cu locul *ăla*. Dacă *el* mi-ar fi dat voie, desigur.

[Întreb cine este „el". N. ignoră întrebarea ca și când n-ar fi auzit-o.]

Am făcut poze peste tot în Maine și New Hampshire, însă îmi place să nu mă prea îndepărtez de zona mea. Locuiesc în Castle Rock – sus pe View, de fapt – dar am crescut în Harlow, ca tine. Nu te arăta așa surprins, doctore, te-am căutat pe Google după ce mi te-a sugerat doctorul de familie – toți se caută între ei pe Google în zilele astea, nu-i așa?

Oricum, în partea aia din mijlocul statului Maine am realizat cele mai bune lucrări ale mele: Harlow, Motton, Chester's Mill, St Ives, Castle-St-Ives, Canton, Lisbon Falls. De-a lungul malurilor bravului râu Androscoggin, cu alte cuvinte. Pozele alea par mai... *reale*, cumva. Calendarul pe '05 e-un bun exemplu. O să-ți aduc unul și o să te convingi cu ochii tăi. Ianuarie-aprilie și septembrie-decembrie au fost făcute toate aproape de casă. Mai-august sunt... să vedem... Old Orchard Beach... Pemnaquid Point, farul, desigur... Harrison State Park... și Thunder Hole în Bar Harbor. Credeam că l-am prins pe Dumnezeu de picior la Thunder Hole, eram așa extaziat, însă când am văzut șpalturile, mi-a căzut cerul în cap. Era doar un instantaneu turistic. Compoziție bună, dar și ce dacă, nu? Găsești o compoziție bună în orice calendar turistic de duzină.

Vrei să afli părerea mea, ca simplu amator? Consider că fotografia e o artă mai artistică decât cred majoritatea oamenilor. E logic să crezi asta; dacă ai ochi pentru compoziție – plus oarece abilități tehnice pe care le poți deprinde la orice curs de fotografie –, un loc frumos iese în poză la fel de bine ca oricare altul, mai ales dacă te pasionează doar peisajele. Harlow, Maine sau Sarasota, Florida, trebuie doar să ai filtrul potrivit, apoi îndrepți obiectivul și pozezi. Doar că nu e așa. Locul contează în fotografie la fel cum contează în pictură sau roman sau poezie. Nu știu *de ce* e așa, dar...

[Urmează o pauză lungă.]

De fapt, știu. Fiindcă un artist, chiar și un amator ca mine, pune suflet în lucrurile pe care le creează. Pentru unii oameni – cei cu spirit hoinar, îmi imaginez – sufletul e portabil. Dar al meu... niciodată nu mi s-a părut că trece

măcar de Bar Harbor. Instantaneele pe care le-am făcut de-a lungul râului Androscoggin, totuși... acelea îmi vorbesc. Și le vorbesc și altora. Tipul cu care fac afaceri în Windhover a zis că probabil aș putea obține un contract de editare la New York, să câștig niște bani pe calendarele mele decât să plătesc din buzunar, însă asta nu m-a interesat niciodată. Mi se pare puțin prea... nu știu... public? Pretențios? Nu știu, ceva de felul ăsta. Calendarele sunt lucruri mărunte, doar între prieteni. Pe deasupra, am serviciu. Îmi place să fac contabilitate. Viața însă cu siguranță mi-ar fi fost mai sumbră fără acest hobby. Eram bucuros doar să știu că o mână de prieteni au calendarele mele agățate în bucătăriile sau livingurile lor. Chiar și în antreurile lor. Ironia e că n-am făcut multe poze de când le-am făcut pe cele din Câmpul lui Ackerman. Cred că acea etapă din viața mea s-a încheiat, și simt un gol. Unul care șuieră în toiul nopții, de parcă ar exista un vânt în adâncuri. Un vânt care încearcă să umple ceea ce nu mai este acolo. Uneori mi se pare că viața o afacere foarte, foarte tristă, doctore. Sincer.

În timpul unei hoinăreli din august anul trecut, am ajuns la un drum de pământ în Motton pe care nu-mi aminteam să-l mai fi văzut vreodată. Conduceam fără țel, ascultam muzică la radio și am pierdut râul din ochi, dar știam că nu poate fi departe, fiindcă îi simțeam mirosul. E-un miros jilav și proaspăt în același timp. Știi despre ce vorbesc, sunt sigur. E un miros *vechi*. Oricum, am intrat pe drumul acela.

Era accidentat, aproape întrerupt în câteva locuri. În plus, începea să fie târziu. Probabil că era în jur de șapte seara, și nu oprisem nicăieri să cinez. Eram flămând. A fost cât pe ce să fac cale întoarsă, dar atunci drumul s-a îndreptat și, în loc să coboare, a început să urce. Totodată, mirosul acela se simțea mai tare. Când am închis radioul, am putut să și aud râul, nu doar să-l miros – nu tare, nu aproape, dar se auzea.

Apoi am întâlnit un copac căzut de-a latul drumului și aproape am întors. Aș fi putut, cu toate că nu era loc de întors. Eram doar la aproximativ doi kilometri de Route 117 și aș fi putut face drumul cu spatele în cinci minute. Cred acum că ceva, o forță care există în partea luminoasă a vieții noastre, mi-a oferit acea ocazie. Cred că ultimul an ar fi fost foarte diferit dacă pur și simplu aș fi băgat maneta schimbătorului în marșarier. Dar n-am făcut-o. Fiindcă mirosul acela... mi-a amintit întotdeauna de copilărie. De asemenea, din creasta dealului vedeam cerul mult mai bine. Copacii – câțiva pini, cei mai

mulți mesteceni – se răreau acolo, și mi-am spus: „Este un câmp.“ Mi-a trecut prin gând că, dacă era, probabil dădea spre râu. Și mi-a mai trecut prin gând că s-ar putea să fie un loc bun unde să întorc mașina, însă acesta era secundar ideii că aș putea face câteva poze cu râul Androscoggin la asfințit. Nu știu dacă-ți amintești, dar în august trecut am avut câteva apusuri spectaculoase.

Așa că am coborât și am mutat copacul. Era un mesteacăn sălbatic, unul atât de putred, încât aproape mi s-a sfărâmat în mâini. Dar când am urcat înapoi în mașină, aproape că tot înapoi am mers în loc de înainte. Într-adevăr există o forță de partea luminoasă a lucrurilor; cred asta cu tărie. Mi se părea însă că sunetul râului era mai clar odată îndepărtat copacul – o prostie, știu, dar chiar așa mi s-a părut – așa că am băgat maneta în viteza întâi și mi-am condus micuța Toyota 4Runner până în vârful coastei.

Am trecut pe lângă un mic indicator prins în cuie pe un copac: CÂMPUL LUI ACKERMAN, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ, TRECEREA OPRITĂ. Din acel loc copacii se îndepărtau, întâi pe stânga, apoi pe dreapta, și am văzut câmpul. Mi-a tăiat răsuflarea. Nici nu-mi amintesc când am oprit motorul și am coborât, cum nu-mi aduc aminte când am luat aparatul foto, dar trebuie s-o fi făcut, fiindcă îl aveam în mână când am ajuns la marginea câmpului, cu breteaua și geanta cu lentile lovindu-mi-se de picior. M-a lovit drept în inimă, mi-a străpuns inima, m-a scos din normalul vieții mele.

Realitatea este un mister, doctore Bonsaint, și țesătura cotidiană a lucrurilor este giulgiul pe care îl tragem peste ea pentru a-i ascunde întunericul și lumina. Cred că din același motiv acoperim fețele cadavrelor. Percepem chipurile celor morți ca pe un soi de poartă. E închisă pentru noi... dar știm că nu va fi *mereu* așa. Într-o zi se va deschide pentru fiecare dintre noi și fiecare dintre noi îi va trece pragul.

Sunt însă locuri unde giulgiul se subțiază și realitatea transpare. Chipul de sub el trage cu ochiul... dar nu chipul unui cadavru. Aproape ar fi bine să fie așa. Câmpul lui Ackerman este un astfel de loc, și nu-i câtuși de puțin de mirare că proprietarul a pus un indicator cu TRECEREA OPRITĂ.

Ziua se sfârșea. Soarele era o minge de gaz roșu, turtită la ambii poli, agățată deasupra liniei vestice a orizontului. Râul era un șarpe lung, sângeriu, reflectând lumina, la o distanță de aproximativ cincisprezece kilometri, dar sunetul lui ajungea până la mine prin aerul nemișcat de seară. Dincolo de

el se înălțau pături albastre-cenușii într-o serie de liziere până hăt, la orizont. Nu vedeam nici măcar o casă sau un drum. Nicio pasăre nu cânta. Era ca și când aș fi călătorit patru sute de ani în timp. Sau patru milioane. Primele fuioare de ceață se ridicau din iarba înaltă. Nimeni nu fusese acolo să o cosească, deși acela era un câmp mare, un loc bun de pășunat. Ceața ieșea din verdele-închis ca o răsuflare. Ca și când pământul însuși ar fi fost viu.

Cred că m-am clătinat puțin pe picioare. Nu din cauza frumuseții, deși era într-adevăr frumos, ci din cauza faptului că tot ce se întindea înaintea mea părea *subțire*, aproape o halucinație. Și atunci am văzut stâncile alea nenorocite ițindu-se din iarba necosită.

Erau șapte la număr, sau așa am crezut – cea mai înaltă cam de un metru și jumătate, cea mai scundă doar de unul, iar restul între. Mi-amintesc că m-am dus lângă cea mai apropiată, însă e ca și cum ți-ai aminti un vis după ce începe să se descompună în lumina dimineții – știi cum se întâmplă? Sigur că știi, visele trebuie să fie o parte însemnată a zilei tale de lucru. Doar că acesta nu era un vis. Auzeam iarba cum foșnea, frecându-se de pantalonii mei, simțeam pantalonii umezindu-se de la rouă și începând să mi se lipească de piele, sub genunchi. Din când în când, un tufiș – smocuri de sumac creșteau ici și colo – trăgea de geanta mea cu lentile în spate și îi dădea drumul, făcând-o să mă lovească în coapsă mai tare ca de obicei.

Am ajuns la cea mai apropiată stâncă și m-am oprit. Era una dintre cele de un metru și jumătate. La început am avut impresia că sunt fețe cioplite în ea – și nu fețe omenești, ci fețe de bestii și monștri – dar apoi mi-am schimbat puțin poziția și am văzut că era doar un joc al luminii serii, care adâncește umbrele și le face să semene cu... ei bine, cu orice. De fapt, după ce am stat o vreme în noua mea poziție, am văzut noi fețe. Unele dintre ele păreau omenești, însă erau la fel de oribile. *Mai* oribile, de fapt, fiindcă orice e omenesc e întotdeauna mai oribil, nu crezi? Fiindcă ce e omenesc *cunoaștem*, ce e omenesc *înțelegem*. Sau așa credem. Iar acestea păreau fie că strigă, fie că râd. Poate amândouă în același timp.

Am crezut că asta se datora tăcerii, care îmi încingea imaginația, și izolării, și *mărimii* locului – o parte atât de mare din lume pe care o vedeam întinzându-se în fața mea. Și felului în care timpul părea să-și țină răsuflarea. Ca și când totul ar putea rămâne așa la nesfârșit, asfințitul la nu mai mult de

patruzeci de minute distanță și soarele atârnând roșu deasupra orizontului și claritatea aceea estompată a aerului. Am crezut că toate acestea mă făceau să văd fețe acolo unde nu exista altceva decât coincidență. Acum cred altceva, dar acum e prea târziu.

Am făcut câteva poze. Cinci, cred. Un număr rău, deși încă nu știam asta. Apoi m-am dat înapoi, vrând să le prind pe toate șapte în cadru și când am încadrat imaginea, am văzut că erau de fapt opt, dispuse oarecum în cerc. Se vedea – când te uitai atent, adică – că erau parte a unei formațiuni geologice care fie ieșise din pământ cu secole în urmă, fie fusese expusă mai recent de inundații (terenul era ușor înclinat, așa că asta mi se părea foarte posibil), însă păreau de asemenea *plănuite*, ca stâncile dintr-un cerc al druizilor. Nu era nimic cioplit în ele, însă. Cu excepția urmelor lăsate de elementele naturii. Știu asta, fiindcă m-am întors pe timp de zi și m-am convins. Ciobituri și scobituri. Nimic altceva.

Am mai luat patru cadre – aducând totalul la nouă, alt număr rău, deși ceva mai bun decât cinci – și când am lăsat camera jos și m-am uitat din nou cu ochiul gol, am văzut fețele, rânjite și strâmbate și schimonosite. Unele omenești, altele bestiale. Și am numărat șapte stânci.

Dar când m-am uitat iar prin obiectiv, erau opt.

Am început să mă simt amețit și speriat. Voiam să plec de acolo înainte să se lase de tot întunericul – să las câmpul în urmă și să mă întorc pe Route 117, cu muzică rock-and-roll zgomotoasă la radio. Însă nu puteam să plec așa ușor. Ceva din adâncul meu – la fel de adânc ca instinctul care ne face să tragem aer în plămâni și să-l dăm afară – a insistat pentru asta. Simțeam că dacă plec, ceva teribil se va întâmpla, și poate nu doar mie. Senzația aceea de *subțirime* m-a cotropit din nou, ca și când lumea ar fi fost fragilă în locul acela și o singură persoană ar fi de ajuns să declanșeze un cataclism inimaginabil. Dacă nu era foarte, foarte grijulie.

Atunci au început la mine rahaturile care țin de TOC. M-am dus de la stâncă la stâncă, atingându-le, numărându-le și observându-le dispunerea. Voiam să plec – voiam cu disperare să plec –, dar am făcut-o și n-am fușerit treaba. Fiindcă *trebuia* să o fac. Știam asta așa cum știu că trebuie să respir întruna dacă vreau să rămân în viață. Pe când am ajuns înapoi de unde pornisem, tremuram și eram lac de sudoare, pe lângă rouă și ceață. Deoarece să ating stâncile alea... nu a fost plăcut. A trezit... idei. Și a iscat imagini. Imagini

urâte. Una mă arăta ciopârțindu-mi fosta soție cu toporul și râzând în vreme ce ea urla și ridica mâinile însângerate pentru a se apăra de lovituri.

Însă erau opt. Opt stânci pe Câmpul lui Ackerman. Un număr bun. Un număr *sigur*. Știam asta. Și nu mai conta dacă mă uitam la ele prin obiectivul camerei sau cu ochiul gol; după ce le-am atins, s-au *fixat*. Se făcea întuneric, soarele intrase pe jumătate sub linia orizontului (probabil că petrecusem douăzeci de minute sau mai mult plimbându-mă pe marginea acelui cerc neuniform, care avea un diametru, poate, de patruzeci de metri), vedeam însă destul de bine – aerul era straniu de clar. Încă-mi mai era teamă – ceva nu era în regulă acolo, totul clama asta, însăși tăcerea păsărilor o clama –, totuși mă simțeam și ușurat. Răul fusese măcar parțial îndreptat prin atingerea stâncilor... și pentru că mă *uitasem* din nou la ele. Îmi fixasem în minte locul lor pe câmp. Asta era la fel de important ca atingerea lor.

[O pauză de gândire.]

Ba nu, *mai* important. Întrucât felul în care vedem lumea este ceea ce ține la respect întunericul de dincolo de lume. Îl împiedică să se reverse și să ne înece. Cred că știm cu toții asta, în adâncul nostru. Așa că m-am întors cu gândul de-a pleca și făcusem deja bună parte de drum înapoi spre mașină – poate atingeam chiar și mânerul portierei –, când ceva m-a făcut să mă întorc pe loc. Și atunci *am văzut*.

[Păstrează tăcerea mult timp. Observ că tremură. I-a dat transpirația. Îi strălucește pe frunte ca roua.]

Era ceva în *mijlocul* stâncilor. În mijlocul cercului pe care îl formau – din întâmplare sau intenționat. Era negru, asemenea cerului spre răsărit, și verde ca iarba. Se răsucea foarte încet, însă nu-și dezlipea nicio clipă ochii de la mine. Fiindcă *avea* ochi. Ochi roz, bolnăvicioși. Știam – mintea mea *rațională* știa – că vedeam doar o lumină pe cer, dar în același timp știam că era mai mult decât atât. Acel ceva se *folosea* de lumină. Ceva folosea asfințitul pentru a vedea, iar ceea ce vedea eram *eu*.

[Plânge din nou. Nu-i ofer cutia de Kleenex, fiindcă nu vreau să sparg vraja. Deși nu sunt sigur dacă i-aș fi putut-o oferi, deoarece a aruncat o vrajă și asupra mea. Ce articulează este o fabulație, și o parte din el știe asta – „umbre care arată a fețe" etc. – dar e foarte puternică, iar fabulațiile puternice se transmit ca microbii răcelii prin strănut.]

Probabil că am continuat să merg cu spatele. Nu-mi amintesc s-o fi făcut; mi-amintesc doar că mă uitam la capul unui monstru grotesc din bezna de dincolo de limitele realului. Și că-mi spuneam că acolo unde este unul, trebuie să fie mai mulți. Opt stânci îi pot ține captivi – cu greu –, dar dacă ar fi doar șapte, ei ar da buzna din bezna de la marginea realității și ar cotropi lumea. Din câte știam, poate mă uitam la cel mai mic dintre ei. Din câte știam, acel cap turtit de șarpe cu ochi roz și pene mari și lungi ce-i ieșeau din bot putea fi doar un *copil*.

A observat că-l privesc.

Arătarea dracului a *rânjit* la mine, iar dinții lui erau capete. Capete de oameni vii.

Atunci am călcat pe o creangă uscată. S-a rupt cu un sunet ca de pocnitoare și eu am ieșit din paralizie. Nu cred că e imposibil ca arătarea aia ce plutea în interiorul cercului de stânci să mă fi hipnotizat, așa cum un șarpe se spune că poate face cu o pasăre.

M-am întors și am fugit. Geanta cu lentile se tot lovea de piciorul meu și fiecare lovitură părea să spună *Trezește-te! Trezește-te! Fugi de aici! Fugi de aici!* Am deschis portiera Toyotei mele și am auzit sunetul clopoțelului, acela care te anunță că ai lăsat cheile în contact. M-am gândit la un film vechi în care William Powell și Myrna Loy sunt la recepția unui hotel elegant și Powell sună clopoțelul să vină cineva. Ciudat ce-ți trece prin minte în astfel de momente, nu? Există o poartă și-n capul nostru – eu asta cred. Una care împiedică nebunia din fiecare să se reverse peste intelect. Și în momentele critice, se deschise și tot soiul de porcării ciudate dau năvală afară.

Am pornit motorul. Am deschis radioul, am ridicat volumul la maximum și din difuzoare a început să urle muzică rock. Erau cei de la The Who, asta mi-amintesc. Și îmi aduc aminte că am aprins farurile. Când am făcut-o, stâncile alea au părut să *sară către mine*. Aproape am strigat. Însă erau opt, le-am numărat, și opt e un număr sigur.

[Aici intervine o nouă pauză lungă. Aproape un minut întreg.]

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că mă aflam înapoi pe Route 117. Nu știu cum am ajuns acolo, dacă am întors mașina sau am mers în marșarier. Nu știu cât timp mi-a luat, dar cântecul formației The Who se

terminase și acum ascultam The Doors. Dumnezeule mare, era „Break On Through to the Other Side“[1]. Am închis radioul.

Nu cred că mai pot povesti, doctore, nu astăzi. Sunt sleit.

[Și așa și arată.]

[Următoarea ședință]

Am crezut că efectul pe care l-a avut locul asupra mea se va risipi pe drumul de întoarcere acasă – un simplu moment neplăcut în pădure, corect? – și sigur că pe când mă voi vedea în propriu-mi living, cu luminile aprinse și televizorul deschis, voi fi din nou bine. Dar nu am fost. Ba dimpotrivă, sentimentul acela de dislocare – că am atins un alt univers inamic universului nostru – mi s-a părut mai puternic. Am rămas convins că văzusem o față – mai rău, sugestia unui corp reptilian uriaș – în acel cerc de stânci. Mă simțeam... *infectat*. Infectat de gândurile care îmi circulau în cap. Mă simțeam totodată *periculos* – ca și când aș fi putut invoca arătarea aceea doar gândindu-mă la ea prea mult. Și nu avea să fie singură. Tot acel cosmos străin se va împrăștia în lumea noastră, ca voma prin fundul unei pungi de hârtie ude.

Am dat o tură și am încuiat toate ușile. Apoi am fost sigur că am uitat vreo două, așa că am mai dat o tură și le-am verificat pe toate. De data aceasta am numărat: ușa din față, ușa din spate, ușa cămării, ușa podului, ușa de sus a garajului, ușa din spate a garajului. Astea erau șase, și mi-a trecut prin gând că șase este un număr bun. Cum și opt e un număr bun. Sunt numere prietenoase. Calde. Nu reci, precum cinci sau... știi tu, șapte. M-am relaxat puțin, însă am mai dat o ultimă tură. Tot șase. „Șase-i șase cum e șase“, mi-amintesc că am spus. După aceea mă gândeam că voi putea dormi, dar n-am putut. Nici cu un Ambien. Vedeam întruna soarele la asfințit deasupra râului Androscoggin, transformându-l într-un șarpe roșu. Ceața ieșind din iarbă ca mii de limbi. Și arătarea dintre stânci. Aceea, mai mult ca orice.

M-am ridicat și am numărat toate cărțile din biblioteca din dormitor. Erau nouăzeci și trei. Ăsta-i un număr rău, și nu doar fiindcă e impar. Dacă împarți nouăzeci și trei la trei rezultă treizeci și unu: treisprezece de-a-ndoaselea. Așa că am luat o carte din biblioteca mică din hol. Nouăzeci și patru însă nu e decât puțin mai bine, fiindcă nouă și patru, adunate, dau treisprezece.

[1] „Să răzbatem de partea cealaltă“ (n. tr.).

Treisprezece apare pretutindeni în lumea asta a noastră, doctore. Nici nu știi. Oricum, am mai adus șase cărți în biblioteca din dormitor. A trebuit să le înghesui, dar le-am făcut să încapă. O sută e okay. E bine, chiar.

Mă întorceam în pat, când am început să mă gândesc la biblioteca din hol. Dacă nu cumva, știi tu, am luat dintr-un sân și am băgat în altul. Așa că am numărat și cărțile de acolo, și rezultatul a fost bun: cincizeci și șase. Suma cifrelor este unsprezece, adică un număr impar, dar nu cel mai *rău* număr impar, și cincizeci și șase împărțit la doi dă douăzeci și opt – un număr bun. După asta am putut dormi. Cred că am avut vise urâte, însă nu mi le aduc aminte.

Zilele au trecut și mintea mea a continuat să se întoarcă la Câmpul lui Ackerman. Era ca și când o umbră ar fi căzut peste viața mea. Număram o mulțime de lucruri pe-atunci, și atingeam lucruri – ca să fiu sigur că le înțeleg locul în lume, în lumea reală, lumea *mea* – și începusem să și așez lucruri. Întotdeauna în numere pare și de regulă în cerc sau pe diagonală. Întrucât cercurile și diagonalele țin lucrurile afară.

În general, adică. Și niciodată permanent. O singur accident mic și paisprezece devine treisprezece, sau opt devine șapte.

La începutul lui septembrie, fiica mea cea mică a venit în vizită și mi-a atras atenția cât de obosit arăt. Voia să știe dacă nu lucrez prea mult. A observat de asemenea că toate lucrușoarele din living – chestii pe care mama ei nu le luase după divorț – fuseseră aranjate în ceea ce ea a numit „cercuri OZN". A spus: „Începi să te ramolești puțin la bătrânețe, nu-i așa, tati?" Și atunci am decis că trebuie să mă întorc la Câmpul lui Ackerman, de data aceasta în plină zi. Mi-am spus că, dacă îl văd la lumina zilei, dacă văd doar câteva stânci neînsemnate împrăștiate pe o pajiște necosită, voi înțelege ce aiurea este toată tărășenia asta și obsesiile mele se vor împrăștia ca puful de păpădie într-o adiere puternică de vânt. Voiam asta. Fiindcă număratul, atinsul și aranjatul – treburile astea înseamnă multă muncă. O mare responsabilitate.

În drum, am oprit la atelierul unde îmi developam filmele și am văzut că pozele făcuse în seara aceea pe Câmpul lui Ackerman nu ieșiseră. Erau doar niște dreptunghiuri gri, ca și când ar fi fost încețoșate de-o radiație puternică. Asta m-a făcut să ezit, însă nu m-a oprit din drum. Am împrumutat o cameră digitală de la un tip din atelier – asta e cea pe care am prăjit-o – și am pornit (cu viteză) spre Motton. Vrei să auzi o chestie stupidă? Mă simțeam

ca un om care s-a urzicat rău și se duce la farmacie după o sticlă de loțiune Calamine. Deoarece cu asta se asemăna senzația – cu o mâncărime. Număratul și atinsul și aranjatul o puteau scărpina, însă scărpinatul oferă doar alinare temporară, în cel mai bun caz. Cel mai adesea favorizează răspândirea sursei mâncărimii. Eu voiam de fapt un leac. Întoarcerea la Câmpul lui Ackerman nu era leacul dorit, însă eu de unde să știu asta, nu? Cum a spus cineva, învățăm pe pielea noastră. Și învățăm și mai bine dacă încercăm și nu ne iese.

Era o zi frumoasă, fără pată de nor pe cer. Frunzele erau încă verzi, dar aerul avea acea limpezime strălucitoare de când se schimbă anotimpurile. Fosta mea soție obișnuia să spună că aceste zile de toamnă timpurie sunt răsplata pe care o primim fiindcă i-am înghițit trei luni de zile pe turiști și pe rezidenții de vară, stând la rând pe când ei își folosesc cardurile de credit ca să cumpere bere. Mă simțeam bine, asta îmi amintesc. Mă simțeam sigur că voi pune capăt tuturor neroziilor. Ascultam o compilație greatest hits Queen și mă gândeam ce bine suna Freddie Mercury, ce *pur*. Cântam odată cu el. Am traversat râul Androscoggin în Harlow – apa de ambele părți ale bătrânului Bale Road Bridge strălucea de să-ți scoată ochii – și am văzut un pește sărind. M-a făcut să râd tare. Nu mai râsesem așa din seara aceea pe Câmpul lui Ackerman, și a sunat atât de bine, că am mai râs o dată.

Apoi am urcat Boy Hill – pun pariu că știi unde e – și am trecut de Serenity Ridge Cemetery. Făcusem câteva poze bune acolo, deși n-am pus niciodată una într-un calendar. Am ajuns la drumul secundar de pământ nici cinci minute mai târziu. Am dat să intru pe el, apoi am acționat frânele. Și încă la țanc. Dacă aș fi reacționat mai lent, aș fi rupt în două grilajul Toyotei mele. Drumul era brăzdat de un lanț și de lanț atârna un nou indicator: TRECEREA ABSOLUT OPRITĂ.

Acum mi-aș fi putut spune că era doar o coincidență, că proprietarul acelor păduri și al acelui câmp – nu neapărat un tip pe nume Ackerman, dar cine știe – punea lanțul și indicatorul acela în fiecare toamnă, pentru a-i descuraja pe vânători. Numai că sezonul la căprioare nu începea decât la 1 noiembrie. Nici măcar sezonul la păsări nu începea decât în octombrie. Cred că cineva supraveghea câmpul. Cu un binoclu, poate, sau cu un soi mai puțin normal de vedere. Cineva știa că am fost acolo și că poate aveam să revin.

„Las-o baltă, atunci!“ mi-am spus. „Doar dacă nu vrei să riști să fii arestat pentru violare de proprietate, poate să-ți apară poza în *Castle Rock Call*. Asta chiar te-ar ajuta în afaceri, nu-i așa?“

Nici în ruptul capului însă nu voiam să mă opresc, nu dacă exista o șansă să pot ajunge la câmp, să văd ceva și, ca urmare, să mă simt mai bine. Fiindcă – fii atent aici – fix în timp ce-mi spuneam că dacă cineva voia să nu-i violez proprietatea ar trebui să-i respect dorința, număram literele de pe indicatorul acela și-mi ieșea douăzeci și unu, adică un număr *îngrozitor*, mult mai rău decât treisprezece. Știam că e-o nebunie să gândesc așa, dar *așa* gândeam, și o parte din mine știa că nu e deloc o nebunie.

Mi-am ascuns Toyota în parcarea cimitirului Serenity Ridge, apoi am parcurs pe jos drumul de pământ cu camera împrumutată agățată de umăr în borsetuța ei cu fermoar. Am ocolit lanțul – a fost ușor – și am mers pe drum către câmp. S-a dovedit că ar fi trebuit s-o iau la pas și dacă lanțul *n-ar* fi fost acolo, întrucât acum erau șase copaci căzuți de-a curmezișul drumului, și nu doar simpli mesteceni putrezi. Cinci erau pini măricei și ultimul era un stejar matur. Și nici nu căzuseră doar; scumpișorii ăia fuseseră tăiați cu drujba. Nici măcar nu m-au încetinit. M-am cățărat peste pini și am ocolit stejarul. Apoi am fost pe dealul ce urca spre câmp. Celuilalt indicator – CÂMPUL LUI ACKERMAN, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ, TRECEREA OPRITĂ – nu i-am acordat nici măcar o privire. Vedeam copacii cum se retrăgeau în creasta dealului, vedeam cum raze prăfoase de soare străluceau printre cei aproape de vârf și vedeam acri și acri întregi de cer albastru, vesel și optimist. Era în toiul zilei. Nu avea să fie niciun gigantic șarpe-râu sângerând în zare, ci doar Androscoggin cu care am crescut și pe care întotdeauna l-am iubit – albastru și frumos, așa cum pot fi lucrurile normale atunci când le vedem în momentul lor de glorie. Am rupt-o la fugă. Sentimentul meu de optimism nebun a durat până în vârf, dar în clipa în care am văzut stâncile acelea stând acolo ca niște colți, starea mea de bine s-a năruit. Ce-a înlocuit-o au fost spaima și oroarea.

Erau șapte stânci din nou. Doar șapte. Și în mijlocul lor – nu știu cum să explic mai bine asta, ca să mă înțelegi – era un loc *șters*. Nu era ca o umbră, nu tocmai, ci mai degrabă ca... știi cum, cu timpul, albastrul jeanșilor tăi preferați pălește? Mai ales în punctele de uzură, cum ar fi la genunchi? Așa era. Culoarea ierbii era spălăcită într-un fel de verzuliu unsuros și, în loc de albastru,

cerul de deasupra acelui cerc de stânci părea *cenușiu*. Simțeam că, dacă aș intra acolo – și o parte din mine voia asta – aș putea lovi cu pumnul și el ar trece direct prin țesătura realității. Și atunci, ceva m-ar prinde de mână. Ceva de cealaltă parte. Eram convins de asta.

Totuși, ceva din mine *voia să o fac*. Eu voiam să... nu știu... termin cu preludiul și să trec direct la futai.

Vedeam – sau credeam că văd, încă nu sunt sigur de partea asta – locul unde trebuia să fie a patra stâncă și vedeam acea... acea *ștersătură*... umflându-se către mine, încercând să iasă pe acolo pe unde bariera de protecție a stâncilor era subțire. Am fost îngrozit! Deoarece dacă ieșea de acolo, toate lucrurile nenumite din cealaltă parte s-ar naște în lumea noastră. Cerul s-ar întuneca și ar fi plin de noi stele și constelații bizare.

Am luat camera de pe umăr, dar am scăpat-o pe jos când am încercat să trag fermoarul borsetei în care se găsea. Mâinile îmi tremurau de parcă m-ar fi apucat o criză. Am luat borseta de jos și i-am tras fermoarul și, când m-am uitat din nou la stânci, am văzut că spațiul dinăuntrul lor nu mai era doar șters. Începea să se întunece. Și vedeam *ochi* din nou. Uitându-se din întuneric. De data asta erau galbeni, cu pupile înguste negre. Ca ochii de pisică. Sau ochii de șarpe.

Am încercat să ridic camera, dar am scăpat-o iar. Și când m-am întins după ea, iarba s-a închis deasupra ei și a trebuit să o trag de acolo. Ba nu, a trebuit să o *smulg* de acolo. Eram în genunchi atunci, smucind de curea cu ambele mâini. Și o adiere a început să sufle din golul unde ar fi trebuit să fie a opta stâncă. Mi-a suflat părul de pe frunte. Putea. Duhnea a stârv. Am ridicat camera la ochi, dar la început n-am văzut nimic. Mi-am spus: *A orbit camera, cine știe cum a orbit camera*, și atunci mi-am amintit că era un Nikon digital și trebuia deschis. Am făcut-o – am auzit bipul – însă tot nu vedeam nimic.

Adierea se transformase deja în vânt. Făcea iarba să se unduiască pe toată lungimea câmpului în valuri mari de umbră. Miasma era și mai rea. Și ziua se întuneca. Nu era urmă de nor pe cer, era de-un albastru pur, dar ziua totuși se întuneca. De parcă o uriașă planetă invizibilă ar fi eclipsat soarele.

Ceva a vorbit. Nu în engleză. Ceva care suna a „Cthun, cthun, deeyanna, deyanna". Dar atunci... Hristoase, atunci mi-a rostit *numele*. A spus: „Cthun, N., deeyanna, N." Cred că am strigat, dar nu sunt sigur, fiindcă vântul devenise o vântoasă care îmi șuiera în urechi. Ar fi *trebuit* să strig. Aveam tot

dreptul să strig. Fiindcă *îmi știa numele!* Ființa aceea grotescă, nenumită, *îmi știa numele*. Și atunci... camera... știi ce am observat?

[Îl întreb dacă nu cumva uitase capacul pe obiectiv și el scoate un râset ascuțit care îmi zgârie nervii și mă duce cu gândul la șobolani mișunând peste cioburi de sticlă.]

Da! Așa-i! Capacul obiectivului! Căcatul ăla de capac! L-am scos și am dus camera la ochi – e de mirare că n-am scăpat-o din nou, mâinile îmi tremurau atât de tare, și iarba nu i-ar mai fi dat drumul niciodată, nu, niciodată, deoarece a doua oară ar fi fost pregătită. Numai că nu am scăpat-o, și vedeam prin obiectiv, și erau opt stânci. Opt. Opt menține starea lucrurilor. Întunecimea aia încă se-nvârtoșa în mijloc, dar se retrăgea. Iar vântul care sufla în jurul meu scădea.

Am lăsat camera jos și atunci au fost șapte. Ceva se umfla în întuneric, vrând să iasă, ceva ce nu pot descrie. Îl văd – îl văd în vise – însă nu există cuvinte pentru o așa blasfemie. O cască de piele fremătătoare, mai bine de atât nu mă pot exprima. Una cu ochelari galbeni de fiecare parte. Doar că ochelarii... cred că erau ochi, și știu că se uitau la mine.

Am ridicat iarăși camera și am văzut opt stânci. Am făcut șase sau opt poze ca pentru a le marca, a le fixa în loc pe veci, dar sigur că asta n-a funcționat, am reușit doar să prăjesc camera. Lentilele văd stâncile alea, doctore – sunt aproape convins că un om le poate vedea și în oglindă, poate chiar printr-o bucată de sticlă simplă – însă nu le pot înregistra. Singurul lucru care le poate înregistra, care le poate ține în loc, este mintea omenească, memoria. Și nici aceasta nu e infailibilă, cum am descoperit. Număratul, atinsul și aranjatul funcționează o vreme – e ciudat, când te gândești că gesturi pe care le considerăm nevrotice țin de fapt lumea ancorată –, dar mai devreme sau mai târziu puțina protecție pe care o oferă slăbește. Și e-atât de mult de lucru.

Al naibii de mult.

Mă întreb dacă nu putem termina pe ziua de azi. Știu că e devreme, dar sunt foarte obosit.

[Îi spun că-i voi prescrie un sedativ, dacă vrea – ușor, dar mai bun decât Ambien sau Lunesta. Va avea efect dacă nu exagerează cu el. Îmi oferă un zâmbet recunoscător.]

Asta ar fi bine, foarte bine. Îți pot cere însă o favoare?

[Îi spun că poate, cum să nu.]

Prescrie-mi douăzeci, patruzeci sau șaizeci. Toate sunt numere bune.

[Următoarea ședință]

[Îi spun că arată mai bine, deși asta e departe de adevăr. Arată de fapt ca un om care va fi internat curând, dacă nu găsește un mod de-a ajunge înapoi pe a sa personală Route 117. Să se întoarcă sau să dea cu spatele, nu contează care, dar trebuie să se îndepărteze de acel câmp. La fel și eu, de fapt. Am vise cu câmpul lui N., pe care sunt sigur că l-aș putea găsi, dacă aș vrea. Nu că aș vrea – asta ar însemna să împărtășesc fantezia pacientului meu –, dar sunt sigur că aș putea să-l găsesc. Într-o noapte în acest weekend (pe când nu reușeam să adorm), m-am gândit că trebuie să fi trecut cu mașina pe lângă el, nu doar o dată, ci de sute de ori. Fiindcă am traversat Bale Road Bridge de sute de ori, iar pe lângă Serenity Ridge Cemetery am trecut de mii *de ori; era pe ruta autobuzului școlar spre James Lowell Elementary, școala primară pe care am frecventat-o eu și Sheila. Așa că sigur, l-aș putea găsi. Dacă aș vrea. Dacă există.*

Îl întreb dacă ce i-am prescris îl ajută, dacă a reușit să doarmă. Cearcănele negre de sub ochii lui îmi spun că n-a reușit, dar sunt curios să văd ce răspunde.]

Mult mai bine. Mersi. Și TOC-ul e ceva mai bine.

[Când spune asta, mâinile lui – mai predispuse să spună adevărul – așază agere vaza și cutia de Kleenex în colțuri opuse ale mescioarei de lângă canapea. Astăzi, Sandy a pus trandafiri. El îi aranjează astfel încât să unească vaza de cutie. Îl întreb ce s-a întâmplat după ce s-a dus la Câmpul lui Ackerman cu camera împrumutată. El ridică din umeri.]

Nimic. Decât că am plătit pentru Nikonul tipului de la atelierul foto, desigur. În scurt timp *chiar* începea sezonul de vânătoare, iar pădurile acelea devin periculoase, chit că porți portocaliul reflectorizant din cap până în picioare. Deși mă cam îndoiesc că sunt multe căprioare în zona aceea; îmi imaginez că o ocolesc.

Căcaturile de TOC s-au mai potolit și eu am reînceput să dorm noaptea.

Ei bine... în unele nopți. Am avut vise, desigur. În vise eram mereu pe acel câmp, încercând să trag camera din iarbă, dar iarba nu voia să-i dea drumul. Întunecimea se revărsa din cerc ca petrolul și când am ridicat privirea am văzut că cerul se despicase de la est la vest și o teribilă lumină neagră curgea din el... o lumină vie. Și înfometată. Atunci mă trezeam, leoarcă de sudoare. Uneori strigând.

Apoi, la începutul lui decembrie, am primit o scrisoare la birou. Era marcată PERSONAL și avea un obiect mic înăuntru. Am rupt-o și ce-a căzut pe

biroul meu a fost o cheiță cu o etichetă atașată. Pe etichetă scria C.A. Am știut ce este și ce însemna. Dacă ar fi fost un bilet însoțitor, acesta ar fi spus: „Am încercat să te împiedic să intri. Nu-i vina mea, și poate nici a ta, dar oricum cheia asta, și tot ce deschide ea, e a ta acum. Ai mare grijă de ea."

În weekendul acela m-am dus înapoi în Motton, însă nu m-am deranjat să parchez în parcarea cimitirului. Nu mai era nevoie, înțelegi. Decorațiunile de Crăciun erau montate în Portland și în celelalte orășele prin care am trecut. Era un frig aprig, dar încă nu căzuse deloc zăpadă. Știi cum e mereu mai rece înainte să vină zăpada? Așa era în ziua aceea. Cerul însă era acoperit, și zăpada *a venit*, un viscol chiar în acea noapte. A fost unul furios. Îți amintești?

[Îi spun că da. Am motive să-mi amintesc (deși nu-i spun lui asta). Eu și Sheila am rămas înzăpeziți la casa părintească, unde merserăm să verificăm niște reparații. Ne-am abțiguit și am dansat pe discuri vechi de Beatles și Rolling Stones. A fost plăcut.]

Lanțul era în continuare întins peste drum, dar cheia C.A. s-a potrivit în lacăt. Iar copacii căzuți fuseseră trași deoparte. Cum știam că vor fi. Nu mai ajuta ca drumul să fie blocat, întrucât câmpul acela este acum câmpul *meu*, stâncile acelea sunt acum stâncile *mele*, și orice-ar fi ceea ce țin între ele este responsabilitatea mea.

[Îl întreb dacă era speriat, sigur că răspunsul trebuie să fie da. Dar N. mă surprinde.]

Nu prea, nu. Fiindcă locul era diferit. Am știut-o și din capătul drumului, unde se unește cu 117 în T. Am simțit-o. Și auzeam ciori cârâind, când am deschis lacătul cu noua mea cheie. De obicei, cred că ăsta-i un sunet urât, dar în ziua aceea suna foarte frumos. Cu riscul de-a părea pretențios, suna a mântuire.

Știam că vor fi opt stânci pe Câmpul lui Ackerman, și am avut dreptate. Știam că nu vor mai părea dispuse în cerc, și am avut dreptate și în privința asta; arătau din nou a aflorimente aleatorii, părți ale stratului subteran de rocă expuse de-o modificare tectonică, ori de un ghețar care se retrăsese cu optzeci de mii de ani în urmă, ori de o inundație de dată ceva mai recentă.

Am înțeles și alte lucruri. Unul era că activasem locul *doar uitându-mă la el*. Ochii omenești fac a opta stâncă să dispară. Lentilele camerei o pun la loc, însă nu o fixează definitiv acolo. Trebuia să reînnoiesc protecția cu fapte simbolice.

[Face o pauză, se gândește și când vorbește din nou, pare că a schimbat subiectul.]

Știai că Stonehenge e posibil să fi fost o combinație de ceas și calendar?
[Îi spun că am citit asta undeva.]

Oamenii care au clădit locul acela, și altele asemenea, trebuie să fi știut că pot citi ora doar cu ajutorul unui cadran solar, iar cât despre calendar – știm că oamenii preistorici din Europa și Asia identificau zilele doar făcând urme pe pereți de rocă, la adăpost. Astfel, ce să fie Stonehenge, dacă *într-adevăr* este un uriaș ceas/calendar? Un monument închinat comportamentului TOC, asta cred eu – o gigantică nevroză ridicată într-un câmp din Salisbury.

Doar dacă nu protejează ceva, pe lângă a ține socoteala orelor și lunilor. Dacă nu blochează accesul unui univers nebunesc care se întâmplă să se afle chiar alături de universul nostru. Am zile – multe, mai ales iarna trecută, când m-am simțit din nou cât de cât eu însumi – când sunt sigur că astea-s bazaconii, că tot ce am crezut că văd pe Câmpul lui Ackerman a fost doar în mintea mea. Că rahaturile astea de TOC sunt doar o bâlbâială mentală.

Apoi am alte zile – au început din nou primăvara asta – când sunt sigur că totul este adevărat: că am activat ceva. Și făcând asta, am devenit cel mai recent purtător de ștafetă într-un șir foarte, foarte lung de purtători de ștafetă, ce se pierde, poate, în vremurile preistorice. Știu că sună a nebunie – altfel de ce aș mai spune asta unui psihiatru? – și am zile întregi când sunt sigur că *este* o nebunie... până și atunci când număr lucruri, când fac turul casei noaptea atingând comutatoare și ochiuri de plită, sunt sigur că totul e doar... știi tu... o reacție chimică greșită a minții pe care câteva pilule bine alese o pot rezolva.

Asta am gândit în special iarna trecută, când lucrurile mergeau bine. Sau cel puțin mai bine. Apoi, în aprilie anul ăsta, lucrurile au reînceput să meargă rău. Număram mai mult, atingeam mai mult și așezam în cerc sau pe diagonală aproape tot ce nu era bătut în cuie. Fiica mea – cea care merge la școală aici, în apropiere – și-a exprimat din nou îngrijorarea față de cum arătam și cât de irascibil păream. A întrebat dacă e din vina divorțului, și când am spus că nu, a avut o expresie ca și când nu m-ar fi crezut. A întrebat dacă m-am gândit să „mă consulte cineva", și pe Dumnezeul meu, iată-mă aici.

Am reînceput să am coșmaruri. Într-o noapte de la începutul lunii mai m-am trezit pe podeaua dormitorului, strigând. În vis văzusem o monstruozitate gigantică, gri-neagră, o arătare înaripată ca un gargui, cu cap pergamentos, ca o cască. Stătea în ruinele orașului Portland, o vietate înaltă de cel

puțin un kilometru – vedeam fuioare de nori plutind în jurul brațelor ei argintate. În ghearele ei strânse erau oameni care se zbăteau și urlau. Și am știut – am știut *de-adevăratelea* – că evadase dintre stâncile de pe Câmpul lui Ackerman, că era doar prima și cea mai mică dintre abominațiunile ce fuseseră eliberate din cealaltă lume, și era doar vina mea. Deoarece nu-mi îndeplinisem responsabilitățile.

M-am împleticit prin casă, aranjând lucruri în cerc și apoi numărându-le, pentru a fi sigur că cercurile conțineau doar numere pare, și mi-a trecut prin gând că nu e prea târziu, că ea abia a început să se trezească.

[Îl întreb la cine se referă când spune „ea".]

Forța! Ți-aduci aminte de *Războiul Stelelor*? „Folosește forța, Luke"?

[Râde descătușat.]

Doar că acum îndemnul sună: „*Nu* folosi forța! *Oprește* forța! *Întemnițează* forța!" Acel ceva haotic care forțează neîncetat locul acela subțire – și toate locurile subțiri din lume, îmi închipui. Uneori cred că există un lanț întreg de universuri ruinate în spatele acestei forțe, întinzându-se înapoi în timp cu ere întregi ca niște monstruoase urme de pași...

[Spune ceva în surdină ce nu înțeleg. Îl rog să repete, dar el clatină din cap.]

Dă-mi carnețelul tău, doctore. Îți scriu. Dacă ce-ți spun e adevărat și nu doar o plăsmuire a capului meu idiot, nu e sigur să rostesc numele cu voce tare.

[Scrie CTHUN cu majuscule. Îmi arată și, când încuviințez din cap, rupe foaia în bucăți, numără bucățile – ca să fie sigur că numărul este par, presupun – după care le depune în coșul de gunoi de lângă canapea.]

Cheia, cea primită prin poștă, era în seiful de acasă. Am luat-o și m-am dus în Motton – peste pod, pe lângă cimitir, în sus pe drumul ăla nenorocit de pământ. N-am stat pe gânduri, fiindcă nu era genul de decizie pe care trebuie să o cântărești în gând. Ar fi fost ca și când, întorcându-te acasă și văzând draperiile din living cuprinse de foc, ai sta să decizi dacă să le stingi sau nu. Nu – m-am dus și basta.

Dar am luat camera foto cu mine. De *asta* poți fi sigur.

Coșmarul mă trezise în jurul orei cinci și era încă dimineața devreme când am ajuns la Câmpul lui Ackerman. Râul Androscoggin era frumos – arăta ca o lungă oglindă argintie în loc de șarpe, cu fuioare fine de ceață ridicându-se de pe suprafața lui și întinzându-se deasupra lui într-o, nu știu, oglindire temperată,

sau ceva. Norul acela simula exact traseul sinuos al râului, astfel încât arăta ca un râu-fantomă în văzduh.

Iarba reîncepea să crească pe câmp și majoritatea tufișurilor de sumac se înverzeau, însă eu am văzut un lucru înfricoșător. Și oricât de multe din celelalte lucruri ar fi în mintea mea (și sunt perfect dispus să admit că ar putea fi), ăsta e real. Am poze care s-o demonstreze. Sunt neclare, dar în vreo două se văd mutațiile tufișurilor de sumac aproape de stânci. Frunzele sunt negre în loc de verzi, iar ramurile sunt *răsucite*... par să formeze litere, iar literele par să alcătuiască... știi tu... numele *ăla*.

[Gesticulează spre coșul de gunoi în care se află bucățile de hârtie.]

Întunecimea era din nou în mijlocul stâncilor – erau doar șapte la număr, desigur, de aceea fusesem atras acolo –, dar n-am văzut nicio pereche de ochi. Slavă Domnului, încă mai era timp. Apăruse doar întunecimea, învolburându-se întruna, părând să sfideze frumusețea acelei tăcute dimineți de primăvară, părând să exulte în fragilitatea lumii noastre. Vedeam râul Androscoggin prin ea, însă întunecimea – era de proporții aproape biblice, un stâlp de fum – preschimba râul într-o dâră căcănie.

Am ridicat camera – aveam curelușa pe după gât, așa că și dacă o scăpam, nu avea să cadă în strânsoarea ierbii – și m-am uitat prin obiectiv. Opt stânci. Am lăsat-o jos și erau din nou șapte. M-am uitat prin obiectiv și am văzut opt. A doua oară când am lăsat camera jos, au rămas opt. Dar asta nu era de ajuns, și știam. Știam ce aveam de făcut.

Cel mai greu lucru pe care l-am făcut de când mă știu a fost să mă forțez să cobor la cercul acela de stânci. Sunetul ierbii frecându-se de manșetele pantalonilor mei era ca o voce – joasă, aspră, protestând. Avertizându-mă să păstrez distanța. Aerul a început să aibă gust de boală. Plin de cancer și lucruri poate și mai rele, microbi ce nu există pe lumea noastră. Pielea mea a început să palpite, și am bănuit – adevărul e că *încă* bănuiesc asta – că dacă aș păși printre două stânci din acelea, intrând în cerc, carnea mi s-ar lichefia și mi-ar curge de pe oase. Auzeam vântul care suflă uneori acolo, învârtejindu-se în propriu-i ciclon. Și am știut că *ea* vine. Arătarea cu cap-cască.

[Gesticulează iar spre bucățile de hârtie din coșul de gunoi.]

Venea, și dacă o vedeam de la acea apropiere, avea să-mi fure mințile. Aveam să-mi pun capăt vieții în acel cerc, făcând poze în care n-avea să apară

nimic, în afară de nori gri. Ceva însă mă împingea de la spate să continui. Și când am ajuns acolo...

[N. se ridică în picioare și se plimbă încet în jurul canapelei, intenționat în cerc. Pașii lui – deopotrivă gravi și jucăuși, ca pașii unui copil care joacă învârtita – sunt teribili, într-un fel. În timp ce merge în cerc, întinde mâna pentru a atinge stânci pe care eu nu le pot vedea. Una... două... trei... patru... cinci... șase... șapte... opt. Pentru că opt menține starea lucrurilor. Apoi se oprește și se uită la mine. Am mai avut eu pacienți în criză – mulți –, dar niciodată n-am văzut o asemenea privire hăituită. Văd groază, nu însă și nebunie; văd claritate mai degrabă decât confuzie. Totul trebuie să fie o fantezie, desigur, dar nu încape îndoială el că o înțelege perfect.

Zic: „Când ai ajuns acolo, le-ai atins."]

Da, le-am atins, una după alta. Și nu pot spune că am simțit lumea devenind un loc mai sigur – mai solid, mai *acolo* – cu fiecare stâncă pe care o atingeam, fiindcă asta n-ar fi adevărat. Am simțit-o cu fiecare *două* stânci. Doar numerele pare, înțelegi? Întunecimea aia învolburată a început să se retragă cu fiecare pereche și pe când am ajuns la opt, dispăruse. Iarba din mijlocul stâncilor era galbenă și uscată, dar întunecimea dispăruse. Și undeva – foarte departe – am auzit cânt de pasăre.

Am pășit înapoi. Soarele urcase deja pe cer și râul-fantomă de deasupra celui real dispăruse cu totul. Stâncile aduceau din nou a stânci. Opt aflorimente de granit într-un câmp, nici măcar aranjate în cerc, decât dacă-ți puneai mintea la contribuție pentru a vedea asta. Și eu m-am simțit *divizat.* O parte a minții mele știa că toată povestea era doar un produs al imaginației, și că imaginația mea suferea de-un soi de boală. Cealaltă parte știa că totul era adevărat. Acea parte chiar înțelegea de ce lucrurile se îmbunătățiseră o vreme.

E vorba de solstițiu, înțelegi? Același tipar apare peste tot în lume – nu doar la Stonehenge, dar și în America de Sud și Africa, ba chiar și la Polul Nord! Îl vezi în Midwestul american – fiica mea l-a văzut, iar ea nu știe nimic despre asta! *Cercuri OZN,* spunea ea. Chiar *este* un calendar – Stonehenge și toate celelalte, ținând socoteala nu doar a zilelor și lunilor, ci și a momentelor de pericol mai mare și mai mic.

Falia aceasta din mintea mea mă sfâșia. *Încă* mă sfâșie. Am mai fost acolo de-o duzină de ori din ziua aceea, iar pe 21 – ziua în care a trebuit să anulez întâlnirea cu tine, ții minte?

[Îi spun că țin, sigur că țin.]

Am petrecut toată ziua aceea pe Câmpul lui Ackerman, uitându-mă și numărând. Fiindcă pe 21 a fost solstițiul de vară. Ziua cu cel mai *mare* pericol. Așa cum solstițiul de iarnă, în decembrie, este ziua când pericolul e cel mai redus. A fost anul trecut, va fi din nou anul acesta, a fost an de an de la începutul timpului încoace. Și în lunile următoare – până la toamnă, cel puțin – știu ce am de făcut. Pe 21... nu-ți pot spune ce îngrozitor a fost acolo. Felul în care a opta stâncă pâlpâia la granița realității. Ce greu a fost să o reconcretizez în lumea noastră. Felul în care întunecimea se apropia și se îndepărta... se apropia și se îndepărta... ca un val. O dată am ațipit și când am ridicat privirea am văzut un ochi inuman – un ochi hidos trilobat – care mă studia. Am strigat, dar n-am fugit. Deoarece lumea depindea de mine. Depindea de mine și nici măcar n-o știa. În loc să fug, am ridicat camera foto și m-am uitat prin obiectiv. Opt stânci. Niciun ochi. Dar după aceea am stat treaz.

Până la urmă, cercul s-a stabilizat și eu am știut că pot pleca. Măcar în ziua aceea. Pe atunci soarele apunea din nou, cum făcuse în prima seară; o minge de foc atârnată deasupra liniei orizontului, transformând râul Androscoggin într-un șarpe sângeriu.

Și doctore – că-i real sau doar o fantezie, munca e la fel de grea. Și responsabilitatea! Sunt atât de obosit. Nu-i ușor să porți greutatea lumii pe umeri...

[S-a înapoiat pe canapea. E un om masiv, însă acum pare mic și scofâlcit. Atunci zâmbește.]

Măcar după ce vine iarna am o vacanță. Dacă rezist până atunci. Și știi ce? Cred că am terminat. Noi doi. Cum se spunea la radio: „Astfel se încheie programul zilei de azi." Deși... cine știe? S-ar putea să ne revedem. Sau măcar să ne reauzim.

[Îi spun că, dimpotrivă, mai avem mult de lucru. Îi spun că într-adevăr *poartă o greutate; are în cârcă o gorilă invizibilă de patru sute de kilograme și împreună o putem convinge să coboare. Îi spun c-o putem face, dar că va dura. Spun toate acestea și-i scriu două rețete, dar în adâncul sufletului mă tem că vorbește serios; a terminat. Își ia rețetele, însă a terminat. Poate doar cu mine; poate cu viața însăși.]*

Mulțumesc, doctore. Pentru tot. Pentru că ai *ascultat*. Și alea?

[Arată spre mescioara de lângă canapea, cu aranjamentul atent făcut de pe ea.]

În locul tău, nu le-aș muta pe alea.

[Îi dau un cartonaș cu data următoarei ședințe și el îl pune grijuliu în buzunar. Și când mângâie buzunarul cu mâna ca să se asigure că e acolo, îmi spun că poate greșesc, și chiar îl voi vedea în 5 iulie. Mi s-a mai întâmplat să mă înșel. A început să-mi placă de N. și nu vreau să intre de-a binelea în cercul acela de stânci. Există doar în mintea lui, dar asta nu înseamnă că nu e real.]

[Sfârșitul ultimei ședințe]

4

Manuscrisul doctorului Bonsaint (fragmente)

5 iulie 2007

Când am văzut necrologul, l-am sunat acasă. Mi-a răspuns C., fiica lui care merge la școală aici, în Maine. A fost remarcabil de stăpână pe sine, spunând că în adâncul sufletului nu era surprinsă. Mi-a spus că ea a fost prima care a ajuns la casa din Portland a lui N. (serviciul ei de vară era în Camden, la distanță nu atât de mare), dar auzeam prezența altora în casă. Asta e bine. Familia există pentru multe motive, însă rolul ei cel mai însemnat poate că e de-a se strânge atunci când un membru moare, iar asta e cu atât mai important când moartea lui e violentă și neașteptată – crimă sau sinucidere.

Știa cine sunt. A vorbit liber. Da, a fost sinucidere. Mașina lui. Garajul. Prosoape întinse de-a lungul crăpăturilor de sub uși, și sunt sigur că într-un număr par. Zece sau douăzeci; ambele numele bune, potrivit lui N. Treizeci nu-i la fel de bun, însă au oamenii – mai ales bărbații care locuiesc singuri – treizeci de prosoape în casă? Sunt aproape sigur că nu. Știu că eu n-am.

Va urma o anchetă, a spus. Îi vor găsi medicamente – cele prescrise de mine, nu mă îndoiesc – în organism, însă probabil nu în cantități letale. Nu că ar conta, presupun; N. e la fel de mort, indiferent de cauză.

M-a întrebat dacă nu vreau să vin la înmormântare. M-am simțit mișcat. Emoționat până la lacrimi, de fapt. Am spus că voi veni, dacă familia mă primește. Părând surprinsă, ea a spus că sigur că mă primește... de ce nu?

„Pentru că, până la urmă, nu l-am putut ajuta", am spus.

„Ai încercat", a zis ea. „Asta e important." Și am simțit din nou înțepături în ochi. Bunătatea ei.

Înainte să închid, am întrebat-o dacă n-a lăsat un bilet. A spus că da. Trei cuvinte. *Atât de obosit.*

Ar fi trebuit să-și adauge numele. Astfel, ar fi fost patru.

7 iulie 2007

Și la biserică și la cimitir, rudele lui N. – mai ales C. – m-au luat între ei și m-au făcut să mă simt bine primit. Miracolul familiei, care își poate deschide brațele chiar și în astfel de momente critice. Și pentru a primi un străin. Au fost aproape de o sută de oameni, mulți din familia extinsă a vieții lui profesionale. Am lăcrimat la mormânt. Nu sunt nici surprins, nici rușinat: identificarea între analist și pacient poate fi un lucru puternic. C. m-a luat de mână, m-a îmbrățișat și mi-a mulțumit că am încercat să-i ajut tatăl. I-am spus cu plăcere, dar m-am simțit ca un impostor, ca un ratat.

O zi frumoasă de vară. Ce bătaie de joc!

Astă-seară am ascultat înregistrările ședințelor noastre. Cred că le voi transcrie. Aș putea scoate sigur măcar un articol din povestea lui N. – un mic adagiu la studiul tulburărilor obsesiv-compulsive – și poate ceva mai mare. O carte. Totuși, ezit. Ce mă reține e faptul că știu că ar trebui să fac o vizită la acel câmp și să compar fantezia lui N. cu realitatea. Cuvântul lui cu al meu. De faptul că acel câmp există sunt absolut sigur. Și stâncile? Da, probabil sunt stânci. Fără altă însemnătate dincolo de cea pe care maniile lui le-a atribuit-o.

Un frumos asfințit roșu în seara asta.

17 iulie 2007

Mi-am luat ziua liberă și m-am dus în Motton. Mi-a stat în gând și-n cele din urmă n-am văzut de ce să nu merg. „Tândăleam", cum ar fi spus mama. Dacă intenționam să literaturizez cazul lui N. trebuia să termin cu tândăleala. Nu aveam scuze. Ajutat de elemente pe care mi le aminteam din copilărie – Bale Road Bridge (pe care eu și Sheila obișnuiam să-l numim, dintr-un motiv pe care l-am uitat, Fail Road Bridge[1]), Boy Hill și mai cu seamă Serenity Ridge Cemetery – credeam că voi găsi drumul lui N. fără mari dificultăți, și

[1] Podul Calea Bale / Podul Calea Ratării (n. tr.).

l-am găsit. Nu putea fi altul, fiindcă era singurul drumeag de pământ barat de un lanț și un semn pe care scria TRECEREA OPRITĂ.

Am oprit în parcarea cimitirului, cum făcuse și N. înaintea mea. Deși era o zi luminoasă și caldă de vară, auzeam doar câteva păsări cântând, și acestea foarte departe. Nicio mașină nu trecea pe Route 117, doar un camion supraîncărcat cu cherestea care a trecut uruind cu o sută zece kilometri la oră, iscând un val năprasnic de aer cald și eșapament uleios care mi-a suflat părul de pe frunte. După aceea am rămas doar eu. M-am gândit la copilărie, când veneam la Fail Road Bridge cu mica mea undiță Zebco sprijinită pe umăr precum carabina unui soldat. Pe atunci nu-mi era niciodată teamă, și mi-am spus că nu mi-e teamă nici acum.

Dar îmi era. Și nici nu pot spune că teama aceea era complet irațională. Niciodată nu e confortabil să refaci la sursă pașii bolii mentale de care suferea pacientul tău.

Ajuns la lanț, m-am oprit și m-am întrebat dacă vreau cu adevărat să fac asta – dacă vreau să violez nu doar o proprietate care nu-mi aparține, ci și o fantezie obsesiv-compulsivă care cel mai probabil i-a pricinuit moartea posesorului ei. (Sau – asta probabil e mai exact – posedatului ei.) Alegerea nu mi se mai părea la fel de clară ca dimineață, când mi-am tras jeanșii pe mine și-am încălțat vechii bocanci roșii de drumeție. Dimineață păruse simplă: „Du-te și compară realitatea cu fantezia lui N., sau abandonează ideea de-a scrie articolul (sau cartea).“ Dar ce este realitatea? Cine sunt eu să insist că lumea percepută prin intermediul simțurilor doctorului B. este mai „reală“ decât aceea pe care a perceput-o răposatul contabil N., prin intermediul simțurilor *sale*?

Răspunsul la aceasta părea destul de simplu: Doctorul B. este un om care nu s-a sinucis, un om care nu numără, atinge sau așază, un om care crede că numerele, fie ele pare sau impare, sunt doar numere. Doctorul B. este un om capabil să dea piept cu lumea. Pe de altă parte, contabilul N. nu era. Prin urmare, percepția doctorului B. asupra realității este mai viabilă decât a contabilului N.

Odată ce am ajuns acolo însă, și am simțit puterea tăcută a locului (chiar și în capul drumului, încă de cealaltă parte a lanțului), mi-am dat seama că alegerea era de fapt mult mai simplă: să fac drumul acela pustiu până la Câmpul lui Ackerman sau să mă întorc și să merg înapoi la mașină. Se plec acasă.

Să uit de posibila carte, să uit de mai probabilul articol. Să uit de N. și să-mi văd mai departe de viață.

Doar că. Doar că.

A pleca putea (spun doar *putea)* însemna că la un anumit nivel, unul adânc în subconștientul meu, unde toate vechile superstiții continuă să viețuiască (mergând mână în mână cu toate vechile instincte crude), acceptasem convingerea lui N. că pășunea aceea, Câmpul lui Ackerman, conține un loc subțire protejat de-un cerc magic format din stânci și că, dacă ar fi să merg acolo, aș putea reactiva cine știe ce proces teribil, o *încleștare* teribilă, pe care N. a simțit că sinuciderea lui o poate opri (măcar temporar). Ar însemna că am acceptat (în partea aceea profundă din mine unde cu toții aproape ne asemănăm cu niște furnici care trebăluiesc într-un cuib subpământean) ideea că eu sunt următorul gardian. Că am fost chemat. Și dacă cedam în fața unor atari noțiuni...

„Viața mea n-ar mai fi niciodată la fel." Asta am spus cu voce tare. „N-aș mai putea nicicând privi lumea în același fel."

Dintr-odată, treaba părea foarte serioasă. Uneori alunecăm, nu-i așa? Spre locuri unde alegerile nu mai sunt simple, iar consecințele alegerii variantei greșite devin grave. O amenințare, poate, la adresa vieții sau a sănătății mentale.

Ori... dacă nu sunt deloc alegeri? Dacă doar *arată* a alegeri?

Am dat ideea la o parte și m-am strecurat pe lângă unul dintre stâlpii care țineau lanțurile. Mi s-a spus vraci atât de către pacienți, cât și (în glumă, presupun) de către colegi, însă nu simt deloc dorința de-a mă considera eu însumi asta; să mă privesc în oglinda pentru ras și să gândesc: *Iată un om care a fost influențat într-un moment critic nu de propriile-i procese mentale, ci de fantezia unui pacient mort.*

Nu era niciun copac dincolo de drum, dar am văzut mai mulți – mesteceni și pini, în majoritate – căzuți în șanț pe partea dinspre deal. Era posibil să fi căzut anul acesta și să fi fost trași deoparte, sau anul trecut, sau acum doi ani. Nu aveam cum să-mi dau seama. Nu sunt pădurar de profesie.

Am ajuns la coasta unui deal și am văzut că pădurea se retrăgea de ambele părți, deschizându-se spre o porțiune mare din cerul canicular al verii. Era ca și când aș fi umblat în capul lui N. M-am oprit la jumătatea dealului, nu fiindcă aș fi rămas fără suflu, ci pentru a mă întreba o ultimă oară dacă într-adevăr asta voiam. Apoi am mers mai departe.

Îmi doresc să n-o fi făcut.

Câmpul era acolo, iar priveliștea care se deschidea spre vest era până în cel mai mic detaliu atât de spectaculoasă cum o descrisese N. – îți tăia răsuflarea, de-a dreptul. Și cu soarele sus pe cer și galben în loc de roșu, agățat deasupra liniei orizontului. Și stâncile erau acolo, cam la patruzeci de metri pe pantă în jos. Și da, *chiar* par să descrie un cerc, deși nu e în niciun fel vorba de unul precum cel de la Stonehenge. Le-am numărat. Erau opt, exact cum spusese N.

(Mai puțin atunci când spunea că erau șapte.)

Iarba înăuntrul grupului părea într-adevăr puțin rărită și îngălbenită în comparație cu verdele crud al ierbii înalte până la brâu din restul câmpului (merge până la o porțiune întinsă dominată de stejari, brazi și mesteceni), însă nu era nici pe departe moartă. Ce mi-a atras atenția în apropiere a fost un pâlc mic de tufișuri de sumac. Nici acelea nu erau moarte – cel puțin așa cred, dar frunzele erau negre în loc de verde cu striațiile roșii, și nu aveau nicio formă. Erau niște chestii deformate, într-un fel greu de privit. Încălcau ordinea la care se aștepta ochiul. Mai bine de atât nu știu să explic.

Cam la zece metri depărtare de locul unde stăteam, am văzut ceva alb agățat într-un tufiș. M-am dus într-acolo, am observat că era un plic și am știut că N. îl lăsase pentru mine. Dacă nu în ziua sinuciderii sale, atunci nu cu mult înainte. Am simțit un gol teribil în stomac. O senzație clară că, hotărând să merg acolo (dacă *eu* luasem acea hotărâre), făcusem alegerea greșită. Că fusesem sigur că fac alegerea greșită, de fapt, educat cum eram să mă încred în intelect, nu în instincte.

Prostii. Știu că n-ar trebui să gândesc în felul acesta.

Desigur (iată o idee!), și N. a știut și totuși a mers mai departe gândind așa. Fără-ndoială numărând prosoapele chiar în timp ce se pregătea pentru propria-i...

Ca să fie sigur că era un număr par.

Căcat. Mintea știe să-ți joace feste ciudate, nu? Umbrelor le apar fețe.

Plicul era pus într-o pungă de plastic transparent, pentru a nu se uda. Scrisul de pe fața lui era perfect ferm, perfect clar: **DR. JOHN BONSAINT**.

L-am scos din pungă, după care m-am uitat înapoi pe pantă în jos către stânci. Tot opt. Sigur că erau opt. Însă nicio pasăre nu cânta, niciun greier nu țârâia. Ziua își ținea răsuflarea. Fiecare umbră era cioplită. Acum știu la ce se referea N. când spunea că se simțea ca ajuns înapoi în timp.

Era ceva în plic; simțeam cum se mișcă înainte și înapoi, și degetele mele l-au recunoscut chiar înainte să rup plicul și să las obiectul să-mi cadă în palmă. O cheie.

De asemenea, un bilet. Doar două cuvinte. *Scuze, doctore*. Și numele lui, desigur. Doar numele mic. Astea, în total, sunt trei cuvinte. Deloc un număr bun. Cel puțin după spusele lui N.

Am pus cheia în buzunar și am rămas lângă un tufiș de sumac ce nu arăta ca un tufiș de sumac – frunze negre, crenguțe răsucite de aproape arătau ca niște rune, sau litere...

Nu *CTHUN!*

...și-am hotărât: *E timpul să pleci. Ajunge. Dacă ceva a făcut tufișurile să sufere mutații, vreo condiție de mediu care a otrăvit solul, așa să fie. Nu tufișurile sunt partea importantă a acestui peisaj, ci stâncile. Sunt opt. Ai testat lumea și ai găsit-o așa cum sperai să fie, așa cum știai că va fi, așa cum a fost mereu. Dacă locul ăsta pare prea tăcut – încărcat, cumva –, acesta este indubitabil efectul persistent al poveștii lui N. asupra minții tale. Fără a mai aminti de sinuciderea lui. Acum, întoarce-te la viața ta. Lasă tăcerea sau sentimentul – în mintea ta ca un nor de furtună – că ceva stă la pândă în tăcerea aceea. Întoarce-te la viața ta, doctore B.*

Întoarce-te cât timp mai poți.

M-am întors în capul drumului. Iarba înaltă și verde frecându-se de jeanșii mei și foșnind ca o voce joasă, aspră. Soarele lovindu-mă peste gât și umeri.

Simțeam o pornire de-a mă răsuci și-a mă uita înapoi. O pornire puternică. M-am opus ei și am pierdut.

Când m-am răsucit, am văzut șapte stânci. Nu opt, ci șapte. Le-am numărat de două ori, ca să fiu sigur. Și *chiar* părea mai întuneric înăuntrul cercului pe care îl formau, ca și când un nor ar fi acoperit soarele. Unul atât de mic încât își arunca umbra doar în locul acela. Doar că nu semăna cu o umbră. Semăna cu o întunecime *aparte*, una care se mișca peste iarba galbenă și aspră, răsucindu-se în sine și apoi umflându-se din nou către golul unde, eram sigur *(aproape* sigur; asta-i mai rău), o a opta stâncă stătea când am sosit eu.

Mi-am spus: *N-am o cameră foto prin care să mă uit și s-o fac să reapară.*

Mi-am spus: *Trebuie să pun punct cât timp încă mai pot să-mi spun că nu se întâmplă nimic.* Corect sau greșit, eram mai puțin preocupat de soarta lumii decât de pierderea controlului asupra propriilor mele percepții; de pierderea

controlului asupra *ideii* mele de lume. Nu credeam nicio clipă în fantasma lui N., însă acea întunecime...

Nu voiam să capete un punct de sprijin, înțelegeți? Nici măcar cât un *vârf de ac*.

Pusesem cheia înapoi în plicul rupt și îndesasem plicul în buzunarul de la șold, dar punguța încă o aveam în mână. Fără a mă gândi la ce făceam, am ridicat-o în fața ochilor și m-am uitat la stânci prin ea. Erau distorsionate, puțin neclare chiar și când am întins plasticul, însă destul de clare. Erau opt din nou, lucru bun, și întunecimea aceea percepută...

Acea pâlnie

Sau tunel

...dispăruse. (Sigur că nicio clipă nu fusese acolo.) Am lăsat punga jos – nu fără un tremur ușor, recunosc – și m-am uitat la stânci direct. Opt. Solide ca fundația mausoleului Taj Mahal. Opt.

Am plecat pe drum înapoi, opunându-mă cu succes pornirii de-a mai arunca o privire. De ce să mă uit din nou? Opt e opt. Să ne înțelegem bine. (Glumița mea.)

Am hotărât să nu scriu articolul. Mai bine să las baltă treaba asta cu N. Important este că *m-am dus* acolo și am dat piept – sunt sigur că așa este – cu nebunia care sălășluiește în fiecare dintre noi, în toți doctorii B. din lume și, deopotrivă, în toți N-ii. Cum i se spunea în Primul Război Mondial? „Te duci să vezi elefantul." Eu m-am dus să văd elefantul, însă asta nu înseamnă că trebuie să-l și *desenez*. Sau, în cazul meu, să-i fac o descriere.

Și dacă am crezut că văd și alții? Dacă preț de câteva secunde...

Ei bine, da. Dar stai. Asta doar demonstrează forța fantasmei care a pus stăpânire pe sărmanul N. Explică sinuciderea lui într-un fel în care niciun bilet n-ar face-o. Totuși, unele lucruri e mai bine să fie lăsate în pace. Probabil că acesta e exact un astfel de caz. Întunecimea aceea...

Acea pâlnie-tunel, acea *percepută*...

În orice caz, am terminat-o cu N. Nicio carte, niciun articol. „Întoarce pagina." Cheia fără îndoială deschide lacătul lanțului de la capătul drumului, însă eu n-o voi folosi niciodată. Am aruncat-o.

„Așa că, la culcare", cum îi plăcea să spună marelui și regretatului Sammy Pepys.

Soare roșu astă-seară, apus romantic deasupra acelui câmp. Ceață ridicându-se din iarbă? Poate. Din iarba verde. Nu din cea galbenă.

Androscoggin va fi roșu în seara asta, un șarpe lung sângerând într-un col uterin mort. (Frumos!) Mi-ar plăcea să văd asta. Cine știe de ce. Recunosc.

E vorba doar de oboseală. Mâine dimineață va fi dispărut. Mâine dimineață s-ar putea chiar să mă răzgândesc în privința articolului. Sau a cărții. Dar nu în seara asta.

Așa că, la culcare.

18 iulie 2007

Am pescuit cheia din gunoi în dimineața asta și am pus-o în sertarul mesei mele de lucru. S-o arunc mi se pare ca și când aș recunoaște că ar putea fi ceva. Știți voi.

Ei. Și oricum: e doar o cheie.

27 iulie 2007

Bine, da, recunosc. Am numărat câteva lucruri și m-am asigurat că sunt numere pare în jurul meu. Agrafe de birou. Creioane în borcan. Lucruri de genul ăsta. Activitatea asta are un straniu efect liniștitor. Categoric am luat răceala lui N. (Glumița mea, dar nu e o glumă.)

Psihiatrul meu mentor este doctorul J. din Augusta, acum șef de personal la Serenity Hill. L-am sunat și am purtat o discuție generală – pe care am ambalat-o ca fiind cercetare pentru o lucrare pe care poate o voi prezenta iarna asta la congresul din Chicago – o minciună, desigur, dar uneori, știți, e mai ușor să – despre natura transmisibilă a simptomelor TOC, de la pacient la analist. J. mi-a confirmat propriile cercetări. Fenomenul nu este comun, însă nu este nici o raritate completă.

A spus: „Treaba asta nu te privește personal, Johnny, nu-i așa?“

Inteligent. Perspicace. Așa a fost mereu. Și deține multe informații despre subsemnatul!

„Nu“, am spus. „Doar mă interesează subiectul. De fapt, a devenit un fel de obsesie.“

Am încheiat discuția râzând și apoi m-am dus la măsuța pentru cafea și am numărat cărțile de acolo. Șase. Asta e bine. Șase-i șase cum e șase. (Vorba lui N.) M-am uitat în birou să fiu sigur că cheia era acolo și sigur că era, unde altundeva să fie? O singură cheie. Unu este bun sau rău? „Unu-i fără pereche“, știți. Probabil nu avea relevanță, însă era ceva la care să meditez!

Am dat să plec din cameră, apoi mi-am amintit că pe măsuța pentru cafea, pe lângă cărți, erau și reviste, așa că le-am numărat și pe ele. Șapte! Am luat revista *People* cu Brad Pitt pe copertă și am aruncat-o la gunoi.

Uitați, dacă mă face să mă simt mai bine, ce e rău în asta? Și nu era decât Brad Pitt!

Iar dacă lucrurile o iau razna, *voi fi* sincer cu J. Asta e o promisiune pe care mi-o fac mie însumi.

Cred că o rețetă de Neurontin ar putea ajuta. Deși, strict vorbind, e un medicament anticriză, în cazuri precum al meu s-a dovedit că ajută. Sigur...

3 august 2007

Pe cine păcălesc? Nu *există* cazuri ca acesta, iar Neurontinul nu ajută. Frecție la picior de lemn.

Dar număratul ajută. E, într-un fel ciudat, liniștitor. Și altceva. *Cheia era în partea greșită a sertarului în care am pus-o!* Asta era o intuiție, însă intuiția nu trebuie DESCONSIDERATĂ. Am mutat-o. Mai bine. Apoi am pus altă cheie (cutia de valori) de partea cealaltă. Pare să dea echilibru. Șase-i șase cum e șase, dar doi e doi (glumă). Somn bun azi-noapte.

Ei, nu. Coșmaruri. Androscoggin la asfințit. O rană roșie. Un col uterin. Dar mort.

10 august 2007

Ceva e greșit acolo. A opta stâncă pierde teren. N-are sens să-mi spun că nu e așa, fiindcă fiecare nerv din corpul meu – *fiecare celulă din pielea mea!!* – proclamă că e adevărat. Număratul cărților (și pantofilor, da, asta e adevărat, intuiția lui N. și nu trebuie „desconsiderată") ajută, însă nu rezolvă PROBLEMA PRINCIPALĂ. Nici măcar Aranjatul pe Diagonală nu ajută mult, deși categoric...

Firimiturile de pâine prăjită pe tejgheaua din bucătărie, de pildă. Le aliniezi cu lama cuțitului. O linie de zahăr pe masă, HA! Dar cine știe câte firimituri? Câte cristale de zahăr? Prea multe ca să le numeri!!

Asta trebuie să se sfârșească. Plec acolo.

O să iau un aparat foto.

11 august 2007

Întunecimea. Milostive Hristoase! Era *aproape complet*. Și altceva.

Întunecimea avea un ochi.

12 august

Oare am văzut ceva? Aievea?

Nu știu. Cred că da, dar nu știu.

Sunt 19 cuvinte în însemnarea asta.

24 e mult mai bine.

19 august

Am ridicat receptorul ca să-l sun pe J., să-i spun ce se întâmplă cu mine, apoi l-am pus jos. Ce să-i spun? Pe deasupra: 1-207-555-1863 = 11. Un număr rău.

Valiumul ajută mai mult ca Neurontinul. Cred. Atât timp cât nu iau prea mult.

16 sept

Întors din Motown. Plin de sudoare. Tremurând. Dar opt din nou. Am fixat-o. Am! Fixat! O! Slavă Domnului. Dar...

Dar!

Nu-mi pot duce viața în felul ăsta.

Nu, dar – AM AJUNS LA ȚANC. *ERA PE CALE SĂ SCAPE.* Măsurile de apărare nu rezistă mult și atunci o vizită la domiciliu este necesară! (Glumița mea.)

Am văzut ochiul 3-lobat de care vorbea N. Nu aparține unei vietăți din lumea sau universul acesta.

Încearcă să-și sape drum încoace cu dinții.

Doar că eu nu accept asta. Am îngăduit obsesiei lui N. să-și vâre un deget în mintea mea (să mă învârtă nițel pe deget, dacă pricepeți glumița mea) și a continuat să lărgească gaura, strecurând al doilea deget, al treilea, toată mâna. Desfăcută. Desfăcându-mă. Desfăcând

Dar...

Am văzut cu ochii mei. Există o lume dincolo de lumea aceasta, plină de monștri

Zei

ZEI ODIOȘI!

Un lucru. Dacă mă sinucid, ce? Dacă nu e real, chinul tot se termină. Dacă e real, a opta stâncă de acolo redevine solidă. Cel puțin până când alt-cineva – următorul „ÎNGRIJITOR" – se aventurează neghiob pe drumul acela și vede...

Face sinuciderea să pară aproape atractivă!

9 octombrie 2007

Mai bine în ultima vreme. Ideile mele par a-mi aparține mai mult. Și când m-am dus ultima oară pe Câmpul lui Ackerman (acum 2 zile), grijile mele au fost de pomană. Erau 8 stânci acolo. M-am uitat la ele – solide ca niște case – și am văzut o cioară pe cer. A schimbat direcția pentru a evita spațiul de zbor de deasupra stâncilor, „azda aja-i" (glumă), dar era acolo. Și-n timp ce eu stăteam cu camera agățată la gât la capătul drumului (ciuciu poze în Motton, stâncile alea nu ies în ele, N. avea dreptate măcar în privința asta asta; probabil emanații??), m-am întrebat cum de-am crezut vreodată că sunt doar 7. Recunosc că mi-am numărat pașii înapoi la mașină (și apoi am făcut câțiva înapoi, când am ajuns la portiera șoferului și numărul era impar), dar lucrurile astea nu dispar așa, cu una-cu două. Sunt CRAMPE ale MINȚII! Totuși poate...

Să-ndrăznesc oare a spera că mă fac mai bine?

10 octombrie 2007

Sigur că mai există o posibilitate, cât de tare mi-ar displăcea mie să recunosc: că N. avea dreptate în privința solstițiilor. Ne îndepărtăm de unul și ne apropiem de celălalt acum. Vara se duce; urmează iarna. Ceea ce, dacă e adevărat, este o veste bună doar pe termen scurt. Dacă va trebui să am de-a face cu astfel de sfâșietoare spasme mentale primăvara viitoare... și primăvara de după aceea...

N-aș putea, asta-i tot.

Cât mă bântuie ochiul ăla. Plutește în întunecimea tot mai densă.

Alte lucruri îndărătul lui

CHTUN!

16 noiembrie 2007

Opt. Întotdeauna acolo. Sunt sigur acum. Azi, câmpul era tăcut, iarba moartă, copacii de la baza pantei goi, Androscoggin gri-metalic sub cerul de fier. Lumea așteptând zăpada.

Și Dumnezeul meu, cel mai bine: o pasăre cuibărindu-se pe una dintre stâncile alea!

O PASĂRE!

Mi-am dat seama doar când mă întorceam la Lewiston că nu m-am sinchisit să-mi număr pașii când m-am înapoiat la mașină.

Iată adevărul. Ceea ce trebuie să fie adevărul. Am luat o răceală de la un pacient, dar acum mă însănătoșesc. Tusea a trecut, nasul curge mai puțin.

Glumița a fost pe seama mea de la început.

25 decembrie 2007

Am împărțit cina de Crăciun și schimbul ritualic de cadouri cu Sheila și familia ei. Când Don l-a dus pe Seth la biserică, la ritualul arderii lumânărilor (sunt sigur că bunii metodiști ar fi șocați dacă ar afla originile păgâne ale unor astfel de ritualuri), Sheila m-a strâns de mână și a spus: „Te-ai întors. Asta e bine. Îmi făceam griji."

Ei bine, se pare că nu-i poți păcăli pe cei cu sânge din sângele tău. Poate că doctorul J. doar ar fi bănuit că ceva era în neregulă, însă Sheila știa sigur. Scumpa de Sheila.

„Am avut un soi de criză astă-vara și toamnă", am spus. „O criză a spiritului, i-ai putea spune."

Deși era mai mult o criză a psihicului. Când un om începe să creadă că singurul scop al percepțiilor sale este de-a ascunde conștientizarea unor teribile alte lumi – aceasta este o criză a psihicului.

Sheila, întotdeauna practică, a spus: „Atât timp cât n-a fost cancer, Johnny. Eu de asta mă tem."

Scumpa de Sheila! Am râs și am îmbrățișat-o.

Mai târziu, pe când aranjam ultimele lucruri în bucătărie (și sorbeam lichior de ou), am întrebat-o dacă-și aduce aminte de ce obișnuiam să numim *Fail* Road Bridge podul acela. Ea a lăsat capul pe-o parte și a râs.

„Vechiul tău prieten a născocit asta. Cel după care îmi sfârâiau mie călcâiele."

„Charlie Keen", am spus. „Nu l-am mai văzut de un car de ani. Decât la TV. Sărmanul om e ca Sanjay Gupta."[1]

M-a lovit peste braț. „Gelozia nu te prinde, scumpule. Oricum, pescuiam de pe pod într-o zi – știi, cu vergile alea mici ale noastre – și Charlie a tras cu ochiul peste margine și a spus: «Știi, cine cade de aici nu-și ratează sinuciderea.» Ni s-a părut foarte nostim și am râs ca nebunii. Nu-ți amintești?"

[1] Celebru neurochirurg american, cunoscut în principal drept corespondent CNN pe teme medicale și drept gazdă a unei emisiuni care îi poartă numele (n. tr.).

Dar atunci mi-am amintit. Bale Road Bridge a devenit Fail Road Bridge din acea zi încolo. Și ce spusese bătrânul Charlie era cât se poate de adevărat. Pârâul Bale era foarte puțin adânc în locul acela. Sigur, se varsă în Androscoggin (probabil se vede locul de întâlnire de pe Câmpul lui Ackerman, deși eu n-am băgat de seamă niciodată), care e mult mai adânc. Iar Androscoggin se varsă în mare. O lume duce în alta, nu-i așa? Fiecare mai adâncă decât cealaltă; aceasta e o regulă care se afirmă pe tot cuprinsul globului.

Don și Seth s-au întors, băiatul cel mare și băiatul cel mic al Sheilei, toți plini de zăpadă. Ne-am îmbrățișat în grup, foarte New Age, după care m-am dus acasă, ascultând colinde în mașină. Sincer fericit pentru prima oară de foarte, foarte mult timp.

Cred că însemnările acestea... acest jurnal... această cronică a nebuniei evitate (poate doar la mustață, cred că a fost într-adevăr cât pe ce să „sar de pe pod")... se poate încheia acum.

Slavă Domnului, și Crăciun fericit mie.

1 aprilie 2008

E Ziua Păcălelilor, iar păcălitul sunt eu. M-am trezit dintr-un vis cu Câmpul lui Ackerman.

În el, cerul era albastru, râul era de-un albastru mai închis în vale, zăpada se topea, primele fire de iarbă verde scoteau capul prin fâșiile de omăt rămase, și din nou erau doar șapte stânci. Din nou, era întunecime în cerc. Doar o pată pentru moment, însă urma să crească, dacă nu aveam eu grijă.

Am numărat cărți după ce m-am trezit (șaizeci și patru, un număr bun, par și divizibil până la 1 – gândiți-vă la asta), și când asta n-a avut efect, am vărsat cafea pe tejgheaua din bucătărie și am trasat o diagonală. Asta a rezolvat lucrurile – pentru moment –, dar va trebui să merg acolo și mai fac o „vizită la domiciliu". Nu trebuie să tândălesc.

Fiindcă începe din nou.

Zăpada aproape a dispărut, solstițiul de vară se apropie (încă e după orizont, dar se apropie) și a început din nou.

Simt

Domnul să mă ajute, mă simt ca un bolnav de cancer care a trecut printr-o perioadă bună și se trezește într-o dimineață cu o umflătură mare la subsuoară.

Nu pot face asta.

Trebuie să fac asta.

[Mai târziu]

Încă mai era zăpadă pe drum, dar am ajuns la „CA“ fără probleme. Am lăsat mașina în parcarea cimitirului și de acolo am mers pe jos. Erau într-adevăr doar șapte stânci, ca în visul meu. M-am uitat pin obiectivul camerei. 8 din nou. 8 este soartă și ține lumea de toartă. Bună treabă.

Pentru lume!

Nu la fel de bună pentru doctorul Bonsaint.

Căci asta se întâmplă din nou; mintea mea geme în fața perspectivei.

Te rog, Doamne, fă să nu se întâmple din nou.

6 aprilie 2008

A luat mai mult azi să fac 8 din 7, și știu că mă așteaptă multă muncă „la distanță“, cum ar fi număratul lucrurilor și trasatul diagonalelor și... nu aranjatul, N. greșea în privința asta – ceea ce trebuie făcut este să *echilibrezi*. E ceva simbolic, ca pâinea și vinul la împărtășanie.

Sunt obosit, însă. Și solsticiul e-atât de departe.

Întunecimea încă-și adună puterea și solstițul e-atât de departe.

Îmi doresc ca N. să fi murit înainte să vină în cabinetul meu. Basturdu ăla egoist.

2 mai 2008

Am crezut că mă va ucide de data asta. Sau că-mi va sfărâma mințile. *Sunt* mințile mele sfărâmate? Nu există Dumnezeu, nu poate exista niciun Dumnezeu în fața acelei întunecimi, și-a OCHIULUI care privește din ea. Și altceva.

ARĂTAREA CU CAP-CASCĂ. NĂSCUTĂ DIN NEBUNEASCA ÎNTUNECIME VIE.

Se auzea cânt. Cânt din adâncul inelului de stânci, din adâncul întunecimii. Dar am făcut 8 din 7, din nou, deși a fost nevoie de mult mult mult mut mult timp. Mult uit pin obectiv, dar și făcut cercuri și numărat pași, lărgind cercul la 64 pași și asta a rezolvat, slavă domnului. „Cercul se lărgește“ – Yeets! Atunci m-am uitat în sus. M-am uitat în jur. Și *i*-am văzut numele în fiecare tufiș de sumac și-n fiecare copac de la poalele câmpului ăluia diavolesc: *Cthun, Cthun, Cthun, Cthun.* Am ridicat ochii spre

cer, căutând ușure, și-am văzut bourii descriindu-l pe când traversau văzduhul: *CTHUN* pe cer. M-am uitat la râu și-am văzut coturile lui descriind un **C** uriaș. C de la Cthun.

Cum pot eu să fiu răspunzător pentru întreaga lume? Cum e posibil asta?

Nu e corect!!!!!!

4 mai 2008

Dacă pot închide ușa sinucigându-mă

Și pacea, chiar de este doar picea uiterii

Mă duc acolo din nou, dar acum nu până la capăt. Doar până la Fail Road Bridge. Acolo, apa e mică, matca plină de stânci.

Până jos trebuie să fie 9 metri.

Nu cel mai bun număr, dar

Cine cade de acolo nu-și ratează

Nu-mi ratez

Nu mă pot gândi la altceva decât la ochiul ăla 3-lobat hidos

La arătarea cu cap-cască

La fețele din stânci urlând

La *CTHUN!*

[Aici se termină manuscrisul doctorului Bonsaint]

5

A doua scrisoare

8 iunie 2008

Dragă Charlie,

N-am primit vorbă de la tine cu privire la manuscrisul lui Johnny, iar asta e bine. Te rog ignoră ultima mea scrisoare și, dacă încă mai ai paginile, dă-le foc. Asta a fost dorința lui Johnny, și eu trebuia să-i dau curs.

Mi-am spus că mă duc doar până la Fail Road Bridge – să văd locul unde am petrecut toți momente atât de fericite în copilărie, locul unde el și-a pus capăt zilelor atunci când momentele fericite s-au încheiat. Mi-am spus că așa

îmi voi găsi pacea (așa s-ar fi exprimat Johnny). Dar sigur că mintea de sub mintea mea – unde, sunt sigur că ar fi susținut Johnny, suntem cu toții cam la fel – știa adevărul. Altfel, de ce să fi luat cheia?

Fiindcă era acolo, în biroul lui. Nu în același sertar în care am găsit manuscrisul, ci în cel de sus – cel de deasupra spațiului pentru genunchi. Alături de o altă cheie, pentru „echilibru", exact cum spunea el.

Ți-aș fi trimis oare cheia odată cu manuscrisul, dacă le găseam pe amândouă în același loc? Nu știu. Sincer. Dar mă bucur, una peste alta, de cum au ieșit lucrurile. Pentru că poate ai fi fost tentat să te duci acolo. Te-ar fi atras simpla curiozitate, ori poate altceva. Ceva mai puternic.

Sau poate că asta-i cea mai mare prostie. E posibil că am găsit cheia, că m-am dus în Motton și am găsit drumul acela doar fiindcă sunt ceea ce spuneam că sunt în prima mea scrisoare: fiica Pandorei. De unde să știu sigur? N. nu știa. Nu știa nici fratele meu, nici măcar la sfârșit, și cum obișnuia el să spună: „Sunt profesionist, nu încercați asta acasă."

În orice caz, nu-ți face griji pentru mine. Sunt bine. Și chiar dacă nu sunt, știu să socotesc. Sheila LeClaire are 1 soț și 1 copil. Charlie Keen – potrivit informațiilor din Wikipedia – are 1 soție și 3 copii. Astfel, tu ai mai multe de pierdut. Și pe deasupra, poate că mie n-au încetat niciodată să-mi sfârâie călcâiele după tine.

Sub nicio formă să nu te întorci aici. Continuă să-ți faci rapoartele asupra obezității și abuzului de medicamente eliberate pe rețetă și atacurilor cardiace la bărbați sub cincizeci de ani și alte astfel de lucruri. Lucruri normale.

Și dacă n-ai citit manuscrisul (sper că e așa, dar mă îndoiesc; sunt sigur că Pandora are și fii), ignoră-l pe acela. Pune toate astea pe seama unei femei isterice care și-a pierdut fratele când se aștepta mai puțin.

Nu e nimic acolo.

Doar niște stânci.

Am văzut cu ochii mei.

Jur că nu e nimic acolo, *așa că nu veni.*

6

Articolul de ziar

[Din *Chester's Mill Democrat,* 1 iunie 2008]

O FEMEIE SARE DE PE POD,
IMITÂND MODUL DE SINUCIDERE A FRATELUI EI
de Julia Shumway

MOTTON – După ce reputatul psihiatru John Bonsaint s-a sinucis sărind de pe Bale River Bridge în acest orășel din centrul statului Maine, acum puțin peste o lună, prietenii spun că sora lui, Sheila LeClaire, a intrat într-o fază de depresie. Soțul ei, Donald LeClaire, a spus că era „complet devastată". Nimeni, a urmat el, nu a crezut că se gândea la sinucidere.

Dar așa era.

„Deși nu a lăsat un bilet", a declarat Richard Chapman, medicul legist al ținutului, „se regăsesc toate indiciile. Mașina ei era parcată frumos pe marginea șoselei, de partea dinspre Harlow a podului. Fusese încuiată și poșeta ei era pe locul pasagerului, cu permisul ei de conducere deasupra." Chapman a spus mai departe că pantofii lui LeClaire au fost găsiți chiar pe balustradă, așezați cu grijă unul lângă celălalt. Chapman a declarat că doar în urma unei anchete se va vedea dacă s-a înecat sau a murit din cauza impactului.

Pe lângă soțul ei, Sheila LeClaire lasă în urmă un băiat de șapte ani. Detaliile serviciului funerar nu au fost încă stabilite.

7

Mesajul e-mail

keen1981
15.44
5 iunie '08

Chrissy,
Te rog, anulează toate consultațiile pe săptămâna viitoare. Știu că te anunț târziu, și știu câte vorbe deloc frumoase vei primi, dar nu

se poate altfel. Trebuie să mă ocup de ceva acasă, în Maine. Doi prieteni vechi, frate și soră, s-au sinucis în împrejurări stranii... și în același loc, f*tu-i! Ținând cont de extrem de ciudatul manuscris pe care sora mi l-a trimis înainte să copieze *(aparent* să copieze) sinuciderea fratelui ei, cred că treaba trebuie investigată. Fratele, John Bonsaint, a fost cel mai bun prieten al meu în copilărie; ne-am salvat unul pe altul din multe bătăi în curtea școlii!
Hayden se poate ocupa de materialul despre glicemie. Știu că nu se crede în stare, dar e în stare. Și chiar dacă nu e, eu trebuie să plec. Johnny și Sheila îmi erau ca doi frați.
Și pe deasupra: n-aș vrea să fiu un filistin, dar s-ar putea să scot un reportaj din treaba asta. Despre tulburarea obsesiv-compulsivă. Poate că n-o fi un subiect la fel de important precum cancerul, însă bolnavii de TOC îți vor spune că este totuși o chestie al naibii de înspăimântătoare.
Mersi, Chrissy!
Charlie

PISICA DIABOLICĂ

Lui Halston i se părea că bătrânul în scaun cu rotile arăta bolnav, îngrozit și pregătit să moară. Avea experiență în a vedea astfel de lucruri. Moartea era profesia lui Halston; o adusese pentru optsprezece bărbați și șase femei de-a lungul carierei sale ca ucigaș plătit profesionist. Știa cum arată chipul morții.

În casă – un conac, de fapt – era frig și liniște. Singurele sunete erau trosnetul gros al focului în vatra mare de piatră și șuieratul gros al vântului de noiembrie afară.

– Vreau să ucizi pe cineva, spuse bătrânul. Vocea-i era nesigură și pițigăiată, iritată. Înțeleg că de asta te ocupi.

– Cu cine ai vorbit? întrebă Halston.

– Cu un om pe nume Saul Loggia. Spune că-l cunoști.

Halston încuviință din cap. Dacă Loggia era omul de legătură, atunci totul era în ordine. Și dacă exista vreun microfon montat în cameră, tot ce spunea bătrânul – Drogan – era considerat din punct de vedere legal drept întinderea unei curse.

– Pe cine vrei să lichidez?

Drogan apăsă un buton pe consola încastrată în brațul scaunului său cu rotile și acesta înaintă, bâzâind. De aproape, Halston simțea izul galben, amestecat, al fricii, vârstei și urinei. Îl dezgustă, însă nu lăsă să se vadă. Chipul lui era de piatră.

– Victima e chiar în spatele tău, rosti Drogan încet.

Halston se mișcă iute. De reflexe-i depindea viața și le păstra mereu în stare perfectă de funcționare. Se ridică de pe canapea, se lăsă într-un genunchi, se răsuci, cu mâna înăuntrul sacoului sport croit special, strângând mânerul

unui pistol hibrid de calibru 45, cu țeavă scurtă, care-i atârna la subsuoară într-un toc prevăzut cu arc, ce i-l arunca în palmă la o atingere. O clipă mai târziu, pistolul era scos și îndreptat spre... o pisică.

Un moment, Halston și pisica se sfidară din priviri. Fu un moment ciudat pentru Halston, un om lipsit de imaginație și de orice superstiție. În acel singur moment cât stătu îngenuncheat pe podea cu pistolul ațintit, simți că pisica-i era cunoscută, deși dacă văzuse vreodată una cu blană atât de neobișnuit colorată, fără doar și poate că și-ar fi amintit.

Capul ei era împărțit perfect în două: jumătate negru, jumătate alb. Linia de demarcație începea din creștetul craniului plat și cobora pe bot până la gură, dreaptă ca o săgeată. Ochii ei erau uriași în semiîntuneric, și-n fiecare pupilă neagră aproape rotundă licărea reflectat focul din vatră, ca un tăciune încins de ură.

Și Halston avu un gând: *Noi doi ne-am întâlnit înainte.*

Apoi trecu. Puse pistolul la loc și se ridică în picioare.

– Ar trebui să te ucid pentru asta, moșule. Nu-mi plac glumele.

– Iar eu nu fac glume, spuse Drogan. Stai jos. Uită-te aici.

Scosese un plic dolofan de sub pătura cu care-i erau acoperite picioarele.

Halston se așeză. Pisica, care stătuse ghemuită pe spătarul sofalei, sări ușor în poalele lui. Se uită în sus la Halston pentru un moment, cu ochii aceia negri uriași, cu pupilele înconjurate de inele subțiri verzi-aurii, după care se așeză și începu să toarcă.

Halston îl privi întrebător pe Drogan.

– E foarte prietenoasă, spuse Drogan. La început. Pisicuța asta simpatică a ucis trei oameni în casa aceasta. Astfel, am rămas doar eu. Sunt bătrân, sunt bolnav... dar prefer să mor la timpul meu.

– Nu-mi vine să cred asta, zise Halston. M-ai angajat ca să lichidez o pisică?

– Uită-te în plic, te rog.

Halston se uită. Era plin cu bancnote de o sută și cincizeci, toate vechi.

– Câți sunt?

– Șase mii de dolari. Vor mai fi șase când îmi vei aduce o dovadă că pisica e moartă. Domnul Loggia mi-a spus că douăsprezece mii e tariful tău normal.

Halston aprobă din cap, mângâind din reflex pisica din poala sa. Adormise și torcea în continuare. Lui Halston îi plăceau pisicile. Erau singurele animale

care-i plăceau, de fapt. Se descurcau singure. Dumnezeu – dacă exista – le făcuse să fie mașini de ucis perfecte, cu sânge rece. Pisicile erau asasinii regnului animal, iar Halston le respecta.

– Nu-ți datorez explicații, dar îți voi explica, spuse Drogan. Paza bună trece primejdia rea, se spune, și eu nu vreau să iei treaba asta cu ușurință. Și mi se pare că e nevoie să mă justific. Ca tu să nu crezi că sunt nebun.

Halston aprobă iar din cap. Hotărâse deja să accepte trebușoara aceasta, nu mai era nevoie de alte explicații. Dar dacă Drogan voia să vorbească, el avea să-l asculte.

– Înainte de orice, știi cine sunt eu? De unde provin banii?

– Farmaceutice Drogan.

– Da. Una dintre cele mai mari companii de produse farmaceutice din lume. Iar piatra de temelie a succesului nostru financiar a fost aceasta. Din buzunarul halatului său scoase și-i dădu lui Halston un flacon mic, fără etichetă, de pilule. Tri-Formal-fenobarbin, compusul G. Prescris aproape exclusiv pentru bolnavii terminali. Dă dependență, înțelegi. E o combinație de analgezic, tranchilizant și halucinogen ușor. Are rezultate remarcabile în a-i ajuta pe bolnavii terminali să își recunoască situația și să o accepte.

– Îl iei și tu? întrebă Halston.

Drogan ignoră întrebarea.

– Se prescrie peste tot în lume. E un produs sintetic, a fost inventat în anii cincizeci în laboratoarele noastre din New Jersey. Testele noastre au fost făcute aproape exclusiv asupra pisicilor, datorită naturii unice a sistemului nervos al felinelor.

– Câte ați trimis pe lumea cealaltă?

Drogan se crispă.

– Aceasta e-o abordare nedreaptă și păguboasă.

Halston ridică din umeri.

– În cei patru ani, cât au durat testările, până când Administrația de Control a Medicamentelor să aprobe Tri-Dormal-G-ul, în jur de cincisprezece mii de pisici au... ăă, sucombat.

Halston fluieră. Cam patru mii de pisici pe an.

– Și acum crezi că asta a venit să-ți facă felul, hă?

– Nu mă simt câtuși de puțin vinovat, zise Drogan, însă nota aceea nesigură, iritată, îi revenise în glas. Cincisprezece mii de animale de laborator au murit ca sute de mii de oameni să...

– Lasă asta, făcu Halston. Justificările îl plictiseau.

– Pisica asta a venit aici acum șapte luni. Nu mi-au plăcut niciodată pisicile. Niște animale scârboase, purtătoare de boli... mereu bântuie câmpiile... se târăsc prin hambare... strâng Dumnezeu știe ce microbi în blana lor... mereu încearcă să-ți aducă în casă ceva cu măruntaiele scoase, să vezi și tu... sora mea a vrut s-o ia înăuntru. Ea a găsit-o. Ea a plătit.

Se uită cu o ură necuprinsă la pisica adormită în poala lui Halston.

– Ai spus că pisica a ucis trei oameni.

Drogan începu să vorbească. Pisica moțăi și toarse în poala lui Halston, mângâiată și scărpinată de degetele puternice și experte de ucigaș ale bărbatului. Din timp în timp, câte un nod de pin exploda în vatră, făcând-o să se încordeze ca un ghem de arcuri acoperite de mușchi și piele. Afară, vântul se tânguia pe lângă casa mare de piatră, departe în zona rurală a Connecticutului. Se simțea iarna în vocea vântului. Vocea bătrânului, în tot acest timp, turuia monoton.

În urmă cu șapte luni, erau patru în casă: Drogan, sora lui Amanda, care la șaptezeci și patru de ani era cu doi ani mai în vârstă ca Drogan, prietena ei de-o viață Carolyn Broadmoor („dintre Broadmoorii din Westchester", spuse Drogan), care suferea grav de emfizem, și Dick Gage, angajat al familiei Drogan de douăzeci ani. Gage, care trecuse și el de șaizeci de ani, conducea uriașul Lincoln Mark IV, gătea, servea sherryul seara. De curățenie se ocupa o cameristă, dar ea nu locuia cu ei. Cei patru trăiau în felul acesta de aproape doi ani, o strânsură de bătrâni anoști și servitorul lor. Singurele lor plăceri erau *The Hollywood Squares* și curiozitatea de-a vedea care pe care-l va îngropa.

Atunci apăruse pisica.

– Gage a văzut-o primul, miorlăind și fâțâindu-se în jurul casei. A încercat să o alunge. A dat cu bețe și pietre mici după ea, și a nimerit-o de mai multe ori. Însă nu voia să plece. Simțea miros de mâncare, desigur. Era aproape numai piele și os. La sfârșitul verii, oamenii le scot pe marginea drumului și le lasă să moară, știi. Un lucru teribil, inuman.

– E mai bine să le omori cu pastile? întrebă Halston.

Drogan ignoră remarca și merse mai departe. Ura pisicile. Întotdeauna le urâse. Când pisica aceasta a refuzat să plece, i-a dat ordin lui Gage să lase pentru ea mâncare otrăvită. Farfurii mari, ademenitoare, de hrană pentru pisici Calo amestecată cu Tri-Dormal-G, mai exact. Pisica a ignorat mâncarea. Pe-atunci, Amanda Drogan observase deja pisica și a insistat să o adopte. Drogan s-a opus cu vehemență, însă Amanda nu s-a lăsat înduplecată. Mereu obținea ce-și dorea, aparent.

– Dar a văzut ea, zise Drogan. A adus-o înăuntru ea însăși, în brațe. Torcea, exact ca acum. Refuza totuși să se apropie de mine. Niciodată nu s-a apropiat... încă. I-a turnat o farfurie cu lapte. „O, uită-te la sărăcuța de ea, e moartă de foame", a uguit ea. Ea și Carolyn au giugiulit-o amândouă. Dezgustător. Sigur că ăsta era modul lor de-a se răzbuna pe mine. Știau ce părere am despre feline încă de la programul de testare a Tri-Dormal-G, acum douăzeci de ani. Le plăcea să mă tachineze, să mă enerveze. Se uită la Halston cu ochi înnegurați. Dar au plătit ele.

La mijlocul lunii mai, Gage se trezise pentru a servi micul dejun și o găsise pe Amanda Drogan întinsă pe jos la baza scărilor principale, înconjurată de cioburi de porțelan și grăunțe Little Friskies. Stătea cu ochii nițel holbați în tavan. Sângerase mult pe gură și pe nas. Avea șira spinării ruptă, ambele picioare rupte și gâtul îi fusese literalmente spulberat ca sticla.

– Dormea în camera ei, spuse Drogan. O trata ca pe un copil... „Ți-e fomică, șcumpișol? T'ebuie șă melgi șă faci caca?" De-a dreptul obscen, din partea unei hoațe bătrâne ca soră-mea. Cred că a trezit-o cu mieunatul ei. I-a adus vasul. Obișnuia să spună că lui Sam nu-i plăceau grăunțele Friskies decât dacă le înmuiai în puțin lapte. Așa că voia să coboare la parter. Pisica i se freca de picioare. Ea era bătrână, nu se ținea prea bine pe picioare. Semiadormită. Au ajuns împreună în capul scărilor și pisica i s-a băgat în față... a împiedicat-o...

Da, era posibil să se fi întâmplat așa, gândi Halston. Cu ochiul minții o vedea pe bătrână căzând pe scări, prea șocată ca să mai strige. Grăunțele Friskies împrăștiindu-se în vreme ce ea se ducea de-a dura până jos, bolul spărgându-se. În cele din urmă, ea se oprește la baza scărilor, cu ciolanele bătrâne rupte, cu ochii holbați, din nas și urechi șiroind sânge. Și pisica, torcând, începe să coboare scările, crănțănind satisfăcută grăunțe Little Friskies...

– Ce-a spus medicul legist? îl întrebă pe Drogan.

– Moarte accidentală, desigur. Dar eu știam.

– De ce n-ai scăpat de pisică atunci? După moartea Amandei?

Deoarece Carolyn Broadmoor amenințase, din câte se pare, că va pleca dacă o va face. Era isterică, obsedată de subiect. Era o femeie bolnavă și spiritualismul îi furase mințile. Un mediu din Hartford îi spusese (în schimbul a doar douăzeci de dolari) că sufletul Amandei intrase în corpul de felină al lui Sam. Sam fusese al Amandei, îi spusese ea lui Drogan, și dacă Sam pleca, pleca *și ea*.

Halston, care devenise într-un fel expert în citirea printre rânduri a vieții oamenilor, bănuia că Drogan și bătrâna păsăruică Broadmoor fuseseră amanți cu mult timp în urmă, și că bătrânul nu voia să se despartă de ea din cauza unei pisici.

– Ar fi echivalat cu o sinucidere, spuse Drogan. În mintea ei era în continuare o femeie bogată, întru totul capabilă să ia pisica aia și să plece la New York sau Londra sau chiar Monte Carlo cu ea. De fapt, era ultima dintr-o mare familie, trăia dintr-o rentă derizorie ca rezultat al unei serii de investiții proaste făcute în anii șaizeci. Locuia la primul etaj, aici, într-o cameră special controlată, superumidificată. Femeia avea șaptezeci de ani, domnule Halston. A fumat ca o turcoaică până în ultimii doi ani de viață, iar emfizemul era în stare foarte gravă. Voiam s-o știu aici, iar dacă pisica trebuia să rămână...

Halston încuviință din cap, apoi aruncă o privire grăitoare la ceasul de la mână.

– Spre sfârșitul lunii iunie, a murit în timpul nopții. Am impresia că doctorul a considerat moartea ei un lucru normal... a venit doar, i-a scris certificatul de deces și cu asta, basta. Dar pisica era în cameră. Mi-a spus Gage.

– Toți trebuie să murim cândva, bătrâne, zise Halston.

– Sigur. Asta a spus și doctorul. Dar eu știam. Mi-am adus aminte. Pisicile iau viața bebelușilor și oamenilor bătrâni în somn. Le-o iau răpindu-le răsuflarea.

– O superstiție veche.

– Bazată pe fapte, ca multe așa-zise superstiții, replică Drogan. Vezi tu, pisicilor le place să frământe lucruri moi cu labele. O pernă, un covor gros... sau o pătură. O pătură din leagănul unui bebeluș sau o pătură a unei persoane bătrâne. O greutate în plus pe pieptul unei persoane și așa slăbite...

Drogan lăsă fraza neîncheiată și Halston se gândi la asta. Carolyn Broadmoor dormind în camera ei, aerul intrând și ieșind zgomotos din plămânii ei ferfeniți, sunetul aproape acoperit de șoapta umidificatoarelor speciale și-a

aparatelor de control al calității aerului. Pisica cu blană ciudat împărțită în alb și negru sare încet pe patul stăpânei și se uită fix la fața ei bătrână, cu riduri adânc săpate, cu ochii aceia jucăuși, negru-cu-verde. Se furișează pe pieptul ei îngust și își aranjează greutatea acolo, torcând... și respirația încetinește... și pisica toarce în vreme ce bătrâna se sufocă încet sub greutatea ei.

Nu era un om imaginativ, însă Halston se cutremură puțin.

– Drogan, zise el, continuând să mângâie pisica. De ce nu o eutanasiezi, pur și simplu? Un veterinar i-ar da să inhaleze gaz pentru douăzeci de dolari.

Drogan spuse:

– Înmormântarea a fost la 1 iulie. Am îngropat-o pe Carolyn în lotul nostru din cimitir, alături de sora mea. Așa cum ar fi vrut ea. Doar în 3 iulie l-am chemat pe Gage în camera asta și i-am dat un coș de nuiele... ca un coș de picnic. Știi de care zic?

Halston aprobă din cap.

– I-am spus să pună pisica în el și să o ducă la un veterinar în Milford și acolo să fie eutanasiată. El a spus: „Da, domnule", a luat coșul și s-a dus. Așa e el. Nu l-am mai văzut în viață de atunci. A avut loc un accident pe autostradă. Lincolnul a intrat într-un pilon de pod cu mai bine de o sută de kilometri la oră. Dick Gage a murit pe loc. Când l-au găsit, avea zgârieturi pe față.

Halston păstră tăcerea, în vreme ce imaginea derulării evenimentelor se formă din nou în creierul său. Niciun sunet în cameră în afară de pocnetul liniștit al focului și torsul plăcut al pisicii din poala sa. El și pisica împreună în fața focului ar fi format o ilustrație bună pentru acel poem al lui Edgar Guest, cel care spune: „Pisica-n poala mea, un foc bun în vatră / ...Un om ferice, pentru cine-ntreabă."

Dick Cage conducând Lincolnul pe autostradă spre Milford, depășind viteza legală cu, poate, opt kilometri la oră. Coșul de nuiele alături – ca un coș de picnic. Șoferul e atent la trafic, poate depășește un camion mare și nu observă strania față jumătate neagră, jumătate albă care iese dintr-o parte a coșului. Partea dinspre șofer. Nu observă deoarece s-a înscris în depășirea camionului și atunci pisica îi sare în față, scuipând și zgâriind, ghearele ei lovindu-l peste un ochi, înțepându-l, dezumflându-l, orbindu-l. O sută și uruitul motorului mare al mașinii și cealaltă labă e agățată de puntea nasului, îndesând ghearele, stârnind o durere luminoasă, aprigă – poate Lincolnul începe să vireze la dreapta, în calea camionului, și claxonul acestuia sună de să-ți

spargă timpanele, dar Gage nu-l aude, fiindcă pisica chiăie, pisica e lățită pe fața lui ca un uriaș păianjen negru pufos, cu urechile date pe spate, cu ochii verzi scânteind ca niște faruri din iad, cu labele din spate zbătându-se și înfigându-se în carnea puhavă de pe gâtul bătrânului. Mașina virează brusc în cealaltă parte. Piciorul de pod prinde contur. Pisica sare jos și Lincolnul, o torpilă neagră sclipitoare, se izbește de beton și sare în aer ca o bombă.

Halston înghiți greu și auzi un sunet sec în gât.

– Și pisica s-a întors acasă?

Drogan dădu din cap în sens afirmativ.

– După o săptămână. În ziua în care Dick Gage a fost înmormântat, de fapt. Ca-n cântecelul ăla vechi. Pisica s-a întors acasă.

– A supraviețuit unui accident auto la o sută? Greu de crezut.

– Se spune că pisicile au câte nouă vieți. Când s-a întors... atunci am început să mă întreb dacă nu poate fi o... o...

– Pisică diabolică? sugeră Halston încet.

– Cum nu-mi vine ceva mai bun, da. Un soi de demon trimis...

– Să te pedepsească.

– Nu știu. Dar mă tem de ea. Îi dau să mănânce, sau mai degrabă îi dă femeia care vine să-mi gătească. Nici ea n-o place. Spune că fața aia e-un blestem al lui Dumnezeu. Sigur, ea e localnică. Bătrânul încercă să zâmbească și eșuă. Vreau să o omori. Trăiesc cu ea de patru luni. Stă la pândă în umbre. Se uită la mine. Pare că... așteaptă. Mă încui în camera mea noapte de noapte și totuși mă întreb dacă nu mă voi trezi într-o dimineață devreme și-o voi găsi... ghemuită pe pieptul meu... și torcând.

Vântul se tânguia amarnic afară și scotea un sunet ciudat, ca de cucuvea, în hornul de piatră.

– În cele din urmă am luat legătura cu Saul Loggia. El te-a recomandat. A spus că ești un lup, cred.

– Un lup singuratic. Asta înseamnă că lucrez singur.

– Da. A spus că n-ai fost prins niciodată, și nici suspectat. A spus că întotdeauna cazi în picioare... ca o pisică.

Halston se uită la bătrânul în scaunul cu rotile. Și dintr-odată mâinile lui musculoase, cu degete lungi, întârziară chiar deasupra gâtului pisicii.

– O fac acum, dacă vrei, zise el încet. Îi rup gâtul. Nici n-o să-și dea seama...

– Nu! strigă Drogan. Inspiră prelung, tremurând. Obrajii supți i se umplură de culoare. Nu... nu aici. Du-o altundeva.

Halston surâse fără umor. Reîncepu să mângâie foarte încet capul și umerii și spatele pisicii adormite.

– Bine, spuse. Accept contractul. Vrei corpul?

– Nu. Omoar-o. Îngroap-o. Făcu o pauză. Se aplecă în față în scaunul cu rotile, ca un uliu bătrân. Adu-mi coada ei, zise. Ca să pot s-o arunc în foc și să mă uit la ea cum arde.

Halston conducea un Plymouth model 1973 cu motor Cyclone Spoiler modificat. Mașina avea spatele ridicat și fața lăsată, astfel încât capota stătea înclinată în unghi de douăzeci de grade față de drum. Reclădise el însuși diferențialul și partea din spate. Cutia de viteze era o Pendy, sistemul de transmisie, Hearst. Stătea pe pneuri Bobby Unser Wide Ovals și putea atinge o viteză maximă de puțin peste două sute cincizeci de kilometri la oră.

Părăsi domiciliul Drogan puțin după ora 9.30. O semilună rece, ca o coajă, apărea și dispărea după norii răzleți de noiembrie. Conduse cu geamul deschis, însă odoarea aceea galbenă de bătrânețe și teroare părea că-i intrase în haine și lui nu-i plăcea. Era un frig tăios, glacial, însă era bine. Alunga izul acela galben.

Ieși de pe autostradă la Placer's Glen și străbătu orașul tăcut, păzit de un singur semafor galben intermitent montat la intersecție, cu viteza regulamentară de șaizeci la oră. Odată ieșit din oraș, ajuns pe șoseaua 35, dădu drumul Plymouthului puțin, lăsând mașina să prindă viteză. Motorul Spoiler modificat torcea cum torsese pisica în poala lui, mai devreme în seara aceea. Halston surâse la această asemănare. Se mișcau printre câmpuri alb-înghețate de noiembrie, pline de strujeni scheletici, cu puțin peste o sută zece la oră.

Pisica era într-o pungă de cumpărături rezistentă, legată la gură cu sfoară groasă. Punga era în locul pentru picioare al pasagerului din dreapta. Pisica era somnoroasă și torcea când Halston o pusese înăuntru, și torsese tot drumul. Simțea, poate, că Halston o plăcea și că se simțea bine în compania ei. Asemenea lui, pisica era o singuratică.

Ciudat asasinat, gândi Halston, și fu surprins să descopere că îl lua în serios *ca* asasinat. Poate cel mai ciudat lucru era că îi plăcea într-adevăr de pisică, se simțea oarecum înrudit cu ea. Dacă reușise să scape de piftiile alea trei bătrâne,

bravo ei... mai ales de Gage, care o ducea la Milford la o întâlnire fatală cu un veteran chilug mai mult decât bucuros să azvârle pisica într-o cameră de gazare cu pereți de ceramică, nu mai mare decât un cuptor cu microunde. Se simțea înrudit cu ea, însă nu simțea deloc nevoia de-a refuza asasinatul. Din respect, o va ucide repede și temeinic. Va parca pe marginea drumului, lângă un câmp dintr-acela sterp de noiembrie, și-o va scoate din pungă, o va mângâia, după care îi va suci gâtul și-i va tăia coada cu briceagul său. Și, își spuse, corpul îl voi îngropa cum se cuvine, ferindu-l de hoitari. Nu-l pot feri de râme, dar îl pot feri de viermi.

La asta se gândea, în timp ce mașina se mișca prin noapte ca o fantomă albăstrie și atunci se întâmplă ca pisica să-i urce în fața ochilor, sus pe bord, cu coada ridicată arogant, cu fața în alb și negru întoarsă către el și gura părând să rânjească.

– Șșșș... șuieră Halston.

Aruncă o privire în dreapta și zări punga rezistentă de cumpărături cu o gaură făcută de dinți – sau gheare – în ea. Se uită din nou în față... și pisica ridică o labă și lovi în joacă spre el. Laba atinse fruntea lui Halston. Bărbatul se feri și pneurile mari ale Plymouthului scrâșniră pe drum, în vreme ce mașina viră bezmetic de pe o parte a fâșiei înguste de asfalt pe cealaltă.

Halston lovi cu pumnul în pisica de pe bord. Îi acoperea câmpul vizual. Felina îl scuipă, arcuindu-și spatele, dar nu se clinti. Halston lovi din nou și, în loc să sară într-o parte, cârâind, pisica sări spre el.

Gage, gândi bărbatul. *Exact ca Gage...*

Acționă brusc frâna. Pisica era pe capul lui, blocându-i vederea cu pântecele ei pufos, zgâriindu-l, spintecându-l. Halston ținu volanul cu îndârjire. Lovi pisica o dată, de două ori, a treia oară. Și dintr-odată drumul dispăru, Plymouthul intră în șanț, țopăind pe arcuri. Apoi, impactul, aruncându-l înainte în centura de siguranță, și ultimul sunet pe care îl auzi fu pisica urlând inuman, vocea unei femei cuprinse de durere ori pe culmile extazului sexual.

O lovi cu pumnul strâns și simți doar contracția elastică a mușchilor ei.

Apoi, al doilea impact. Și întuneric.

Luna apusese. Mai era o oră până-n zori.

Plymouthul zăcea într-o râpă în care ceața bolborosea. În grilajul ei era încâlcită o bucată de sârmă ghimpată. Capota se desfăcuse și fuioare de abur de la radiatorul spart ieșeau prin deschidere, amestecându-se cu ceața.

Nu-și simțea deloc picioarele.

Se uită în jos și văzu că peretele antifoc al mașinii cedase sub forța impactului. Spatele acelui uriaș bloc-motor Cyclone Spoiler se lovise de picioarele lui, țintuindu-le.

Afară, în depărtare, urletul amenințător al unei bufnițe atacând cine știe ce animal mic, pus pe fugă.

Înăuntru, aproape, torsul molcom al pisicii.

Părea că rânjește, ca pisica de Cheshire din *Alice în Țara Minunilor*.

Sub privirea lui Halston, animalul se ridică, își arcui spatele și se întinse. Dintr-o singură mișcare fluidă, ca o fluturare de mătase, îi sări pe umăr. Halston încercă să ridice mâinile și s-o dea jos.

Brațele nu voiau să se miște.

Șoc spinal, gândi el. *Paralizat. Poate temporar. Mai probabil permanent.*

Pisica îi torcea în ureche ca tunetul.

– Dă-te jos de pe mine, spuse Halston. Vocea lui era aspră și uscată. Pisica se încordă un moment, după care se liniști. Din senin, laba ei lovi obrazul lui Halston, și de data asta avea ghearele scoase. Șiruri de durere încinsă până jos pe gât. Și sânge cald curgând.

Durere.

Senzație.

Îi ordonă capului să se miște în dreapta și acesta se execută. Un moment, fața lui fu îngropată în blană netedă, uscată. Halston clănțăni din dinți spre pisică. Speriat și deranjat, animalul scoase un sunet gutural – *miaurl!* – și sări pe scaun. De acolo, se uită în sus la el furios, cu urechile date pe spate.

– Nu te așteptai să fac asta, nu-i așa? croncăni Halston.

Pisica deschise gura și sâsâi la el. Uitându-se la fața aceea stranie, schizofrenică, Halston înțelegea cum de Drogan crezuse că era o pisică diabolică. Era...

Șirul gândurilor i se întrerupse când deveni conștient de o senzație surdă, gâdilătoare, la ambele mâini și antebrațe.

Senzație. Revine. Furnicături.

Pisica sări spre fața lui, cu ghearele scoase, stuchind.

Halston închise ochii și deschise gura. Dădu să muște pisica de burtă și nu se alese decât cu blană. Labele din față ale felinei erau agățate de urechile sale,

cu ghearele bine înfipte. Durerea era atroce, sfâșietoare. Halston încercă să ridice mâinile. Acestea zvâcniră, dar încă refuzau să i se desprindă din poală.

Lăsă capul în față și începu să-l scuture înainte și înapoi, ca un om care vrea să scape de săpunul din ochi. Șuierând și miorlăind, pisica se ținu bine. Halston simțea cum îi curgea sângele pe obraji. Îi era greu să respire. Pieptul pisicii îl apăsa pe nas. Putea trage aer pe gură, dar nu mult. Puținul pe care îl trăgea era filtrat prin blană. Își simțea urechile ca și când ar fi fost stropite cu lichid de aprins cărbunii și apoi li s-ar fi dat foc.

Trase iute capul pe spate și strigă în agonie – probabil suferise o lovitură la țeastă la impactul mașinii. Pisica însă nu se aștepta la această mișcare și zbură prin aer. Halston o auzi căzând cu un bufnet pe bancheta din spate.

Un firicel de sânge îi curse în ochi. Încercă din nou să-și miște mâinile, să ridice una și să șteargă sângele.

Îi tremurară în poală, însă tot nu reuși să le miște. Se gândi la pistolul special de calibru 45 din tocul de la subsuoara stângă.

Dacă pun mâna pe arma mea, pisicuță, ce ți-a mai rămas din alea nouă vieți o să se stingă dintr-odată.

Alte furnicături acum. Zvâcnete surde de durere dinspre labele picioarelor, îngropate și cu siguranță sfărâmate sub blocul motor, urzicături dinspre picioare – o senzație ca atunci când un membru pe care ai dormit începe să se dezmorțească. În acel moment, lui Halston nu-i păsa de picioare. Îi ajungea să știe că șira spinării nu-i era secționată, că nu va ajunge să trăiască tot restul vieții sub forma unui corp mort atașat de un cap vorbitor.

Poate mi-au mai rămas și mie câteva vieți.

Rezolvă pisica. Acesta era primul lucru. *Apoi ieși din epavă* – poate va veni cineva, asta ar rezolva ambele probleme deodată. Puțin probabil la 4.30 dimineața pe un drum secundar ca acela, dar posibil. Și...

Și ce făcea pisica acolo în spate?

Nu-i plăcuse s-o aibă cocoțată pe față, însă nu-i plăcea nici s-o știe în spatele lui, unde n-o putea vedea. Încercă să se uite în oglinda retrovizoare, dar degeaba. În urma accidentului se dereglase și acum reflecta doar râpa buruienoasă în care ajunsese.

Un sunet din spatele său, ca de pânză rupându-se.

Tors.

Pisică diabolică pe dracu'. A adormit acolo-n spate.

Și chiar de n-ar fi fost, chiar dacă ar fi avut cumva de gând să ucidă, ce putea să facă? Era o vietate pirpirie, probabil cântărea două kilograme udă leoarcă. Și-n scurt timp... în scurt timp el urma să-și poată mișca mâinile destul cât să ajungă la armă. Era sigur de asta.

Halston rămase în așteptare. Continuă să-și recapete simțurile în serii de urzicături. În chip absurd (sau poate ca reacție instinctuală la întâlnirea abia evitată cu moartea) avu erecție preț de aproximativ un minut. *Ar fi nițel cam greu să-mi fac laba în aceste împrejurări*, gândi el.

Înspre răsărit cerul începea să se lumineze. Undeva, o pasăre cânta.

Halston încercă din nou și reuși să miște mâinile o jumătate de centimetru înainte să-i cadă înapoi în poală.

Nu încă. Dar curând.

Un bufnet moale pe bancheta din spatele lui. Halston întoarse capul și se uită drept la fața albă-neagră, la ochii strălucitori cu pupilele lor negre uriașe.

Halston îi vorbi.

– N-am ratat niciodată un asasinat odată ce l-am acceptat, pisicuță. Acum s-ar putea să fie o premieră. Încep să-mi simt din nou mâinile. Cinci minute, cel mult zece. Vrei un sfat? Ieși pe geam. Sunt toate deschise. Du-te și ia și coada cu tine.

Pisica se holba la el.

Halston încercă iarăși mâinile. Se ridicară, tremurând sălbatic. Un centimetru. Doi centimetri. Le lăsă să cadă înapoi flasce. Îi alunecară din poală și aterizară pe scaunul mașinii. Licăriră acolo palid, aidoma unor gigantici păianjeni tropicali.

Pisica rânjea la el.

Am făcut oare o greșeală? se întrebă el confuz. Era o creatură care se baza pe instinct, iar sentimentul că făcuse una era dintr-odată copleșitor. Atunci corpul pisicii se încordă și, chiar în timp ce sărea, Halston știu ce urma să facă și deschise gura ca să strige.

Pisica aterizâ în poala sa, cu ghearele scoase, săpând.

În acel moment, Halston își dori *să fi fost* paralizat. Durerea era necuprinsă, teribilă. Nu bănuise niciodată că putea exista o atare durere pe lume. Pisica era un arc încolăcit de furie, scuipând și zgâriindu-i boașele.

Halston *strigă*, gura căscându-i-se la maximum, și-n clipa aceea pisica schimbă direcția și-i sări pe față, îi sări pe gură. Și în momentul acela, Halston știu că era ceva mai mult decât o pisică. Era ceva posedat de-o pornire malignă, criminală.

Zări o ultima dată acea față în alb și negru de sub urechile lăsate pe spate, cu ochii ei enormi, plini de-o ură descreierată. Se descotorosise de cei trei oameni bătrâni și acum se descotorosea de John Halston.

I se îndesă în gură, un proiectil de furie. El simți o senzație de vomă. Labele ei din față se mișcau neîncetat, zdrențuindu-i limba ca o bucată de ficat. Stomacul i se revoltă și vărsă. Voma îi rămase în gât, înfundându-l, și începu să se sufoce.

În acel moment extrem, voința lui de supraviețuire birui paralizia impactului. Ridică mâinile încet, pentru a apuca pisica. *O Dumnezeule mare*, gândi el.

Pisica se zbătea să-i pătrundă în gură, turtindu-și corpul, zbătându-se, trăgându-se din ce în ce mai înăuntru. Halston auzea cum îi trosnesc maxilarele, deschizându-se tot mai mult, primind-o.

Dădu s-o apuce, s-o tragă afară, s-o distrugă... și mâinile lui prinseră doar coada pisicii.

Cine știe cum, reușise să intre cu tot corpul în gura lui. Fața ei ciudată, alb cu negru, trebuia că era îndesată chiar în gât.

De acolo venea un sunet teribil, gros, de acces de vomă. Gâtul însuși se umfla ca o bucată de furtun flexibil de grădină.

Corpul lui zvâcnea. Mâinile îi căzură înapoi în poală și degetele începură să bată fără rost pe coapse. Ochii i se adumbriră, apoi se închețoșară. Se uitau goi prin parbrizul Plymouthului la zorii ce se iveau.

Din gura lui deschisă ieșeau cinci centimetri de coadă stufoasă... jumătate neagră, jumătate albă. Aceasta lovea leneș de la stânga la dreapta.

Dispăru.

O pasăre strigă undeva din nou. Și atunci veniră zorii, într-o liniște perfectă, lumina revărsându-se peste câmpurile înghețate ale Connecticutului rural.

Numele fermierului era Will Reuss.

Era în drum spre Placer's Glen pentru a-și reînnoi inspecția tehnică la camionetă, când văzu soarele de dimineață târzie scânteind pe ceva în râpa de

lângă drum. Trase pe dreapta și văzu Plymouthul căzut pe-o rână, ca un beţiv, în şanţ, cu sârmă ghimpată încâlcită în grilajul ca o gură de fier rânjită.

Își croi drum până jos și atunci trase brusc aer în piept.

– Măiculiță Doamne, murmură el în lumina zilei de noiembrie.

La volan era un bărbat: drept de spate, cu ochii deschiși uitându-se fix și gol spre eternitate. Organizația Roper nu avea să-l mai includă niciodată în sondajul de opinie prezidențial. Fața lui era mânjită de sânge. Încă avea centura de siguranță pusă.

Portiera șoferului fusese îndoită, dar Reuss reuși să o deschidă trăgând de ea cu ambele mâini. Se aplecă înăuntru și desfăcu centura de siguranță, având de gând să verifice actele de identitate. Întindea mâna spre haină, când observă că mortul purta cămașă și cămașa făcea vălurele, chiar deasupra cataramei de la curea. Făcea vălurele... și se umfla. Pete de sânge începură să înflorească acolo aidoma unor trandafiri siniștri.

– Ce Hristos?

Întinse mâna, prinse de cămașa mortului și o trase în sus.

Will Reuss se uită – și strigă.

Deasupra buricului lui Halston, o gaură neregulată fusese făcută cu gheara în carne. Din ea se uita fața alb cu negru, mânjită de sânge, a unei pisici, cu ochi mari și privire intensă.

Reuss se împletici în spate, urlând, cu mâinile lipite de față. Câteva zeci de ciori își luară zborul, croncănind, de pe câmpul din apropiere.

Pisica se forță să iasă și se întinse cu o nepăsare obscenă.

Apoi sări pe geamul deschis. Reuss o zări mișcându-se prin iarba înaltă și uscată, după care se făcu nevăzută.

Părea că se grăbea, îi spuse el mai târziu unui reporter de la ziarul local.

Ca și când ar fi avut de încheiat niște socoteli.

NEW YORK TIMES

LA OFERTĂ SPECIALĂ

Tocmai a ieșit de sub duș când telefonul începe să sune, însă deși casa e plină de rude – îi aude la parter, i se pare că nu se vor da duși niciodată, i se pare că niciodată n-a avut atât de multe – nu ridică nimeni. Nu răspunde nici robotul telefonic, așa cum James l-a programat să facă după al cincilea țârâit.

Anne se duce la extensia de pe noptieră, înfășurându-se într-un prosop, părul ud plesnind-o neplăcut peste ceafă și umerii goi. Ridică receptorul, spune alo, după care el își spune numele. E James. Au fost treizeci de ani împreună și ea nu are nevoie decât de un singur cuvânt. El rostește *Annie* ca nimeni altul, așa a fost mereu.

Preț de un moment, nu poate vorbi și nici măcar respira. A surprins-o când expira și își simte plămânii plați ca două foi de hârtie. Apoi, când el îi rostește iarăși numele (părând necaracteristic de ezitant și nesigur pe sine), puterea i se scurge din picioare. I se transformă în nisip și se așază pe pat, prosopul căzând de pe ea, fundul ei ud umezind cearșaful de sub ea. Dacă n-ar fi fost patul acolo, ar fi căzut la podea.

Dinții îi clănțănesc și asta o face să respire din nou.

– James? Unde *ești? Ce s-a întâmplat?*

Pe vocea ei normală, asta ar fi ieșit ca o dojană – o mamă care își ceartă copilul neascultător de unsprezece ani fiindcă a venit iarăși târziu la cină – dar acum iese într-un soi de mormăit îngrozit. Rudele care murmură la parter pun totuși la cale înmormântarea lui.

James chicotește. E un sunet zăpăcit.

– Păi, sincer să fiu, zice el, nu știu exact unde mă aflu.

Primul ei gând confuz este că el trebuie să fi pierdut avionul în Londra, chiar dacă a sunat-o de la Heathrow nu cu mult înainte de decolare. Apoi îi

vine o idee mai clară: deși deopotrivă în *Times* și la știrile televizate se spune că nu au fost supraviețuitori, a fost cel puțin unul. Soțul ei s-a târât din epava avionului cuprins de flăcări (și din clădirea cu apartamente cuprinsă de flăcări în care intrase avionul, să nu uităm asta, alți douăzeci și patru de morți la sol și numărul e posibil să crească înainte ca lumea să meargă mai departe la următoarea tragedie) și de atunci umblă fără țintă prin Brooklyn, în stare de șoc.

– Jimmy, ești bine? Ești... ești ars?

Adevărul a ceea ce ar însemna asta se arată după întrebare, cu efectul unei cărți grele scăpate pe piciorul desculț, și ea începe să plângă.

– Ești la spital?

– Ssst, face el, și auzind această dovadă a vechii lui bunătăți – și această veche onomatopee, doar o mică piesă a mobilierului căsniciei lor – ea începe să plângă mai tare. Ssst, scumpa mea.

– Dar nu *înțeleg!*

– Sunt bine, spune el. Majoritatea suntem bine.

– Majoritatea...? Sunt și *alții?*

– Nu pilotul, răspunde el. El nu e la fel de bine. Sau poate e copilotul. El strigă întruna. „Ne prăbușim, nu avem control, o Dumnezeule mare." Dar și: „Nu e vina mea, nu le permiteți să dea vina pe mine." Și asta spune.

Ea își simte tot corpul rece.

– Cu cine vorbesc, de fapt? De ce faci lucrul ăsta oribil? Tocmai mi-am pierdut soțul, cretinule!

– Scumpa mea...

– Nu-mi spune așa! Dintr-o nară îi atârnă un fir transparent de mucus. Îl șterge cu dosul mâinii și-l aruncă cât colo, un lucru pe care nu l-a mai făcut din copilărie. Ascultă, domnule – o să pun convorbirea asta pe steluță-nouăzeci-nouă și poliția va veni și-ți va face curul arșice... curul ăla ignorant și *nesimțit*...

Nu poate merge mai departe, însă. E vocea lui. Nu o poate nega. Felul în care telefonul a tot sunat – nimeni n-a ridicat la parter, robotul telefonic nu s-a activat – sugerează că apelul acesta era doar pentru ea. Și... *ssst, scumpa mea*. Ca în cântecul ăla vechi al lui Carl Perkins.

El a rămas tăcut, ca și când ar fi lăsat-o să-și lămurească singură lucrurile acestea. Dar înainte ca ea să poată vorbi din nou, se aude un bip pe fir.

– James? *Jimmy?* Mai ești acolo?

– Da, dar nu pot vorbi mult. Am încercat să te sun când ne prăbușeam și cred că doar datorită acestui fapt am reușit să obțin până la urmă legătura. Au încercat mulți dintre ceilalți, toată lumea are telefoane mobile, dar fără noroc. Din nou acel bip. Doar că acum telefonul meu aproape nu mai are baterie.

– Jimmy, știai?

Ideea aceasta a fost cea mai grea și mai teribilă parte pentru ea – că era posibil ca el să fi știut, fie și numai preț de unul sau două minute nesfârșite. Alții poate își imaginează corpuri arse sau căpățâni retezate cu dinți dezgoliți, chiar primii martori care șterpelesc verighete și cercei cu diamant, însă ce i-a furat somnul lui Annie Driscoll este imaginea lui Jimmy uitându-se pe geam cum străzile și mașinile și clădirile maronii cu apartamente din Brooklyn sunt din ce în ce mai aproape. Măștile de aer inutile căzând aidoma cadavrelor unor animăluțe galbene. Ușile spațiilor de depozitare de deasupra scaunelor deschizându-se, bagajele de mână începând să zboare, mașina de ras Norelco a cuiva rostogolindu-se în sus pe intervalul înclinat.

– Știai că vă prăbușiți?

– Nu tocmai, spune el. Totul a părut bine până la sfârșit – poate ultimele treizeci de secunde. Deși e greu să ții socoteala timpului în astfel de situații, îmi spun mereu.

Astfel de situații. Și chiar mai grăitor: *Îmi spun mereu*. Ca și când s-ar fi aflat la bordul a șase aeronave 767 care s-au prăbușit în loc de doar una.

– În orice caz, continuă el, tocmai sunam să te anunț că aterizăm mai devreme și să te pun în gardă să-l trimiți pe tipul de la FedEx din pat înainte să ajung eu.

Atracția ei absurdă față de tipul de la FedEx fusese o glumă a lor de ani de zile. Începe să plângă din nou. Mobilul lui mai scoate un bip, parcă dojenind-o pentru asta.

– Cred că am murit la doar o secundă sau două înainte să sune prima dată. Cred că de aceea am putut lua legătura cu tine. Dar drăcia asta o să-și piardă în scurt timp fantoma.

Râde înfundat, ca și când perspectiva aceasta ar fi nostimă. Ea bănuiește că într-un fel chiar este. În cele din urmă, poate că și ea va vedea latura ei comică. *Stai numai să treacă vreo zece ani*, își spune.

Apoi, pe vocea aceea autoreflexivă pe care ea o cunoaște atât de bine:

– De ce n-am pus drăcia asta nenorocită la încărcat azi-noapte? Am uitat, uite de ce. Am uitat.

– James... scumpule... avionul s-a prăbușit acum două zile.

O pauză. Din fericire, fără amestecul vreunui bip. După care:

– Serios? Doamna Corey *a spus* că timpul se scurge ciudat. Câțiva dintre noi am fost de acord, alți câțiva n-am fost. Eu m-am înscris în a doua tabără, dar se pare că avea dreptate.

– Inimi? întreabă Annie.

Se simte acum ca și când ar pluti afară și puțin deasupra din corpul ei rotofei și încă umed de femeie la mijlocul vieții, însă n-a uitat vechile obiceiuri ale lui Jimmy. Când îl aștepta un drum lung cu avionul, căuta mereu să joace ceva. Se mulțumea cu cribbage sau canastă, dar inimi a fost întotdeauna adevărata lui iubire.

– Inimi, aprobă el.

Telefonul face iarăși bip, ca pentru a-l secunda.

– Jimmy... Ezită destul cât să se întrebe dacă aceasta e o informație pe care și-o dorește cu adevărat, după care se aruncă orbește, fără a aștepta un răspuns. *Unde* te afli tu, mai exact?

– Seamănă cu Grand Central Station, spune el. Doar că mai mare. Și mai gol. Ca și când n-ar fi deloc Grand Central, ci doar... mmm... un platou de filmare care imită Grand Central. Știi ce încerc să spun?

– Ăă... cred că da...

– Știu sigur că nu sunt trenuri deloc... și nu auzim niciunul în depărtare... dar sunt uși care duc peste tot. O, și este o scară rulantă, dar e stricată. Plină de praf, și câteva trepte sunt rupte. Face o pauză și, când vorbește din nou, o face pe o voce mai joasă, ca și când s-ar teme să nu fie auzit: Oamenii pleacă. Unii au urcat scara rulantă – i-am văzut –, dar majoritatea ies pe uși. Presupun că va trebui să plec și eu. Nu e nimic de mâncare, pentru început. Este un automat cu bomboane, dar și acela e stricat.

– Ți-e... scumpule, ți-e foame?

– Puțin. Cel mai mult mi-ar trebui niște apă. Aș *ucide* pentru o sticlă de Dasani.

Annie se uită vinovat în jos, la picioarele ei încă împodobite cu picături de apă. Și-l imaginează lingând acele picături și e oripilată când simte un fior sexual.

– Sunt bine, totuși, se grăbește el să adauge. Pentru moment, oricum. N-are însă niciun sens să rămân aici. Doar...

– Ce? Ce, Jimmy?

– Nu știu pe care ușă să ies.

Încă un bip.

– Mi-aș dori să știu pe care a ieșit doamna Corey. La ea au rămas cărțile mele, fir-ar să fie.

– Ți-e... Se șterge pe față cu prosopul cu care s-a învelit când a ieșit de sub duș; atunci era proaspătă, acum e toată numai lacrimi și muci. Ți-e teamă?

– Teamă? întreabă el gânditor. Nu. Sunt puțin îngrijorat, atâta tot. Cel mai mult fiindcă nu știu pe care ușă să ies.

Găsește drumul spre casă, aproape că spune ea. *Găsește ușa corectă și găsește drumul spre casă*. Dar dacă o găsește, oare ea ar vrea să-l vadă? Cu o fantomă s-ar putea împăca, dar dacă ar deschide ușa și ar întâlni un tăciune fumegând cu ochi roșii și jeanșii zdrențuiți (întotdeauna călătorea în jeanși) topiți pe picioare? Și dacă doamna Corey era cu el, cu pachetul lui pârlit de cărți într-o mână schimonosită?

Bip.

– Nu mai trebuie să-ți spun să ai grijă cu tipul ăla de la FedEx, zice el. Dacă ți-l dorești cu adevărat, e numai al tău.

Ea e șocată auzindu-se că râde.

– Dar voiam să spun că te iubesc...

– O scumpul meu și eu te iu...

– ...și să nu-l lași pe puștiul McCormack să curețe burlanele toamna asta, muncește din greu, dar e neatent, anul trecut era cât pe ce să-și rupă naibii gâtul. Și nu te mai duce la brutărie duminica. O să se întâmple ceva acolo și știu că se va întâmpla într-o duminică, dar nu știu în care. Timpul *într-adevăr* curge ciudat aici.

Puștiul McCormack despre care vorbește trebuie că e fiul individului care le era îngrijitor în Vermont... doar că au vândut casa aceea acum zece ani, iar puștiul trebuie să fi împlinit deja douăzeci și cinci de ani. Iar brutăria? Bănuiește că se referă la Zoltan's, dar ce *Dumnezeu*...

Bip.

– Unii dintre cei de aici erau la sol, cred. Asta-i foarte dur, fiindcă ei n-au nicio idee cum au ajuns aici. Și pilotul strigă întruna. Sau poate copilotul. Cred că el va fi aici o vreme bună. Se plimbă ca un bezmetic. E foarte confuz.

Bip-urile se aud mai des acum.

– Trebuie să plec, Annie. Nu pot rămâne aici, iar telefonul o să dea ortul popii din clipă în clipă, oricum. Din nou pe vocea aceea autodojenitoare (imposibil de crezut că ea n-o va mai auzi niciodată; imposibil să *nu* creadă asta), el murmură: Ce simplu ar fi fost pur și simplu să... ei, nu contează. Te iubesc, scumpa mea.

– Stai! Nu închide!

– Eu...

– Și eu te iubesc! Nu închide!

Dar a închis deja. În urechea ei a rămas doar o tăcere neagră.

Șade acolo cu receptorul mort la ureche încă un minut sau mai mult, după care întrerupe legătura. Non-legătura. Când redeschide linia și aude tonul perfect normal, formează totuși steluță-șaizeci-nouă. Potrivit robotului care corespunde numărului ei, ultimul apel primit a fost înregistrat la ora nouă în dimineața aceea. Știe cine a fost: sora ei Nell, care o suna din New Mexico. Nell a sunat ca să o anunțe pe Annie că avionul i-a fost amânat și că nu va ajunge decât spre seară. Nell i-a spus să fie tare.

Toate rudele care locuiau la depărtare – ale lui James, ale ei – veneau cu avionul. Aparent, credeau că James consumase toate Punctele Distructive ale familiei, cel puțin pentru o vreme.

Nu există nicio înregistrare a unui apel primit – se uită la ceasul de pe noptieră și vede că acum e 3.17 după-amiază – la aproximativ trei și zece, în a treia după-masă a văduviei sale.

Cineva bate scurt la ușă și fratele ei strigă:

– Anne? Annie?

– Mă îmbrac! strigă ea înapoi. Vocea ei sună ca și când ar fi plâns, dar, din nefericire, nimeni din casa aceea nu va găsi că asta e ciudat. Puțină intimitate, te rog!

– Ești bine? întreabă el prin ușă. Ni s-a părut că te-am auzit vorbind. Și lui Ellie i s-a părut că te-a auzit strigând.

– Foarte bine! răspunde ea, apoi se șterge din nou pe față cu prosopul. Cobor imediat!

– Bine. Nu te grăbi. (Pauză.) Suntem aici pentru tine.

Și pașii se îndepărtează.

– Bip, șoptește ea, apoi își acoperă gura ca să-și înăbușe râsetul care exprimă o emoție și mai complicată decât durerea care află singura cale de ieșire posibilă. Bip, bip. Bip, bip, bip. Se întinde pe pat, râzând și deasupra mâinilor ei făcute căuș ochii sunt mari și plini de lacrimi care i se revarsă pe obraji și-i curg până la urechi. Bip-futu-i-bipbip-bip.

Râde timp destul de lung, apoi se îmbracă și coboară la parter pentru a fi cu rudele ei, care au venit să împartă durerea cu ea. Doar că ei par altfel decât ea, fiindcă el nu l-a sunat pe niciunul dintre ei. El a sunat-o pe ea. La bine sau la rău, a sunat-o pe ea.

În toamna acelui an, când ruinele înnegrite ale clădirii cu apartamente în care s-a prăbușit avionul încă sunt separate de restul lumii de banda galbenă a poliției (deși vagabonzii au fost înăuntru, unul lăsând un mesaj scris cu spray-ul care zice TÂRÂTOARELE CROCANTE SE OPRESC AICI), Annie primește genul de e-bombă pe care dependenților de computer le place s-o trimită unui larg cerc de cunoștințe. Aceasta vine de la Gert Fisher, bibliotecara din Tilton, Vermont. Când Annie și James își petreceau verile acolo, Annie obișnuia să se ofere voluntară la bibliotecă și, chiar dacă cele două femei nu s-au înțeles niciodată de minune, Gert a inclus-o de atunci pe Annie pe lista celor care primesc trimestrial știri de la ea. De regulă, nu sunt foarte interesante, dar la jumătatea înșiruirii de nunți, înmormântări și câștigători ai organizației de tineret 4-H din acest mesaj, Annie dă peste o știre care o face să-și țină răsuflarea. Jason McCormack, fiul bătrânului Hughie McCormack, a murit într-un accident de Ziua Muncii. A căzut de pe acoperișul unei case de vară pe când curăța jgheaburile și și-a rupt gâtul.

„Îi făcea doar o favoare tatălui lui, care, cum poate-ți amintești, a suferit o comoție cerebrală acum doi ani“, scria Gert înainte să treacă mai departe, povestindu-i cum a plouat în timpul vânzărilor cu reduceri organizate de bibliotecă la sfârșitul verii și spunându-i ce dezamăgiți au fost cu toții.

Gert n-o spune în compendiul ei de trei pagini conținând știri de ultimă oră, dar Annie este cât se poate de sigură că Jason a căzut de pe acoperișul fostei lor case. De fapt, e convinsă de lucrul acesta.

La cinci ani după moartea soțului ei (și moartea lui Jason McCormack nu mult după aceea), Annie se recăsătorește. Și chiar dacă se mută în Boca Raton, se întoarce deseori în vechiul cartier. Craig, noul soț, s-a pensionat doar pe jumătate și odată la trei sau patru luni pleacă la New York în interes de serviciu. Annie aproape mereu îl însoțește, deoarece încă mai are rude în Brooklyn și Long Island. Mai multe decât trebuie, i se pare uneori. Dar îi iubește cu acea afecțiune exasperată ce pare să aparțină, crede ea, doar oamenilor la cincizeci și șaizeci de ani. N-a uitat niciodată cum s-au strâns toți în jurul ei după prăbușirea avionului lui James, și cum au protejat-o cum au știut mai bine. Ca să nu se prăbușească și ea.

Când ea și Craig se întorc la New York, iau avionul. În privința asta, ea nu are nicio tresărire, însă duminica nu se duce la Brutăria de Familie Zoltan's, când e acasă, chiar dacă gogoșile lor cu stafide sunt, e sigură, servite în sala de așteptare a raiului. Se duce în schimb la Froger's. Chiar acolo e, cumpărând gogoși (acestea sunt cel puțin acceptabile), când aude explozia. O aude clar, chiar dacă Zoltan's e la unsprezece străzi distanță. O explozie a unei conducte de gaz. Patru morți, inclusiv femeia care-i dădea întotdeauna lui Annie gogoșile cu gura pungii răsucită, spunând: „Țineți așa până ajungeți acasă, altfel își pierd prospețimea."

Oamenii stau pe trotuare, uitându-se la est, spre sunetul exploziei și fumul care se ridică, umbrindu-și ochii cu palmele. Annie se grăbește pe lângă ei, fără a se uita. Nu vrea să vadă jerba de fum care se ridică după o detunătură puternică; se gândește și așa la James, mai ales în nopțile când nu poate să doarmă. Când ajunge acasă, aude telefonul sunând înăuntru. Fie au plecat toți mai încolo pe stradă, unde școala locală a organizat o vânzare de opere de artă pe trotuar, fie nu aude nimeni telefonul sunând. Cu excepția ei, desigur. Iar când reușește să rotească cheia în yală, țârâitul s-a oprit.

Sarah, singura dintre surori care nu s-a măritat, *este* acolo, se dovedește, însă nu e nevoie să o întrebe de ce n-a răspuns la telefon; Sarah Bernicke, regină disco cândva, e în bucătărie, unde ascultă Village People la maximum și dansează cu mopul O-Cedar într-o mână, semănând cu o gâsculiță dintr-o reclamă la TV. Și ea a ratat explozia de la brutărie, chiar dacă clădirea lor e și mai aproape de Zoltan's decât Froger's.

Annie verifică robotul telefonic, dar pe afișajul de MESAJE ÎN AȘTEPTARE apare un zero mare și roșu. Asta nu înseamnă nimic în sine, mulți oameni sună fără a lăsa un mesaj, însă...

Steluță-șaizeci-nouă anunță că ultimul apel a fost primit la opt patruzeci seara trecută. Annie formează totuși numărul, sperând în van ca undeva în afara încăperii uriașe care seamănă cu un platou de filmare ce imită Grand Central Station el a găsit un loc unde să-și încarce telefonul. Lui i se putea părea că au vorbit ultima dată ieri. Sau doar cu câteva minute în urmă. *Timpul curge ciudat aici*, a spus. Ea a visat acel apel de atâtea ori, încât acum aproape i se pare el însuși un vis, însă nu a spus niciodată nimănui despre el. Nici lui Craig, nici măcar mamei ei, acum în vârstă de aproape nouăzeci de ani, dar întreagă la minte și crezând puternic în viața de apoi.

În bucătărie, Village People spun că nu ai de ce să te simți trist. Nu are și nici nu se simte. Cu toate acestea, ține receptorul foarte strâns în timp ce numărul preluat de steluță-șaizeci-nouă sună o dată, apoi de două ori. Annie stă în living cu receptorul la ureche și cu mâna liberă atingând broșa de deasupra sânului stâng, ca și când în felul acesta ar putea liniști inima care-i galopează în piept. Atunci țârâitul se oprește și o voce înregistrată îi face o ofertă specială unică la un abonament *New York Times*.

MUT

1

Erau trei confesionale. Becul de deasupra ușii celui din mijloc era aprins. Nu aștepta nimeni. Biserica era goală. Pe geamuri intra lumină colorată și desena pătrate pe culoarul central. Monette se gândi să plece, dar nu plecă. În schimb, păși spre confesionalul activ și intră. După ce închise ușa și se așeză, ferestruica glisantă din dreapta sa se deschise. În fața lui, prins pe perete cu o piuneză albastră, era un cartonaș. Pe el era scris CĂCI TOȚI AU PĂCĂTUIT ȘI SUNT LIPSIȚI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Trecuse mult timp, însă Monette nu credea că aceasta era dotarea standard. Nu credea nici că era conform cu Catehismul de la Baltimore.

Din cealaltă parte a vizierei de plasă, preotul vorbi.

– Ce faci, fiule?

Nici asta Monette nu credea că era abordarea standard. Dar era cea corectă. Totuși, la început nu putu răspunde. Niciun cuvânt. Și asta era oarecum nostim, ținând cont de ce avea de spus.

– Fiule? Ți-a mâncat pisica limba?

Tot nimic. Cuvintele erau acolo, însă erau toate blocate. Absurd sau nu, Monette avu brusc o imagine a unei toalete colmatate.

Neclaritatea din spatele vizierei își schimbă poziția.

– A trecut o vreme?

– Da, zise Monette. Era ceva.

– Vrei să-ți dau un indiciu?

– Nu, îmi amintesc. Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit.

– Îhî, și cât timp a trecut de la ultima ta spovedanie?

– Nu-mi amintesc. Mult. Din copilărie.

– Ei, ia-o ușor... e ca mersul pe bicicletă.

Pentru un moment însă, tot nu reuși să spună nimic. Se uită la mesajul prins în piuneză și gâtul i se blocă. Mâinile i se frânseră, din ce în ce mai strâns, până când formară un singur pumn mare ce se legăna înainte și înapoi între coapsele sale.

– Fiule? Trece ziua și-mi vin oaspeți la prânz. De fapt, oaspeții *aduc* prân...

– Părinte, s-ar putea să fi comis un păcat teribil.

Acum, preotul tăcu o vreme. *Mut*, gândi Monette. Iată un cuvânt alb, dacă a existat vreodată așa ceva. Dacă-l scrii pe un cartonaș, sunt șanse să dispară.

Când preotul de cealaltă parte a vizierei vorbi din nou, vocea lui era tot prietenoasă, însă mai gravă.

– Care este păcatul tău, fiul meu?

Și Monette spuse:

– Nu știu. Va trebui să vă povestesc.

2

Începea să plouă când Monette ajunse pe autostradă, venind pe rampa de intrare dinspre nord. Valiza lui era în portbagaj și cutiile cu mostre – niște chestii mari, pătrățoase, de genul celor pe care le folosesc avocații când aduc probe în sala de judecată – erau pe bancheta din spate. Una era maro, una neagră. Ambele erau ștanțate cu logoul Wolfe & Sons: un lup de lemn cu o carte în gură. Monette era comis-voiajor. Acoperea tot nordul statului New England. Era luni dimineață. Fusese un weekend rău, foarte rău. Soția lui se mutase la un motel, unde probabil nu era singură. În scurt timp probabil că avea să ajungă la pârnaie. Categoric avea să urmeze un scandal, iar infidelitatea avea să fie cea mai mică dintre probleme.

Pe reverul sacoului său, purta o insignă pe care scria ÎNTREBAȚI-MĂ DESPRE CEA MAI BUNĂ OFERTĂ DE TOAMNĂ DIN TOATE TIMPURILE!

La baza rampei stătea un om. Purta haine vechi și ținea ridicată o pancartă, văzu Monette pe când se apropia și ploaia se întețea. Între picioarele încălțate în tenișii murdari era un rucsac maroniu ca vai de el. Banda cu arici a unui tenis se desfăcuse și stătea ridicată ca o limbă strâmbă. Autostopistul nu avea căciulă, darămite umbrelă.

La început, tot ce înțelese Monette din pancartă erau două buze roșii desenate stângaci, brăzdate pe diagonală de o dungă neagră. Când se apropie, văzu că deasupra gurii barate scria SUNT MUT! Sub gura barată scria: MĂ LUAȚI ȘI PE MINE???

Monette acționă semnalizarea pentru a-și anunța intrarea pe rampă. Autostopistul întoarse pancarta invers. Pe cealaltă parte era o ureche la fel de stângaci desenată, brăzdată și ea de-o linie. Deasupra urechii: SUNT SURD! Sub ea: VĂ ROG MĂ LUAȚI ȘI PE MINE???

Monette condusese milioane de kilometri de când avea șaisprezece ani și până acum, majoritatea în cei doisprezece ani de când reprezenta firma Wolfe & Sons, vânzând o cea mai bună ofertă de toamnă după alta, și-n tot acest timp nu luase niciodată nici măcar un singur autostopist. Astăzi, trase pe marginea rampei fără a ezita și opri. Medalionul cu Sfântul Cristofor legat de oglinda retrovizoare încă se legăna înainte și înapoi când folosi butonul de pe portieră pentru a decupla încuietorile. Astăzi simțea că nu are nimic de pierdut.

Autostopistul se strecură înăuntru și își puse rucsacul ponosit între tenișii uzi și murdari. Monette se gândise, uitându-se la el, că individul va mirosi urât, și nu se înșelase. Spuse:

– Cât de departe mergi?

Autostopistul ridică din umeri și arătă pe rampă în sus. Apoi se aplecă și așeză cu grijă pancarta peste rucsac. Părul lui era ațos și subțire. Erau câteva fire cărunte în el.

– Știu încotro, dar...

Monette înțelese că omul nu-l auzea. Așteptă să se ridice. O mașină îi depăși, urcând rampa cu viteză, claxonând chiar dacă Monette îi lăsase destul loc de trecere. Monette îi arătă degetul mijlociu. *Asta* mai făcuse până atunci, dar niciodată pentru asemenea lucruri mărunte.

Autostopistul își puse centura de siguranță și se uită la Monette, ca pentru a-l întreba ce-l reține. Fața lui era brăzdată de riduri și țepoasă. Monette

nici nu îndrăznea să-i ghicească vârsta. Undeva între bătrân și ne-bătrân, asta era tot ce știa.

– Cât de departe mergi? repetă el, de data aceasta enunțând răspicat fiecare cuvânt, și când individul nu făcu decât să se uite la el – înălțime medie, costeliv, nu mai mult de șaptezeci de kilograme – spuse: Știi să citești pe buze? Și își atinse buzele.

Autostopistul clătină din cap și gesticulă puțin cu mâna.

Monette ținea un carnețel în consolă. Cât timp scrise *Cât de departe?* pe el, altă mașină îi depăși, trăgând acum după sine o coadă de umezeală. Monette mergea până la Derry, două sute șaizeci de kilometri, și acestea erau condițiile de trafic pe care de regulă le ura, întrecute doar de ninsoare abundentă. Astăzi însă se gândea că va fi bine. Astăzi vremea – și tirurile, trăgând după ele furtuni artificiale când îl depășeau – avea să-l țină ocupat.

Fără a mai aminti de individul acesta. Noul său pasager. Care se uită la cuvintele scrise, după care înapoi la el. Monette se gândi mai târziu că poate tipul nu știa nici să citească – a învăța să citești când ești surdomut trebuia să fie al naibii de greu –, dar înțelese semnul întrebării. Bărbatul arătă prin parbriz pe rampă în sus. Apoi deschise și închise mâinile de treisprezece ori. Sau poate de cincisprezece. O sută treizeci de kilometri. Sau o sută cincizeci. Asta dacă știa cât de cât.

– Waterville? ghici Monette.

Autostopistul se uită la el inexpresiv.

– Bine, făcu Monette. Cum o fi. Atinge-mă doar pe umăr când suntem unde vrei tu să ajungi.

Autostopistul se uită la el inexpresiv.

– Ei, presupun că așa vei face, zise Monette. Presupunând că ai o destinație în gând, desigur. Se uită în oglinda retrovizoare, apoi puse mașina în mișcare. Ești izolat aproape de tot, nu?

Tipul continua să se uite la el. Ridică din umeri și puse palmele peste urechi.

– Știu, zise Monette și reintră pe șosea. Izolat aproape de tot. Liniile telefonice căzute. Dar azi aproape-mi doresc să fiu în locul tău și tu în al meu. Făcu pauză. Aproape. Te deranjează puțină muzică?

Și când autostopistul doar întoarse capul într-o parte și se uită pe geam, Monette trebui să râdă de sine. Debussy, AC&DC sau Rush Limbaugh, pentru individul ăsta era totuna.

Cumpărase noul CD al lui Josh Ritter pentru fiica sa – era ziua ei peste o săptămână –, dar încă nu-și amintise să i-l trimită. Prea multe lucruri se întâmplaseră în ultima vreme. Odată trecuți de Portland, stabili viteza de croazieră, tăie ambalajul cu unghia degetului mare și introduse CD-ul în player. Bănuia că acum, teoretic, era un CD folosit, nepotrivit pentru a-l face cadou scumpului tău singur copil. Ei bine, putea oricând să cumpere altul. Presupunând, desigur, că va mai avea cu ce să-l cumpere.

Josh Ritter se dovedi a fi destul de bun. Un fel de Dylan la început, dar cu o atitudine mai pozitivă. Ascultând, gândurile îi zburară la bani. Dacă-și permitea un CD nou pentru aniversarea lui Kelsie era cea mai mică dintre problemele sale. Faptul că ceea ce-și dorea ea cu adevărat – și ce avea nevoie – era un laptop nou nu figura nici el în capul listei. Dacă Barb făcuse ceea ce spunea că făcuse – ceea ce inspectorul DAS *confirmase* că făcuse – nu știa cum avea să-și permită ultimul an la Case Western pentru fata lui. Chiar și presupunând că el, unul, mai avea un serviciu. *Asta* era o problemă.

Dădu muzica mai tare pentru a îngropa problema și parțial reuși, dar pe când ajunseră la Gardiner, ultimul acord se stinsese. Chipul și trupul autostopistului erau întoarse spre geamul pasagerului. Monette vedea doar spatele hainei lui pătate și spălăcite, cu păr mult prea rar căzând peste guler în șuvițe. Avea impresia că ceva fusese imprimat pe spatele hainei cândva, însă acum era prea șters pentru a mai putea fi citit.

Asta-i povestea vieții acestui sărman neghiob, gândi Monette.

La început, Monette nu se putu decide dacă autostopistul moțăia sau admira peisajul. Apoi observă înclinația ușoară a capului său și felul în care respirația lui aburea sticla geamului, și hotărî că cel mai probabil moțăia. Și de ce nu? Singurul lucru mai anost decât autostrada Maine la sud de August era autostrada Maine la sud de August într-o ploaie rece de primăvară.

Monette avea alte CD-uri în consola centrală, dar în loc să scotocească printre ele, închise sistemul de sunet al mașinii. Și după ce trecu de postul de taxare Gardiner – fără a opri, doar încetinind, minunile sistemului electronic E-ZPass – începu să vorbească.

3

Monette se opri din povestit și se uită la ceasul său de mână. Era doisprezece și un sfert și preotul spusese că are oaspeți la prânz. Că oaspeții aduceau, de fapt, prânzul.

– Părinte, îmi cer scuze că durează atât de mult. Aș grăbi povestea dacă aș ști cum, dar nu știu.

– Nu face nimic, fiule. Acum sunt interesat.

– Oaspeții tăi...

– Vor aștepta până termin munca Domnului. Fiule, te-a jefuit omul acela?

– Nu, spuse Monette. Decât dacă discutăm despre liniștea mea sufletească. Se pune la socoteală?

– Absolut. Ce *a făcut?*

– Nimic. S-a uitat pe geam. Eu credeam că moțăie, dar mai târziu am avut motive să cred că mă înșelam în privința asta.

– Și *tu* ce ai făcut?

– Am vorbit despre soția mea, zise Monette. Apoi se opri și reconsideră. Nu, nu-i așa. M-am *descărcat* despre soția mea. Am *turuit* despre familie. Am *debitat* totul despre soția mea. Am... înțelegi... Se luptă cu ideea, strângând tare din buze, uitându-se în jos la pumnul acela mare și noduros format din mâinile sale, între coapsele sale. În cele din urmă, răbufni: Era *surdomut*, nu înțelegi? Puteam spune orice fără a trebui să-i ascult analiza, fără să-și spună părerea sau să-mi dea un sfat înțelept. Era *surd*, era *mut*, la naiba, am crezut că *doarme* și că pot spune orice drăcovenie îmi vine la gură!

În confesionalul cu cartonaș prins pe perete, Monette se crispă.

– Scuze, părinte.

– Ce i-ai spus mai exact despre ea? întrebă preotul.

– I-am spus că avea cincizeci și patru de ani, rosti Monette. Așa am început. Fiindcă asta era partea... știi, asta era partea pe care n-o puteam înghiți nicicum.

4

După punctul de taxare Gardiner, autostrada Maine devine din nou un drum liber, străbătând cinci sute de kilometri de tot ce vrei și ce nu vrei: păduri, câmpii, câte o rulotă locuită cu antenă satelit pe acoperiș și camion pe butuci în curtea laterală. Cu excepția verii, e rareori circulată. Fiecare mașină devine propria ei lume mică. Îi trecu prin gând lui Monette chiar atunci (poate datorită medalionului cu Sfântul Cristofor care se legăna de oglinda retrovizoare, un dar din partea lui Barb în zilele mai bune și mai normale) că era ca și când ai călători într-un confesional pe roți. Totuși, începu încet, cum fac mai toți confesorii.

– Sunt căsătorit, zise el. Eu am cincizeci și cinci de ani și soția mea cincizeci și patru.

Se gândi la asta în timp ce ștergătoarele oscilau.

– Cincizeci și patru, Barbara are cincizeci și patru. Suntem căsătoriți de douăzeci și șase de ani. Un copil. O fiică. O minunată fiică. Kelsie Ann. Merge la școală în Cleveland, și eu nu știu cum voi putea continua să o țin acolo, pentru că acum două săptămâni, fără niciun preaviz, soția mea s-a transformat în Muntele Sfânta Elena. Se pare că are un iubit. Are un iubit deja de aproape doi ani. E profesor – ei, sigur că e, ce altceva ar putea fi? – dar ea îi spune Cowboy Bob. Se pare că în multe dintre nopțile când eu credeam că e la Cooperative Extension sau la cercul de lectură, ea bea tequila și dansa trenulețul cu acest Cowboy Bob, fi-i-ar numele al dracu'.

Era comic. Oricine putea să vadă asta. Era cel mai bun material de sitcom scrântit posibil. Ochii însă – deși neînlăcrimați – îl înțepau ca și când ar fi fost frecați cu frunze de oțetar. Aruncă o privire la dreapta sa, dar autostopistul era în continuare aproape complet întors cu spatele, iar acum fruntea lui stătea sprijinită de sticla geamului. Cu siguranță dormea.

Aproape cu siguranță.

Monette nu vorbise despre trădarea ei cu voce tare. Kelsie încă nu știa, deși bula ignoranței ei avea să se spargă în curând. Informațiile începeau să circule – închisese telefonul în nasul a trei reporteri înainte să plece acum la drum –, dar încă nu aveau ce să tipărească sau să anunțe. Situația se va schimba curând, deși Monette voia să se mai eschiveze cât mai mult posibil, nefăcând

comentarii, mai mult pentru a se scuti pe sine de stânjeneală. Între timp, însă, comenta din belșug, iar făcând asta simțea o mare și aprigă ușurare. Într-un fel, semăna cu cântatul sub duș. Sau cu vomatul acolo.

– Are cincizeci și patru, spuse el. Peste asta nu reușesc să trec. Înseamnă că a început-o cu tipul ăsta, al cărui nume real este Robert Yandowsky – halal nume de cowboy – când avea cincizeci și doi. Cincizeci și *doi!* Ai crede că era suficient de matură să știe ce face, nu, prietene? Suficient de matură să fi semănat ogorul cu ovăz sălbatic, apoi să-l fi smuls și să fi plantat o recoltă mai folositoare? Dumnezeule, poartă ochelari *bifocali!* A suferit operație de extirpare de vezicii biliare! Și se dă în bărci cu individul ăla! La motelul Grove, unde amândoi și-au stabilit domiciliul! I-am oferit o casă frumoasă în Buxton, cu garaj dublu, are un Audi luat pe leasing, iar ea a aruncat totul la gunoi ca să se îmbete joi seara în Range Rider, apoi să i-o tragă insului ăstuia până la prima lumină a zorilor – sau cât de mult sunt în stare – și are cincizeci și patru de ani! Ca să nu amintesc de Cowboy Bob, *care are șaizeci, futu-i mama mă-sii!*

Se auzi cum turuia, își spuse să înceteze, văzu că autostopistul nu se mișcase (decât poate trăsese ceva mai mult gulerul hainei în sus – asta era posibil să se fi întâmplat) și înțelese că nu *trebuia* să înceteze. Era în mașină. Era pe I-95, undeva la est de soare și la vest de Augusta. Pasagerul lui era un surdomut. Putea turui dacă voia să turuie.

Și turui.

– Barb a dat cu mucii în fasole. Nu s-a arătat deranjată de asta și nu s-a arătat nici rușinată. Părea... senină. Năucă, poate. Sau poate încă trăiește într-o lume feerică.

Și spusese că parțial era vina lui.

– Sunt mult pe drumuri, asta-i adevărat. Peste trei sute de zile pe an. Ea rămânea singură – am avut o singură fiică, știi, iar ea a terminat liceul și-a părăsit cuibul. Așa că a fost vina mea. Cowboy Bob și tot restul poveștii.

Îi pulsau tâmplele și aproape i se înfundase nasul. Trase tare aer pe nări, atât de tare încât să-i apară puncte negre în fața ochilor, dar asta nu-l ajută. Nu la nas, oricum. La cap se simțea mai bine. Era foarte bucuros că luase autostopistul. Ar fi putut rosti toate acestea cu voce tare în mașina goală, dar...

5

– Dar n-ar fi fost același lucru, îi spuse el siluetei aflate de cealaltă parte a peretelui confesionalului. Se uită drept înainte când o spuse, drept la CĂCI TOȚI AU PĂCĂTUIT ȘI SUNT LIPSIȚI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Înțelegi asta, părinte?

– Sigur că da, răspunse preotul – și încă destul de animat. Chiar dacă e limpede că te-ai îndepărtat de Biserica Mamă – cu excepția câtorva superstiții ca medalionul cu Sfântul Cristofor –, nici n-ar trebui să întrebi. Spovedania face bine la suflet. Știm asta de două mii de ani.

Monette începuse să poarte medalionul cu Sfântul Cristofor care cândva atârna de oglinda retrovizoare. Poate era doar o superstiție, însă condusese milioane de kilometri pe tot felul de condiții meteo de rahat doar în compania acelui medalion și niciodată nu îndoise măcar o bară de protecție.

– Fiule, ce altceva a mai făcut soția ta? Pe lângă că a păcătuit cu Cowboy Bob?

Monette se surprinse râzând. Și de cealaltă parte a vizierei, preotul râse și el. Diferența se regăsea în natura râsului. Al preotului era din cel vesel. Monette bănuia că încă încerca să se apere de nebunie.

– Păi, a fost lenjeria intimă, spuse el.

6

– A cumpărat lenjerie inimă, îi spuse autostopistului, care stătea în continuare aplecat și aproape complet întors cu spatele, cu fruntea lipită de geam și respirația aburind sticla. Rucsacul între picioare, pancarta așezată deasupra cu partea pe care scria SUNT MUT! în sus. Mi-a arătat. Erau în dulapul din camera pentru oaspeți. Aproape *umpleau* dulapul din camera pentru oaspeți. Bustiere și maiouri și sutiene și ciorapi de mătase încă în ambalaj, zeci de perechi. Și o mie de jartiere, mi s-a părut. Dar cei mai mulți erau chiloței, chiloței, chiloței. A spus că scumpul ei de Cowboy Bob este un „bărbat nebun după chiloței". Cred că ar fi continuat, mi-ar fi spus ce înseamnă asta, însă am prins ideea. Am prins-o mult mai bine decât mi-aș fi dorit. Am spus:

„Sigur că-i un bărbat nebun după chiloței, a crescut luându-și-o la labă cu PLAYBOY în față, futu-i, doar are *șaizeci* de ani."

Treceau acum pe lângă indicatorul de Fairfield. Verde și amorf prin parbriz, cu o cioară udă ghemuită deasupra.

– Și erau articole de calitate, pe deasupra, spuse Monette. Multe erau Victoria's Secret, de la mall, însă erau și de la un magazin cu prețuri piperate numit Sweets. Din Boston. Nici măcar nu știam că *există* magazine scumpe cu lenjerie intimă, dar de atunci m-am mai deșteptat la cap. Trebuie că erau articole de mii de dolari aranjate în dulapul ăla. Dar și pantofi. Cu tocuri înalte, cei mai mulți. Știi de care, stiletto. O garderobă întreagă de bombă-sexy. Deși îmi imaginez că-și dădea jos bifocalii când lua pe ea sutienul Wonderbra și furoul. Dar...

Un semitrailer îi depășși. Monette avea farurile aprinse și automat făcu semn cu faza lungă după ce mașina reintră pe bandă. Șoferul îi făcu semn de mulțumire cu stopurile. Limbajul semnelor rutiere.

– Dar multe nici măcar nu erau *purtate*. Asta era mai rău. Erau doar... doar puse la păstrare. Am întrebat-o de ce naiba și-a luat atâtea, și ea fie nu știa, fie nu putea explica. „Ne-a intrat doar în obicei", a spus. „Era un fel de preludiu, cred." Fără rușine. Fără reținere. Ca și când ar fi gândit: *Ăsta-i doar un vis din care mă voi trezi curând.* Amândoi stând acolo și uitându-ne la o puzderie de slipi și chiloței și pantofi și Dumnezeu știe ce altceva, toate aranjate ordonat în spate. Atunci am întrebat-o de unde a luat banii – adică, văd chitanțele cardului de credit la sfârșitul fiecărei luni și nu a fost niciuna de la Sweet din Boston – și uite așa am ajuns la adevărata problemă. Care se numea delapidare.

7

– Delapidare, zise preotul.

Monette se întrebă dacă acest cuvânt fusese vreodată rostit în acel confesional și ajunse la concluzia că probabil fusese. *Furt* cu siguranță.

– Ea lucra pentru DASM 19, spuse Monette. Asta este Districtul Administrativ Școlar Maine. E unul din cele mari, chiar la sud de Portland. Cu

sediul în Dowrie, de fapt, cămin deopotrivă pentru Range Riders – spelunca unde se dansează trenulețul – și pentru istoricul motel Grove, aflat ceva mai încolo. Convenabil. Te-alegi cu dans și cu fut... cu partide de amor în aceeași zonă. Păi, nici nu trebuie să te urci la volan dacă s-a întâmplat să te abțiguiești. Lucru care, în majoritatea serilor, li se întâmpla. Tequila pentru ea, whisky pentru el. Jack Daniels, normal. Mi-a spus ea. Mi-a spus ea totul de-a fir a păr.

– Era profesoară?

– O, nu – profesorii nu au acces la atâția bani; n-ar fi putut niciodată delapida peste o sută douăzeci de mii de dolari dacă era profesoară. Superintendentul districtual și soția lui au fost la noi la cină și sigur că-l întâlneam la toate picnicurile de sfârșit de an școlar, de regulă la Dowrie Country Club. Victor McCrea. Absolvent al Universității Maine. Juca fotbal american. Profesor de educație fizică. Tunsoare scurtă. Probabil trecuse anul doar la indulgența profesorilor, însă era un om simpatic, genul celui care știe cincizeci de glume diferite cu tipul care intră într-un bar. Responsabil de-o duzină de școli, de la cele cinci elementare la liceul Muskie. Un buget anual foarte mare, de dimensiunile căruia însă nu era foarte sigur. Barb i-a fost secretar executiv vreme de doisprezece ani.

Monette pregetă.

– Barb ținea carnetul cu cecuri.

8

Ploaia se întețea. Acum mai lipsea puțin să se transforme într-o aversă. Monette încetini la optzeci fără să se gândească, în vreme ce alte mașini îl depășeau cu viteză pe banda stângă, fiecare trăgând după ea câte un nor de apă. N-aveau decât să gonească. El, unul, avusese o carieră lungă și lipsită de accidente vânzând cea mai bună ofertă de toamnă din toate timpurile (ca să nu amintim de cea mai bună ofertă de primăvară din toate timpurile și câteva oferte cu Surprizele Verii, care constau în principal din cărți de bucate, rețete de slăbit și pastișe după *Harry Potter),* și voia ca lucrurile să rămână așa.

În dreapta sa, autostopistul se mișcă puțin.

– Ești treaz, amice? întrebă Monette. O întrebare inutilă, dar normală.

Autostopistul oferi un comentariu cu acea parte a lui care, după toate aparențele, nu era mută: *Pâââârț*. Mic, politicos și – cel mai bine – inodor.

– O iau ca răspuns afirmativ, zise Monette, întorcându-și atenția la condus. Unde rămăsesem?

La lenjeria intimă, la asta. Încă o vedea, strânsă grămadă în dulap ca fantezia erotică a unui adolescent. Apoi zăpăceala cu delapidarea: cifra aceea năucitoare. După ce luă în calcul posibilitatea ca ea să mintă din cine știe ce motiv nebunesc (dar sigur că *totul* era o nebunie), o întrebase cât rămăsese, iar ea spusese – în același fel calm și năuc – că nu mai rămăsese nimic, de fapt, deși bănuia că mai putea face rost de fonduri. Pentru o vreme, cel puțin.

– Dar vor descoperi în curând, a spus. De-ar fi doar sărmanul Vic, presupun că aș putea continua la nesfârșit, dar am primit săptămâna trecută o vizită din partea inspectorilor fiscali de la stat. Au pus prea multe întrebări și au luat copii ale dosarelor. Nu va trece mult timp până să descopere.

– Așa că am întrebat-o cum a putut cheltui peste o sută de mii de dolari pe chiloți și jartiere, îi zise Monette companionului său tăcut. Nu simțeam că sunt nervos – cel puțin nu atunci, cred că eram prea șocat – însă eram sincer curios. Și ea a spus – în același fel fără rușine, fără păsare, ca și când ar fi fost somnambulă: „Păi, am început să jucăm la loto. Cred că ne-am gândit că-n felul acesta îi putem recupera."

Monette tăcu. Urmări balansul ștergătoarelor de parbriz. Luă o secundă în calcul ideea de-a trage de volan spre dreapta și de-a intra cu mașina într-unul dintre pilonii de susținere ai șoselei suspendate din față. Respinse ideea. Mai târziu avea să-i spună preotului că o parte a motivului era acea străveche prejudecată copilărească legată de sinucidere, dar că-n cea mai mare parte se gândea că i-ar plăcea să mai asculte măcar o dată albumul lui Josh Ritter înainte să moară.

Plus că nu mai era singur.

În loc să se sinucidă (și să-l ia pe pasager cu sine), trecu pe sub șoseaua suspendată cu o viteză constantă și moderată de optzeci (preț de poate două secunde parbrizul fu curat, apoi ștergătoarele își găsiră din nou de lucru) și reluă povestea.

– Trebuie că au cumpărat mai multe bilete de loterie decât oricine de-a lungul timpului. Se gândi la asta, apoi clătină din cap. Ei... poate nu. Dar au

cumpărat zece mii cu siguranță. Ea a spus că-n noiembrie trecut – eu am fost în New Hampshire și Massachusetts aproape toată luna, plus conferința despre vânzări din Delaware – au cumpărat peste două mii. Powerball, Megabucks, Paycheck, Pick 3, Pick 4, Triple Play, n-au ratat nimic. La început au ales ei numerele, dar Barb a zis că după un timp asta le lua prea mult și au apelat la varianta EZ Pick.

Monette arătă spre cutiuța de plastic alb lipită de parbriz, puțin mai jos de brațul oglinzii retrovizoare.

– Toate drăcoveniile astea grăbesc mersul lumii. Poate-i un lucru bun, numai că eu mă cam îndoiesc. A spus: „Am apelat la EZ Pick fiindcă oamenii care stau la rând în spatele tău încep să se agite dacă-ți ia prea mult să alegi numerele, mai ales când jackpotul e de peste o sută de milioane." A spus că, uneori, ea și Yandowsky se despărțeau și mergeau la agenții diferite, până și la două duzini pe seară. Și sigur că se vindeau bilete și acolo unde se duceau să danseze trenulețul.

A spus: „Prima oară când a jucat Bob, am câștigat cinci sute de dolari la Pick 3. A fost așa romantic." Monette clătină din cap. După aceea, romantismul a rămas, dar câștigurile au cam dispărut. Asta a spus ea. A spus că într-un rând au câștigat o mie, dar pe atunci erau deja cu treizeci de mii în plop. *În plop*, așa a spus ea.

Odată – asta era în ianuarie, pe când eu eram pe drum și încercam să recâștig cât dădusem pe haina de cașmir pe care i-o făcusem cadou de Crăciun – a spus că s-au dus în Derry și au stat două zile. Nu știu dacă au dansat trenulețul și acolo, n-am verificat, însă în Derry este un salon numit Hollywood Slots. Au stat într-un apartament, au mâncat pe îmbuibate – e expresia ei – și s-au scuturat de șapte mii cinci sute de dolari jucând video-pocher. Însă, a zis ea, nu le-a prea plăcut asta. Au rămas fideli în principal loteriei, decartând din ce în ce mai mulți verzișori din banii DAS, încercând să echilibreze balanța înainte să vină inspectorii fiscali și să le cadă măgăreața în cap. Și din când în când, desigur, își mai cumpăra niște lenjerie intimă nouă. Nu se face ca fata să poarte lucruri vechi când se duce să cumpere tichete Powerball la magazinul non-stop local.

Te simți bine, amice?

Nu primi răspuns din partea pasagerului – sigur că nu –, așa că Monette întinse mâna și-l scutură de umăr. Autostopistul ridică fruntea de pe geam

(lăsă o urmă unsuroasă pe sticlă) și întoarse capul, clipind cu ochii înroșiți ca și când ar fi dormit. Monette nu credea că dormise. Nu știa de ce, era doar un sentiment.

Îi arătă autostopistului gestul cu degetul mare și arătătorul descriind un cerc, apoi ridică din sprâncene.

Un moment, privirea autostopistului fu goală, dându-i timp lui Monette să-și spună că individul nu era doar surdomut, ci și înapoiat mintal. Apoi omul surâse, încuviință din cap și-i arătă același gest cu degetele.

– Okay, făcu Monette. Verificam doar.

Omul își sprijini iarăși fruntea de geam. Între timp, presupusa lui destinație, Waterville, rămăsese în urma lor, învăluită în ploaie. Monette nu băgă de seamă. Continua să trăiască în trecut.

– Dacă ar fi fost vorba doar de lenjerie și genul de loterie unde alegi o serie de numere, paguba ar fi fost limitată, urmă el. Fiindcă jocul la loterie în felul ăsta ia timp. Îți dă timp să-ți recapeți mințile, presupunând că ai ce minți să-ți recapeți, desigur. Trebuie să stai la rând și să strângi fițuici și să le ții în portmoneu. Trebuie să fii atent la televizor sau să cauți rezultatele în ziar. Poate că ar fi fost totuși okay. Asta, categoric, dacă poți spune că este okay când soția ta își face mendrele cu un profesor de istorie prost ca noaptea sau când aruncă pe apa sâmbetei patruzeci de mii de dolari din banii districtului școlar. Dar treizeci de mii poate aș fi reușit să acopăr. Aș fi putut scoate a doua ipotecă pe casă. Nu pentru Barb, nici gând, ci pentru Kelsie Ann. Un copil care abia își începe drumul în viață nu are nevoie de-un pește împuțit ca ăsta legat de gât. Restituire se cheamă. Aș fi putut restitui banii chiar dacă asta ar fi însemnat să locuiesc într-un apartament cu două camere. Înțelegi?

Autostopistul evident *nu* înțelegea – nu când era vorba de tinere fiice frumoase care abia-și încep drumul în viață, sau de a doua ipotecă, sau de restituire. Lui îi era cald și era la loc uscat, în lumea lui tăcută ca un mormânt, și asta probabil era mai bine.

Chiar și așa, Monette îi dădu drumul mai departe.

– Chestia e că există moduri mai rapide de-a toca banii, și sunt la fel de legale precum... precum cumpărarea de lenjerie.

9

– Au trecut la tichete care se răzuiesc, nu-i așa? întrebă preotul. Ceea ce Regia Loteriilor numește câștiguri instant.

– Vorbești ca un om care a mai călcat și el strâmb, zise Monette.

– Din când în când, recunoscu preotul, și încă într-un fel admirabil, fără ezitare. Îmi spun întotdeauna că de-ar fi să nimeresc un tichet cu câștig într-adevăr mare, voi dona toți banii bisericii. Dar nu risc niciodată mai mult de cinci dolari pe săptămână. (Acum, ezită.) Uneori zece. (O nouă pauză.) Și odată am cumpărat un tichet de douăzeci de dolari, atunci când au apărut. Aceea a fost însă o nebunie de moment. N-am mai făcut-o niciodată.

– Cel puțin până acum, completă Monette.

Preotul râse înfundat.

– Cuvintele unui om care s-a fript într-adevăr la degete, fiule, spuse preotul și suspină. Mă fascinează povestea ta, dar mă interesează dacă ai putea-o grăbi puțin. Oaspeții mei vor aștepta până termin lucrarea Domnului, dar nu vor aștepta la infinit. Și cred că vom mânca salată de pui cu multă maioneză. O preferată de-a mea.

– Nu mai este mult, îl liniști Monette. Dacă ai jucat, știi care e schema. Poți cumpăra tichete răzuibile din aceleași locuri de unde poți cumpăra bilete la Powerball și Megabucks, însă le mai poți cumpăra dintr-o mulțime de alte locuri, inclusiv de la popasurile de pe marginea autostrăzii. Nici nu trebuie să dai ochii cu un vânzător; le cumperi de la automat. Automatele sunt întotdeauna verzi, culoarea banilor. Când Barb a dat totul pe față...

– Când a mărturisit, zise preotul, cu o notă de șiretenie, parcă.

– Da, când a *mărturisit*, alegeau aproape exclusiv tichete de douăzeci de dolari. Barb a spus că niciodată nu le cumpăra când era singură, dar că atunci când era cu Cowboy Bob, cumpărau cu toptanul. Sperând la marele câștig, înțelegi. Odată, a spus, au cumpărat o sută într-o singură seară. Asta înseamnă că au cheltuit două mii de dolari. Au recuperat optzeci. Avea fiecare propriul răzuitor de plastic. Semănau cu niște raclete pentru elfi și pe mânerul lor scria LOTERIA DE STAT MAINE. Sunt verzi, asemenea automatelor de vânzare a tichetelor. Mi l-a arătat pe al ei – era sub patul din camera pentru

oaspeți. Nu se mai vedea decât TERIA pe el. Putea fi vorba de VISTIERIA în loc de LOTERIA. Sudoarea palmei ei șterse restul.

– Fiule, ai lovit-o? De asta ești aici?

– Nu, spuse Monette. Am vrut s-o *omor* pentru asta – pentru bani, nu pentru că m-a înșelat, partea cu înșelatul mi se părea doar ireală, chiar și cu toate că... cu toată lenjeria aia în fața ochilor mei. Dar n-am atins-o nici cu un deget. Fiindcă eram prea obosit, cred. Toate informațiile acelea îmi sleiseră puterile. Voiam în schimb să trag un pui de somn. Unul lung. Poate de vreo două zile. Ți se pare ciudat?

– Nu, răspunse preotul.

– Am întrebat-o cum a lăsat-o sufletul să-mi facă una ca asta. Atât de puțin îi păsa? Și *ea* m-a întrebat...

10

– M-a întrebat cum de n-am știut, îi zise Monette autostopistului. Și înainte să pot spune ceva, și-a răspuns singură, așa că am impresia c-a fost o, cum îi zice, întrebare retorică. A zis: „N-ai știut fiindcă nu ți-a păsat. Erai mereu pe drum, iar când nu erai pe drum, *voiai* să fii pe drum. Au trecut zece ani de când nu ți-a mai păsat ce chiloți am pe mine – de ce să-ți pese, când nu-ți pasă de femeia care-i poartă? Dar acum îți pasă, nu-i așa? Acum îți pasă."

N-am putut decât să mă uit la ea. Eram prea obosit ca s-o omor – sau măcar s-o plesnesc –, însă eram nervos, asta da. Deși șocat, eram nervos. Încerca să dea vina pe mine. Înțelegi asta, nu-i așa? Încerca să dea vina pe *serviciul* meu, futu-i, de parcă aș mai fi găsit vreunul cu un salariu măcar jumătate din acesta. Vreau să zic, ce calificare am la vârsta mea? Presupun că m-aș putea angaja ca supraveghetor pentru școlarii care trec strada – nu am antecedente în sensul încălcării moralei –, însă cam asta e tot.

Făcu o pauză. Mai departe pe drum, încă ascuns în bună parte de pătura schimbătoare a ploii, era un indicator albastru.

Se gândi, apoi spuse:

– Dar nici măcar asta nu era problema. Vrei să știi care era problema? Problema ei? Eu trebuia să mă simt vinovat fiindcă îmi *plăcea* serviciul meu. Fiindcă nu-mi duceam zilele în spate până să găsesc persoana potrivită cu care *să-mi pierd dracului mințile!*

Autostopistul se mișcă puțin, probabil doar fiindcă trecuseră peste o ridicătură (sau peste un animal mort), însă asta îl făcu pe Monette să-și dea seama că striga. Iar individul, hei, poate nici nu era complet surd. Și chiar dacă era, poate simțea vibrații în oasele feței odată ce sunetele depășeau un anumit nivel al decibelilor. De unde naiba să știi?

– Nu m-am lăsat antrenat în discuție, zise Monette pe-o voce mai joasă. Am *refuzat* să mă las antrenat în discuție. Cred că știa că, dacă o făceam, dacă începeam să ne certăm de-adevăratelea, se putea întâmpla orice. Voiam să plec de acolo cât încă eram în stare de șoc... fiindcă asta o proteja pe ea, înțelegi?

Autostopistul nu spuse nimic, dar Monette înțelegea pentru amândoi.

– Am spus: „Și acum ce se întâmplă?“, iar ea a spus: „Presupun că voi ajunge la pârnaie.“ Și știi ce? Dacă atunci ar fi podidit-o plânsul, poate aș fi luat-o în brațe. Fiindcă după douăzeci și șase ani de căsnicie, astfel de lucruri îți intră în reflex. Chiar și atunci când sentimentele au secat aproape de tot. Numai că ea n-a plâns, așa că eu am plecat. M-am întors și am plecat. Și când m-am întors, mă aștepta un bilet în care scria că ea s-a *mutat* din casă. Asta a fost acum aproape două săptămâni, și de atunci n-am mai văzut-o. Am vorbit cu ea la telefon de câteva ori, atâta tot. Am vorbit și cu un avocat. Am blocat toate conturile, nu că asta va ajuta la ceva odată ce mecanismul legii se va pune în mișcare. Ceea ce se va întâmpla curând. Lucrurile vor căpăta un miros greu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Atunci presupun c-o voi revedea. La tribunal. Pe ea și pe Cowboy Bob, fi-i-ar numele de pomină.

Acum putea citi ce scria pe indicatorul albastru: POPAS PITTSFIELD 3 KM.

– A, la naiba! strigă el. Waterville e douăzeci și cinci de kilometri în urmă, partenere.

Și când surdomutul nu se clinti (sigur că nu), Monette își dădu seama că oricum nu știa dacă individul mergea la Waterville. Nu știa sigur. În orice caz, era timpul să clarifice lucrurile. Zona de popas îl va ajuta la asta, însă pentru încă un minut sau două aveau să rămână închiși în acel confesional ambulant, și simțea că mai are un lucru de zis.

– E adevărat că n-am mai simțit ceva pentru ea de foarte mult timp, spuse el. Uneori, dragostea pur și simplu se epuizează. Cum adevărat e și că nu i-am fost întru totul credincios – din când în când, m-am dedat la mici escapade în drumurile mele. Dar treaba *asta* o justifică pe *cealaltă*? Îi dă voie unei femei să facă terci o viață așa cum un puști face terci un măr putred cu o pocnitoare?

Trase în zona de popas. Erau cam patru mașini în parcare, grupate lângă clădirea maronie în fața căreia se aflau automatele cu alimente și băuturi. Lui Monette i se părea că mașinile seamănă cu niște copii rebegiți, lăsați afară în ploaie. Parcă. Autostopistul se uită la el nedumerit.

– Încotro te îndrepți? întrebă Monette, știind că era inutil.

Surdomutul căzu pe gânduri. Se uită în jur și văzu unde erau. Întoarse ochii spre Monette ca pentru a spune: *Nu aici*.

Monette arătă spre sud și ridică din sprâncene. Surdomutul clătină din cap, apoi indică spre nord. Deschise și închise pumnii, arătându-și degetele de zece ori... de treisprezece... de cincisprezece. La fel ca înainte, adică. Dar acum Monette înțelese. Viața ar fi fost mai simplă pentru omul acesta, credea el, dacă cineva l-ar fi învățat semnul optului culcat care înseamnă *infinit*.

– De fapt, doar hoinărești de colo-colo, nu-i așa? întrebă el.

Surdomutul îl privi doar.

– Da, așa e, zise Monette. Păi, îți spun cum facem. Tu mi-ai ascultat povestea – deși nu știai că o asculți – și eu te voi duce până la Derry. Îl fulgeră o idee. De fapt, te voi lăsa la Adăpostul Derry. Acolo primești o masă caldă și un pat, măcar pentru o noapte. Trebuie să mă ușurez. Tu nu ai nevoie?

Surdomutul îi adresă o privire goală, plină de răbdare.

– Să te ușurezi, explică Monette. Să te *pișși*.

Dădu să arate spre prohabul pantalonilor, își dădu seama unde se aflau și decise că un vagabond ar putea crede că i se cere o felație, chiar acolo, lângă automatele Hav-A-Bite. Arătă în schimb spre desenele de pe peretele clădirii – siluetă neagră de bărbat, siluetă neagră de femeie. Bărbatul avea picioarele depărtate, femeia avea picioarele lipite. Pe scurt, istoria rasei umane în limbajul semnelor.

Asta pasagerul său înțelese. Clătină hotărât din cap, apoi, ca bonus, descrise un cerc cu degetul mare și arătătorul. Ceea ce ridica pentru Monette o problemă delicată: să-l lase pe domnul Vagabond Tăcut în mașină cât timp

el își golea vezica sau să-l scoată afară, în ploaie, să aștepte... caz în care individul va ști aproape sigur de ce este scos afară.

Doar că asta nu era deloc o problemă, concluzionă. Nu avea bani în mașină, iar bagajele personale erau încuiate în portbagaj. Sigur, pe bancheta din spate erau genții cu mostre, dar se îndoia că omul va fura două genți de treizeci de kilograme și-o va lua la goană pe rampa de ieșire din popas cu ele. Pentru început, cum avea să mai țină ridicată pancarta cu SUNT MUT?

– Mă întorc imediat, zise Monette și când autostopistul nu făcu decât să se uite la el cu ochii aceia roșii ai lui, Monette arătă spre sine, spre desenele de pe peretele toaletei și înapoi spre sine. De data aceasta, autostopistul încuviință din cap și descrise din nou cercul cu degetele.

Monette se duse la toaletă și urină preț de douăzeci de minute, după cum i se păru. Încercă o ușurare splendidă. Se simțea mai bine ca oricând de când Barb îi aruncase bomba în brațe. Îi trecu pentru prima oară prin gând că va răzbi prin toate astea. Și-o va ajuta pe Kelsie să răzbească. Își aminti un citat dintr-un neamț vechi (sau poate rus, categoric semăna cu viziunea rușilor despre viață): „Ce nu mă ucide mă facem mai puternic."

Se înapoie la mașină, fluierând. Ba chiar, când trecu pe lângă automatul cu bilete de loterie, îi aplică o palmă camaraderească. La început crezu că nu-l vede pe pasager fiindcă individul se lăsase jos... caz în care Monette va trebui să-i facă semn să se ridice ca să poată urca la volan. Numai că autostopistul nu stătea întins. Autostopistul plecase. Își luase rucsacul și pancarta și o ștersese.

Monette se uită pe bancheta din spate și văzu genții Wolfe & Sons nederanjate. Se uită în torpedou și văzu că borsetuța jerpelită – în care avea talonul de înregistrare, asigurarea, cardul de revizie tehnică – era acolo. Doar un miros vag mai rămăsese în urma autostopistului, nu întru totul neplăcut: dulce și cu aromă de pin, ca și când bărbatul ar fi dormit în aer liber.

Se gândi că-l va vedea la baza rampei, ținând pancarta ridicată și întorcând-o răbdător de pe o parte pe alta, astfel încât eventualii buni samariteni să ia la cunoștință toate defectele sale. Dacă era așa, Monette avea de gând să oprească și să-l ia din nou cu el. Cumva, nu simțea că treaba era încheiată. După ce-l va lăsa la Adăpostul Derry, abia atunci va simți că treaba era încheiată. Asta ar împlini misiunea. Orice alte neajunsuri avea el, îi plăcea să termine o treabă.

Individul nu era însă la baza rampei; individul dispăruse fără urmă. Și doar după ce Monette trecu de indicatorul DERRY 16 KM se uită în oglinda retrovizoare și văzu că medalionul său cu Sfântul Cristofor, tovarăș de drum pe atâtea mii de kilometri, dispăruse. Surdomutul îl furase. Dar nici măcar asta nu reuși să-i alunge lui Monette optimismul. Poate că surdomutul avea mai multă nevoie de el. Monette spera să-i aducă noroc.

Două zile mai târziu – pe atunci vindea cea mai bună ofertă de toamnă din toate timpurile în Presque Isle – primi un telefon din partea Poliției Statului Maine. Soția sa și Bob Yandowsky fuseseră omorâți în bătaie în motelul Grove. Ucigașul folosise o bucată de țeavă înfășurată într-un prosop al motelului.

11

– Mare... și slăvite... *Dumnezeule!* făcu preotul fără suflu.

– Da, încuviință Monette, cam asta mi-am spus și eu.

– Fiica ta...?

– De neconsolat, desigur. E cu mine, acasă. O să trecem noi peste asta, părinte. Ea e mai rezistentă ca mine. Și, sigur, ea nu știe de cealaltă treabă. De delapidare. Cu ceva noroc, nu va ști niciodată. Compania de asigurări va avea de decartat o sumă foarte mare, ceea ce ei numesc compensație dublă. Ţinând cont de ce s-a întâmplat înainte, cred că acum aș avea probleme între moderat și serioase cu poliția, dacă n-aș avea un alibi de neclintit. Și dacă n-ar fi existat... descoperiri ulterioare. Așa însă, am fost chestionat de mai multe ori.

– Fiule, doar n-ai plătit pe cineva ca să...

– M-au întrebat și asta. Răspunsul e nu. Mi-am deschis conturile bancare pentru toți cei care vor să se convingă. Toți banii, până la ultimul sfanț, sunt acolo, atât în jumătatea care-mi revine mie conform căsătoriei, cât și a lui Barb. Din punct de vedere financiar, era o persoană foarte responsabilă. Cel puțin în partea lucidă a vieții ei. Părinte, poți deschide ușa de partea ta? Vreau să-ți arăt ceva.

În loc să răspundă, preotul deschise ușa. Monette își scoase medalionul cu Sfântul Cristofor de la gât, apoi întinse mâna din partea sa. Când medalionul și lănțișorul lui trecură dintr-o mână în alta, degetele lor se atinseră scurt.

Cinci secunde se lăsă tăcerea, timp în care preotul stătu pe gânduri. Apoi spuse:

– Când ți-a fost returnat? A fost la motelul unde...

– Nu, zise Monette. Nu la motel. La casa din Buxton. Pe comoda din fostul nostru dormitor comun. Alături de fotografia noastră de nuntă, de fapt.

– Dumnezeule mare, spuse preotul.

– Ar fi putut afla adresa din talonul mașinii, când eram la toaletă.

– Și sigur că ai menționat numele motelului... și orașul...

– Dowrie, aprobă Monette.

Pentru a treia oară, preotul invocă numele șefului său. După care spuse:

– Individul nu era câtuși de puțin surdomut, nu-i așa?

– Sunt aproape sigur că era mut, zise Monette, dar categoric nu era surd. Era un bilețel alături de medalion, o bucată de hârtie pe care a rupt-o din carnețelul de lângă telefon. Totul trebuie să se fi întâmplat în vreme ce eu și fiica mea eram la pompele funebre, când alegeam sicriul. Ușa din spate era deschisă, însă nu forțată. Poate că știa să descuie o încuietoare fără cheie, totuși cred că am uitat pur și simplu s-o închid când am plecat de acasă.

– Ce scria pe bilețel?

– „Mulțumesc pentru drum“, rosti Monette.

– Al naibii să fiu.

Tăcere grea, apoi o bătaie ușoară în ușa confesionalului în care stătea Monette, contemplând CĂCI TOȚI AU PĂCĂTUIT ȘI SUNT LIPSIȚI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Monette luă medalionul înapoi.

– Ai spus asta poliției?

– Da, sigur, toată povestea. Ei cred că știu cine e individul. Cunosc pancarta lui. Îl cheamă Stanley Doucette. De ani de zile hoinărește prin New England cu pancarta aia. Cam ca mine, acum că mă gândesc la asta.

– Fapte anterioare de violență în cazierul lui?

– Câteva, zise Monette. Bătăi, cele mai multe. Odată a bătut destul de rău un om într-un bar, și a fost internat în mai multe spitale de boli mintale, inclusiv la Serenity Hill, în Augusta. Nu cred că poliția mi-a spus totul.

– Și vrei să știi totul?

Monette se gândi, apoi răspunse:

– Nu.

– Nu l-au prins încă.

– Ei spun că e doar o chestiune de timp. Ei spun că nu e foarte deștept. Dar a fost destul de deștept ca să mă păcălească pe mine.

– *Chiar* te-a păcălit, fiule? Sau știai că vorbești unei urechi atente? Mi se pare că asta e întrebarea-cheie.

Monette păstră tăcerea un moment prelung. Nu știa dacă până atunci își cercetase sincer sufletul, însă acum simțea că asta făcea, și pe deasupra cu o lanternă puternică. Nu-i plăcea tot ce găsea acolo, dar da, cerceta. Fără a ignora ceea ce vedea acolo. Cel puțin nu intenționat.

– Nu știam, răspunse.

– Și ești bucuros că soția ta și amantul ei sunt morți?

În sinea sa, Monette răspunse imediat *da*. Cu voce tare spuse:

– Sunt ușurat. Îmi pare rău că spun asta, părinte, dar având în vedere dezastrul pe care l-a făcut ea – și care se pare că va fi deznodământul, fără vreun proces și cu restituirea pe tăcute a banilor din suma încasată pe asigurare – sunt ușurat. E ăsta un păcat?

– Da, fiul meu. Scuze că-ți dau veste, dar este.

– Îmi poți da dezlegarea păcatelor?

– Zece Tatăl Nostru și zece Ave Maria, rosti preotul iute. Tatăl Nostru pentru lipsa de milostenie – un păcat serios, dar nu capital.

– Și Ave Maria?

– Pentru limbaj murdar în confesional. La un moment, problema adulterului – al tău, nu al ei – va trebui rezolvată și ea, dar acum...

– Ai o întâlnire la prânz. Înțeleg.

– Sincer să fiu, mi-am pierdut pofta de mâncare, deși neîndoielnic trebuie să-mi primesc oaspeții. Ideea e că acum cred că sunt nițel prea... copleșit ca să abordez problema așa-ziselor escapade.

– Înțeleg.

– Bun. Acum, fiule?

– Da?

– Fără nicio rea intenție, dar ești *sigur* că nu i-ai dat omului ăstuia permisiunea? Sau că nu l-ai încurajat în vreun fel? Fiindcă atunci cred că am discuta despre un păcat capital. Ar trebui să mă sfătuiesc cu propriul meu duhovnic ca să fiu sigur, dar...

– Nu, părinte. Dar crezi că... este posibil ca Dumnezeu să mi-l fi scos în cale pe omul acela?

În sinea lui, preotul spuse imediat *da*. Cu voce tare spuse:

– Asta-i o blasfemie bună de încă zece Tatăl Nostru. Nu știu de când nu te-ai mai apropiat de-o biserică, dar chiar și tu ar trebui să știi asta. Acum vrei să mai spui ceva și să-ți încerci norocul pentru alte Ave Maria, sau am terminat?

– Am terminat, părinte.

– Atunci, ești absolvit, cum spunem în branșa noastră. Du-te pe drumul tău și nu mai păcătui. Și ai grijă de fiica ta, fiule. Copiii n-au decât o singură mamă, indiferent cum s-a comportat aceasta.

– Da, părinte.

În spatele vizierei, silueta își schimbă poziția.

– Pot să te mai întreb ceva?

Monette se lăsă înapoi pe scaun, reticent. Își dorea să plece.

– Da.

– Spui că poliția crede că-l va prinde.

– Mi-au spus că e doar o chestiune de timp.

– Întrebarea mea e: tu *vrei* ca poliția să-l prindă pe omul acesta?

Și fiindcă ceea ce voia cu adevărat era să plece și să-și spună penitența în confesionalul mai intim al mașinii sale, Monette răspunse:

– Sigur că vreau.

Pe drumul de întoarcere acasă, adăugă două Ave Maria și alte două Tatăl Nostru.

AYANA

N-am crezut că voi spune povestea aceasta. Soția m-a îndemnat să n-o fac; a zis că n-o va crede nimeni și că doar mă voi face de rușine. Voia de fapt să spună că o va face pe ea de rușine.

– Dar Ralph și Trudy? am întrebat-o. Ei au fost de față. Și ei au văzut.

– Trudy îi va spune să-și țină gura, a zis Ruth, și fratele tău nu-i greu de convins.

Asta probabil așa era. La momentul acela, Ralph era superintendentul Unității Administrative Școlare 43 New Hampshire și ultimul lucru de care are nevoie un birocrat din Departamentul de Educație dintr-un stat mic este să apară la o televiziune de știri prin cablu, în spațiul de la sfârșitul orei rezervate OZN-urilor de deasupra orașului Phoenix și coioților care știu să numere până la zece. Pe lângă asta, o poveste cu miracole nu înseamnă nimic fără un făcător de miracole, iar Ayana nu mai era.

Dar acum soția mea e moartă – a suferit un infarct pe când zbura la Colorado să dea o mână de ajutor cu primul nostru nepot și a murit aproape pe loc. (Sau așa au spus cei din compania aeriană, însă lor nici bagajele nu le poți lăsa pe mână în zilele acestea.) Și Ralph, fratele meu, e mort – un atac cerebral în timp ce juca într-un campionat de golf pentru vârstnici –, iar Trudy s-a ramolit. Tatăl meu a murit de mult; dacă ar mai fi în viață, ar avea peste o sută de ani. Eu sunt ultimul rămas, așa că voi spune povestea. *Este* incredibilă, Ruth avea dreptate în privința asta, și oricum nu înseamnă nimic – miracolele niciodată nu înseamnă, decât pentru acei norocoși lunatici care le văd în tot locul. Dar e interesantă. Și *este* adevărată. Am văzut-o cu toții.

Tata era pe moarte, bolnav de cancer pancreatic. Cred că poți spune multe despre oameni auzind cum vorbesc despre o astfel de situație (iar faptul că am

descris cancerul ca „o astfel de situație“ probabil vă spune ceva și despre narator, care și-a petrecut viața predând engleza unor băieți și fete ale căror cele mai grave probleme de sănătate erau acneea și rănile rezultate în urma practicării sporturilor).

Ralph a spus:

– Aproape și-a încheiat călătoria.

Cumnata mea Trudy a spus:

– Și-a încheiat conturile cu viața.

La început, am crezut că a spus „Și-a încheiat contururile cu viața“, ceea ce mi s-a părut surprinzător de poetic. Știam că nu e posibil, nu din partea ei, dar voiam să fie așa.

Ruth a spus:

– I-a sunat ceasul.

Eu n-am spus „Și bine a făcut“, dar am gândit-o. Fiindcă a suferit. Asta se petrecea cu douăzeci și cinci de ani în urmă – 1982 – și suferința era încă o parte acceptată a cancerului în fază terminală. Mi-amintesc că am citit după zece sau doisprezece ani că majoritatea bolnavilor de cancer se sting în tăcere doar fiindcă sunt prea slăbiți ca să strige. Acest gând mi-a adus în minte amintiri atât de vii legate de camera în care a bolit tata, încât m-am dus la baie și am îngenuncheat în fața vasului de toaletă, convins că voi vomita.

Tata însă a murit de fapt patru ani mai târziu, în 1986. Pe-atunci trăia doar asistat de aparate, și nu cancerul pancreatic a fost cel care l-a răpus, până la urmă. A murit sufocat cu o bucată de friptură.

Don „Doc“ Gentry și soția lui, Bernadette – mama și tata –, s-au retras la o casă de suburbie din Ford City, nu foarte departe de Pittsburgh. După moartea soției lui, Doc s-a gândit să se mute în Florida, a ajuns la concluzia că nu-și permite și a rămas în Pennsylvania. Când i-a fost diagnosticat cancerul, a petrecut o perioadă scurtă de timp în spital, unde a dat explicații în stânga și în dreapta că porecla lui vine din anii când a fost veterinar. După ce-a explicat asta tuturor celor dispuși să asculte, doctorii l-au trimis să moară acasă și membrii de familie rămași – Ralph, Trudy, Ruth și eu – au venit în Ford City să-i fie alături în ultimele clipe.

Mi-amintesc foarte bine dormitorul lui din spate. Pe perete era o imagine cu Hristos chemându-i pe copii să vină la el. Pe jos era un covor de iută făcut de mama mea: tonuri de verde dizgrațios, deloc una dintre reușitele ei. Lângă pat era un suport de perfuzie cu un abțibild al Pittsburgh Pirates lipit pe el. În fiecare zi mă apropiam de camera aceea cu tot mai mare teamă și-n fiecare zi orele petrecute acolo păreau tot mai lungi. Mi-l aminteam pe Doc șezând pe balansoarul din verandă, când noi eram mici, în Derby, Connecticut – cu o cutie de bere într-o mână, o țigară în cealaltă, cu mânecile unui tricou alb-orbitor mereu răsucite de două ori pentru a-i expune curbura netedă a bicepșilor și trandafirul tatuat ceva mai sus de cotul stâng. Făcea parte dintr-o generație care nu se simțea ciudat umblând peste tot în jeanși albaștri spălăciți – și care numea jeanșii „nădragi“. Își pieptăna părul ca Elvis și avea un aspect nițel periculos, ca un marinar după două pahare la începutul unei permisii la mal care numai bine nu se va sfârși. Era un om înalt care umbla ca o pisică. Și-mi aminteam un dans de vară, pe stradă, în Derby, unde el și mama opriseră spectacolul, bâțâindu-se pe „Rocket 88“ de Ike Turner and the Kings of Rhythm. Ralph avea șaisprezece ani pe-atunci, cred, și eu unsprezece. Ne-am urmărit părinții cu gurile deschise și pentru prima dată am înțeles că o făceau noaptea, o făceau dezbrăcați de toate hainele și fără a se gândi o clipă la noi.

La optzeci de ani, eliberat din spital, tatăl meu cumva periculos de grațios devenise un simplu schelet în pijamale (avea logoul Pirates pe ele). Ochii lui pândeau de sub sprâncene sălbatice, stufoase. Transpira necontenit în pofida a două ventilatoare și mirosul care i se desprindea de pe pielea jilavă îmi amintea de-un tapet vechi într-o casă părăsită. Respirația i se înnegrise de parfumul descompunerii.

Eu și Ralph nu eram nici de departe bogați, dar când am strâns niște bani împreună și i-am pus alături de economiile lui Doc, am avut destul cât să angajăm o infirmieră cu jumătate de normă și o îngrijitoare care venea de cinci ori pe săptămână. S-au descurcat bine să-l țină pe bătrân curat și schimbat, dar pe când cumnata mea a spus că Doc și-a încheiat contururile cu viața (prefer în continuare să cred că asta a spus), Încleștarea Mirosurilor era aproape încheiată. Rahatul ăla de bătrân profesionist era cu mult înaintea nou-venitei pudre pentru copii Johnson's; curând, credeam, arbitrul va opri meciul. Doc nu se mai putea duce la toaletă (căreia-i spunea invariabil „budă“), așa că

purta scutece și pantaloni de continență. Era încă destul de lucid ca să-și dea seama și să se rușineze. Uneori i se rostogoleau lacrimi de la colțurile ochilor și strigăte semiformate de amuzament disperat, dezgustat, ieșeau pe gura care odinioară strigase împreună cu Hank Williams „Hey, Good Lookin".

S-a instalat durerea, întâi la mijloc și apoi radiind spre exterior, până când a ajuns să se plângă că-l dor și pleoapele și buricele degetelor. Analgezicele n-au mai fost de ajutor. Infirmiera ar fi putut să-i dea mai multe, însă asta-i putea fi fatal și a refuzat. Eu am vrut să-i dăm mai multe chiar dacă-l omorau. Și aș fi făcut-o, dacă aveam sprijinul lui Ruth, dar soția mea nu era genul de om care să ofere un astfel de sprijin.

– Va ști, a zis Ruth, referindu-se la infirmieră, și-atunci o să ai probleme.

– E tatăl meu!

– Asta n-o va împiedica. Ruth a fost genul de persoană care vedea întotdeauna jumătatea goală a paharului. Nu fiindcă așa ar fi fost crescută, ci pur și simplu fiindcă așa se născuse. O să te denunțe. O să ajungi la închisoare.

Așa că nu l-am ucis. Niciunul dintre noi nu l-a ucis. Ce-am făcut a fost să marcăm timpul. I-am citit, neștiind cât înțelege. L-am schimbat și am ținut la zi tabelul medicației de pe perete. Erau zile de-o căldură toropitoare și noi schimbam periodic locul celor două ventilatoare, sperând să creăm niște vânt. Am urmărit meciurile Pirates la un televizoraș color care făcea iarba să pară purpurie și i-am spus că Pirates păreau foarte în formă anul acesta. Am discutat între noi pe deasupra profilului său mereu schimbător. L-am privit cum suferă și am așteptat să moară. Și într-o zi, pe când dormea și sforăia, am ridicat ochii din antologia *Cei mai buni poeți americani ai secolului XX* și am văzut o femeie de culoare, înaltă, corpolentă și o fetiță de culoare cu ochelari fumurii stând în ușa dormitorului.

Fetița aceea... mi-o aduc aminte ca și când ar fi fost astă-dimineață. Cred că avea șapte ani, deși era extrem de mică pentru vârsta ei. Mititică, de fapt. Purta o rochiță roz care i se oprea deasupra genunchilor osoși. Pe o tibie la fel de osoasă era lipit un leucoplast imprimat cu personaje de desen animat Warner Bros.; mi-l amintesc pe Yosemite Sam, cu mustața lui roșie lungă și cu câte un pistol în fiecare mână. Ochelarii fumurii semănau cu un premiu de consolare la o vânzare de vechituri. Erau mult prea mari și alunecaseră până pe vârful nasului teșit al copilei, lăsând să se vadă doi ochi ficși, cu pleoape

grele, acoperiți de-o peliculă albastru-albicioasă. Avea părul împletit pe șiruri. Pe un braț ținea o poșetuță roz de plastic, crăpată pe o parte. În picioare avea tenișii murdari. Tenul ei nu era de fapt negru, ci gri-cafeniu. Stătea în picioare, dar altminteri arăta la fel de bolnavă ca tata.

Pe femeie mi-o amintesc mai puțin clar, întrucât atenția mi-a fost atrasă atât de tare de copilă. Femeia poate avea cincizeci sau șaizeci de ani. Avea o frizură afro scurtă și un aspect senin. Dincolo de asta, nu-mi amintesc nimic – nici măcar culoarea rochiei ei, dacă purta rochie. Cred că purta, dar e posibil să fi fost pantaloni largi.

– Cine sunteți? am întrebat. Vocea îmi suna aiurea, ca și când m-aș fi trezit dintr-un somn superficial, nu din citit – deși există o asemănare.

Trudy a apărut din spatele lor și a spus același lucru. Vocea ei era a unei persoane perfect treze. Și din urma ei, Ruth rosti pe o voce deranjată:

– Probabil că s-a deschis ușa, nu vrea nicicum să stea închisă. Trebuie că au intrat de-a dreptul.

Ralph, stând lângă Trudy, se uită înapoi peste umăr.

– Acum e închisă. Probabil au închis-o după ele.

Ca și când acesta era un punct în favoarea lor.

– Nu puteți intra aici, i-a spus Trudy femeii. Suntem ocupați. Aici este boală. Nu știu ce vreți, dar trebuie să plecați.

– Nu puteți intra așa cum poftiți într-o casă, să știți, a adăugat Ralph.

Toți trei erau strânși laolaltă în pragul camerei de suferință.

Ruth o atinse pe femeie pe umăr, și nu cu blândețe.

– Dacă nu vrei să chemăm poliția, trebuie să plecați. Vrei să facem asta?

Femeia n-o luă în seamă. O împinse pe fetiță în față și spuse:

– Drept înainte. Patru pași. E-un suport, vezi să nu te împiedici. Să te aud cum numeri.

Fetița numără astfel:

– Unu... doi... tri... patru...

La *tri* păși peste piciorul metalic al suportului de perfuzie, fără a se uita în jos – sigur fără a se uita prin lentilele murdare ale ochelarilor acelora de talcioc. Nu cu ochii ei lăptoși. Trecu destul de aproape de mine ca rochița ei să mă atingă pe antebrațul ca un gând. Emana un miros murdar, un iz de transpirație și – ca Doc – de boală. Pe ambele ei brațe erau urme negre; nu coji, ci inflamații.

– Oprește-o! mi-a spus fratele meu, dar n-am oprit-o. Totul s-a întâmplat foarte repede. Fetița s-a aplecat spre scobitura țepoasă a obrazului tatălui meu și l-a sărutat. Un sărut serios, nu unul reținut. Un sărut sonor.

Când a făcut asta, poșetuța ei de plastic s-a atins ușor de tâmpla lui și tata a deschis ochii. Mai târziu, Trudy și Ruth au spus amândoi că de fapt l-a trezit lovitura încasată cu poșeta. Ralph nu era așa sigur, iar eu nu credeam deloc explicația asta. Nu s-a auzit niciun sunet când l-a atins, nici măcar unul slab. În poșetuța aceea nu se afla nimic, decât poate o batistă de hârtie.

– Cine ești, copiliță? a întrebat tata pe vocea lui aspră, pregătită de moarte.

– Ayana, a spus fetița.

– Eu sunt Doc.

S-a uitat în sus la ea din acele peșteri întunecate în care trăia acum, însă cu mai multă înțelegere decât văzusem la el în cele două săptămâni de când ne aflam în Ford City. Ajunsese într-o fază în care nici măcar un tur complet în repriza a noua nu-i mai putea șterge expresia pierdută de pe chip.

Trudy și-a făcut loc pe lângă femeie și-a dat să-și facă loc pe lângă mine, intenționând să o înșface pe copila care se prezentase pe nepregătite în fața ochilor muribunzi ai lui Doc. Am apucat-o de încheietura mâinii și am oprit-o.

– Stai.

– Cum adică, stai? N-au ce căuta aici!

– Sunt bolnavă, trebuie să plec, a spus fetița.

Atunci l-a sărutat din nou și a pășit în spate. De data aceasta s-a împiedicat în piciorul stativului de perfuzie, aproape răsturnându-l și căzând ea însăși. Trudy a prins stativul și eu am prins copila. Nu era nimic de ea, doar piele înfășurată pe o structură osoasă complexă. Ochelarii ei mi-au căzut în poală și, preț de un moment, ochii aceia lăptoși s-au uitat în ai mei.

– Tu ești bine, a zis Ayana și mi-a atins gura cu palma ei mică. M-a ars ca un tăciune, dar nu m-am ferit. Tu ești bine.

– Ayana, vino, a spus femeia. Trebuie să-i lăsăm pe oamenii aceștia. Doi pași. Să te aud că numeri.

– Unu... doi, a rostit Ayana, punându-și ochelarii și apoi împingându-i pe nas în sus, unde nu aveau să rămână mult timp. Femeia o luă de mână.

– Vă doresc o zi binecuvântată, oameni buni, a spus ea și s-a uitat la mine. Îmi pare rău pentru dumneata, a continuat, dar visele copilei ăsteia s-au terminat.

Au străbătut livingul, femeia ținând-o pe fetiță de mână. Ralph s-a dus după ele ca un câine ciobănesc, cred că pentru a se asigura că nu vor fura nimic. Ruth și Trudy erau aplecate deasupra lui Doc, ai cărui ochi erau în continuare deschiși.

– Cine-a fost copilița aia? a întrebat el.

– Nu știu, tată, a zis Trudy. Nu te preocupa de asta.

– Vreau să se întoarcă, a spus el. Mai vreau un sărut.

Ruth s-a întors spre mine, cu buzele răsfrânte în interior. Aceasta era o neplăcută expresie pe care o perfecționase de-a lungul anilor.

– I-a scos perfuzia pe jumătate... sângerează... și tu ai stat acolo ca un tăntălău.

– I-o pun eu înapoi, m-am oferit și mi se părea că vorbește altcineva. Înlăuntrul meu era un om care stătea deoparte, tăcut și uluit. Încă simțeam atingerea caldă a palmei ei pe gura mea.

– O, nu te deranja! Am pus-o eu deja.

Ralph s-a întors.

– Au plecat, a zis. S-au dus către stația de autobuz. S-a întors spre soția sa. Chiar vrei să sun la poliție, Ruth?

– Nu. Ne-am pierde toată ziua completând formulare și răspunzând la întrebări. A ezitat. Poate ne-ar cere chiar să depunem mărturie la tribunal.

– Pentru ce să depunem mărturie? a întrebat Ralph.

– Nu știu pentru ce, de unde să știu pentru ce? Aduceți careva banda adezivă, ca să ținem acul ăsta afurisit în loc? E pe tejgheaua din bucătărie, cred.

– Mai vreau un sărut, a spus tata.

– Mă duc eu, m-am oferit, dar întâi m-am dus la ușa din față – pe care Ralph nu doar o închisese, ci o și încuiase – și m-am uitat afară. Adăpostul mic de plastic verde din stația de autobuz era doar la un cvartal distanță, însă nimeni nu stătea lângă stâlp sau sub acoperișul adăpostului. Și trotuarul era gol. Ayana și femeia – fie ea mamă sau tutore – dispăruseră. Îmi rămăsese doar atingerea fetei pe gură, caldă încă, dar începând să se șteargă.

Acum vine partea cu miracolul. N-am s-o fușeresc – dacă e să spun povestea asta, voi încerca s-o spun cum trebuie –, dar nici n-o voi lungi fără motiv. Poveștile cu miracole sunt întotdeauna plăcute, dar rareori interesante, și asta fiindcă sunt toate la fel.

Stăteam toți la unul dintre motelurile de pe drumul principal al Ford City, un Ramada Inn cu pereți subțiri. Ralph o sâcâia pe soția mea numindu-l Rammit Inn[1].

– Dacă mai spui asta, o să uiți până la urmă și-o vei spune în fața unui străin, l-a avertizat soția mea. Și atunci o să te faci roșu la față.

Pereții erau atât de subțiri, încât îi puteam auzi pe Ralph și Trudy certându-se alături despre cât de mult își permiteau să rămână. „E tatăl meu", spunea Ralph, la care Trudy răspundea: „Încearcă să spui asta firmei de electricitate la scadența facturii. Sau comisarului statal când ți se termină zilele concediului de boală."

Era puțin trecut de șapte într-o seară caniculară de august. În scurt timp Ralph avea să plece la tata, unde infirmiera era la post până la opt seara. Eu i-am găsit pe Pirates la TV și am ridicat volumul ca să acopere deprimanta și previzibila ceartă aflată în desfășurare alături. Ruth împăturea haine și-mi spunea că data viitoare când voi mai cumpăra chiloți ieftini de la magazinul cu reduceri, va divorța de mine. Sau mă va împușca fără somație. Telefonul a sunat. Era Sora Chloe. (Așa își spunea ea, ca în „Mai bea nițel din supica asta pentru Sora Chloe.")

N-a pierdut timpul cu amabilități.

– Cred că trebuie să veniți neîntârziat, a spus. Nu doar Ralph pentru schimbul de noapte. Ci toți.

– Se stinge? am întrebat.

Ruth s-a oprit din împăturit și a venit lângă mine. Mi-a pus o mână pe umăr. Ne așteptam la asta – speram asta, de fapt –, dar acum, că momentul sosise, era prea absurd ca să doară. Doc mă învățase cum să folosesc o rachetă de softball când eram un copil nu mai în vârstă decât micuța nepoftită musafiră oarbă din ziua aceea. Mă prinsese fumând sub vița-de-vie și-mi spusese – nu cu nervi, ci cu blândețe – că era un obicei prostesc și aș face bine să nu-i îngădui să pună stăpânire pe mine. Ideea că nu va mai fi în viață când avea să vină ziarul de mâine? Absurdă.

– Nu cred, a zise Sora Chloe. Pare mai bine. Făcu o pauză. N-am văzut în viața mea așa ceva.

---

[1] Aprox. Hanul Îndeas-o Tare (n. tr.).

Era mai bine. Când am ajuns acolo cincisprezece minute mai târziu, ședea pe sofaua din living și urmărea meciul Pirates la televizorul cel mare – nu era o minune tehnologică, însă măcar avea culori vii. Sorbea un shake cu proteine cu paiul. Se îmbujorase puțin. Obrajii lui păreau mai rotofei, poate fiindcă era proaspăt bărbierit. Își reintrase în ape. Asta am gândit atunci; impresia n-a făcut decât să se întărească odată cu trecerea timpului. Și încă ceva, un lucru asupra căruia am fost toți de acord, până și Toma Necredincioasa cu care eram căsătorit: mirosul galben care plutise în jurul lui ca eterul de când doctorii îl trimiseseră să moară acasă dispăruse.

Ne-a salutat pe toți pe nume și ne-a spus că Willie Stargell tocmai marcase un tur complet pentru Barosani. Eu și Ralph ne-am privit reciproc, ca pentru a ne confirma că eram într-adevăr acolo. Trudy s-a așezat pe canapea – mai degrabă s-a lăsat să cadă – lângă Doc. Ruth s-a dus în bucătărie și și-a luat o bere. Un miracol în sine.

– Nu m-ar deranja să-mi aduci și mie una, Ruthie dragă, a zis tata, și apoi... probabil luând drept o expresie de dezaprobare fața mea căzută de năuceală: Mă simt mai bine. Aproape că nu mă mai doare burta deloc.

– Tu n-ai voie bere, cred, a spus Sora Chloe.

Ședea într-un șezlong de cealaltă parte a camerei și nu dădea niciun semn că și-ar strânge lucrurile, un ritual care începea de regulă cu douăzeci de minute înainte să i se termine schimbul. Aerul ei sâcâitor de autoritate maternală părea să se fi rarefiat.

– Când a început asta? am întrebat, nici măcar sigur la ce făceam referire prin *asta*, întrucât schimbările în bine păreau atât de... generale. Însă dacă aveam totuși un lucru anume în gând, presupun că era dispariția mirosului.

– Se simțea mai bine când am plecat noi după-masă, a spus Trudy. Doar că nu-mi venea să cred.

– Bolșevism, a zis Ruth.

Acesta era singurul simulacru de înjurătură pe care și-l permitea.

Trudy nu i-a dat atenție.

– Fetiței ăleia i se datorează, a spus ea.

– Bolșevism! a strigat Ruth.

– Ce fetiță? a întrebat tata.

Era între reprize. La televizor, un individ fără păr pe cap, dințos și cu ochi demenți, ne spunea că Juker's au covoare atât de ieftine, încât aproape sunt gratis. Și, Dumnezeule mare, fără dobândă la plata în rate. Înainte ca vreunul dintre noi să-i poată răspunde lui Ruth, Doc a întrebat-o pe Sora Chloe dacă poate bea *jumătate* de bere. Ea l-a refuzat. Însă zilele ei de autoritate în căscioara aceea erau pe sfârșite, iar în cursul următorilor patru ani – înainte ca o bucată de carne mestecată pe jumătate să-i rămână în gât – tata a băut multe beri. Și s-a bucurat de fiecare, sper. Berea în sine este și ea un miracol.

În noaptea aceea, pe când stăteam întinși, fără somn, în patul nostru tare de la Rammit Inn și ascultam zăngănitul aparatului de aer condiționat, Ruth mi-a spus să-mi țin gura despre fetița oarbă, pe care ea o numea nu Ayana, ci „negresuca magică", vorbind pe un ton sarcastic urât ce n-o prindea defel.

– Pe deasupra, a spus, nu va dura. Uneori un bec dă o lumină puternică înainte să se ardă definitiv. Sunt sigură că asta li se întâmplă și oamenilor.

Poate, dar miracolul lui Doc Gentry a prins. La sfârșitul săptămânii se plimba în curtea din spate susținut de mine și de Ralph. După aceea, ne-am dus cu toții la casele noastre. În prima seară după întoarcere, am primit un telefon de la Sora Chloe.

– Nu ne ducem înapoi, oricât de bolnav ar fi, a zis Ruth semiisterică. Spune-i asta.

Sora Chloe voia însă doar să ne anunțe că l-a văzut din întâmplare pe Doc ieșind din Clinica Veterinară Ford City, unde se dusese să se consulte cu tânărul șef de cabinet în legătură cu un cal care șchiopăta. Avea bastonul la el, a spus, dar nu-l folosea. Sora Chloe a zis că niciodată n-a văzut un om „la anii lui" care să arate atât de bine.

– Ager și sprințar, a spus. Încă nu-mi vine să cred.

O lună mai târziu, se plimba (fără baston) în jurul cvartalului, iar în iarna aceea înota zilnic la clubul sportiv din localitate. Arăta ca un om de șaizeci și cinci de ani. Toți spuneau asta.

Imediat după recuperarea sa, am vorbit cu întreaga echipă medicală care l-a îngrijit. Am făcut-o fiindcă ceea ce i se întâmplase lui îmi amintea de așa-numitele scenete cu miracole care făceau furori în burgurile mici din Europa,

în perioada medievală. Mi-am spus că, dacă i-aș schimba numele tatei (sau dacă i-aș spune poate doar Dl G.), ar ieși un articol interesant pentru o revistă de specialitate sau alta. Ar fi fost poate chiar adevărat – într-un fel –, însă nu l-am scris niciodată.

Stan Sloan, doctorul de familie al lui Doc, a fost primul care a ridicat steguleţul roșu. Îl trimisese pe Doc la Institutul Oncologic de la Universitatea Pittsburgh și astfel a putut da vina diagnosticului greșit pe doctorii Retif și Zamachowski, oncologii tatălui meu de acolo. Ei, la rândul lor, au aruncat vina pe radiologi, pentru radiografiile proaste. Retif a spus că șeful de la radiologie era un incompetent care nu știa să deosebească un pancreas de un ficat. A cerut să nu fie citat, dar după douăzeci și cinci de ani, presupun că interdicția de folosire s-a prescris.

Doctorul Zamachowski a spus că a fost un simplu caz de anomalie a organului. „Nicio clipă nu m-a satisfăcut diagnoza inițială", a mărturisit el. Cu Retif am vorbit la telefon și cu Zamachowski în persoană. Purta un halat alb de laborator cu un tricou roșu pe dedesubt, pe care cred că scria AȘ PREFERA SĂ JOC GOLF. „Am crezut tot timpul că era vorba de boala Von Hippel-Lindau."

– Dar n-ar fi fost și aceasta fatală? am întrebat.

Zamachowski mi-a oferit zâmbetul misterios pe care doctorii îl rezervă instalatorilor, gospodinelor și profesorilor de engleză neștiutori. Apoi a spus că întârzie la o întâlnire.

Când am discutat cu șeful de la radiologie, el și-a depărtat mâinile. „Aici, noi răspundem de radiografii, nu de interpretarea lor", a spus. „Peste zece ani, vom folosi echipament care va face imposibile asemenea greșeli de interpretare. Între timp, ce-ar fi să te bucuri pur și simplu că tataie e-n viață? Prețuiește-l."

Am făcut tot ce-am putut în privința asta. Și în cursul scurtei mele investigații, pe care desigur că am numit-o cercetare, am aflat un lucru interesant: definiția medicală a *miracolului* este diagnostic greșit.

O mie nouă sute optzeci și trei a fost anul meu sabatic. Aveam contract cu o editură academică pentru o carte intitulată *A preda ce nu se poate preda: Strategii de scriere creativă*, însă asemenea articolului meu despre scenetele cu miracole, n-am scris-o nici în ziua de azi. În iulie, pe când eu și Ruth făceam planuri pentru o excursie cu cortul, urina mea s-a făcut dintr-odată roz. Durerea a venit după aceea, întâi în dreptul fesei stângi, apoi crescând

în intensitate pe măsură ce-a migrat spre zona pelviană. Pe când am început să urinez de-a dreptul sânge – asta a fost, cred, cu patru zile după primele junghiuri și în perioada în care jucam în continuare faimosul joc cunoscut tuturor sub numele de „Poate va trece de la sine" – durerea a făcut saltul de la puternic la insuportabil.

– Sunt sigură că nu e cancer, a zis Ruth, ceea ce, venind din partea ei, însemna exact opusul. Privirea din ochii ei era și mai alarmantă. Ar fi negat și pe patul de moarte – spiritul practic era mândria ei – dar sunt sigur că i-a trecut totuși prin gând că necruțătorul cancer care-l ocolise pe tata se abătuse asupra mea.

Nu a fost cancer. Au fost pietre la rinichi. Miracolul meu s-a numit litotripsie cu undă de șoc extracorporală, care – în tandem cu pastile diuretice – le-au dizolvat. I-am mărturisit doctorului că în viața mea nu am mai simțit o asemenea durere.

– Mă aștept să nici nu mai simți vreodată, chiar de vei suferi o ocluzie coronară, a spus. Femeile care au avut pietre la rinichi spun că durerea se compară cu durerile nașterii. Ale unei nașteri dificile.

Aveam în continuare dureri mari, totuși puteam citi o revistă în timp ce așteptam următoarea consultație la medic, iar aceasta o consideram o mare îmbunătățire. Cineva s-a așezat lângă mine și a spus: „Haide, e timpul."

Am ridicat ochii. Nu era femeia care venise în camera de suferință a tatei; era un bărbat în costum de afaceri maroniu, absolut normal. Chiar și așa, știam de ce era acolo. Nu era loc de nicio îndoială. Eram totodată sigur că, dacă nu mă duceam cu el, nici toate litotripsiile din lume nu mă vor putea ajuta.

Am ieșit afară. Recepționera lipsea de la birou, așa că n-a trebuit să-mi justific fuga. Oricum nu sunt sigur ce aș fi spus. Că pelvisul a încetat subit să mă mai frigă? Asta era nu doar neadevărat, ci și absurd.

Bărbatul în costum era în formă și părea să aibă vreo treizeci și cinci de ani: fost pușcaș marin, poate, care nu se îndurase să se despartă de tunsoarea militărească. Nu scotea o vorbă. Am tăiat-o pe după centrul medical unde avea cabinet doctorul meu, apoi ne-am croit drum pe stradă în jos către spitalul Groves of Healing, eu pășind puțin îndoit de durere, care nu mă mai chinuia, dar continua să radieze.

Am urcat la pediatrie și am străbătut un coridor pe ai cărui pereți erau desenate personaje Disney. Din difuzoarele din tavan se auzeau acorduri din „It's a

Small World". Fostul pușcaș marin pășea sprinten, cu fruntea sus, ca și când acolo i-ar fi fost locul. Al meu nu era, și o știam. Nu mă simțisem niciodată atât de departe de casă și de viața pe care o înțelegeam. Dacă m-aș fi desprins de la podea și aș fi plutit spre tavan ca un balon pentru copii pe care scrie ÎNSĂNĂTOȘIRE GRABNICĂ, n-aș fi fost deloc surprins.

La postul central al infirmierelor, fostul pușcaș marin m-a strâns de braț ca să mă opresc până când cei doi lucrători de acolo – un bărbat și o femeie – și-au găsit ceva de făcut. Atunci am traversat spre alt hol, unde o fetiță cheală care ședea într-un scaun cu rotile s-a uitat la noi cu ochi hămesiți. A întins o mână.

– Nu, m-a apostrofat fostul pușcaș marin și m-a tras fără explicații mai departe. Dar nu înainte să mai zăresc o dată ochii aceia luminoși, muribunzi.

Ne-a introdus într-o cameră unde un băiat cam de trei ani se juca cu cuburi într-un cort de plastic transparent care-i acoperea patul ca un clopot. Băiatul ne-a scrutat cu interes viu. Arăta mult mai sănătos decât fetița în scaun cu rotile – avea capul plin de bucle roșcate – însă tenul său era plumburiu, și când fostul pușcaș marin m-a împins în față și apoi a adoptat o poziție ca de pe loc repaus, am simțit că băiatul era într-adevăr grav bolnav. Când am tras fermoarul cortului, nebăgând în seamă inscripția de pe perete care anunța ACESTA ESTE UN MEDIU STERIL, mi-am spus că timpul rămas pentru el se putea măsura nu în săptămâni, ci în zile.

M-am întins spre el și am simțit mirosul de boală al tatei. Izul era ceva mai ușor, însă esențialmente la fel. Băiatul a ridicat brațele fără fereală. Când l-am sărutat pe colțul gurii, el m-a sărutat înapoi cu o dorință arzătoare care sugera că nu mai fusese atins de mult timp. Cel puțin nu de cineva care să nu-i provoace durere.

N-a intrat nimeni să ne întrebe ce facem, sau să amenințe că va chema poliția, cum făcuse Ruth în ziua aceea, în camera de suferință a tatei. Am tras înapoi fermoarul. În pragul ușii, m-am uitat înapoi și l-am văzut stând în cortul lui de plastic transparent cu un cub în mână. L-a lăsat jos și mi-a făcut cu mâna – un gest copilăresc, deschizând și închizând palma de două ori. I-am făcut și eu cu mâna înapoi în același fel. Deja arăta mai bine.

Fostul pușcaș marin m-a strâns din nou de braț în dreptul postului de infirmiere, dar acum am fost observați de bărbat, un om cu genul de zâmbet

dezaprobator pe care șeful catedrei mele de engleză l-a ridicat la rang de artă. Ne-a întrebat ce căutăm acolo.

– Scuze, colega, am greșit etajul, a zis însoțitorul meu.

Pe scările spitalului, câteva minute mai târziu, a zis:

– Găsești singur drumul de întoarcere, nu-i așa?

– Sigur, am răspuns, dar va trebui să stabilesc altă consultație.

– Da, presupun că va trebui.

– Te voi mai vedea vreodată?

– Da, a spus și a plecat spre parcarea spitalului. Nu s-a uitat înapoi.

A venit din nou în 1987, pe când Ruth era la piață și eu tundeam iarba și speram că pulsația surdă din fundul capului nu era începutul unei migrene, dar știind că asta era. Sufeream de migrene de la întâlnirea cu băiețelul de la spitalul Groves of Healing. Totuși, rareori mă gândeam la el când zăceam în întuneric, cu o batistă umedă peste ochi. Atunci mă gândeam la fetiță.

Atunci ne-a dus să vedem o femeie la St Jude's. Când am sărutat-o, mi-a luat mâna și a așezat-o pe sânul ei stâng. Era singurul pe care îl avea; doctorii i-l luaseră deja pe celălalt.

– Te iubesc, domnule, a spus, plângând. N-am știu ce să răspund. Fostul pușcaș stătea în pragul ușii, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate. Poziția de pe loc repaus.

Au trecut ani până să vină din nou: mijlocul lui decembrie 1997. Aceea a fost ultima dată. Pe atunci problema mea era artrita, și încă este. Țepii care stăteau drepți pe capul mare al pușcașului încărunțiseră aproape toți și riduri atât de adânci încât îl făceau să semene cu păpușa unui ventriloc i se săpaseră pe față, de la colțurile buzelor în jos. M-a dus la o rampă de ieșire pe I-95, la nord de oraș, unde avusese loc un accident. Un camion se lovise de un Ford Escort. Escortul era mototolit bine de tot. Paramedicii îl legaseră pe șofer, un bărbat de vârstă mijlocie, pe o targă. Polițiștii vorbeau cu șoferul camionului în uniformă, care părea zdruncinat, dar altfel nevătămat.

Paramedicii au trântit ușile ambulanței și fostul pușcaș marin a spus:

– Acum. Mișcă-ți curul.

Mi-am mișcat curul vârstnic spre spatele ambulanței. Fostul pușcaș s-a grăbit înainte, arătând cu degetul.

– Hei! Hei! Aia nu-i cumva o brățară medicală?

Paramedicii s-au întors să vadă; unul dintre ei și unul dintre polițiștii care discutau cu șoferul camionului s-au dus la locul indicat de însoțitorul meu. Eu am deschis ușa din spate a ambulanței și m-am furișat la capul șoferului mașinii mici. În același timp am strâns în mână ceasul de buzunar al tatei, pe care îl purtam cu mine de când mi-l dăduse ca dar de nuntă. Lănțișorul lui fin de aur era legat de o gaică a curelei mele. Nu era timp de delicatețuri; l-am smuls.

Bărbatul de pe targă s-a uitat în sus la mine din semiîntuneric. Gâtul lui rupt era umflat la spate.

– Futu-i, nu-mi pot mișca degetele de la picioare, a rostit.

L-am sărutat pe colțul gurii (era locul meu special, am impresia) și ieșeam cu spatele, când m-a înșfăcat un paramedic.

– Ce naiba crezi că faci? a întrebat.

Am arătat spre ceasul care stătea acum lângă targă.

– Era în iarbă. M-am gândit că-l va dori.

Până când șoferul Escortului avea să poată spune cuiva că nu era ceasul lui și că inițialele gravate pe interiorul capacului nu-i spuneau nimic, noi aveam să fi plecat.

– I-ați găsit brățara medicală?

Paramedicul părea dezgustat.

– Nu era decât o bucată de crom, a zis. Pleacă de aici. Apoi, nu tocmai cu dușmănie: Mersi. Ai fi putut să-l păstrezi.

Era adevărat. Iubeam ceasul ăla. Dar... inspirația de moment. Era tot ce aveam.

– Ai sânge pe dosul mâinii, mi-a zis fostul pușcaș marin pe când ne întorceam la mine acasă. Eram în mașina lui, un Chevrolet sedan banal. Pe bancheta din spate era o lesă și de oglinda retrovizoare atârna un medalion cu Sfântul Cristofor, cu lanț argintiu. Să te speli când ajungi acasă.

Am spus că așa voi face.

– N-o să ne mai vedem, a spus.

M-am gândit atunci la ce-i spusese Ayanei femeia aceea de culoare. Nu mă mai gândisem la asta de ani de zile.

– S-au terminat visele mele? am întrebat.

El a părut nedumerit, apoi a ridicat din umeri.

– Munca ta știu că s-a terminat, a zis. De vise nu știu nimic.

I-am mai pus trei întrebări înainte să mă lase să cobor și să dispară definitiv din viața mea. Nu mă așteptam să-mi răspundă, dar a făcut-o.

– Oamenii pe care i-am sărutat... se vor duce și la alți oameni? Să le sărute durerile și să-i scape de ele?

– Unii, da, a răspuns. Așa merge treaba. Alții nu pot. A ridicat din umeri. Sau nu vor. A mai ridicat o dată din umeri. E același lucru.

– Cunoști o fetiță pe nume Ayana? Deși presupun că acum e femeie în toată regula.

– A murit.

Mi-a stat inima în loc, dar nu mult timp. Presupun că știam deja. M-am gândit la fetița în scaun cu rotile.

– Ea l-a sărutat pe tatăl meu, am spus. Pe mine doar m-a atins. Și-atunci de ce am fost eu alesul?

– Fiindcă ai fost, a zis și a intrat pe aleea casei mele. Am ajuns.

Mi-a venit o idee. Părea una bună, Dumnezeu știe de ce.

– Vino de Crăciun, i-am propus. Vino la cina de Crăciun. Avem de toate. Îi voi spune lui Ruth că ești vărul meu din New Mexico.

Întrucât ei nu-i spusesem niciodată de fostul pușcaș marin. Îi ajungea să știe de tata. Era și așa prea mult, de fapt.

Fostul pușcaș a zâmbit. Probabil că nu era prima dată când vedeam asta, însă e singura dată pe care o țin minte.

– Cred că voi spune pas, colega. Dar îți mulțumesc. Eu nu sărbătoresc Crăciunul. Sunt ateu.

Cam asta e tot, cred... decât poate că am sărutat-o pe Trudy. V-am spus că s-a ramolit, țineți minte? Alzheimer. Ralph a făcut investiții bune care i-au adus câștiguri mari, iar copiii s-au ocupat să meargă într-un loc frumos atunci când nu mai era în regulă să locuiască acasă. Eu și Ruth ne-am dus s-o vizităm împreună, până când Ruth a suferit acel atac de cord în avionul care se apropia de aeroportul internațional Denver. Nu la mult timp după aceea m-am dus doar eu la Trudy, fiindcă mă simțeam singur și trist și voiam o legătură cu zilele de demult. Dar văzând-o pe Trudy cum devenise, uitându-se pe geam în loc să se uite la mine, morfolindu-și buza de jos în vreme ce de la colțurile gurii

îi curgea saliva, mi-a făcut doar și mai mult rău. Ca și când te-ai întoarce în orașul natal să vezi casa în care ai crescut și ai descoperi un teren vacant.

Am sărutat-o pe colțul gurii înainte să plec, dar sigur că nu s-a întâmplat nimic. Un miracol nu înseamnă nimic fără un făcător de miracole, iar zilele mele de făcut miracole au apus. Mai puțin noaptea târziu, când nu pot dormi. Atunci pot să cobor la parter și să urmăresc aproape orice film vreau. Chiar și filme sexy. Am antenă parabolică, înțelegeți, și ceva numit MaxiCinema. Aș putea vedea și meciuri Pirates, dacă aș vrea să comand pachetul MLB. Dar în zilele de acum trăiesc dintr-un venit fix și, deși mi-e bine, trebuie totuși să fiu atent cum cheltuiesc banul. Pot citi despre Pirates pe internet. Toate filmele alea sunt un miracol suficient pentru mine.

ÎN MARE RAHAT

Curtis Johnson mergea cu bicicleta câte opt kilometri în fiecare dimineață. Făcuse o scurtă pauză după moartea lui Betsy, dar aflase că fără acest exercițiu de dimineață era mai trist ca oricând. Așa că se reapucase. Singura diferență era că renunțase să mai poarte casca de biciclist. Mergea patru kilometri pe Gulf Boulevard, apoi se întorcea și făcea drumul înapoi. Nu ieșea niciodată de pe pista pentru biciclete. Poate nu-i păsa dacă trăia sau murea, însă respecta litera legii.

Gulf Boulevard era singurul drum de pe Turtle Island. Trecea prin fața multor case cu proprietari milionari. Curtis nu le dădea nicio atenție. Pentru început, fiindcă el însuși era milionar. Își făcuse banii în stil vechi, la bursa de acțiuni. Apoi, nu avea nimic împotriva celor care locuiau în casele prin fața cărora trecea. Singurul cu care avea o problemă era Tim Grunwald, alias Canalia, iar Grunwald locuia în cealaltă direcție. Nu ultimul teren de pe Turtle Island înainte de Canalul Daylight, ci penultimul. Ultimul teren era sursa problemei dintre ei (a *uneia* dintre probleme). Acel teren era cel mai mare, cu cea mai bună priveliște spre Golf, și singurul neocupat de o casă. Era ocupat în schimb de buruieni, iarbă de pampas, palmieri pitici și câțiva pini australieni.

Cel mai plăcut lucru, chiar cel mai plăcut, în privința plimbărilor lui de dimineață era absența telefonului. Era oficial deconectat. Odată întors acasă, rareori lăsa telefonul din mână, mai ales când bursa era deschisă. Era o fire atletică; se plimba prin casă cu aparatul fără fir, întorcându-se din când în când în birou, unde numerele curgeau pe ecranul computerului. Uneori ieșea din casă până la drum și atunci lua cu el mobilul. De regulă se întorcea la dreapta, spre capătul scurt al Gulf Boulevard. Spre casa Canaliei. Dar nu mergea atât de departe încât Grunwald să-l poată vedea; Curtis refuza să-i dea

omului această satisfacție. Se ducea doar până unde se putea convinge că Grunwald nu încerca să-l tragă pe sfoară cu terenul Vinton. Canalia sigur că nu avea cum să aducă utilaje grele prin fața lui, nici măcar noaptea – Curtis avea somn ușor de când Betsy nu mai era lângă el în pat. Însă tot verifica, de obicei stând în spatele ultimului palmier dintr-un pâlc umbros de două duzini. Doar ca să fie sigur. Fiindcă distrugerea terenurilor vacante, îngroparea lor sub tone de ciment, la naiba, asta era *meseria* lui Grunwald.

Și Canalia era viclean.

Până acum totuși, totul era bine. Dacă Grunwald *încerca* să-l tragă pe sfoară, Curtis era pregătit să lanseze tirul de artilerie (legal vorbind). Între timp, Grunwald trebuie să răspundă pentru Betsy, și asta avea să facă. Deși Curtis își pierduse în bună parte gustul pentru sfadă (nega asta în sinea sa, dar știa cum stăteau de fapt lucrurile), avea să se îngrijească el ca Grunwald să răspundă pentru ea. Canalia avea să descopere că Johnson are fălci de oțel... fălci de *oțel cromat*... și că atunci când prindea ceva între ele, nu-i mai dădea drumul.

Când ajunse înapoi acasă în această dimineață de marți, cu zece minute înaintea clopoțelului de deschidere pe Wall Street, Curtis își verifică mesajele pe telefonul mobil, cum făcea întotdeauna. Astăzi avea două. Unul era de la Circuit City, probabil cineva care încerca să-i vândă oarece sub pretextul că vrea să se asigure că e mulțumit de televizorul cu ecran plat pe care îl cumpărase luna trecută.

Când dădu în jos la mesajul următor, citi acestea: *383-0810 CNL.*

Canalia. Până și aparatul său Nokia știa cine era Grunwald, întrucât Curtis îl învățase să țină minte. Întrebarea era ce voia Canalia de la el într-o marți dimineață, în luna iunie?

Poate să se împace. În termenii lui Curtis, pe deasupra.

Își îngădui să râdă la această idee, după care ascultă mesajul. Fu uimit să audă că exact *asta* voia Grunwald – sau *aparent* voia. Curtis bănuia că era posibil să fie un șiretlic, însă nu înțelegea ce anume putea câștiga Grunwald dintr-un asemenea lucru. Și mai era tonul: greu, măsurat, aproape căznit. Poate nu era durere, dar categoric *suna* a durere. Era felul în care Curtis însuși suna mult prea des la telefon în ultimele zile, de când încerca să-și reintre în formă.

„Johnson... Curtis", spunea Grunwald pe vocea lui căznită. Vocea înregistrată făcu o pauză lungă, cumpănind parcă la utilizarea prenumelui lui

Curtis, apoi merse mai departe în același fel flasc și anevoios. „Nu pot purta un război pe două fronturi. Hai să punem punct. Mi-am pierdut apetitul pentru asta. Sunt în mare rahat, vecine."

Suspină.

„Sunt pregătit să renunț la teren, și nu dintr-un considerent financiar. Te voi despăgubi, de asemenea, pentru a ta... pentru Betsy. Dacă ești interesat, mă poți găsi la Durkin Grove Village. Voi fi acolo aproape toată ziua." O pauză lungă. „Merg acolo des în ultima vreme. Într-un fel, încă nu-mi vine să cred că am dat-o în bară cu finanțele, dar în alt fel nu mă surprinde deloc." Altă pauză lungă. „Poate știi la ce mă refer."

Curtis credea că știe. Omul părea să-și fi pierdut instinctul pentru bursă. Mai la obiect, nu părea să-i pese. Se surprinse că-l încearcă ceva suspicios de asemănător cu sentimentul de compasiune față de Canalie. Vocea aceea căznită.

„Înainte eram prieteni", urmă Grunwald. „Ți-aduci aminte? Eu, da. Nu cred că putem fi prieteni din nou – lucrurile au mers, cred, prea departe pentru asta – dar poate vom putea redeveni vecini. Vecine." O nouă pauză din aceea lungă. „Dacă nu ne vom vedea, îi voi spune avocatului meu să cadă la învoială. În termenii stabiliți de tine. Dar..."

Tăcere, cu excepția sunetului respirației Canaliei. Curtis așteptă. Stătea la masa din bucătărie acum. Nu știa ce simțea. Peste puțin poate va ști, dar pentru moment, nu.

„Dar mi-ar plăcea să-ți strâng mâna și să-ți spun că-mi pare rău pentru câinele ăla al tău." Se auzi ceva înfundat, care era posibil să fie – incredibil – un suspin, după care un clic, urmat de robotul telefonic spunându-i că nu mai sunt alte mesaje.

Curtis rămase unde era pentru încă un moment, într-o rază puternică a soarelui de Florida pe care aparatul de aer condiționat nu reușea să-l răcorească, nici măcar la ora aceea. Apoi se duse în birou. Bursa se deschisese; pe monitorul computerului, numerele își începuseră nesfârșita curgere. Își dădu seama că nu însemnau nimic pentru el. Îl lăsă deschis, dar scrise un mesaj scurt către doamna Wilson – *a trebuit să plec* – înainte să iasă din casă.

În garaj, alături de BMW-ul său, era parcat un motoscuter și, dintr-un impuls de moment, se hotărî să-l ia. Va trebui să gonească pe șoseaua principală de cealaltă parte a podului, însă n-ar fi fost prima dată.

Simți un junghi de durere luând cheia scuterului din cui și cealaltă piesă de metal de pe inel zăngăni. Bănuia că sentimentul acesta avea să treacă în timp, însă acum era aproape bine-venit. Era aproape ca întâmpinarea unui prieten.

Problemele dintre Curtis și Tim Grunwald începuseră cu Ricky Vinton, care fusese odinioară bătrân și bogat pentru ca apoi să devină bătrân și senil. Înainte să încrucișeze mâinile pe piept, își vânduse terenul viran de la capătul lui Turtle Island lui Curtis Johnson la prețul de unu virgulă cinci milioane de dolari, luând cecul la purtător al lui Curtis pentru o sută cincizeci de mii ca avans și în schimb dându-i lui Curtis o chitanță de mână pe spatele unui pliant publicitar.

Curtis se simțea puțin ca un neisprăvit fiindcă profitase de bătrân, însă nu era ca și când Vinton – proprietarul firmei Vinton Wire & Cable – avea să moară de foame. Și deși un milion și jumătate putea fi considerat un preț ridicol de mic pentru un teren de primă mână de lângă Golf, nu era unul *nemaiauzit* de mic, date fiind condițiile actuale de piață.

Ei... ba da, era, însă el și bătrânul se plăcuseră unul pe celălalt, și Curtis era un om care credea că totul e permis în dragoste și război, și că afacerile sunt ceva subsidiar celui din urmă. Menajera bătrânului – aceeași doamnă Wilson care făcea menaj pentru Curtis – fusese martoră la semnarea hârtiilor. Privind în urmă, Curtis știa că ar fi trebuit să fie mai inteligent, numai că era surescitat.

Cam la o lună după ce-i vânduse terenul lui Curtis Johnson, Vinton i-l vânduse și lui Tim Grunwald, alias Canalia. De data aceea, prețul fusese unul mai aproape de adevăr, de cinci virgulă șase milioane de dolari, și atunci Vinton – poate că totuși nu era atât de prost, poate că era de fapt un mișel, chiar dacă pe moarte – încasase un avans de-o jumătate de milion.

La semnarea actului de vânzare către Grunwald fusese martor grădinarul Canaliei (care întâmplarea făcea să fie și grădinarul lui Vinton). Tot o decizie îndoielnică, însă Curtis bănuia că Grunwald fusese la fel de surescitat ca el. Doar că surescitarea lui Curtis izvora din ideea că va putea păstra capătul lui Turtle Island curat, neatins și liniștit. Exact așa cum îi plăcea lui.

Grunwald, pe de altă parte, îl vedea ca locul perfect pentru dezvoltări imobiliare: un condominiu sau poate două (când Curtis se gândea la două,

le spunea în gând Turnurile Gemene ale Canaliei). Curtis mai văzuse astfel de proiecte – în Florida răsăreau ca păpădiile pe o peluză neglijată – și știa pentru cine va lansa Canalia această invitație: pentru idioții care luau fondurile de pensie drept chei ale împărăției cerurilor. Aveau să urmeze patru ani de construcții, urmați de decenii de bătrâni pe biciclete cu pungi pentru urină legate de coapsele lor scofâlcite. Și bătrâne care purtau parasolare, fumau țigări Parliament și nu culegeau excrementele lăsate pe plajă de cățelușii lor mascotă. Plus, desigur, nepoței răsfățați, mânjiți toți de înghețată, cu nume precum Lindsay și Jayson. Dacă permitea să se întâmple asta, credea Curtis, avea să moară cu strigătele lor de nemulțumire – *Ai spus că azi vom merge la Disney World!* – în urechi.

Nu voia să permită asta. Și se dovedise a fi ușor. Nu plăcut, și terenul nu-i aparținea lui, poate că *niciodată* nu-i va aparține lui, însă măcar nu-i aparținea nici lui Grunwald. Nu aparținea nici măcar rudelor care apăruseră (asemenea gândacilor într-un tomberon de gunoi când se aprinde dintr-odată o lumină puternică), contestând semnăturile martorilor de pe ambele acte de vânzare. Terenul aparținea avocaților și sălilor de judecată.

Ceea ce era ca și cum ai spune că nu aparținea nimănui.

Cu asta, Curtis se putea împăca.

Sfada se derula deja de doi ani și taxele de judecată ale lui Curtis se apropiau de un sfert de milion de dolari. Încerca să considere acești bani ca o contribuție la o grupare ecologistă – Johnsonpeace în loc de Greenpeace –, doar că, sigur, *aceste* contribuții nu le putea deduce din profit. Pe deasupra, Grunwald îl călca pe bătături. Grunwald o lua ca pe ceva personal, parțial fiindcă ura să piardă (și Curtis ura asta, atunci; acum, nu atât de tare) și parțial fiindcă avea probleme personale.

Soția divorțase de el; aceasta era Problema Personală Numărul Unu. Femeia nu mai era Doamna Canalie. Apoi, Problema Personală Numărul Doi, Grunwald necesitase o operație. Curtis nu știa sigur dacă era vorba de cancer, știa doar că Domnul Canalie ieșise din spitalul Sarasota Memorial cu zece sau douăsprezece kilograme mai puțin, și în scaun cu rotile. De puțin timp renunțase la acesta, dar greutatea nu mai reușise s-o pună pe el. Falduri de piele îi atârnau la gâtul până atunci neted.

Mai erau și problemele cu grozav de zdravăna lui companie. Curtis văzuse asta cu ochii lui pe șantierul actualului proiect imobiliar al Canaliei. Acesta

era Durkin Grove Village, amplasat pe continent, la treizeci și doi de kilometri est de Turtle Island. Locul era un oraș-fantomă doar pe jumătate construit. Curtis parcase pe un dâmb care privea spre tăcutul șantier, simțindu-se ca un general care scrutează ruinele unei tabere inamice. Simțind că viața era, una peste alta, un măr roșu strălucitor numai și numai al lui.

Betsy schimbase totul. Ea era – fusese – un Lowchen, bătrână, dar încă sprintenă. Când Curtis o plimba pe plajă, cățeluța își ducea întotdeauna osul mic de cauciuc roșu în gură. Când Curtis voia telecomanda de la televizor, trebuia doar să spună „Adu bagheta idiotului, Betsy" și ea o apuca de pe măsuța pentru cafea și i-o aducea în gură. Era febleței ei. Și a lui, desigur. Fusese cel mai bun prieten al lui vreme de șaptesprezece ani. De regulă, cățeii-leu francezi nu trăiau mai mult de cincisprezece ani.

Atunci Grunwald instalase un gard electrificat între proprietatea sa și a lui Curtis.

Canalia aia!

Voltajul nu era deosebit de mare, Grunwald a zis că-i poate dovedi asta și Curtis îl credea, însă fusese destul de mare ca să-i facă felul unui cățeluș bătrân, nițel supraponderal, cu inima slabă. Și de ce ridicase totuși gardul electrificat? Canalia debitase o grămadă de bazaconii despre descurajarea potențialilor spărgători de locuințe – probabil pătrunzând de pe proprietatea lui Curtis în cea pe care *La Maison Canallie* își înălța capul de stuc purpuriu –, însă Curtis nu credea asta. Spărgătorii inveterați ar fi venit cu barca, dinspre Golf. Scopul cu care credea el că Grunwald, nemulțumit în urma afacerii cu terenul Vinton, ridicase gardul electrificat era doar acela de a-l sâcâi pe Curtis Johnson. Și poate de a-i face rău scumpului său cățeluș. Cât despre *uciderea* de-a dreptul a scumpului său cățeluș? Curtis credea că aceasta fusese un bonus.

Din fire nu era un om plângăcios, dar plânsese când, înaintea incinerării ei, scosese medalionul lui Betsy de pe zgardă.

Curtis îl dăduse în judecată pe Canalie pentru prețul cățelului – o mie două sute de dolari. Dacă ar fi putut-o face pentru zece milioane – cam aceasta era valoarea durerii pe care o simțea când se uita la bagheta idiotului care zăcea, fără pic de bale pe ea acum și-n vecii vecilor, pe măsuța pentru cafea – ar fi făcut-o fără a clipi, dar avocatul său îi spusese că durerea și suferința n-ar ține

într-un proces civil. Treburile astea erau pentru divorțuri, nu pentru căței. Trebuia să se mulțumească cu cei o mie două sute, și era hotărât să-i obțină.

Avocații Canaliei argumentaseră că gardul electrificat fusese întins la nici mai mult, nici mai puțin de zece metri pe partea de proprietate a lui Grunwald și bătălia – a *doua* bătălie – începuse. Se purta deja de opt luni. Curtis credea că tactica de întârziere adoptată de avocații Canaliei sugera că erau conștienți de faptul că el, Curtis, avea un caz puternic. Mai credea și că nepropunerea din partea lor a unei înțelegeri, și faptul că Grunwald nu scosese direct cei o mie două sute de dolari sugerau că problema devenise la fel de personală pentru Grunwald cum era pentru el. Și acești avocați îi costau pe amândoi destul. Dar, sigur, acum nu mai era o chestiune de bani.

Conducând pe Route 17, prin ceea ce înainte fusese teren agricol și acum era doar un teren năpădit de buruieni *(Grunwald fusese nebun să construiască aici*, gândi el), Curtis își dorea doar să se simtă ceva mai fericit de această turnură a situației. O victorie se presupune că-ți face inima să sară din piept, iar a lui nu sărea. Aparent, tot ce-și dorea era să-l vadă pe Grunwald, să audă care era de fapt propunerea lui și să dea uitării toată beleaua asta dintre ei, dacă propunerea nu era prea ridicolă. Sigur, probabil asta ar însemna ca terenul Vinton să revină rudelor-căpușă, iar ele puteau foarte bine decide să ridice propriul condominiu, însă asta chiar avea importanță? Nu părea să aibă.

Curtis avea problemele lui de care să se ocupe, deși ale lui erau mentale mai degrabă decât maritale (Doamne ferește), financiare sau medicale. Ele începuseră nu cu mult după ce-o găsise pe Betsy țeapănă și rece în curtea laterală. Alții ar fi spus că acele probleme erau nevroze, însă Curtis prefera să le pună pe seama anxietății.

Actuala lui răcire față de bursa de acțiuni, care îl fascinase neîncetat de când o descoperise la șaisprezece ani, era cea mai evidentă componentă a anxietății sale, însă nici pe departe singura. Începuse să-și ia pulsul și să numere mișcările periuței de dinți când se spăla. Nu mai putea să poarte cămăși negre, deoarece suferea de mătreață pentru prima dată din gimnaziu încoace. Albeața aceea moartă îi acoperea scalpul și-i ningea pe umeri. Dacă se scărpina cu dinții unui pieptene, cădea într-o fulguială incredibilă. Ura asta, însă tot se trezea uneori că o face pe când ședea la computer sau în timp ce vorbea la telefon. O dată sau de două ori se scărpinase până la sânge.

Se scărpina iar și iar. Excava albeața aceea moartă. Uitându-se uneori la bagheta idiotului de pe măsuța pentru cafea și gândindu-se (desigur) la fericirea lui Betsy atunci când i-o aducea. Ochii unui om rareori exprimau atâta fericire, mai ales atunci când omul în chestiune executa ceva ce i se ceruse.

Criza vârstei mijlocii, spunea Sammy (Sammy era masorul la care se ducea o dată pe săptămână). Trebuie să ți-o pui cu cineva, spunea Sammy, dar nu-și oferea propriile servicii, observase Curtis.

Totuși, termenul părea să se potrivească – se potrivea ca orice termen din nouvorba secolului douăzeci și unu, bănuia el. Nu știa dacă bulibășeala cu terenul Vinton provocase criza ori dacă însăși criza provocase dezastrul Vinton, dar *știa* că în gând îi venea cuvântul *infarct* în loc de *indigestie* de fiecare dată când simțea o durere înțepătoare, trecătoare, în piept, că devenise obsedat de ideea că-i vor cădea dinții (chit că niciodată nu-i făcuseră probleme deosebite) și că, atunci când răcise în aprilie, își pusese singur diagnosticul că se află în pragul unei căderi imunologice complete.

Plus cealaltă mică problemă. Acea compulsie, de care nu-i spusese doctorului său. Ori lui Sammy, iar lui Sammy îi spunea *totul*.

Îl stăpânea acum, la douăzeci și cinci de kilometri în interiorul continentului, pe rar circulatul Route 17, care nicicând nu fusese deosebit de aglomerat și care acum devenise aproape inutil odată cu deschiderea Extensiei 375. Chiar acolo, străjuit în ambele laturi de câmpuri buruienoase verzi (omul acela frizase *demența* ca să construiască acolo), cu gâzele bâzâind în iarba înaltă pe care nicio vacă n-o păscuse de zece ani sau mai mult și cu firele de înaltă tensiune zumzăind și cu soarele lovindu-l ca o măciucă în capul neprotejat de cască.

Știa că doar gândindu-se la compulsie o invoca, dar asta nu-l ajuta cine știe cât. Nu-l ajuta deloc, la drept vorbind.

Trase pe margine acolo unde un drumeag identificat ca DURKIN GROVE VILLAGE ROAD vira brusc la stânga (iarba creștea acum pe ridicătura dintre făgașele săpate de roți, o săgeată indicând direcția spre eșec) și scoase scuterul Vespa la liber. Apoi, în vreme ce acesta torcea mulțumit între picioarele sale, depărtă arătătorul și degetul mijlociu de la mâna dreaptă sub formă de V și le vârî pe gât în jos. După două sau trei luni, reflexul său vomitiv slăbise,

astfel încât mâna-i intră aproape până la brățările sorții de la încheietură înainte ca mișcarea să-și facă efectul.

Curtis se aplecă într-o parte și scoase micul dejun pe unde intrase. Nu să scape de mâncare îl interesa; avea el multe probleme, dar bulimic nu era. Nici măcar vomatul în sine nu-i făcea plăcere. Ce-i plăcea era *reflexul* de-a voma: acea puternică încleștare a stomacului, plus căscarea gurii și lărgitul gâtului. Corpul era complet în viteză, hotărât să expulzeze intrusul.

Mirosurile – tufișuri verzi, caprifoi sălbatic – fură dintr-odată mai tari. Lumina era mai puternică. Soarele se abătea asupra lui mai înfocat ca oricând; măciuca lovea mai zdravăn și el simțea cum pielea de la ceafă începea să sfârâie, celulele de acolo luându-și poate acum lumea în cap și pornind spre tărâmul dezordonat stăpânit de melanom.

Nu-i păsa. Era în viață. Îndesă încă o dată degetele depărtate pe gât în jos, zgâriind lateralele. Ce mai rămăsese din micul dejun urcă în viteză. A treia oară scoase doar fuioare lungi de salivă, colorate nițel în roz de sângele din gât. Atunci se simți satisfăcut. Acum putea merge mai departe spre Durkin Grove Village, spre propriul proiect Xanadu construit pe jumătate de Canalie acolo, în sălbăticiile calme, unde puteai auzi bâzâitul albinelor, din Ținutul Charlotte.

Îi trecu prin gând, în vreme ce înainta cu viteză redusă de-a lungul drumeagului buruienos, prin făgașul din dreapta, că Grunwald poate nu era singurul aflat în mare rahat în zilele acestea.

Durkin Grove Village era un dezastru.

Străzile încă nepavate erau pline de băltoace și gropile pentru beci ale clădirilor neterminate (în unele cazuri lipsea chiar și structura de rezistență) erau pline de apă. Ce vedea Curtis în fața sa – magazine clădite pe jumătate, câteva utilaje hârbuite ici și colo, bandă galbenă de protecție lăbărțată – era categoric un plan detaliat al unei profunde dificultăți financiare, poate chiar ruină. Curtis nu știa dacă preocuparea Canaliei pentru terenul Vinton – fără a mai pomeni de fuga soției, boala sa și problemele legale cu privire la cățelul lui Curtis – fusese sau nu cauza actualei subevaluări a cheltuielilor, dar știa că despre o subevaluare era vorba. Știu asta chiar înainte să meargă mai departe spre poarta deschisă și să vadă indicatorul instalat acolo.

ACEST ȘANTIER A FOST ÎNCHIS DE CĂTRE
DEPARTAMENTUL CONSTRUCȚII
ȘI PLANIFICARE AL ȚINUTULUI CHARLOTTE
BIROUL DE TAXE ȘI IMPOZITE AL ȚINUTULUI CHARLOTTE
BIROUL DE TAXE ȘI IMPOZITE FLORIDA
SERVICIUL VENITURILOR INTERNE AL SUA
PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE SUNAȚI LA 941-555-1800

Sub acestea, un glumeț exuberant scrisese cu vopsea: *FORMAȚI PREFIX 69 ȘI CEREȚI CU MUISTUL GENERAL!*

După singurele trei clădiri care păreau finalizate (două magazine pe o parte a străzii și o casă-model pe cealaltă) se termina asfaltul și începeau gropile. Casa-model era un fals Cape Cod care-i îngheță sângele în vene lui Curtis. Nu avea încredere să meargă cu scuterul pe suprafața nepavată, așa că trase lângă un buldoexcavator care arăta ca și când era parcat acolo de un secol sau mai mult – pe fundul cupei lui parțial ridicate creștea iarbă –, coborî piciorul de susținere și opri motorul.

În spațiul ocupat până atunci de torsul gros al Vespei se revărsă tăcerea. Apoi croncăni o cioară. Alta îi răspunse. Curtis ridică privirea și văzu un trio de ciori așezate pe o schelă care înconjura o clădire de cărămidă parțial terminată. Poate destinația ei fusese de bancă. *Acum e lespedea funerară a lui Grunwald*, gândi el, însă ideea nu-i aduse nici măcar un zâmbet pe buze. Simțea nevoia să-și vâre iar degetele în gât, dar ceva mai departe de-a lungul drumului pustiu de pământ – în celălalt capăt, de fapt – văzu un om stând lângă un sedan alb pe care era desenat un palmier verde. Deasupra palmierului: GRUNWALD. Sub el: CONTRACTORI & CONSTRUCTORI. Omul flutura din mână spre el. Grunwald, din cine știe ce motiv, conducea o mașină a companiei astăzi, în locul Porscheului său. Curtis bănuia că nu era imposibil ca Grunwald să fi vândut Porscheul. Nu era imposibil de crezut că Fiscul i-l luase și că poate urma să pună sechestru și pe proprietatea Grunwald de pe Turtle Island. Atunci, terenul Vinton avea să fie cea mai mică dintre grijile lui.

Sper doar să-i lase destui bani cât să poată plăti pentru cățelușa mea, gândi Curtis. Flutură și el din mână către Grunwald, acționând butonul roșu de alarmă de sub contact, după ce scoase cheia (asta era doar un reflex; nu credea că exista

vreun risc ca Vespa să fie furată, nu acolo, dar fusese învățat să aibă grijă de lucrurile sale) și puse cheia în buzunar, alături de telefonul mobil. Apoi porni pe drumul de pământ – Strada Principală ce n-a fost niciodată și, acum părea sigur, niciodată nu va fi – pentru a-și întâlni vecinul și-a rezolva problema dintre ei o dată pentru totdeauna, dacă asta era posibil. Avu grijă să ocolească bălțile lăsate în urmă de ploaia din noaptea precedentă.

– Sal'tare, vecine! zise Grunwald când Curtis era aproape.

Purta pantaloni kaki și un tricou imprimat cu logoul companiei, palmierul verde. Tricoul îi era larg. Cu excepția câtorva pete roșii pe pomeți și a cercurilor întunecate – aproape negre – de sub ochi, era palid la față. Și chiar dacă părea vesel, arăta mai bolnav ca oricând. *Indiferent ce-au încercat să-i extirpe*, gândi Curtis, *nu le-a reușit*. Grunwald ținea o mână la spate. Curtis bănuia că o ținea în buzunar. Se dovedi a nu fi așa.

Ceva mai departe pe drumul hârtopit și plin de bălți era o rulotă pe butuci. Biroul de șantier, credea Curtis. Într-o învelitoare de plastic agățată cu o ventuză de plastic era o înștiințare. Erau multe scrise pe ea, dar Curtis reuși să citească doar (tot ce avea nevoie să citească) cuvintele din partea de sus: INTRAREA OPRITĂ.

Da, Canalia dăduse de greu. Tony e la strâmtoare, cum ar fi spus Evelyn Waugh.

– Grunwald?

Era un început suficient de bun; ținând cont de ce i se întâmplase lui Betsy, altceva nu merita Canalia. Curtis se opri cam la zece pași de el, cu picioarele puțin depărtate ca să evite o baltă. Și Grunwald avea picioarele depărtate. Curtis își dădu seama că aceasta era postura clasică: pistolari pregătiți să încheie conturile pe singura stradă dintr-un oraș-fantomă.

– Sal'tare, vecine! repetă Grunwald și de data aceasta chiar râse.

Era ceva familiar la râsul lui. Și de ce nu? Sigur că-l mai auzise pe Canalie râzând înainte. Doar că nu-și amintea când, dar cu siguranță trebuia să-l fi auzit.

În spatele lui Grunwald, dincolo de rulotă și nu departe de mașina companiei cu care venise Grunwald, erau patru toalete ecologice Port-O-San așezate în rând. Buruieni și margarete de Singapore care se clătinau în bătaia vântului creșteau în jurul lor. Scurgerile din urma frecventelor furtuni de

iunie (aceste hachițe de după-masă erau o specialitate a Coastei Golfului) săpaseră terenul în fața lor și-l transformaseră într-un canal. Aproape un pârâu. Era plin cu apă băltită acum, suprafața ei fiind presărată cu praf și opacizată de polen, astfel încât oferea doar o vagă reflexie albăstrie a cerului. Cvartetul de căcăstori stătea înclinat în față ca niște lespezi funerare vechi, îngreunate de gheață. Trebuie că odinioară fusese acolo o echipă mare de muncitori, deoarece mai era o căcăstoare, a cincea. Aceea chiar se prăvălise și zăcea cu ușa în jos în canal. Aceasta era tușa finală, subliniind faptul că acest proiect – nebunesc încă de la bun început – era acum mort și îngropat.

Una dintre ciori își luă zborul de pe schela din jurul băncii neterminate și bătu din aripi pe fundalul cerului albastru-pâclos, croncănind la cei doi oameni care stăteau față în față dedesubt. Insectele bâzâiau fără încetare în iarba înaltă. Curtis își dădu seama că simțea mirosul toaletelor; trebuie că nu mai fuseseră vidanjate de-o bună bucată de vreme.

– Grunwald? repetă el. Și apoi (deoarece acum părea să mai fie nevoie de ceva): Cu ce te pot ajuta? Avem ceva de discutat?

– Păi, vecine, e vorba despre cum te pot ajuta eu *pe tine*. Doar asta a mai rămas.

Dădu să râdă din nou, dar se opri. Și Curtis știu de ce sunetul era familiar. Îl auzise la telefonul mobil, la sfârșitul mesajului lăsat de Canalie. Deci nu fusese totuși un suspin înghițit. Și omul nu arăta bolnav – sau nu *doar* bolnav. Arăta nervos.

Sigur că e nervos. A pierdut totul. Și tu i-ai permis să te aducă aici singur. Deloc o mișcare inteligentă, amice. Nu ai gândit-o bine.

Nu. De la moartea lui Betsy încoace, neglijase să gândească bine multe lucruri. Nu părea că ar fi meritat deranjul. De data aceasta însă ar fi trebuit să o facă.

Grunwald surâdea. Sau cel puțin își arăta dinții.

– Observ că n-ai purtat cască, vecine.

Clătină din cap, surâzând în continuare în felul acela, ca un om bolnav și vesel. Părul îi flutura în jurul urechilor. Arăta ca și când n-ar fi fost spălat de ceva vreme.

– Fac prinsoare că o soție nu ți-ar fi permis o prostie ca asta, dar fac prinsoare și că tipii ca tine nu au soții, nu-i așa? Au în schimb *căței*.

Stâlci ultimul cuvânt, transformându-l în ceva ca din *The Dukes of Hazzard: câțeeei.*

– Îmi bag piciorul, am plecat de aici, zise Curtis.

Inima îi bubuia în piept, dar nu credea că i se simțea în voce. Spera să nu se simtă. Dintr-odată, i se părea foarte important ca Grunwald să nu știe că-i era teamă. Dădu să se întoarcă pe loc, să plece înapoi pe unde venise.

– Mă gândeam eu că terenul Vinton *te-ar putea* convinge să vii aici, spuse Grunwald, dar *am știut* că vei veni dacă aș aduce vorba și de cățeaua aia a ta urâtă ca noaptea. Am auzit-o cum schelălăia, știi. Când s-a atins de gard. Cățeaua naibii, care să nu știe să stea acasă!

Curtis se întoarse, incredul.

Canalia dădea din cap, părul moale încadrându-i fața palidă, surâzătoare.

– Da, zise el. M-am dus acolo și am văzut-o căzută pe-o rână. O jigăranie împuțită. A murit sub ochii mei.

– Spuneai că ai fost plecat, rosti Curtis. Vocea-i suna mică în propriile urechi, o voce de copil.

– Ei, vecine, sigur că asta a fost o minciună. M-am întors mai repede de la doctor și era trist că a trebuit să-l refuz după ce s-a străduit din răsputeri să mă convingă să fac chimioterapie, și atunci am văzut-o pe jigărania aia a ta căzută în propria vomă, gâfâind, mușchii roind în jurul ei, și m-am înveselit pe dată. Mi-am spus: „Fir-aș al naibii, *există* dreptate. Există totuși dreptate.“ Era doar un gard pentru vite, cu voltaj redus – în privința asta am fost perfect sincer – însă categoric a rezolvat problema, nu crezi?

Curtis Johnson pricepu întregul sens al acestor cuvinte abia după un moment de năuceală completă, poate voluntară. Apoi o luă înainte, strângând pumnii. Nu mai lovise pe nimeni de când se încăierase pe terenul de joacă în clasa a treia, însă acum intenționa să lovească pe cineva. Intenționa să-l lovească pe Canalie. Insectele continuau să zumzăie nepăsătoare în iarbă și soarele continua să dogorească – nimic esențial nu se schimbase pe lume cu excepția sa. Nepăsarea fadă dispăruse. Îi păsa măcar de un lucru: să-l bată pe Grunwald până ce avea să plângă și să sângereze și să se târască pe jos. Și credea că o putea face. Grunwald era cu douăzeci de ani mai în vârstă, și nu avea o stare bună. Iar când Canalia avea să fie la pământ – cu nasul proaspăt spart într-o baltă, spera el – Curtis urma să-i spună: *Asta a fost pentru jigărania mea. Vecine.*

Grunwald făcu, compensator, un pas înapoi. Apoi scoase mâna de la spate. În ea avea un pistol mare.

– Stai pe loc, vecine, sau îți mai fac o gaură în cap.

Curtis aproape că nu se opri. Pistolul părea ireal. Moarte, din gaura aceea neagră? Imposibil, fără-ndoială. Dar...

– E un AMT Hardballer calibru 45, explică Grunwald, încărcat cu gloanțe cu vârf moale. L-am cumpărat cu ocazia ultimei vizite în Vegas. La o demonstrație de arme. Imediat după ce-a plecat Ginny era asta. M-am gândit că o voi împușca, dar între timp am descoperit că mi-am pierdut tot interesul pentru Ginny. În esență, e doar o altă pizdă anorexică din Suncoast cu țâțe de polistiren. Tu, însă... tu ești ceva diferit. Tu ești *pizmaș*, Johnson. Tu ești un vrăjitor gay de căcat.

Curtis se opri. Credea.

– Dar acum ești în puterea mea, cum se spune. Canalia râse, un râs înfundat ce suna, din nou, ca un suspin. Nici măcar nu trebuie să te nimeresc din plin. Asta-i o armă puternică, sau așa mi s-a spus. Ai muri și de la o lovitură în mână, fiindcă ți-ar smulge mâna cu totul. Iar în mijloc? Mațele ți-ar zbura doișpe metri. Vrei deci să încercăm? Te simți norocos, golanule?

Curtis nu voia să încerce. Nu se simțea norocos. Adevărul venise târziu, dar era evident: fusese ademenit acolo de un descreierat dement de-a binelea.

– Ce vrei? Îți dau ce vrei. Curtis înghiți. Se auzi un clic insectil în gâtul său. Vrei să anulez procesul pentru Betsy?

– Nu-i spune Betsy, îl apostrofă Canalia. Avea pistolul – Hardballer, ce nume grotesc – îndreptat spre fața lui Curtis, iar acum gaura țevii părea într-adevăr foarte mare. Curtis înțelese că probabil va fi mort înainte să audă detunătura armei, deși poate că ar vedea flama – sau începutul flamei – ieșind din țeavă. Mai înțelese și că era cât pe ce să facă pe el, periculos de aproape. Spune-i „cățeaua mea jigărită cu față de cur".

– Cățeaua mea jigărită cu față de cur, repetă Curtis imediat și nu simți nici cea mai mică zvâcnire de neloialitate față de memoria lui Betsy.

– Acum spune: „Și ce mult îmi plăcea să-i ling pizda împuțită", îl instrui mai departe Canalia.

Curtis păstră tăcerea. Îl liniștea să descopere că încă existau limite. Pe deasupra, dacă spunea asta, Canalia va vrea doar ca el să spună altceva.

Grunwald nu părea deosebit de dezamăgit. Flutură arma.

– Doar glumeam despre asta, oricum.

Curtis păstră tăcerea. O parte a minții lui vuia de panică și confuzie, dar altă parte părea mai clară decât fusese de când murise Betsy. Poate mai clară decât fusese în ani de zile. Acea parte cumpănea la faptul că într-adevăr își putea găsi sfârșitul acolo.

Gândi: *Dacă nu voi mai mânca nicicând o felie de pâine?* și pentru un moment mintea lui se reuni – partea confuză și partea clară – într-o dorință de-a trăi atât de puternică, încât era teribilă.

– Ce vrei, Grunwald?

– Să intri într-o toaletă dintr-aia. Cea din capăt.

Flutură pistolul din nou, de data aceasta către stânga.

Curtis se întoarse să se uite, simțind o urmă de speranță. Dacă Grunwald intenționa să-l închidă acolo... asta era bine, nu? Poate acum, că-l speriase pe Curtis și se mai răcorise puțin, Grunwald voia să-l închidă și să spele putina. *Sau poate se va duce acasă și se va împușca*, gândi Curtis. *Va lua acel vechi leac pentru cancer numit Hardballer calibru 45. Un bine cunoscut remediu din popor.*

Spuse:

– Bine. Pot face asta.

– Dar întâi vreau să-ți golești buzunarele. Aruncă totul pe jos.

Curtis își scoase portofelul, apoi, cu reținere, telefonul mobil. Un teanc mic de bancnote prinse cu o clemă. Pieptenele său presărat cu mătreață.

– Asta-i tot?

– Da.

– Întoarce buzunarele pe dos, scumpule. Vreau să mă conving.

Curtis întoarse pe dos buzunarul stâng, apoi pe cel drept. Câteva monede și cheia motoscuterului căzură la pământ, unde scânteiară în arșița soarelui.

– Bun, făcu Grunwald. Acum cele din spate.

Curtis întoarse pe dos buzunarele din spate. Avea o veche listă de cumpărături mâzgălită pe un colț de hârtie. Nimic altceva.

Grunwald spuse:

– Împinge mobilul cu piciorul spre mine.

Curtis încercă și rată lamentabil.

– Găozarule, zise Grunwald și râse. Râsul se sfârși în același suspin fals, gâtuit, și pentru prima dată în viața sa, Curtis înțelese complet ideea de crimă. Partea clară a minții sale desluși asta ca un lucru minunat, întrucât crima – înainte de neconceput pentru el – se dovedea a fi simplă ca extragerea fracțiilor.

– Grăbește-te dracului odată, zise Grunwald. Vreau să plec acasă și să intru în jacuzzi. Dă-le naibii de analgezice, jacuzzi ăla e singurul care dă roade. Aș *trăi* în chestia aia, dacă aș putea.

Însă nu părea deosebit de nerăbdător să plece. Îi scânteiau ochii.

Curtis lovi iar cu piciorul spre telefon și acum îl nimeri, făcându-l să alunece până la picioarele lui Grunwald.

– Șutează și marchează! strigă Canalia. Se lăsă într-un genunchi, ridică aparatul Nokia (fără a clinti pistolul), apoi se îndreptă de șale cu un icnet slab, de efort. Strecură telefonul lui Curtis în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Apoi îndreptă iute țeava pistolului spre nimicurile de pe drum. Acum ia-ți celelalte gunoaie și pune-le înapoi în buzunare. Ia tot mărunțișul. Mai știi, poate dai peste vreun automat cu gustări acolo înăuntru.

Curtis se execută fără crâcnire, simțind din nou un junghi mic când ochii îi căzură pe obiectul de pe inelul cu cheia Vespei. Unele lucruri nu se schimbă nici în situații extreme, se părea.

– Ți-ai uitat lista de cumpărături, tândală. Să n-o uiți cumva. Totul înapoi în buzunare. Cât despre telefon, o să-l pun înapoi în încărcătorul lui, în căsuța ta. După ce voi șterge mesajul pe care ți l-am lăsat, desigur.

Curtis luă bucata de hârtie de jos – scria *OJ, Rolaid, buc pește, brioșe eng* – și o îndesă înapoi într-un buzunar de la spate.

– Nu poți face asta, zise el.

Canalia ridică sprâncenele stufoase, de bătrân.

– Și mă rog de ce nu?

– E activată alarma. Curtis nu-și amintea dacă o activase sau nu. De asemenea, doamna Wilson va fi acolo pe când vei ajunge tu înapoi pe Turtle.

Grunwald îi adresă o privire indulgentă. Faptul că era o indulgență *dementă* o făcea să fie terifiantă în loc de doar enervantă.

– E *joi*, vecine. Menajera ta vine joia și vinerea doar după-masa. Credeai că nu te-am supravegheat? Exact cum m-ai supravegheat tu pe mine?

– Eu nu...

– O, te-am văzut eu cum trăgeai cu ochiul de după palmierul favorit de pe drum – credeai că nu te-am văzut? – dar *tu* nu m-ai văzut niciodată, nu-i așa? Pentru că ești leneș. Și leneșii sunt orbi. Leneșii primesc ce merită. Vocea lui adoptă un ton jos, confidențial. Toți homosexualii sunt leneși; s-a dovedit științific. Lobbyul homosexualilor încearcă să acopere descoperirea, dar studiile se găsesc pe internet.

Tot mai năucit, Curtis abia dacă observă ultima remarcă. *Dacă a ținut graficul doamnei Wilson... Hristoase, oare de cât timp coace asta?*

Cel puțin de când Curtis îl dăduse în judecată pentru Betsy. Poate chiar dinainte.

– Cât despre codul sistemului tău de alarmă... Canalia eliberă din nou râsul său suspinat. Să-ți spun un mic secret: sistemul tău a fost instalat de Hearn Security, iar eu lucrez cu ei de aproape treizeci de ani. Dacă vreau, pot avea codurile de securitate de la orice casă pentru care Hearn oferă pază pe insula asta. Dar întâmplarea a făcut să-l vreau doar pe al tău. Horcăi, scuipă pe jos, apoi tuși zdravăn, un sunet hârcâit din adâncul pieptului. Părea că-l durea (Curtis spera să-l doară), însă pistolul nu se mișcă. Și oricum nu cred că ai activat alarma, continuă el. ȚI-era mintea la muie și alte chestii d-astea.

– Grunwald, nu putem să...

– Nu. Nu putem. Meriți asta. Ți-ai câștigat-o, ți-ai plătit-o, e a ta. Intră dracului în căcăstoarea aia.

Curtis o luă spre toaletele Port-O-San, dar se îndreptă către cea din dreapta și nu către cea din stânga.

– Mnu, mnu, făcu Grunwald. Răbdător, ca și când s-ar fi adresat unui copil. Aia din *celălalt* capăt.

– Aia stă prea înclinat, zise Curtis. Dacă intru în ea, s-ar putea să cadă.

– Mnu, făcu iar Grunwald. Chestia aia-i solidă că scumpa ta bursă de acțiuni. Are pereți speciali, de aia. Dar sunt sigur că-ți va plăcea mirosul. Cei ca tine petrec mult timp în haznale, nu se poate să nu-ți placă mirosul. Trebuie că *adori* mirosul. Pe neașteptate, pistolul îl înghionti pe Curtis în fese. Curtis scoase un strigăt mic de surpriză și Grunwald râse. Canalia aia. Acuma, intră acolo înainte să-mi vină-n gând să-ți lărgesc găozul.

Curtis trebui să se aplece peste canalul cu apă murdară și, deoarece toaleta era înclinată, ușa ei se deschise dintr-odată și aproape îl lovi în față când

se eliberă închizătoarea. Asta iscă din nou râsul lui Grunwald și, la acel sunet, Curtis fu din nou vizitat de gânduri criminale. Chiar și așa, era uimitor cât de alert se simțea. Cât de brusc iubea mirosul verde al ierbii și aspectul încins al cerului albastru de Florida. Cât de tare tânjea să mănânce un codru de pâine – chiar și o felie de Wonder Bread ar fi fost un festin; ar fi mâncat-o cu un șervet în poală și ar fi ales un vin de soi, complementar, din mica sa colecție. Căpătase o perspectivă complet nouă asupra vieții. Spera doar să apuce să se bucure de ea. Iar dacă acea Canalie intenționa doar să-l încuie acolo, poate că avea să apuce.

Gândi (la fel de întâmplător și fără veste ca gândul care-l dusese la pâine): *Dacă scap din treaba asta, voi începe să donez bani la Salvați Copiii.*

– Intră acolo, Johnson.

– Îți spun că o să cadă!

– Cine e constructorul aici? N-o să cadă dacă ai grijă. Intră.

– Nu înțeleg de ce faci asta!

Grunwald râse deșănțat. Apoi spuse:

– Dacă nu-ți bagi curul acolo, ți-l fac terci, așa să mă ajute Dumnezeu.

Curtis păși peste canal și intră în toaletă. Sub greutatea sa, aceasta se clătină înainte alarmant de tare. Curtis scoase un strigăt și se aplecă peste banca în care era încastrat colacul de șezut, ținându-se cu mâinile de peretele din spate. Și-n vreme ce stătea acolo ca un suspect pe cale de-a fi percheziționat, ușa se trânti în spatele său. Lumina soarelui dispăru. Dintr-odată îl înconjurară umbre adânci și fierbinți. Se uită peste umăr și toaleta se clătină din nou, în echilibru precar.

Se auzi o bătaie în ușă. Curtis și-l imagina pe Canalie afară, aplecat peste canal, cu o mână pe peretele albastru, cu cealaltă făcută pumn, ciocănind.

– Ești comod acolo? Ți-e bine?

Curtis nu răspunse. Măcar de când Grunwald se sprijinea în ușa toaletei, drăcovenia aia stătea locului.

– Sigur că ți-e bine. Ca unui popândău în vizuină.

Se auzi o nouă bufnitură și toaleta se clătină iarăși în față. Grunwald luase mâna de pe ea. Curtis adoptă din nou poziția dinainte, stând pe vârfuri, adunându-și întreaga voință pentru a ține cubiculul acela urât mirositor cât de cât în picioare. Transpirația îi șiroia pe față, făcând să-l usture în partea stângă

a maxilarului, unde se tăiase cu lama de ras. Asta îl duse cu gândul la propria lui baie, de obicei desconsiderată ca un bun de rând, cu o nostalgie candidă. Ar fi dat toți banii din fondul lui de pensie ca să fie acolo, cu lama de ras în mâna dreaptă, privind sângele cum curgea prin spuma de ras pe partea stângă, în vreme ce o melodie pop cretină se auzea din radioul-ceas de lângă pat. Ceva de The Carpenters sau Don Ho.

Acum o să se răstoarne, o să se răstoarne sigur, ăsta a fost planul lui de la început...

Însă toaleta Port-O-San, în loc să cadă, își recăpătă poziția. Cu toate acestea, fusese cât pe ce să se răstoarne, cât pe ce. Curtis rămase pe vârfurile picioarelor, cu mâinile pe perete și îndoit de la mijloc peste bancă și deveni conștient de mirosul greu din cabina aceea mică și încinsă, chit că avea capacul închis. Se simțea iz de dezinfectant – din acel albastru trebuia să fie, desigur – amestecat cu putoarea dejecțiilor umane intrate în putrefacție, și asta îl făcea cumva să fie și mai rău.

Când Grunwald vorbi din nou, vocea lui se auzi de după peretele din spate. Păși peste canal și dăduse ocol în spatele toaletei. Curtis fu atât de surprins, încât aproape se dădu îndărăt, dar reuși să se stăpânească. Totuși, nu-și putu reprima o tresărire. Mâinile lui depărtate se desprinseră un moment de perete. Toaleta se mișcă. Puse înapoi mâinile pe perete, aplecându-se în față cât de tare putu, și cabina se echilibră.

– Cum te simți, vecine?

– Sunt speriat de moarte, mărturisi Curtis. Îi căzuse părul peste frunte, se lipise acolo de sudoare, dar se temea să-l dea înapoi. Până și o mișcare atât de mică putea face toaleta să se prăvălească. Dă-mi drumul. Te-ai distrat destul.

– Dacă tu crezi că mă distrez, te înșeli amarnic, zise Canalia pe o voce pedantă. Mă gândesc la asta de mult timp, vecine, și-n cele din urmă am decis că este necesar – singura direcție de acțiune. Și trebuia să fie acum, fiindcă dacă mai așteptam mult, nu aveam să mă mai pot încrede în corpul meu pentru a face ceea ce trebuia să facă.

– Grunwald, putem rezolva asta ca între bărbați. Jur că putem.

– Jură cât poftești, n-aș pune niciodată preț pe cuvântul unui om ca tine, zise el pe aceeași voce pedantă. Oricine pune preț pe cuvântul unui homalău își merită soarta. Și apoi, țipând atât de tare, că vocea i se făcu țăndări: *VOI VĂ CREDEȚI AȘA DEȘTEPȚI! CÂT DE DEȘTEPT TE SIMȚI ACUM?*

Curtis nu spuse nimic. De fiecare dată când avea impresia că înțelege nebunia Canaliei, noi perspective se deschideau înaintea sa.

Într-un final, pe un ton mai calm, Grunwald continuă:

– Vrei o explicație. Crezi că *meriți* una. Posibil să fie așa.

Undeva, o cioară croncăni. Lui Curtis, în cutiuța lui încinsă, i se păru că sună a râset.

– Credeai că glumesc când te-am făcut vrăjitor gay? Nu glumeam. Înseamnă asta că tu *știi* că ești o, ei bine, forță supranaturală răuvoitoare trimisă să mă pună la încercare? Nu știu. Chiar nu știu. De când soția mea și-a luat bijuteriile și-a plecat, am petrecut multe nopți fără somn gândindu-mă la întrebarea asta – printre altele – și tot nu știu. Nici *tu* probabil nu știi.

– Grunwald, te asigur că nu sunt...

– Tacă-ți fleanca. Acum vorbesc eu. Și sigur, asta ai *spune* oricum, nu? Indiferent dacă ai ști sau nu, asta ai *spune*. Uită-te la mărturiile vrăjitoarelor din Salem. Haide, uită-te. Eu am făcut-o. Găsești totul pe internet. Au jurat că nu sunt vrăjitoare, iar când au crezut că așa vor scăpa din anticamera morții au jurat că *sunt*, dar foarte puține dintre ele chiar *au știut sigur asta!* Vezi asta clar atunci când privești problema cu... știi tu, cu mintea... luminată sau cum o fi. Hei, vecine, cum e când fac asta?

Imediat, Canalia – bolnav, dar aparent încă destul de puternic – începu să miște toaleta. Curtis fu aproape aruncat în ușă, ceea ce s-ar fi soldat categoric cu un dezastru.

– *Încetează!* răcni el. *Nu mai face asta!*

Grunwald râse indulgent. Toaleta rămase nemișcată. Curtis credea însă că înclinarea podelei era mai pronunțată ca înainte.

– Ce copil ești. E solidă ca bursa de acțiuni, îți spun!

O pauză.

– Desigur... mai *este* asta: toți homalăii sunt mincinoși, dar nu toți mincinoșii sunt homalăi. Nu e-o ecuație echilibrată, dacă înțelegi ce vreau să zic. E simplu ca bună-ziua, mereu a fost așa, i-aș trage-o Fecioarei Maria și apoi m-aș duce la un dans în bătătură, dar am mințit ca să te aduc aici, recunosc deschis, și poate că mint și acum.

Din nou tusea aceea – profundă și sumbră și aproape sigur dureroasă.

– Dă-mi drumul, Grunwald. Te implor. Te conjur.

O pauză lungă, ca și când Canalia s-ar fi gândit la asta. Apoi își reluă peroraţia.

– În cele din urmă – când e vorba de vrăjitoare – nu ne putem bizui pe mărturisiri, zise el. Nu ne putem bizui nici măcar pe *depoziţii*, fiindcă ar putea fi strâmbe. Când ai de-a face cu vrăjitoare, subiectivismul e... e... știi tu. Ne putem bizui doar pe *dovezi*. Așa că am cântărit dovezile în cazul *meu*. Hai să analizăm faptele. Întâi, mi-ai tras-o cu terenul Vinton. Ăsta a fost primul lucru.

– Grunwald, niciodată n-am...

– Gura, vecine. Doar dacă nu vrei să te răstorn cu căscioara ta fericită cu tot, desigur. În cazul ăsta, poţi vorbi cât te ţine gura. Asta vrei?

– Nu!

– Bună alegere. Nu știu exact *de ce* mi-ai tras-o, dar *cred* că ai făcut-o fiindcă te temeai că voi trânti vreo două blocuri acolo, pe Turtle Point. În orice caz, *dovada* – anume, așa-numitul tău act de cumpărare ridicol – indică clar că de futai a fost vorba, pur și simplu. Susţii că Ricky Vinton a vrut să-ţi vândă terenul ăla pentru un milion cinci sute de mii de dolari. Acum, vecine, eu te întreb. Ar crede asta vreun judecător din lume?

Curtis nu răspunse. Se temea și numai să-și dreagă glasul acum, și nu doar fiindcă l-ar fi putut face pe Canalie să-i sară mușchiul, ci fiindcă putea face toaleta, și așa în echilibru precar, să se dea de-a dura. Se temea că ar putea cădea și numai dacă ridica degetul mic de pe peretele din spate. Probabil era aiurea, însă poate nu era.

– Apoi au venit ciopor rudele, complicând o situaţie deja destul de complicată – *prin amestecul tău pidosnic!* Și tu ai fost cel care le-a chemat. Tu sau avocatul tău. Asta-i evident, o situaţie, știi, de genul QED. Întrucât ţie-ţi place să rămână lucrurile așa cum sunt.

Curtis rămase tăcut, alegând să nu-i conteste spusele.

– Acela a fost momentul când ţi-ai aruncat tu blestemul. Trebuie să fi fost. Fiindcă asta spune dovada. „Nu e nevoie să vezi planeta Pluto ca să știi că e acolo.“ Asta a spus-o un om de știinţă. S-a prins de existenţa planetei Pluto observând neregularităţile orbitei altei planete, știai asta? Așa e și când deduci prezenţa vrăjitoriei, Johnson. Trebuie să verifici dovezile și să cauţi neregularităţile orbitei, știi tu, a ce-o fi. A vieţii. Plus, spiritul tău se întunecă. Se *întunecă*. Am simţit asta pe pielea mea. Ca o eclipsă. E...

Mai tuși o dată. Curtis stătea în poziția „gata de percheziție", cu fundul în afară, cu stomacul boltit peste banda pe care, cândva, tâmplarii lui Grunwald șezuseră ca să-și rezolve treburile presante după ce cafeaua de dimineață își făcuse efectul.

– Apoi, Ginny m-a părăsit, spuse Canalia. Acum locuiește în Cape Cod. Spune că e singură acolo, sigur că asta spune, fiindcă vrea pensia aia alimentară – toate o vor –, dar eu știu că nu-i așa. Dacă târfa aia pisăloagă n-are un mădular în care să se înfigă de două ori pe zi, ar fi în stare să mănânce trufe cu ciocolată uitându-se la *American Idol* până ar exploda.

Apoi Fiscul. După aia au venit jigodiile alea, cu laptopurile și întrebările lor. „Ați făcut asta, ați făcut aia, unde-s actele pentru ailaltă?" Asta a fost tot vrăjitorie, Johnson? Sau poate doar un alt futai, de-un fel, știu și eu, mai comun? Cum ar fi să ridici telefonul și să spui: „Trageți-i un audit tipului ăstuia, are mai multe-n cămară decât lasă să pară."

– Grunwald, n-am sunat niciodată...

Toaleta se zdruncină. Curtis se legănă în spate, convins că de data *asta*...

Însă din nou toaleta se stabiliză. Curtis începea să se simtă amețit. Amețit și îngrețoșat. Nu doar din cauza mirosului; din cauza *căldurii*. Sau poate din cauza amândurora, laolaltă. Simțea că i se lipește tricoul de piept.

– Eu prezint dovezile, zise Grunwald. Tu să taci când eu prezint dovezile. Liniște în sala de judecată, futu-i mama mă-sii.

De ce era așa cald acolo înăuntru? Curtis ridică privirea și nu văzu niciun loc de aerisire în tavan. Sau... erau, însă fuseseră acoperite. Cu o foaie de metal, aparent. Trei sau patru găuri fuseseră făcute în ea, prin care intra niscai lumină, dar absolut deloc aer. Găurile erau mai mari ca niște monede de un sfert, mai mici decât niște dolari de argint. Se uită peste umăr și văzu o altă linie de găuri, însă cele două aerisiri din ușă fuseseră și ele aproape complet acoperite.

– Mi-au înghețat activele, zise Grunwald pe o voce plângăcioasă. Au făcut un audit întâi, au spus că e doar o procedură de rutină, dar eu știu cu ce se ocupă ei, și știam ce urmează.

Sigur că știai, deoarece erai vinovat până peste cap.

– Dar chiar înainte de audit, mi-a apărut tusea asta. Tot lucrătura ta a fost, sunt sigur. M-am dus la doctor. Cancer pulmonar, vecine, și s-a extins la ficat

și stomac și dracu' știe la ce altceva. La toate părțile moi. Exact ce ar urmări o vrăjitoare. Mă surprinde că nu mi-ai pus cancer și la boașe și-n cur, deși sunt sigur că va ajunge și acolo cu timpul. Dacă-i dau voie. Dar n-o voi face. De aia, deși cred că am rezolvat treaba aici, mi-am pus, știi tu, scutece la cur, nu mai contează nici dacă n-o fac. O să-mi trag un glonț în cap cât de curând. Chiar cu pistolul ăsta, vecine. Când voi fi în jacuzzi.

Suspină melancolic.

– Acela-i singurul loc în care mai sunt fericit. În jacuzziul meu.

Curtis înțelese ceva. Poate atunci când îl auzi pe Canalie rostind *Cred că am rezolvat treaba aici*, dar cel mai probabil știuse deja de ceva timp. Canalia intenționa să răstoarne toaleta Port-O-San. Avea s-o facă dacă el protesta și implora; avea s-o facă dacă el își păstra calmul. Nu conta cu adevărat. Dar pentru moment, își păstră totuși calmul. Fiindcă voia să rămână la verticală cât mai mult timp posibil – da, sigur că da – dar și dintr-o fascinație înspăimântătoare. Grunwald nu vorbea metaforic; Grunwald chiar credea că vecinul lui, Curtis Johnson, era un fel de vrăjitor. Probabil că și creierul îi era atacat de putreziciune, pe lângă celelalte organe.

– *CANCER PULMONAR!* proclamă Grunwald în șantierul său pustiu – și atunci reîncepu să tușească. Ciorile croncăniră a protest. Am renunțat la fumat *acum treizeci de ani și fac cancer pulmonar ACUM?*

– Ești nebun, spuse Curtis.

– Sigur, așa ar spune lumea. Ăsta era planul, nu-i așa? Ăsta era *PLAAAANUL*, în pizda mă-sii. Și atunci, colac peste pupăză, tu mă dai în judecată pentru *câinele* ăla afurisit al tău cu față de cur? Pentru jigodia aia care era pe *PROPRIETATEA MEA?* Și în ce scop? După ce mi-ai luat terenul, soția, afacerea și viața, în ce scop? Ca să mă umilești, desigur! Ca să dai în cel căzut la pământ! În dorul lelii! Vrăjitorie! Dar știi ce spune Biblia? *Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască!* Tot ce mi s-a întâmplat e din vina ta, și *pe vrăjitoare să n-o lași... SĂ TRĂIASCĂ!*

Grunwald împinse toaleta. Probabil că înfipsese umărul în ea, deoarece nu fu nici urmă de ezitare acum, cabina nu se clătină în nesiguranță. Curtis, devenit pentru moment imponderal, căzu în spate. Încuietoarea ar fi trebuit să se rupă sub greutatea sa, dar nu se rupse. Canalia trebuie că meșterise ceva și la ea.

Apoi își recăpătă greutatea și căzu tare pe spate, când toaleta portabilă atinse pământul cu ușa în jos. Își mușcă limba. Spatele capului intră în coliziune cu ușa și văzu stele în fața ochilor. Capacul toaletei se deschise ca o gură. Lichid brun-închis, gros ca siropul, vomită din ea. Un excrement putred îi aterizâ pe vintre. Curtis scoase un strigăt de scârbă, îl lovi cu mâna, apoi se șterse pe tricou, lăsând o pată maronie. Din gura căscată a toaletei se revărsă un pârâu infect. Se prelinse pe-o parte a băncii și se strânse în jurul tenișilor lui. În balta astfel formată ajunse un ambalaj de fursecuri Reese's Peanut Butter Cup. Fâșii de hârtie igienică atârnau de gura toaletei. Arăta ca Ajunul Anului Nou în iad. Treaba asta era imposibil să fie aievea. Era un coșmar rămas din copilărie.

– Acuma cum miroase acolo, vecine? strigă Canalia. Râdea și tușea. Exact ca acasă, nu-i așa? Consideră, dacă vrei, că e versiunea de secol douăzeci a scaunului de înec pentru pidosnici. Nu-ți mai trebuie decât senatorul ăla homo și un morman de chiloței Victoria's Secret și ai putea ține o petrecere în lenjerie intimă!

Curtis era ud și pe spate. Își dădu seama că toaleta probabil aterizase în apa din canal sau se făcuse punte peste ea. Prin găurile din ușă pătrundea apă.

– De regulă, toaletele astea portabile sunt făcute doar din plastic subțire, turnat – știi, cele pe care le vezi în parcările pentru tiruri sau la popasurile de pe autostradă –, de îți poți băga pumnul prin pereți sau acoperiș, dacă ești hotărât. Pe șantiere însă, montăm foi de metal pe pereți. Armătură, se numește. Altfel, vin oamenii și fac găuri în ei cu pumnul. Vandali, doar ca să se distreze, sau homalăi ca tine. Fac ceea ce ei numesc „găuri de glorie". O, da, am cunoștință de lucrurile astea. Am toate informațiile, vecine. Sau vin puștii și aruncă pietre prin acoperiș, doar ca să vadă cum se aude. E ca un pocnet, ca atunci când pocnești o pungă mare de hârtie. Așa că punem metal și pe acoperiș. Sigur că așa e mai cald înăuntru, însă asta le sporește de fapt eficiența. Nimeni nu are chef să stea cincisprezece minute, citind o revistă, într-o căcăstoare în care e mai cald decât într-o închisoare turcească.

Curtis se întoarse pe cealaltă parte. Stătea într-o baltă întunecată, urât mirositoare. În jurul încheieturii de la mână avea înfășurată o bucată de hârtie igienică. O înlătură. Văzu pe ea o dâră maronie – urma defecării vreunui muncitor constructor de mult pus pe liber – și începu să strige. Zăcea în rahat și hârtie igienică, apa continua să se infiltreze prin ușă, și nu era deloc un vis.

Undeva nu foarte departe, Macintoshul lui rula numere de pe Wall Street, iar el zăcea într-o baltă de apă cu pișat, cu un cârnat negru și vechi făcut covrig în colț și o gură de toaletă căscată nu mult deasupra călcâielor sale, și nu era deloc un vis. Și-ar fi vândut și sufletul să se trezească în propriul pat, curat și revigorat.

– Dă-mi drumul! GRUNWALD, TE ROG!

– Nu pot. Totul e aranjat, zise Canalia pe o voce sterilă. Ai venit aici să te delectezi la vederea unui rahat – să te umfli puțin în pene. Ai simțit o chemare a naturii și ți-au căzut ochii pe buzile astea portabile. Ai intrat în cea din capăt și s-a răsturnat. Sfârșitul poveștii. Când vei fi găsit – când vei fi *în sfârșit* găsit – sticleții vor vedea că toate stau înclinat, fiindcă ploile de după-amiază le-au săpat pe dedesubt. N-au de unde să știe că sălașul tău actual era puțin mai înclinat decât celelalte. Sau că eu ți-am luat mobilul. Vor presupune doar că l-ai lăsat acasă, fătălău uituc ce ești. Situația li se va părea foarte clară. *Dovezile*, înțelegi – întotdeauna lucrurile se reduc la dovezi.

Râse. Fără a tuși de data asta, doar râsul cald, mulțumit de sine, al unui om care n-a neglijat nimic. Curtis zăcea în apa mizeră adâncă acum de cinci centimetri, simțea că i se îmbiba în tricou și pantaloni până la piele, și-și dorea să moară Canalia pe loc de-un atac cerebral sau infarct. Ducă-se dracului cancerul; să pice chiar acolo, pe strada nepavată a prostescului său plan urbanistic înghițit de faliment. De preferință pe spate, ca păsările să-i poată ciuguli ochii.

Dacă se întâmplă asta, aici voi muri.

Adevărat, dar asta și plănuise Grunwald de la bun început, așa că ce mai conta?

– Vor vedea că n-a avut loc un jaf; ai toți banii în buzunar. La fel și cheia de la motoscuter. Drăciile alea sunt foarte nesigure, apropo; aproape la fel de periculoase ca ATV-urile. Și fără cască! Rușine să-ți fie, vecine. Am observat că ai activat alarma, totuși, și asta e bine. Un element favorabil în plus, de fapt. N-ai nici măcar un pix cu care să scrii un mesaj pe perete. Dacă ai fi avut, ți l-aș fi luat, dar nu ai. Va lăsa impresia unui accident tragic.

Făcu o pauză. Curtis și-l imagina acolo afară cu o claritate diabolică. Stând acolo în hainele lui prea largi, cu mâinile îndesate în buzunare și cu părul nespălat căzut peste urechi. Reflectând. Vorbind cu Curtis, dar totodată vorbind cu el însuși, căutând scăpări chiar și acum, chiar și după, probabil, săptămâni întregi de nopți nedormite, petrecute plănuind mișcarea aceasta.

– Sigur, nu te poți gândi la toate. Întotdeauna sunt cărți-surpriză în pachet. Doiari și valeți, omul cu toporul, șeptari care duc totul. Genul ăsta de lucruri. Dacă sunt șanse să vină cineva și să dea peste tine? Cât încă mai ești în viață, adică? Slabe, aș spune. Foarte slabe. Și eu ce am de pierdut? Râse, aparent încântat de sine. Stai în căcat, Johnson? Sper că da.

Curtis se uită la excrementul încovrigat pe care îl înlăturase de pe pantaloni, dar nu spuse nimic. Se auzea un bâzâit slab. Muște. Doar câteva, însă și câteva erau prea multe, după opinia lui. Ieșeau din gura căscată a toaletei. Trebuie că fuseseră prinse în rezervorul colector ce-ar fi trebuit să se afle sub el în loc să stea pe-o rână la picioarele sale.

– Eu plec acuma, vecine, dar gândește-te la asta: înduri o adevărată, știi tu, soartă de vrăjitor. Și vorba 'ceea: în căcăstoare, nimeni nu-ți aude strigătele.

Grunwald se îndepărtă. Curtis își dădu seama după sunetul tot mai slab al râsetului său combinat cu tuse.

– Grunwald! Grunwald, întoarce-te!

Grunwald strigă:

– Acum *tu* ești în mare rahat. La propriu în mare rahat.

Apoi – trebuia să se aștepte la asta, *se așteptase* la asta, însă tot incredibil i se părea – auzi mașina companiei cu palmierul pictat pe portiere pornind.

– *Vino înapoi, Canalie ce ești!*

Dar acum sunetul mașinii scădea, pe măsură ce Grunwald conducea cu viteză pe strada nepavată (Curtis auzea fleșcăitul roților prin bălți), apoi pe deal în sus, pe lângă locul unde un Curtis Johnson cu totul diferit își parcase Vespa. Canalie claxonă o singură dată – crud și vesel – după care sunetul motorului se făcu una cu sunetul zilei, care nu era decât zumzet de insecte în iarbă și bâzâitul muștelor scăpate din rezervorul septic și vuietul unui avion îndepărtat în care persoane la clasa întâi poate mâncau brânză Brie cu biscuiți.

O muscă se așeză pe brațul lui Curtis. O alungă cu mâna. Ateriză pe rahatul încovrigat și începu să prânzească. Brusc, miasma rezervorului septic deranjat păru o ființă vie, o mână neagră-maronie ce-i intra lui Curtis pe gât în jos. Însă mirosul de excremente vechi în descompunere nu era cel mai rău; cel mai rău era mirosul de dezinfectant. Era chestia aia albastră. Știa că era chestia aia albastră.

Execută o genuflexiune – avea loc exact pentru atât – și vomită între genunchii depărtați, în balta de apă și fâșii plutitoare de hârtie igienică. După isprăvile anterioare într-ale regurgitării, nu mai rămăsese decât fiere. Rămase aplecat și gâfâind, cu mâinile în spate, sprijinit în ușa pe care ședea acum, tăietura de ras de la barbă pulsând și usturându-l. Apoi stomacul i se revoltă din nou, de data aceasta scoțând doar un râgâit care semănă cu strigătul unei cicade.

Și, cât ar fi părut de ciudat, se simțea mai bine. Cumva *sincer*. Accesul acesta de vomă fusese *câștigat*. Fără a fi nevoie de vârârea degetelor pe gât. Cât despre mătreața sa, cine știa? Poate va putea oferi lumii darul unui nou tratament: Soluția de Clătire cu Urină Învechită. Va avea grijă să-și verifice scalpul după urme de îmbunătățire când va ieși de acolo. *Dacă* va ieși de acolo.

Să șadă drept, cel puțin, nu era o problemă. Era înfiorător de cald și putoarea era teribilă (nu voia să se gândească ce putea să se fi răscolit în rezervorul septic și în același timp nu putea alunga aceste gânduri), dar măcar avea loc de întoarcere.

– Trebuie să număr avantajele, murmură el. Trebuie să le număr cu grijă, mama lor de avantaje.

Da, și să pună deoparte. Asta ar fi fost de asemenea bine. Nivelul apei în care ședea nu mai creștea, și acesta probabil era un alt avantaj. Nu avea să se înece. Doar dacă, desigur, ploile de după-amiază nu se transformau în averse. Mai văzuse el de astea. Și nu ajuta la nimic să-și spună că va ieși de acolo până după-masă, *sigur* că va ieși, fiindcă genul acesta de gândire magică era exact intenția Canaliei. Nu putea să șadă acolo pur și simplu, slavă Domnului că avea măcar loc de întors, și să aștepte să vină salvarea.

Poate va veni cineva de la Departamentul Construcții și Planificare al Ținutului Charlotte. Sau o echipă de vânători de capete de la Fisc.

O imagine frumoasă, însă avea o bănuială că asta nu se va întâmpla. Canalia trebuia că luase și el în considerare aceste posibilități. Sigur că un birocrat sau o echipă întreagă de birocrați puteau face un ocol neprogramat pe acolo, dar a te baza pe asta era o prostie la fel de mare ca speranța că Grunwald își va reconsidera atitudinea. Iar doamna Wilson avea să presupună că el se dusese la un film de după-masă în Sarasota, cum făcea deseori.

Lovi în pereți, întâi în stângul, apoi în dreptul. De ambele laturi simți metal dur dincolo de plasticul subțire, flexibil. Armătură. Se ridică în genunchi și

de data aceasta chiar se lovi cu capul, dar nici nu băgă de seamă. Ceea ce vedea nu era încurajator: vârfurile boante ale șuruburilor care țineau cabina laolaltă. Capetele erau pe partea cealaltă. Aceasta nu era o căcăstoare; era un coșciug.

Când avu acest gând, momentul lui de claritate și calm se făcu praf și pulbere. În locul lui se lăsă panica. Începu să lovească în pereții toaletei, strigând să i se dea drumul. Se aruncă dintr-o parte în alta, ca un copil care face istericale, încercând să rostogolească toaleta, pentru ca astfel să poată măcar deschide ușa, dar afurisenia aia nici că se clinti. Afurisenia aia era grea. Armătura cu care era învelită îi dădea greutate.

Grea ca un coșciug! țipă mintea lui. Cuprins de panică, toate celelalte gânduri fuseseră izgonite. *Grea ca un coșciug! Ca un coșciug! Un coșciug!*

Nu știa cât continuase în felul acesta, dar la un moment dat încercă să se ridice în picioare, ca și când ar fi putut să iasă, ca Superman, prin peretele care stătea acum spre cer. Se lovi iar cu capul, acum mult mai tare. Căzu înainte pe burtă. Mâna îi intră în ceva vâscos – ceva care mânjea – și o șterse pe turul pantalonilor. Făcu asta fără a se uita. Ținea ochii strâns închiși. De la colțurile lor șiroiau lacrimi. În întunecimea din spatele pleoapelor, stele verzi goneau și explodau. Nu sângera – bănuia că asta era bine, încă un avantaj afurisit de trecut pe răboj – însă puțin lipsise să-și piardă cunoștința.

– Calmează-te, zise el. Se ridică iarăși în genunchi. Ținea bărbia în piept, părul îi atârna, avea ochii închiși. Semăna cu un om care se ruga, și bănuia că asta și făcea. O muscă execută o aterizare cu ridicare imediată pe ceafa sa. Nu te ajută s-o iei razna, i-ar face mare plăcere dacă te-ar auzi strigând și bătând câmpii, așa că potolește-te, nu-i da ce i-ar face plăcere, ci doar potolește-te și gândește-te la asta.

La ce să se gândească? Era prins în capcană.

Curtis se așeză înapoi pe ușă și își îngropă fața în palme.

Timpul se scurse și lumea merse mai departe.

Lumea făcu ce știa ea să facă.

Pe Route 17, câteva vehicule – majoritatea de povară; camionete de fermă îndreptându-se fie spre piețele din Sarasota, fie spre magazinul alimentar din Nokomis, din când în când câte un tractor, furgoneta poștașului cu luminile

ei galbene pe acoperiș – își vedeau de drum. Niciuna nu o luă pe ieșirea spre Durkin Grove Village.

Doamna Wilson ajunse la domiciliul lui Curtis, intră folosind cheia ei, citi mesajul pe care domnul Johnson îl lăsase pe masa din bucătărie și începu să aspire. Apoi călcă haine urmărind telenovelele de după-masă. Pregăti o caserolă cu macaroane, o vârî la frigider, apoi mâzgăli câteva instrucțiuni scurte despre prepararea ei – *Coacere la 175, 45 de minute* – și le lăsă pe masă, unde fusese bilețelul lui Curtis. Când tunetul începu să bolborosească deasupra Golfului Mexic, plecă mai devreme. Deseori făcea așa când ploua. Nimeni nu știa acolo cum se conduce pe ploaie, tratau fiecare ploiță ca și când ar fi fost o aversă în Vermont.

În Miami, agentul de Fisc însărcinat cu cazul Grunwald mâncă un sendviș cubanez. În loc de costum purta cămașă tropicală imprimată cu papagali. Ședea sub o umbrelă la un restaurant de pe pasarelă. În Miami nu era nici urmă de ploaie. El era în vacanță. Cazul Grunwald avea să fie tot acolo la întoarcerea sa; roțile guvernului se învârt încet, dar extraordinar de bine.

Grunwald se relaxă în jacuzziul său de pe patio, moțăind, până când apropiata furtună de după-amiază îl trezi cu tunetele ei. Ieși anevoie și se duse înăuntru. Când închise ușa glisantă de sticlă dintre patio și living, ploaia începu să cadă. Grunwald surâse.

– Asta o să te răcorească nițeluș, vecine, rosti el.

Ciorile își luaseră din nou primire postul pe schela care stătea agățată de banca neterminată pe trei laturi, dar când tunetul trosni aproape direct deasupra lor și ploaia începu să cadă, își luară zborul și căutară adăpost în pădure, croncănind supărate că au fost deranjate.

În toaleta Port-O-San – i se părea că era încuiat acolo de cel puțin trei ani – Curtis ascultă răpăitul ploii pe acoperișul închisorii sale. Acoperișul care fusese peretele din spate până când Canalia răsturnase coșmelia. Ploaia răpăi la început, apoi lovi, apoi se răsti. În culmea furtunii, era ca și când s-ar fi aflat într-o cabină telefonică tapetată cu difuzoare. Tunetul explodă în tăriile cerului. Avu pe moment o viziune în care era lovit de fulger și fript ca un clapon în cuptorul cu microunde. Descoperi că asta nu-l deranja cine știe cât. Măcar ar fi fost rapid, iar ceea ce se întâmpla acum era lent.

Apa reîncepu să urce, dar nu cu repeziciune. Curtis era chiar bucuros de asta, acum că stabilise că nu exista de fapt riscul de-a se îneca precum un

șobolan căzut într-un vas de toaletă. Măcar *era* apă și lui îi era foarte sete. Apropie capul de una dintre găurile din armătura de oțel. Prin ea intra apă din canal. Bău ca un cal la jgheab, sorbind. Apa era nisipoasă, dar el bău până auzi clipocit în stomac, reamintindu-și constant că *era* apă, asta *era*.

– Poate conține și o doză de pișat, însă sunt sigur că doza e mică, zise el și începu să râdă. Râsul se transformă în suspine, după care redeveni râs.

Ploaia se termină în jur de șase seara, cum se întâmpla de regulă în acea perioadă a anului. Soarele se limpezi la timp pentru a oferi un apus floridan de nota zece. Cei câțiva rezidenți de vară de pe Turtle Island se strânseră pe plajă să-l privească, cum făceau de obicei. Nimeni nu observă lipsa lui Curtis Johnson. Uneori era acolo, alteori, nu. Tim Grunwald era acolo și mai mulți privitori ai apusului remarcară că arăta excepțional de vesel în seara aceea. Doamna Peebles îi spuse soțului ei, pe când se întorceau acasă mână în mână de-a lungul plajei, că ea credea că domnul Grunwald în sfârșit începea să depășească șocul pierderii soției. Domnul Peebles îi spuse că era o romantică.

– Da, scumpule, zise ea, punând mâna pe umărul lui un moment, de aceea m-am măritat cu tine.

Când Curtis văzu lumina care intra prin găurile din armătură – cele câteva care nu erau cu fața în jos – stingându-se din portocaliu în cenușiu, înțelese că urma într-adevăr să petreacă noaptea în acel coșciug împuțit cu cinci centimetri de apă pe podea și o gură de toaletă semiînchisă la picioare. Probabil că avea să *moară* acolo, însă asta părea o observație academică. A petrece *noaptea* acolo înăuntru, pe de altă parte – ore peste alte ore, mormane de ore aidoma unor cărți mari și negre –, asta era real și inevitabil.

Panica își reintră în drepturi. Începu din nou să strige și să lovească în pereți, de data aceasta pivotând pe genunchi, întâi izbindu-se cu umărul drept de un perete și apoi cu stângul de celălalt. *Ca o pasăre prinsă în turla unei biserici*, gândi, dar nu se putu opri. Un picior agitat turti cârnatul scăpat de partea de jos a băncii. Își rupse pantalonii. Întâi își învineți încheieturile degetelor, apoi le făcu să plesnească. Într-un târziu se opri, plângând și lingându-și mâinile.

Trebuie să încetez. Trebuie să-mi conserv puterile.

Apoi își spuse: *Pentru ce?*

Până la ora opt, aerul începuse să se răcorească. Până la zece, balta în care zăcea Curtis se răcise și ea – părea rece, de fapt – și el începu să tremure. Se cuprinse cu brațele și trase genunchii la piept.

Îmi va fi bine atât timp cât nu-mi clănțănesc dinții, gândi. *Nu pot îndura să-mi aud dinții clănțănind.*

La ora unsprezece, Grunwald se duse la culcare. Stătu acolo întins în pijama sub ventilatorul care se învârtea, uitându-se în întuneric și zâmbind. Se simțea mai bine decât se simțise de luni întregi. Era mulțumit, dar nu surprins.

– Noapte bună, vecine, spuse și închise ochii.

Dormi cât fu noaptea de lungă fără a se trezi pentru prima dată în șase luni.

La miezul nopții, nu departe de celula lui Curtis, un animal – probabil doar un câine sălbatic, însă lui Curtis i se părea că scotea sunete de hienă – scoase un urlet prelung, amarnic. Dinții începură să-i clănțănească. Sunetul era pe-atât de înfiorător pe cât se temuse că va fi.

Mai târziu, la un inimaginabil moment, adormi.

Când se trezi, tremura din toate încheieturile. Până și picioarele îi trepidau, dansând step ca picioarele unui narcoman în sevraj. *Mă îmbolnăvesc, va trebui să merg naibii la doctor, mă dor toate*, gândi. Apoi deschise ochii, văzu unde se afla, *își aminti* unde se afla, și scoase un strigăt lung, chinuit:

– *Ooooo... nu! NU!*

Însă realitatea spunea „O, da". Măcar în toaletă nu mai era întuneric deplin. Prin găurile rotunde pătrundea lumină: strălucirea palid-trandafirie a dimineții. Avea să capete forță în curând, pe măsură ce ziua se lumina și se încingea. Nu peste mult timp avea să fiarbă din nou la aburi.

Grunwald se va întoarce. A avut toată noaptea să se gândească, își va da seama ce nebunie e asta și se va întoarce. Mă va lăsa să ies.

Curtis nu credea asta. Voia să creadă, dar n-o credea.

Simțea o nevoie presantă să-și golească vezica, însă afurisit să fie dacă avea să urineze în colț, chiar dacă peste tot erau numai excremente și hârtie igienică, de când se răsturnase cabina cu o zi în urmă. Simțea într-un fel că, dacă făcea asta – un lucru scârbos ca acesta –, ar fi ca și când și-ar da un semn că a renunțat la speranță.

Chiar am renunțat la ea.

Dar nu era așa. Nu complet. Oricât de tare suferea de dureri și osteneală, oricât de speriat și descurajat era, o parte din el încă tot nu renunțase la speranță. Și exista o parte bună: nu simțea nicio nevoie de a-și vârî degetele pe gât și nu petrecuse nici măcar un minut în noaptea tocmai scursă, așa aproape o eternitate cum fusese, scărmănându-și scalpul cu pieptenele.

Și oricum nu era nevoie să urineze în colț. Putea doar să ridice capacul toaletei cu o mână, să ia ținta cu cealaltă și să-i dea drumul. Sigur, dată fiind noua configurație a cabinei, asta ar fi însemnat să urineze pe orizontală, nu într-un unghi descendent. Zvâcnetul pe care îl simțea din direcția vezicii sugera că asta nu va fi absolut deloc o problemă. Fără-ndoială, ultimele două jeturi aveau să ajungă probabil pe jos, dar...

– Dar astea-s vicisitudinile războiului, rosti el și se surprinse cu un râs aspru. Cât despre capacul toaletei... ducă-se dracului, nu-l țin ridicat. Sunt eu în stare de mai mult.

Nu era el un Hercule, dar atât capacul semiridicat, cât și flanșele care îl țineau prins de bancă erau din plastic: capacul și colacul negre, flanșele – albe. Toată cabina aia nenorocită era doar un prefabricat ieftin de plastic, nu trebuia să fii ditamai constructorul ca să vezi asta, și spre deosebire de pereți și ușă, colacul și sistemul lui de prindere nu erau armate. Credea că îl va putea smulge destul de ușor, și dacă așa era, avea s-o facă – fie și doar pentru a se mai elibera de furie și teroare.

Curtis prinse capacul și-l ridică, intenționând să apuce de colacul de dedesubt și să-l tragă într-o parte. În schimb, se blocă, uitându-se prin gaura circulară în rezervorul de jos, încercând să priceapă ce vedea.

Semăna cu o buză subțire de lumină.

Se uită la asta cu o perplexitate în care speranța se infiltra încet-încet – nu tocmai ca o revelație, ci părând să se ridice prin pielea sa transpirată, mânjită cu excremente. La început crezu că era fie o dâră de vopsea fosforescentă, fie de-a dreptul o iluzie optică. Această idee din urmă fu întărită când linia de lumină începu să se estompeze. Puțin... tot mai puțin... cel mai puțin...

Dar apoi, chiar înainte să dispară complet, reîncepu să capete intensitate, o linie de lumină atât de puternică, că o văzu plutind în spatele pleoapelor atunci când închise ochii.

Asta-i lumina soarelui. Fundul toaletei – ceea ce a fost *fundul toaletei înainte ca Grunwald să o răstoarne – e cu fața spre est, unde soarele tocmai a răsărit.*

Și când se estompase?

– A intrat soarele după un nor, spuse el și își înlătură de pe frunte părul lipit de transpirație cu mâna care nu ținea capacul toaletei. Acum a ieșit din nou la iveală.

Examină această idee în căutarea unui amestec poluant mortal al dorinței deșarte și nu găsi nimic. Dovada era în fața ochilor săi: lumina soarelui răzbătând printr-o crăpătură subțire în fundul rezervorului septic al toaletei Port-O-San. Sau poate era o spărtură. Dacă putea intra acolo să lărgească acea spărtură, acea deschidere luminoasă spre lumea exterioară...

Nu te baza pe asta.

Iar pentru a ajunge la ea, ar fi trebuit să...

Imposibil, gândi. *Dacă te gândești să te strecori în rezervorul septic prin gaura toaletei – ca Alice într-o Țară a Minunilor căcăcioasă – mai gândește-te. Poate dacă ai fi puștiul costeliv de odinioară, dar puștiul acela dispăruse acum treizeci și cinci de ani.*

Asta așa era. Însă și acum era slab – bănuia că plimbările zilnice cu bicicleta erau în principal răspunzătoare pentru asta – și chestia era că credea că *se poate* strecura prin gaura din colacul toaletei. Poate că nici nu avea să fie atât de greu.

Și cum vei ieși înapoi?

Păi... dacă putea face ceva în privința buzei aceleia de lumină, poate că nu va mai trebui să iasă pe unde a intrat.

– Presupunând că voi putea *intra*, zise el.

Dintr-odată, stomacul i se umplu de fluturi și pentru prima oară de când sosise acolo, la pitorescul Durkin Grove Village, simți dorința de a-și băga degetele în gât. S-ar putea gândi mai limpede la asta dacă-și gâdila puțin gâtul și...

– Ba nu, rosti el scurt și trase capacul și colacul toaletei într-o parte cu mâna stângă. Flanșele scârțâiră, dar nu cedară. Puse și cealaltă mână la lucru. Părul îi căzu înapoi peste frunte și el smuci nervos din cap pentru a-l da deoparte. Trase din nou. Capacul și colacul mai rezistară un moment, apoi se rupseră. Unul dintre cele două prizoane de plastic alb căzu în rezervor. Celălalt, crăpat pe mijloc, se învârti pe ușa pe care Curtis stătea îngenuncheat.

Aruncă deoparte capacul și colacul și se uită în rezervor, sprijinindu-se cu mâinile pe bancă. Prima adiere a atmosferei infecte de acolo îl făcu să dea înapoi, strâmbându-se. Credea că se obișnuise cu mirosul (sau devenise imun la el), însă acum nu era cazul, cel puțin nu așa aproape de sursă. Se întrebă din nou când fusese vidanjată ultima dată drăcovenia aia.

Uită-te la partea plină a paharului; a trecut mult timp și de când n-a mai fost folosită.

Poate, *probabil*, dar Curtis nu era sigur că asta îmbunătățea situația. Erau totuși multe materii acolo jos – multe materii *fecale*, plutind în ce mai rămăsese din apa dezinfectată. Așa slabă cum era lumina, era suficient cât să fie sigur de asta. Apoi mai era problema întoarcerii. Probabil o putea face – dacă putea intra, aproape sigur putea să și iasă – însă era mult prea ușor să-și imagineze cum va arăta, o creatură puturoasă născută din scursori, nu un om de noroi, ci un om de căcat.

Întrebarea era: Avea oare de ales?

Păi, da. Putea să stea acolo, încercând să se convingă de faptul că salvarea probabil *va veni* până la urmă. Cavaleria, ca în ultima secvență dintr-un vechi film western. Deși credea că mai degrabă va veni Canalia, dorind să se asigure că vecinul încă era... oare cum spusese? Comod în căscioara lui. Așa ceva.

Asta îl făcu să ia o hotărâre. Se uită la gaura din bancă, acea gaură neagră din care ieșeau arome pestilențiale, gaura neagră cu buza ei de lumină dătătoare de speranțe. Speranțe la fel de plăpânde ca lumina însăși. Calculă. Întâi brațul drept, apoi capul. Brațul stâng lipit pe lângă corp până ce se va fi strecurat până la mijloc. Apoi, când brațul drept va fi liber...

Doar că dacă nu va reuși să-l *elibereze?* Se văzu înțepenit, cu brațul drept în rezervor, cu brațul stâng de neclintit pe lângă corp, pântecele umplând gaura, blocând *aerul*, iar el murind ca un câine, zbătându-se spre dejecțiile de sub el în vreme ce se sufoca, ultimul lucru pe care-l vedea fiind tivul luminos, sfidător, care îl ademenise înăuntru.

Văzu pe cineva care-i găsea corpul pe jumătate înfipt în gaura toaletei, cu fundul în sus și picioarele depărtate, cu urme maronii de pantofi lăsate pe cabina aia blestemată, de la ultimele sale zbateri înaintea morții. Auzea pe cineva – poate agentul acela de Fisc care era sula din coastele Canaliei – spunând: „Maică Precistă, trebuie c-a scăpat ceva al naibii de valoros acolo înăuntru."

Era comic, dar Curtis nu avea chef de râs.

De când stătea în genunchi acolo, mijind ochii în rezervor? Nu știa – ceasul lui rămăsese în birou, lângă mousepadul computerului –, dar judecând după cum îl dureau coapsele, bănuia că de-o bună bucată de vreme. Iar lumina se intensificase considerabil. Probabil că soarele era acum ieșit cu totul de după linia orizontului și-n scurt timp închisoarea lui avea să se transforme din nou într-o saună.

– Trebe s-o fac, zise și își șterse sudoarea de pe obraji cu palmele. E singura șansă.

Pregetă însă din nou, deoarece mai avusese un gând.

Dacă era un șarpe acolo jos?

Dacă vecinul lui, Canalia, așteptându-se ca dușmanul lui vrăjitor să încerce exact lucrul acesta, *pusese* un șarpe acolo jos? O viperă, poate, care dormea pentru moment sub un strat răcoros de dejecții umane? O mușcătură de viperă pe brat și-l aștepta o moarte lentă și dureroasă, brațul umflându-i-se chiar în timp ce temperatura creștea. O mușcătură de cobră regală l-ar răpune mai repede, dar și mai dureros: inima zvâcnind, oprindu-se, zvâcnind din nou, apoi oprindu-se definitiv.

Nu e niciun șarpe acolo. Insecte, poate, dar nu șerpi. L-ai văzut, l-ai auzit. Nu se gândea atât de departe. Era prea bolnav, prea nebun.

Poate da, poate nu. Pe nebuni nu-i prea poți citi, nu-i așa? Erau niște cărți surpriză.

– Doiari și valeți, omul cu toporul, șeptari care duc totul, zise Curtis. Crezul Canaliei. Tot ce știa sigur era că, dacă nu încerca să coboare, aproape sigur avea să moară acolo sus. Și în definitiv, o mușcătură de șarpe putea însemna o moarte mai rapidă și mai ușor de îndurat.

– Trebe, zise el, ștergându-se iar pe obraji. *Trebe*.

Atât timp cât nu rămânea înțepenit jumătate înăuntru și jumătate afară din gaură. Acela ar fi fost un mod teribil de-a muri.

– N-o să rămân blocat, zise. Uite ce mare este. Treaba aia a fost făcută pentru cururi de camionagii de cursă lungă, mâncători de gogoși.

Asta îl făcu să râdă în barbă. Sunetul conținea mai multă isterie decât umor. Gaura de toaletă nu i se părea mare; i se părea mică. Aproape minusculă. Știa că asta era doar percepția sa distorsionată de agitație – la naiba,

percepția sa distorsionată de *spaimă*, distorsionată de-o *frică de moarte* –, totuși asta nu-l ajuta cine știe cât.

– Trebe s-o fac totuși, spuse. Altă șansă chiar nu există.

Și într-un final probabil că *va fi* în van... dar se îndoia că cineva se sinchisise să adauge un strat exterior de oțel rezervorului septic, și asta îi dădu imboldul necesar.

– Domnul fie cu mine, zise. Era prima lui rugăciune în aproape patruzeci de ani. Doamne, rogu-Te, ajută-mă să nu rămân blocat.

Vârî brațul drept prin gaură, apoi capul (înainte luând o gură mare de aer ceva mai curat). Lipi brațul stâng de corp și se strecură în gaură. Umărul stâng se blocă, dar înainte să intre în panică și să dea înapoi – acesta era, o parte din el înțelegea, momentul critic, punctul din care orice întoarcere era imposibilă –, îl făcu să intre, mișcându-se ca un om care dansează Watusi. Umărul scăpă din strânsoare. Plonjă în rezervorul urât mirositor până la mijloc. Cum șoldurile – înguste, dar nu inexistente – umpleau gaura, înăuntru se făcu beznă ca-n nucă. Tivul acela de lumină părea să plutească sfidător înaintea ochilor săi. Ca un miraj.

O, Doamne, rogu-Te, fă să nu fie un miraj.

Rezervorul era adânc de, poate, un metru, poate ceva mai mult. Mai mare decât portbagajul unei mașini, însă nu – din păcate – de dimensiunile platformei unei camionete. Nu avea cum fi sigur, însă credea că părul lui atingea apa dezinfectată și că creștetul capului trebuia să fie la câțiva centimetri de zoaiele de pe fund. Brațul stâng era în continuare țintuit pe lângă corp. Țintuit la nivelul încheieturii, acum. Nu reușea să-l elibereze. Se mișcă dintr-o parte în alta. Brațul rămase unde era. Cel mai cumplit coșmar al său: blocat. În cele din urmă, blocat. Blocat cu capul în jos în întunericul infect.

Panica se instală. Întinse mâna liberă fără a sta pe gânduri. Un moment, își văzu conturul degetelor în lumina precară ce venea din fundul rezervorului îndreptat acum nu spre pământ, ci spre răsărit. Lumina era chiar acolo, chiar în fața sa. Dădu s-o apuce. Primele trei degete de la mâna zbuciumată erau prea groase pentru a intra în spărtura aceea îngustă, dar reuși să-l introducă pe cel mic în crăpătură. Trase, simțind marginea neregulată – metal sau plastic, nu știa ce material era – întâi intrându-i în pielea degetului, apoi spărgând-o. Curtis nu dădu atenție. Trase mai tare.

Șoldurile-i intrară prin gaură ca un dop ieșind din gâtul unei sticle. Încheietura mâinii se eliberă, dar prea târziu ca să poată ridica brațul stâng și să amortizeze căderea. Se prăbuși cu capul înainte în rahat.

Curtis ieși la suprafață tușind și lovind din mâini, cu nasul plin de apă puturoasă. Scuipă, conștient acum că era în mare rahat, o, sigur că da. Crezuse că toaleta era strâmtă? Ridicol. Toaleta era câmp deschis. Toaleta era vestul american, sălbăticiile australiene, marea nebuloasă Cap de Cal. Și el renunțase la ea ca să se târască într-un pântece întunecat pe jumătate plin cu rahat dospit.

Se șterse pe față, apoi întinse mâinile în lateral. Cheaguri de materie întunecată zburară de pe vârfurile degetelor sale. Îl înțepau ochii, avea vederea încețoșată. Se șterse la ei întâi cu o mână, apoi cu cealaltă. Avea nasul înfundat. Vârî degetele mici în nări – simți că-i curgea sânge din cea dreaptă – și le curăță cât putu mai bine. Scoase destule dejecții cât să poată respira din nou, dar când o făcu, putoarea rezervorului păru să-i sară pe gât în jos și să-și înfigă ghearele în stomacul său. Tuși, un sunet adânc, gros.

Revino-ți. Revino-ți odată, altfel totul e de prisos.

Se sprijini cu spatele de peretele mânjit al rezervorului, trăgând aer adânc în piept pe gură, dar asta fu aproape la fel de rău. Imediat deasupra sa era o perlă mare de lumină ovală. Gaura toaletei prin care, în nebunia sa, se strecurase. Tuși din nou. În urechile sale sună ca un dulău irascibil într-o zi caniculară, încercând să latre aproape strangulat de o zgardă spre strâmtă.

Și dacă nu mă pot opri? Dacă nu mă pot opri din asta? Voi face un atac de apoplexie.

Era prea înspăimântat și copleșit ca să gândească, așa că gândi corpul în locul său. Se răsuci pe genunchi, lucru greu de făcut – peretele lateral al rezervorului, care acum era podeaua, era alunecos –, însă posibil. Lipi gura de crăpătura din podeaua rezervorului și respiră prin ea. Atunci, își aminti o poveste pe care o auzise sau o citise în clasele primare: indieni care se ascundeau de dușmani pe fundul unui iaz puțin adânc. Stând acolo și respirând prin trestii. Puteai face asta. Puteai s-o faci dacă-ți păstrai calmul.

Închise ochii. Respiră și aerul care veni prin crăpătură era incredibil de dulce. Puțin câte puțin, goana inimii sale prinse a încetini.

Poți urca înapoi. Dacă poți intra, poți și ieși. Iar a urca înapoi va fi mai ușor, fiindcă acum ești...

– Acum sunt slinos, zise el și izbuti să râdă tremurat... deși sunetul cavernos, în spațiu închis, al propriei sale voci îl sperie din nou.

Când simți că-și recăpătase cât de cât controlul, deschise ochii. Se adaptaseră întunericului mai adânc din rezervor. Își putea vedea brațele mânjite cu rahat și o bucată udă de hârtie igienică atârnând de mâna dreaptă. O culese și o aruncă. Bănuia că începea să se obișnuiască deja cu lucrurile astea. Bănuia că oamenii se pot obișnui cu orice, dacă n-au încotro. Acesta nu era un gând deosebit de liniștitor.

Se uită la crăpătură. Se uită la ea ceva timp, încercând să deslușească ce anume vedea. Era ca o ruptură de-a lungul cusăturii unei haine prost croite. Fiindcă acolo *era* o îmbinare. Rezervorul era făcut totuși din plastic – un înveliș din plastic –, însă nu era o singură bucată; erau două. Și bucățile erau îmbinate cu un șir de șuruburi care scânteiau în beznă. Scânteiau fiindcă erau albe. Curtis încercă să-și aducă aminte dacă mai văzuse vreodată șuruburi albe. Nu reuși. Mai multe în partea de jos a rezervorului se rupseseră, creând despicătura aceea. Probabil că apă și dejecții se scurgeau în pământul de dedesubt de ceva timp.

Dacă cei de la Agenția de Protecția a Mediului ar ști de asta... Canalie, ar sta și ei scai pe capul tău, gândi Curtis. Atinse un șurub care încă mai ținea, cel din stânga locului unde se termina crăpătura. Nu putea fi sigur, dar credea că era din plastic dur, nu din metal. Același fel de plastic din care erau făcute flanșele colacului de toaletă, probabil.

Deci. Construit din două bucăți. Rezervoare asamblate în vreo fabrică de toalete portabile din Defiance, Missouri, Magic City, Idaho sau – cine știe? – What Cheer, Iowa. Prinse laolaltă cu șuruburi de plastic dur, îmbinarea efectuată pe fundul rezervorului și pe laturi în sus, ca un zâmbet lătăreț. Șuruburile strânse cu o șurubelniță specială, cu tijă lungă, probabil acționată cu aer comprimat, ca dispozitivele acelea de la service cu care mecanicii desfăceau șuruburile roților. Și de ce capetele șuruburilor erau pe interior? Simplu. Pentru ca vreun glumeț să nu vină cu propria șurubelniță și să deschidă un rezervor plin din exterior, desigur.

Șuruburile erau dispuse la intervale cam de cinci centimetri de-a lungul îmbinării, iar crăpătura era lungă cam de cincisprezece centimetri, făcându-l pe Curtis să deducă faptul că se rupseseră trei șuruburi de plastic. Materiale proaste sau concepție proastă? Cui să-i pese? Rahat pe băț.

– Ca să folosesc o expresie, zise și râse din nou.

Șuruburile care încă țineau în stânga și dreapta crăpăturii erau puțin ieșite în afară, însă el nu putea nici să le desfacă, nici să le rupă așa cum procedase cu capacul de toaletă. Nu avea cum să le apuce. Cel din dreapta era puțin desfăcut și bănuia că, dacă îl mișca, poate că avea să-l desprindă puțin și apoi să deșurubeze de tot. I-ar fi luat ore întregi și degetele probabil că i-ar sângera până să termine treaba, dar probabil se putea face. Și ce va câștiga? Alți cinci centimetri de spațiu liber de-a lungul îmbinării. Doar atât.

Celelalte șuruburi păreau strânse bine.

Curtis nu mai putea sta în genunchi; îl ardeau mușchii coapselor. Se așeză cu spatele lipit de peretele curbat al rezervorului, cu antebrațele pe genunchi, cu mâinile murdare atârnând. Se uită la ovalul tot mai luminos al găurii toaletei. Aceea era lumea supraterană, bănuia, doar că bucata lui din ea se făcuse foarte mică. Mirosea mai bine, totuși, și când avea să-și recapete puțin forța în picioare, bănuia că se va cățăra înapoi prin gaură. Nu avea de gând să rămână acolo, să șadă în rahat, dacă asta nu-i aducea niciun câștig. Și se părea că nu-i aducea.

Un gândac uriaș, care prinsese curaj grație nemișcării lui Curtis, îi urcă pe cracul mizer al pantalonului. Flutură din mână și gândacul o șterse.

– Așa-i, zise el, fugi. De ce nu te strecori prin gaura aia? Tu probabil ai încăpea. Își înlătură părul din ochi, știind că se mânjea pe frunte, nepăsându-i însă. Mnu, ție-ți place aici. Tu probabil crezi că ai murit și ai ajuns în raiul gândacilor.

Avea de gând să se odihnească, să le îngăduie picioarelor să se calmeze nițel, apoi să iasă din Țara Minunilor înapoi în bucata lui de lume supraterană, mare cât o cabină telefonică. Doar o scurtă pauză de odihnă; categoric, nu voia să rămână acolo jos mai mult decât era nevoie.

Curtis închise ochii și încercă să se concentreze.

Văzu numere curgând pe un monitor de computer. Bursa de acțiuni nu era încă deschisă la New York, așa că numerele acelea trebuiau să fie de peste ocean. Probabil bursa Nikkei. Majoritatea numerelor erau verzi. Asta era bine.

– Metale și industriale, zise el. Și Takeda Pharmaceutical – de-astea trebuie cumpărate. Oricine își dă seama...

Ghemuit lângă perete în poziție aproape fetală, cu fața suptă mânjită ca de război în dâre maronii, cu fundul scufundat aproape până la șolduri în

zoaie, cu mâinile mizerabile atârnând în continuare de pe genunchii trași la piept, Curtis dormi. Și visă.

Betsy era în viață și Curtis se afla în living. Cățelușa stătea întinsă pe o parte, în locul ei obișnuit, între măsuța pentru cafea și televizor, dormitând cu mingea de tenis roasă pe jumătate la îndemână. Sau îndelabă, în cazul lui Betsy.

– Bets! zise el. Trezește-te și adu bagheta idiotului!

Ea se ridică greu în picioare – sigur că se ridica greu, era bătrână acum – și, când făcu asta, medalioanele de la zgardă zornăiră.

Medalioanele zornăiră.

Medalioanele.

Se trezi icnind, înclinat pe stânga, cu spatele sprijinit de fundul soios al rezervorului septic, cu o mână întinsă fie să ia telecomanda, fie să o atingă pe cățelușa sa moartă.

Lăsă mâna pe genunchi. Nu fu surprins să descopere că plângea. Probabil că plângea dinainte ca visul să înceapă să se deruleze. Betsy era moartă și el ședea în rahat. Dacă acesta nu era un motiv suficient pentru a plânge, nu știa care altul era.

Se uită din nou la ovalul de lumină din fața și de deasupra sa și văzu că era mult mai puternic conturat. Greu de crezut că dormise mult, dar așa părea să fie. O oră, cel puțin. Dumnezeu știa câtă otravă respira, însă...

– Nicio grijă, rezist eu în aer otrăvit, spuse. La urma urmei, doar sunt un vrăjitor.

Și, aer nesănătos sau nu, visul fusese foarte plăcut. Foarte *viu*. Zornăitul acelor medalioane...

– Futu-i, șopti el și mâna-i zbură la buzunar.

Era convins și îngrozit că-și pierduse cheia Vespei în cădere și că va trebui să pipăie în jur după ea, răscolind rahatul doar la lumina precară ce intra prin crăpătură și prin gaura toaletei, însă cheia era acolo. La fel și banii, dar banii nu-l ajutau cu nimic acolo jos, și nici clema cu care erau prinși nu era bună. Era din aur, era valoroasă, dar prea groasă ca să-i slujească drept unealtă. La fel și cheia Vespei. Mai era însă ceva pe inelul de chei. Ceva care îl făcea să se simtă simultan rău și bine de fiecare dată când îl vedea – sau când îl auzea zornăind. Era medalionul de identificare al lui Betsy.

Cățelușa purtase două, dar acesta era cel pe care îl scosese de pe zgarda ei înainte să-i dea ultima îmbrățișare de rămas-bun și să-i predea corpul neînsuflețit veterinarului. Celălalt, impus de lege, certifica faptul că Betsy primise toate vaccinurile necesare. Acesta era mai personal. Era dreptunghiular, ca un medalion de identificare pentru soldați. Pe el erau ștanțate acestea

BETSY
DACĂ M-AM PIERDUT
SUNAȚI LA 941-555-1954
CURTIS JOHNSON
GULF BOULEVARD NR. 19
TURTLE ISLAND, FLA. 34274

Nu era o șurubelniță, dar era subțire, era fabricat din oțel inoxidabil iar Curtis credea că-i va fi numai bun. Mai rosti o rugăciune – nu știa dacă era adevărat ce se spunea, că la greu nimeni nu mai e ateu, dar în cazul lui părea a fi adevărat – și introduse un capăt al medalionului lui Betsy în fanta șurubului din dreapta crăpăturii. A șurubului care era deja ușor slăbit.

Se așteptă să întâmpine rezistență, dar sub muchia medalionului șurubul se roti aproape imediat. Fu atât de surprins, că scăpă inelul cu chei și trebui să pipăie în jur după el. Introduse din nou marginea medalionului în capul șurubului și-l răsuci de două ori. Restul reuși să facă manual. Lucră cu un rânjet mare, incredul, pe față.

Înainte să atace șurubul din stânga crăpăturii – o crăpătură care acum era cu cinci centimetri mai mare – șterse medalionul pe tricou (îl șterse cât putu mai bine; tricoul era la fel de mizerabil ca tot restul corpului său, și i se lipea de piele) și îl sărută cu tandrețe.

– Dacă asta merge, te pun în ramă. Ezită, apoi adăugă: *Te rog* să mergi, bine?

Introduse capătul medalionului în capul șurubului și roti. Acesta era mai strâns decât primul... dar nu *foarte* strâns. Și odată ce începu să se rotească, ieși cu totul imediat.

– Iisuse, șopti Curtis. Plângea din nou; se transformase într-un plângăcios cu acte în regulă. O să ies de aici, Bets? Chiar o să ies?

Se întoarse în dreapta și începu să lucreze la următorul șurub. Continuă în felul acesta, dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga, odihnindu-se când îi obosea mâna, îndoind-o și scuturând-o până ce i se detensiona din nou. Petrecuse aproape douăzeci și patru de ore acolo; nu voia să se grăbească acum. Mai ales nu voia să-și scape din nou inelul cu chei. Bănuia că-l putea găsi, spațiul era mic, dar tot nu voia să riște.

Dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga.

Și încet, în timp ce dimineața trecea și rezervorul septic se încingea, făcând mirosul mai pătrunzător și mai greu de îndurat, crăpătura de pe fundul lui se lărgi. Îi ieșea schema, se apropia de momentul evadării, dar refuza să se grăbească. Era important să nu se grăbească, să nu sară din loc ca un cal speriat. Pentru că o putea da în bară, da, dar și pentru că mândria și stima sa de sine – esențialul său simț de sine – încasaseră o lovitură.

Lăsând deoparte chestiunea stimei de sine, cursa se câștigă încet și temeinic.

Dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga.

La scurt timp înainte de prânz, îmbinarea de pe fundul mânjit cu dejecții al toaletei se căscă, apoi se închise, apoi se căscă și se închise din nou. Urmă o pauză. După care se crăpă pe-o lungime de un metru și apăru creștetul capului lui Curtis Johnson. Se trase înapoi și se auziră zornăieli și zgrepțănări când reluă lucrul, desfăcând alte șuruburi: trei pe stânga, trei pe dreapta.

Data următoare când crăpătura se căscă, creștetul murdar, mânjit cu materii fecale, al capului său continuă să împingă. Ieși încet, cu obrajii și gura trase în jos ca de o teribilă forță gravitațională, cu o ureche zgâriată și sângerând. Strigă din toți bojocii, împingând cu picioarele, îngrozit că acum *chiar* va rămâne înțepenit jumătate înăuntru și jumătate afară din rezervor. Totuși, deși speriat, observă dulceața aerului: încins și umed, cel mai bun aer pe care îl respirase vreodată.

După ce ieși până la umeri, se odihni, gâfâind, uitându-se la cutia de bere strivită care sclipea în buruieni la nici zece pași de capul său asudat, însângerat. Arăta ca un miracol. Apoi împinse din nou, cu capul ridicat, strâmbând din gură, cu fuioarele mușchilor de la gât ieșind în relief. Se auzi un pârâit când marginea crăpăturii rezervorului îi rupse tricoul pe spate. Abia dacă băgă de seamă. În fața lui era un pui de pin pitic înalt de nu mai mult de un metru. Se întinse, se prinse cu o mână de baza trunchiului lui subțire și răsinos, apoi

cu cealaltă. Se mai odihni un moment, conștient că ambii săi omoplați erau zgâriați și sângerau, apoi se trase de copac și se împinse o ultimă oară cu picioarele.

Crezuse că va smulge pinul din rădăcini, dar asta nu se întâmplă. Simți o durere sfâșietoare la fese când îmbinarea prin care se târa afară îi trase pantalonii jos, făcându-i ghem în jurul tenișilor. Pentru a ieși complet afară, trebui să se tragă în continuare și să se răsucească până când tenișii în sfârșit îi ieșiră din picioare. Iar când rezervorul în sfârșit îi dădu drumul la piciorul stâng, găsi aproape imposibil de crezut că era cu adevărat liber.

Se rostogoli pe spate, gol cu excepția chiloților (strâmbi, cu elasticul atârnând moale, cu șezutul sfâșiat expunându-i fesele care sângerau tare) și a unei șosete albe. Se uită spre cerul albastru cu ochii larg căscați. Și începu să strige. Înainte să-și dea seama că striga cuvinte cu cap și coadă, aproape răgușise complet: *Sunt viu! Sunt viu! Sunt viu! Sunt viu!*

Douăzeci de minute mai târziu, se ridică în picioare și șchiopătă până la defuncta rulotă pusă pe butuci, cu o baltă mare alimentată de ploaia de ieri ascunsă în umbra ei. Ușa era încuiată, dar într-o parte a scărilor de lemn nefinisat erau mai multe blocuri de ciment. Unul era crăpat în două. Curtis luă bucata mai mică și lovi cu ea în încuietoare până ce ușa se deschise, lăsând să iasă un val de aer cald, stătut.

Se întoarse înainte să intre și pentru un moment scrută toaletele de cealaltă parte a drumului, unde apa care umpluse gropile reflecta albastrul luminos al cerului aidoma unor cioburi de oglindă murdară. Cinci toalete Port-O-San, trei în picioare, două cu fața în jos în canal. El aproape murise în cea din stânga. Și chiar dacă stătea acolo doar într-o pereche de chiloți zdrențuiți și o șosetă, mânjit cu rahat și sângerând parcă dintr-o sută de locuri, ideea aceea deja i se părea ireală. Un vis urât.

Biroul era parțial gol – sau parțial răscolit, probabil cu doar o zi sau două înainte de închiderea proiectului. Nu exista nicio partiție; era o singură încăpere lungă cu prima jumătate ocupată de o masă, două scaune și o canapea de la magazinul cu reduceri. În jumătatea din spate erau o stivă de cutii pline cu hârtii, o mașină de calcul prăfuită așezată pe podea, un frigider scos din priză, un radio și un scaun rotativ cu un bilet lipit pe spătar. ȚINE-L PENTRU JIMMY, scria pe el.

Mai era o ușă de dulap întredeschisă, dar înainte să verifice, Curtis deschise frigiderul mic. Înăuntru erau patru sticle de apă plată Zephyr, una dintre ele desfăcută și goală pe trei sferturi. Curtis luă una dintre cele pline și o bău până la ultima picătură. Era caldă, dar avea gustul apei care probabil curgea în râurile din rai. Când termină, i se strânse stomacul. Dădu fuga la ușă, se ținu cu mâna de canat, se aplecă afară și o vomită pe toată într-o parte a scărilor.

– Uite, mamă, nu-i nevoie să bag degetele în gât! strigă el, cu lacrimi curgându-i pe fața mizerabilă. Bănuia că ar fi putut vomita apa direct pe podeaua rulotei părăsite, însă nu voia să fie în aceeași încăpere cu propriile-i dejecții. Nu după ceea ce se întâmplase.

De fapt, intenționez să nu mă mai ușurez niciodată, gândi el. *De acum înainte îmi voi goli mațele conform căii religioase: imaculata defecare.*

Bău a doua sticlă de apă mai încet, și îi rămase în stomac. În timp ce sorbea, se uită în dulap. Erau două perechi de pantaloni murdari și niște cămăși la fel de murdare îngrămădite într-un colț. Curtis bănuia că la un moment dat fusese o mașină de spălat și uscat haine acolo în spate, unde acum erau stivuite cutiile. Sau poate mai fusese o rulotă, una care fusese prinsă pe cârlig și tractată de acolo. Nu-i păsa. Îi păsa doar de cele două perechi de salopete ieftine, una pe un umeraș de sârmă, cealaltă agățată într-un cui pe perete. Perechea din cui părea mult prea mare, dar cea de pe umeraș îi putea fi bună. Și chiar era, mai mult sau mai puțin. Trebui să răsucească manșetele de două ori și bănuia că semăna mai mult cu Fermierul John după ce-a dat de mâncare la porci decât cu un jucător la bursă de succes, dar avea să-i folosească.

Putea suna la poliție, dar simțea că avea dreptul la o satisfacție mai mare decât aceea după toate prin câte trecuse. Mult mai mare.

– Vrăjitorii nu sună la poliție, spuse. Mai ales nu noi, ăștia gay.

Motoscuterul lui era tot acolo, dar încă nu avea nicio intenție să-l ia și să plece. Pentru început, prea mulți oameni l-ar vedea pe omul de noroi pe Vespa Granturismo roșie. Nu credea că vreunul dintre ei va alerta poliția... dar toți vor râde. Curtis nu voia să fie observat și nici nu voia să se râdă de el. Nici măcar pe la spate.

De asemenea, era obosit. Mai obosit decât fusese oricând în viață.

Se așeză pe sofaua ieftină și își puse o pernă sub cap. Lăsase ușa rulotei deschisă și o briză ușoară pătrundea înăuntru, mângâindu-i pielea murdară cu

degete fermecătoare. Nu purta nimic altceva decât salopeta acum. Își dăduse jos chiloții murdari și șoseta rămasă înainte să o ia pe el.

Nu-mi simt mirosul deloc, gândi. *Nu-i așa că e uimitor?*

Atunci îl fură somnul, un somn adânc și complet. O visă pe Betsy care îi aducea bagheta idiotului, medalioanele de la zgarda ei zornăind. Luă telecomanda de la ea și când o îndreptă spre televizor, îl văzu pe Canalie trăgând cu ochiul pe geam.

Curtis se trezi patru ore mai târziu, transpirat și rigid și cu usturimi pe tot corpul. Afară, tunetul huruia, semn al apropierii furtunii din acea după-masă, conform programului. Coborî scările încropite ale rulotei pe o parte, ca un bătrân artritic. Se *simțea* ca un bătrân artritic. Apoi se așeză, uitându-se când la cerul întunecat, când la toaleta portabilă din care evadase.

Când începu ploaia, el își dădu salopeta jos, o aruncă înapoi în rulotă ca să nu se ude și rămase acolo gol în ploaie, cu fața în sus, zâmbind. Zâmbetul acela nu tresări nici când un fulger căzu bifurcat de cealaltă parte a Durkin Grove Village, destul de aproape ca să umple aerul cu miros de ozon. El se simțea perfect, delicios de sigur.

Ploaia rece îl spălă relativ bine și când picăturile începură să se rărească, el urcă înapoi încet scările rulotei. După ce se uscă, își luă salopeta pe el. Și când soarele de sfârșit de zi începu să se arate printre norii risipiți, urcă încet dealul spre locul unde era parcată Vespa. Strângea cheia în mâna dreaptă, cu medalionul de identificare al lui Betsy, acum știrbit, strâns între degetul arătător și cel mijlociu.

Scuterul nu era obișnuit să fie lăsat în ploaie, însă era un ponei bun și porni după doar două cârâieli ale motorului, adoptând imediat torsul lui normal, amabil. Curtis urcă în șa, desculț și fără cască, un spirit vesel. Conduse înapoi pe Turtle Island în felul acesta, cu vântul suflându-i părul mizerabil și umflându-i salopeta în jurul picioarelor. Văzu puține mașini și străbătu drumul principal fără absolut nicio problemă.

Își spuse că i-ar prinde bine două aspirine înainte de-a merge la Grunwald, dar altfel niciodată în viața sa nu se simțise mai bine.

La ora șapte în seara aceea, ploaia de după-masă era doar o amintire. Privitorii apusului de pe Turtle Island aveau să se adune pe plajă peste aproximativ

un ceas pentru obișnuitul spectacol de sfârșit de zi, iar Grunwald se aștepta să fie printre ei. Pentru moment totuși, stătea în jacuzziul său de pe patio cu ochii închiși și un gin slab cu apă tonică în apropiere. Luase un Percocet înainte să urce în jacuzzi, știind că-i va fi de ajutor când venea timpul scurtei plimbări pe plajă, însă senzația sa de satisfacție aproape visătoare persista. Mai că nu-i mai trebuiau analgezice. Situația asta se putea schimba, dar acum, nu se mai simțise atât de bine de ani întregi. Da, îl pândea ruina financiară, însă avea puși deoparte destui bani cât să-i fie bine în timpul care-i mai rămăsese. Și mai important, se ocupase de homosexualul care se făcuse vinovat de toată suferința sa. Ding-dong, vrăjitorul cel rău este...

– Salut, Grunwald. Salut, canalie ce ești.

Grunwald deschise ochii imediat. O siluetă întunecată stătea între el și soarele la apus, părând decupată din hârtie neagră. Sau crep funerar. Semăna cu Johnson, dar sigur că nu putea fi el; Johnson era încuiat într-o toaletă răsturnată, Johnson era un șoarece de hazna fie pe moarte, fie mort de-a binelea. De asemenea, un dandy spilcuit ca Johnson n-ar fi fost niciodată prins arătând ca un figurant din vechea emisiune *Hee-Haw*. Era un vis, trebuia să fie. Dar...

– Ești treaz? Bine. Vreau să fii treaz pentru asta.

– Johnson? Doar o șoaptă. Doar de atât fu în stare. Nu ești tu cu adevărat, nu-i așa? Dar acum silueta se mișcă puțin – suficient cât să lase soarele de seară să-i lumineze fața zgâriată – și Grunwald văzu că el era. Și ce avea el în mână?

Curtis văzu la ce se uita Canalia și se mai întoarse puțin, astfel încât soarele să lumineze și obiectul acela. Era un uscător de păr, își dădu seama Grunwald. Era un uscător de păr și el stătea în apă până la piept, într-un jacuzzi.

Se prinse de margini, vrând să se tragă afară, și Johnson îl călcă pe mână. Grunwald strigă și-și trase mâna înapoi. Piciorul lui Johnson era desculț, însă îl călcase cu călcâiul, călcase tare.

– Îmi place să te știu exact unde ești, zise Curtis, surâzând. Sunt sigur că asta îți plăcea și ție, dar eu am scăpat, nu-i așa? Și ți-am adus chiar și un cadou. Am trecut pe acasă după el. Nu-l refuza din cauza asta; e doar puțin folosit și l-am curățat de toată pulberea gay venind încoace. Prin curtea din spate, de fapt. E convenabil că nu mai circulă curent prin gardul ăla prostesc cu care mi-ai omorât cățelul. Uite aici, ține.

Și aruncă uscătorul de păr în jacuzzi.

Grunwald strigă și încercă să-l prindă, dar rată. Uscătorul împroșcă apa, apoi se scufundă. Un jet de apă îl învârti iar și iar pe fund. Se lovi de picioarele scheletice ale lui Grunwald și el se feri, strigând în continuare, convins că era electrocutat.

– Nu te agita, zise Johnson. Continua să surâdă. Își desfăcu întâi o bretea a salopetei pe care o purta, apoi pe cealaltă. Îi căzură până la glezne. Era gol pe dedesubt, cu urme de mizerie din rezervorul septic pe interiorul brațelor și coapselor. În buric avea un bulgăre mic de ceva maro, scârbos. Nu era băgat în priză. Nici nu știu dacă treaba asta veche cu uscătorul de păr în jacuzzi funcționează. Deși trebuie să recunosc că dacă aveam un prelungitor, poate încercam experimentul.

– Pleacă, lasă-mă în pace, se răsti Grunwald.

– Mnu, făcu Johnson. Nu prea cred.

Zâmbind, zâmbind mereu. Grunwald se întrebă dacă omul nu-și pierduse mințile. *El* și le-ar fi pierdut în împrejurări asemănătoare cu cele în care-l lăsase pe Johnson. Oare cum ieșise? *Cum*, pentru Dumnezeu?

– Ploaia de după-masă a spălat aproape tot rahatul, dar încă sunt destul de murdar. După cum vezi.

Johnson observă bulgărașul scârbos din buric, îl scoase cu degetul și-l aruncă degajat în jacuzzi ca pe-un muc.

Ateriză pe obrazul lui Grunwald. Maro și împuțit. Începând să curgă. Dumnezeule mare, era căcat. Strigă din nou, acum de scârbă.

– Șutează și marchează, zise Johnson, zâmbind. Nu-i foarte plăcut, nu-i așa? Și deși nu-i mai simt bine *mirosul*, m-am săturat până peste cap să mă *uit* la el. Așa că fii un bun vecin, te rog, și împarte jacuzziul cu mine.

– Nu! Nu, nu poți...

– Mersi! zise Johnson, zâmbind, și sări înăuntru.

Corpul lui despică apa. Grunwald îi simțea mirosul. *Puțea* insuportabil. Grunwald se grăbi spre cealaltă parte a căzii, gambele-i uscate ivindu-se albe deasupra apei agitate, bronzul picioarelor la fel de uscate semănând cu niște ciorapi de nailon petit-gris. Aruncă un braț pe după marginea căzii. Atunci Johnson îl prinse pe după gât cu un braț foarte zgâriat, dar oribil de puternic și-l trase înapoi în apă.

– Nu nu nu nu *nu!* zise Johnson, surâzând. Îl trase pe Grunwald la pieptul său. Pe suprafața apei agitate tresăltau bucățele negru-maronii de jeg. Noi, tipii gay, rareori facem baie singuri. Nu mă îndoiesc că ai găsit informația asta în căutările tale pe internet. Cât despre *vrăjitorii* gay? Niciodată!

– Dă-mi drumul!

– Poate. Dar Johnson îl strânse și mai tare, o îmbrățișare oribil de intimă, încă purtând miasma toaletei Port-O-San. Întâi însă, cred că trebuie să faci cunoștință cu scaunul rușinii pentru pidosnici. Un fel de botez. Să-ți speli păcatele.

Zâmbetul deveni un rânjet, rânjetul un rictus. Grunwald înțelese că va muri. Nu în patul său, într-un nesigur viitor medical, ci chiar acolo. Johnson urma să-l înece în propriul său jacuzzi și ultimul lucru pe care îl va vedea vor fi bucățelele de jeg plutind în apa până atunci curată.

Curtis apucă de umerii goi și osoși ai lui Grunwald și-l băgă la fund. Grunwald se zbătu, lovind din picioare, părul lui rar plutind, mici bule argintii urcând în zigzag de la nasul lui mare și coroiat. Dorința de a-l ține acolo era puternică... și Curtis o putea face fiindcă *el* era puternic. Odată ca niciodată, Grunwald ar fi fost în stare să-l răpună cu o mână legată la spate, cu tot cu diferența lor de vârstă, însă acele zile apuseseră. Canalia aceasta era bolnavă rău. Motiv pentru care Curtis îi dădu drumul.

Grunwald ieși repede la suprafață, tușind și înecându-se.

– Ai dreptate! strigă Curtis. Jucăria asta *este* bună la alinat dureri! Dar să nu vorbim despre *mine;* ce-mi poți spune despre *tine?* Vrei să mai intri o dată la fund? Submersia face bine la suflet, așa spun toate religiile cele mai bune.

Grunwald clătină agitat din cap. Picături de apă îi zburară din părul rar și din sprâncenele ceva mai dese.

– Atunci, șezi doar aici, îl îndemnă Curtis. Șezi aici și ascultă. Și nu cred că ne trebuie ăsta, nu-i așa?

Băgă mâna sub piciorul lui Grunwald – bărbatul tresări și scoase un strigăt scurt – și înșfăcă uscătorul de păr. Curtis îl aruncă peste umăr. Alunecă sub scaunul de patio al stăpânului casei.

– O să te las imediat, zise Curtis. Mă întorc acasă la mine. Tu o să te poți duce să admiri apusul, dacă mai vrei. Mai vrei?

Grunwald clătină din cap.

– Nu? Așa mă gândeam și eu. Cred că ai avut parte de ultimul tău apus bun, vecine. De fapt, cred că ai avut parte de ultima ta zi bună, și de aceea te las să trăiești. Și vrei să știi care e ironia? Dacă m-ai fi lăsat în pace, ai fi obținut exact ce voiai. Pentru că deja eram încuiat în căcăstoare și nici măcar nu știam. Nu ți se pare comic?

Grunwald nu spuse nimic, ci doar se uită la el cu ochi îngroziți. Cu ochii lui *bolnavi* și îngroziți. Lui Curtis i s-ar fi putut face milă de el, dacă amintirea toaletei Port-O-San n-ar fi fost încât atât de vie. Capacul toaletei deschizându-se ca o gură. Cârnatul aterizându-i în poală ca un pește mort.

– Răspunde, altfel mai primești o scufundare de botez.

– E comic, hârâi Grunwald. Și apoi începu să tușească.

Curtis așteptă să-i treacă. Nu mai zâmbea.

– Da, este, zise el. Este comic. Toată tărășenia este comică, dacă o vezi din perspectiva corectă. Și eu cred că o văd.

Se săltă afară din jacuzzi, conștient că făcea mișcările cu o ușurință pe care Canalia nu avea s-o mai egaleze nicicând. Sub acoperișul verandei era un dulăpior. În el erau prosoape. Curtis luă unul și începu să se usuce.

– Uite care-i treaba. Poți să suni la poliție și să le spui că am încercat să te înec în propriu-ți jacuzzi, dar dacă faci asta, toate celelalte ies la iveală. Pe lângă toate necazurile tale, îți vei petrece restul vieții cu un caz penal în cârcă. Dar dacă uiți asta, suntem chit. Resetăm odometrul la zero. Doar că – aici e clenciul – eu apuc să te văd cum putrezești. Va veni o zi când vei mirosi exact ca haznaua în care m-ai încuiat. Când alții îți vor simți mirosul ăsta și când tu însuți îți vei simți mirosul ăsta.

– Mai bine mă sinucid, hârâi Grunwald.

Curtis își trăgea salopeta înapoi pe el. Ajunsese la concluzia că-i plăcea. Putea fi îmbrăcămintea perfectă de purtat în timp ce analizezi indicii bursieri la computer, într-un birou mic și comod. Poate că se va duce la Target și va cumpăra vreo șase perechi. Curtis Johnson cel nou și fără compulsii: un tip pe care îl prinde salopeta.

Se opri în timp ce încheia a doua bretea.

– Ai putea face asta. Ai pistolul ăla. Hardballer, sau cum îi zice. Termină cu catarama, apoi se aplecă spre Grunwald, care se marina în continuare în jacuzzi și se uita temător la el. Și asta ar fi acceptabil. Poate chiar ai curajul

necesar, deși, când va veni momentul... poate ți-l vei pierde. În orice caz, voi fi foarte atent să nu ratez pocnetul.

Îl lăsă pe Grunwald atunci, dar nu pe unde venise. Dădu ocol spre drum. Dacă o lua la stânga ar fi ajuns acasă, dar el o luă la dreapta, către plajă. Pentru prima dată de la moartea lui Betsy, avea chef să urmărească asfințitul.

Două zile mai târziu, pe când stătea la computer (urmărea cu deosebit interes evoluția General Electric), Curtis auzi un pocnet puternic de alături. Nu asculta muzică și sunetul se rostogoli prin aerul umed, aproape de iulie, cu o claritate perfectă. Rămase unde era, cu capul înclinat, cu urechile încă ciulite. Deși nu avea cum să se audă un al doilea pocnet.

Noi, vrăjitorii, știm bine căcaturi de genul ăsta, gândi el.

Doamna Wilson dădu buzna înăuntru, ținând un prosop de vase într-o mână.

– A sunat ca o împușcătură!

– Probabil doar un rateu, zise el, zâmbind.

Zâmbea mult de la aventura sa în Durkin Grove Village. Credea că nu era același fel de zâmbet ca acela pe care îl purtase în Epoca Betsy, dar orice zâmbet era mai bun decât niciunul. Sigur că era adevăratttttttttttttttt?

Doamna Wilson îl privea cu îndoială.

– Păi... presupun că asta a fost.

Se întoarse ca să plece.

– Doamnă Wilson?

Femeia se roti.

– M-ai lăsa baltă dacă aș lua alt cățel? Un pui?

– Eu, să vă las din cauza unui pui? E nevoie de mai mult decât de-un puiuț ca să plec *eu* de undeva.

– Rod tot ce apucă, să știți. Și nu întotdeauna...

Se întrerupse un moment, văzând peisajul întunecat și scârbos al rezervorului septic. Lumea subpământeană.

Între timp, doamna Wilson îl privea curioasă.

– Nu întotdeauna folosesc baia, încheie el.

– Odată învățați, de regulă fac acolo unde trebuie să facă, zise ea. Mai ales într-un loc cu climă caldă ca acesta. Și dumneata ai nevoie de tovărășia

cuiva, domnule Johnson. Am fost... sinceră să fiu, am fost puțin îngrijorată pentru dumneata.

El încuviință din cap.

– Da, am cam fost în rahat. Râse, o văzu că-l privea ciudat și se opri. Iartă-mă.

Pentru a arăta că-l iartă, îl lovi cu prosopul de vase.

– Nu vreau o rasă pură, de data asta. Mă gândeam să merg la Adăpostul pentru Animale din Venice. Să iau un pui abandonat de cineva. Ceea ce ei numesc cățel salvat.

– Ar fi foarte frumos, spuse ea. Abia aștept să aud lipăit de lăbuțe.

– Bun.

– Chiar crezi că acela a fost un rateu?

Curtis se lăsă pe spate în scaun și căzu teatral pe gânduri.

– Probabil... dar știi că domnul Grunwald de alături e grav bolnav de ceva vreme. (Coborî vocea, adoptând un ton de șoaptă compătimitoare.) Cancer.

– O, vai mie, zise doamna Wilson.

Curtis aprobă din cap.

– Doar nu crezi că ar...?

Numerele care mărșăluiau pe monitorul computerului se topiră în screen-saver: fotografii aeriene și imagini cu plaje, toate înfățișând Turtle Island. Curtis se ridică în picioare, se duse la doamna Wilson și-i luă prosopul din mână.

– Nu, n-aș zice, dar am putea merge să vedem. În definitiv, la ce sunt buni vecinii?

NOTE LA ASFINȚIT

Potrivit unei anumite școli de gândire, notele precum acestea sunt în cel mai bun caz nenecesare și-n cel mai rău suspecte. Argumentul împotrivă este acela că poveștile care necesită explicații probabil că nu sunt povești foarte reușite. Împărtășesc întru câtva această idee, ceea ce este un motiv în plus să pun o scurtă addendă la finele cărții (plasarea ei aici evită totodată exasperantele acuzații de divulgare a subiectului, acuzații lansate cel mai adesea tocmai de curioșii curioșilor). Includ totuși notele din simplul motiv că multor cititori le plac. Ei vor să știe ce a făcut ca o poveste să fie scrisă sau la ce se gândea autorul când a scris-o. Autorul de față nu știe bine niciunul dintre aceste două lucruri, dar poate oferi câteva gânduri dezlânate care s-ar putea sau nu să fie de interes cuiva.

„Willa" Aceasta probabil că nu este cea mai bună povestire din carte, dar eu o iubesc foarte mult, întrucât a prilejuit debutul unei noi perioade de creativitate pentru mine – cu privire la proza scurtă, cel puțin. Majoritatea povestirilor din *La asfințit* au fost scrise după „Willa", și încă într-o succesiune relativ rapidă (într-o perioadă de nici doi ani). Cât despre povestire în sine... una dintre caracteristicile minunate ale fanteziei este aceea că oferă scriitorilor o șansă de-a explora ce s-ar putea (sau nu s-ar putea) întâmpla după ce dăm ortul popii. Se găsesc două povestiri despre asta în *La asfințit* (cealaltă este „*New York Times* la ofertă specială"). Am fost crescut ca un metodist perfect normal și, chiar dacă am respins de mult ideea de religie organizată și poruncile ei săpate în piatră, cred în ideea fundamentală, și anume că supraviețuim morții într-un fel sau altul. Îmi e greu să cred că niște ființe atât de complicate și uneori minunate se risipesc, în cele din urmă, pur și simplu, aruncate ca gunoiul pe marginea drumului. (Probabil doar nu vreau să cred asta.) Cum ar arăta însă acea supraviețuire... Va trebui să aștept ca să aflu. Cred că cel mai probabil suntem confuzi

și refuzăm să ne acceptăm noua stare. Cred că cel mai probabil iubirea supraviețuiește chiar și morții (sunt un romantic, n-aveți decât să mă puneți la colț). Dacă așa este, ar fi vorba de o iubire năucă... și nițel tristă. Când iubirea și tristețea îmi vin în gând în același timp, ascult muzică country: interpreți ca George Strait, BR549, Marty Stuart... și Derailers. Sigur, cei din urmă apar în povestirea de față și eu cred că vor avea de respectat un contract pe termen *foarte* lung.

„Fata de turtă dulce" Acum, eu și soția mea locuim în Florida o parte din an, aproape de bariera de insule din largul Golfului Mexic. Sunt multe proprietăți foarte mari acolo – unele vechi și grațioase, altele de soiul celor *nouveau* umflate cu pompa. Mă plimbam cu un prieten pe una dintre aceste insule acum vreo doi ani. El a gesticulat spre un șir de McConace din acelea și a spus: „Majoritatea stau goale șase sau șapte luni pe an, îți vine să crezi?" Îmi venea... și m-am gândit că ar ieși o poveste minunată. A crescut dintr-o premisă foarte simplă: un tip rău alergând după o fată pe o plajă pustie. Dar, mi-am spus, ea va trebui să fi fugit deja de ceva. O fată de turtă dulce, cu alte cuvinte. Doar că mai devreme sau mai târziu și cei mai rapizi alergători trebuie să stea în loc și să lupte. De asemenea, îmi plac poveștile de suspans în care detaliile mărunte fac jocul. Aceasta a avut multe astfel de detalii.

„Visul lui Harvey" Vă pot spune doar un lucru despre povestirea aceasta, fiindcă este singurul lucru pe care îl știu (și probabil singurul care contează): ideea mi-a venit într-un vis. Am scris-o dintr-un foc, aproape doar transcriind povestea pe care subconștientul mi-o spusese deja. Mai există o povestire inspirată de un vis în cartea aceasta, însă despre ea știu ceva mai multe.

„Popas" Acum aproximativ șase ani, într-o seară am ținut o ședință de lectură la un colegiu din St Petersburg. Am rămas până târziu și-am ajuns că conduc spre casă pe autostrada Florida, după miezul nopții. La întoarcere, am oprit într-o zonă de popas ca să-mi golesc vezica. Dacă ați citit povestea, știți cum arăta locul: un bloc de celule dintr-o închisoare de medie securitate. Oricum, m-am oprit în fața toaletei pentru bărbați, deoarece un bărbat și o femeie erau în toaleta pentru femei și se certau la cuțite. Amândoi păreau încordați și cât pe ce să se ia la harță. M-am întrebat ce naiba să fac dacă se va întâmpla asta, și mi-am spus: *Va trebui să-l invoc pe Richard Bachman, fiindcă el e mai dur ca mine.* Cei doi au ieșit fără a ajunge la lovituri – deși doamna

în cazul de față plângea – și eu am plecat mai departe acasă fără alte incidente. Spre sfârșitul acelei săptămâni am scris povestea asta.

„Bicicleta staționară" Dacă ați pedalat vreodată una, știți cât de plictisitor poate fi. Iar dacă ați încercat să reintrați într-un regim zilnic de exerciții fizice, știți cât de *dificil* poate fi (mottoul meu: „Să mănânci e mai ușor" – dar da, fac și exerciții fizice). Povestea aceasta a izvorât din relația mea de ură/ură nu doar cu bicicletele staționare, ci cu toate benzile de alergat și toate stepperele pe care am lucrat vreodată.

„Lucrurile rămase în urma lor" Ca aproape toți locuitorii Americii, am fost profund și fundamental afectat de evenimentele din 11 septembrie. Asemenea multor scriitori de literatură deopotrivă populară și literară, am simțit o reticență de-a spune *orice* despre o întâmplare care a devenit pentru America o piatră de hotar la fel de semnificativă precum Pearl Harbor sau asasinarea lui John Kennedy. Doar că eu cu scrisul de povești *mă ocup* și ideea acestei povești mi-a venit cam la o lună după căderea Turnurilor Gemene. Poate că totuși n-aș fi scris-o dacă nu mi-aș fi amintit o conversație pe care am avut-o cu un editor evreu cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă. Editorul era supărat pe bine pentru o poveste intitulată „Un elev capabil". Nu făcusem bine că scrisesem despre lagărele de concentrare, a zis, fiindcă eu nu eram evreu. Am răspuns că asta făcea cu atât mai importantă scrierea poveștii – fiindcă scrisul e un act de înțelegere conștientă. Asemenea tuturor celorlalți americani care au văzut fum deasupra New Yorkului în dimineața aceea, am vrut să înțeleg deopotrivă evenimentul și urmele pe care un astfel de eveniment le lasă inevitabil în urma sa. Povestirea de față este încercarea mea de-a face asta.

„După-amiaza absolvirii" Ani de zile după un accident din 1999, am luat un medicament antidepresiv numit Doxepin – nu fiindcă aș fi fost deprimat (zise el pe un ton sumbru), ci fiindcă se spunea că Doxepin are un efect benefic asupra durerilor cronice. A funcționat, dar în noiembrie 2006, pe când eram la Londra pentru a-mi promova romanul *Povestea lui Lisey*, am simțit că a venit vremea să fiu bărbat. Nu am consultat doctorul care mi l-a prescris; am intrat direct în sevraj. Efectele secundare ale bruștei întreruperi au fost... interesante.* Vreme de aproximativ o

* Știu sigur că Doxepin a fost de vină pentru asta? Nu știu. Hei, poate era ceva în apa din Anglia (n.a.).

săptămână, când închideam ochii noaptea, vedeam vii cadre panoramice, ca într-un film – păduri, câmpii, dealuri, râuri, garduri, căi ferate, oameni mânuind hârlețe și lopeți pe o bucată de drum în lucru... și apoi totul o lua de la capăt până când adormeam. Niciodată imaginile nu erau însoțite de o poveste; vedeam doar aceste cadre panoramice detaliate, luminoase. Mi-a părut cumva rău când au dispărut. Am experimentat, totodată, o serie de vise vii post-Doxepin. Unul dintre ele – un uriaș nor-ciupercă înflorind deasupra New Yorkului – a devenit subiectul acestei povești. Am scris-o deși știam că imaginea a fost folosită în nenumărate filme (fără a aminti de serialul TV *Jericho),* deoarece visul avea un aer firesc, de documentar; m-am trezit cu inima bubuind, spunându-mi: *Asta s-ar putea întâmpla. Și mai devreme sau mai târziu, aproape sigur* se va *întâmpla*. Ca și „Visul lui Harvey", povestea aceasta este mai mult dictare decât ficțiune.

„N." Aceasta e cea mai nouă povestire din carte și e publicată în premieră aici. A fost puternic influențată de *Marele Zeu Pan* al lui Arthur Machen, o poveste care (precum *Dracula* lui Bram Stoker) depășește calitatea slabă a scriiturii și își croiește neîncetat drum în zona de groază a cititorilor. Oare câte nopți nedormite a pricinuit? Dumnezeu știe, dar câteva dintre ele au fost ale mele. Cred că „Pan" e cea mai apropiată reprezentare din genul horror a marii balene albe, și mai devreme sau mai târziu fiecare scriitor care își ia lucrul în serios trebuie să scrie pe această temă: realitatea este subțire și adevărata realitate de dincolo este un abis fără fund plin cu monștri. Ideea mea a fost de-a încerca să îmbin tema lui Machen cu ideea de tulburare obsesiv-compulsivă... în parte deoarece cred că oricine suferă de TOC într-o anumită măsură (oare nu ne-am întors cu toții măcar o dată din drum ca să verificăm dacă am închis aragazul?) și în parte deoarece obsesia și compulsia sunt aproape întotdeauna couneltitori nepedepsiți în povestea horror. Vă vine în gând o singură poveste de groază cunoscută care să nu conțină ideea întoarcerii la ceea ce urâm și disprețuim? Cel mai bun și clar exemplu pentru asta s-ar putea să fie „The Yellow Wallpaper", de Charlotte Perkins Gilman. Dacă ați citit-o vreodată în colegiu, vi s-a spus probabil că e o povestire feministă. Așa este, însă în același timp este povestirea unei minți care se năruie sub greutatea propriului său gând obsesiv. Acest element se regăsește și în „N."

„Pisica diabolică" Dacă *La asfințit* conține echivalentul unei piese ascunse pe un CD, cred că aceasta ar fi. Și pentru asta trebuie să-i mulțumesc Marshei DeFilippo, vechea mea asistentă. Când i-am spus că voi întocmi o antologie, m-a întrebat dacă

în sfârșit voi include „Pisica diabolică", o povestire din zilele când publicam în reviste pentru bărbați. I-am răspuns că fără-ndoială am cuprins povestea – care a fost de fapt filmată ca parte a *Tales from the Darkside: The Movie* în 1990 – în una dintre celelalte patru colecții anterioare. Marsha mi-a adus lista cuprinsurilor pentru a-mi demonstra că n-o făcusem. Așa că iat-o aici, în sfârșit între coperte, la peste treizeci de ani după ce a văzut întâi lumina tiparului în *Cavalier*. A luat naștere într-un fel amuzant. Editorul de ficțiune de la *Cavalier* de atunci, un tip simpatic pe nume Nye Willden, mi-a trimis o fotografie mărită cu un motan care sâsâie. Ce făcea să fie neobișnuită – pe lângă furia pisicii – era felul în care fața ei era delimitată pe mijloc, blana pe o parte fiind albă și pe cealaltă, negru strălucitor. Nye voia să organizeze un concurs de proză scurtă. Mi-a propus să scriu primele cinci sute de cuvinte dintr-o povestire despre pisică; ei aveau să le ceară apoi cititorilor să o ducă la capăt și cel mai reușit text urma să fie publicat. Am fost de acord, dar povestirea m-a prins atât de tare, că am scris-o în întregime. Nu-mi amintesc dacă versiunea mea a fost publicată în același număr cu versiunea câștigătorului sau mai târziu, dar de atunci a fost antologată de câteva ori.

„*New York Times* la ofertă specială" În vara lui 2007, am plecat în Australia, am închiriat o Harley-Davidson și-am mers cu ea de la Brisbane la Perth (ei bine... am urcat motocicleta în spatele unei Toyota Land Cruiser pe o bună distanță din Marele Deșert Australian, unde drumuri precum Gunbarrel Highway reprezintă imaginea pe care o am despre autostrăzile din iad). A fost o excursie plăcută; am trecut prin multe aventuri și am înghițit mult praf. Dar să depășești efectele diferenței de fus orar după douăzeci și una de ore în aer e nasol. Iar eu nu dorm în avion. Pur și simplu nu pot. Dacă stewardesa apare la scaunul meu cu pijamalele alea colorate, îmi fac cruce și-i spun să plece. Când am ajuns în Australia după zborul de la San Francisco la Brisbane, am tras jaluzelele, m-am trântit în pat, am dormit zece ore și m-am trezit proaspăt și gata de drum. Singura problemă era că ceasul arăta ora două noaptea, la TV nu era nimic și eu îmi terminasem în avion tot ce-mi luasem de citit. Din fericire, aveam un caiet și am scris povestirea aceasta la măsuța din camera mea de hotel. Până când a urcat soarele pe cer, era gata și eu am mai putut dormi alte două ore. O poveste trebuie să-l captiveze și pe scriitor – asta e părerea mea, sunteți liberi să vi le exprimați pe ale dumneavoastră.

„Mut" Am citit un articol în ziarul local despre o secretară de liceu care delapidase peste șaizeci și cinci de mii de dolari pentru a juca la loterie. Prima mea întrebare a fost

ce părere are soțul ei despre asta, și am scris povestirea de față ca să aflu. Îmi amintește de bomboanele otrăvite pe care le gustam săptămânal la *Alfred Hitchcock Presents*.

„Ayana" Viața de apoi, cum am spus la începutul acestor note, a fost întotdeauna teren fertil pentru scriitorii care nu ocolesc fantasticul. Dumnezeu – sau oricare dintre presupusele Lui forme – este alt subiect pentru care au fost făcute povestirile fantastice. Și când ne punem întrebări despre Dumnezeu, una aproape de capul listei este de ce unii oameni trăiesc și alții mor; de ce unii se însănătoșesc și alții nu. Mi-am pus-o eu însumi în urma rănilor suferite în 1999, ca rezultat al unui accident care mi-ar fi putut ușor lua viața dacă poziția mea era diferită cu doar câțiva centimetri (pe de altă parte, dacă poziția mea era diferită cu alți centimetri, aș fi putut scăpa nevătămat). Dacă o persoană trăiește, spunem „E un miracol". Dacă moare, spunem „A fost voia Domnului". Nu există un răspuns rațional în fața miracolelor și nu avem cum înțelege voia Domnului – care, dacă există, poate nu manifestă pentru noi un interes mai mare decât pentru microbii care trăiesc acum pe pielea mea. Se petrec însă miracole, mi se pare mie; fiecare gură de aer e un alt miracol. Realitatea este subțire, dar nu întotdeauna întunecată. N-am vrut să scriu despre răspunsuri, am vrut să scriu despre întrebări. Și să sugerez că miracolele pot fi nu doar o binecuvântare, ci și o povară. Și poate totul e o bazaconie. Povestirea îmi place, totuși.

„În mare rahat" Toată lumea a folosit din când în când toaletele acelea portabile de pe marginea drumului, fie și numai la popasurile de pe autostradă, vara, când administrația drumurilor trebuie să instaleze toalete suplimentare pentru a face față fluxului tot mai mare de călători (zâmbesc în timp ce scriu asta, gândindu-mă la ce minunată imagine de excreție în masă naște). Doamne, nimic nu se compară cu ce simți când intri într-o cabină din aceea într-o după-amiază toridă de august, nu-i așa? E cald de să te prăjești și mirosul e *divin*. Sincer să fiu, niciodată n-am folosit una fără să mă gândesc la povestirea lui Poe, „Îngropat de viu", și să mă întreb ce mi s-ar întâmpla dacă buda ar cădea cu ușa în jos. Mai ales dacă n-ar fi nimeni în jur ca să mă ajute să ies. În cele din urmă, am scris povestirea aceasta, din același motiv pentru care am scris atât de multe povestiri destul de neplăcute, dragi Cititori Fideli: să vă pasez vouă ceea ce mă înspăimântă pe mine. Și nu pot încheia fără să vă spun ce copilărească bună-dispoziție mi-a pricinuit această istorisire. M-am scârbit chiar și pe mine.

Ei.

Puțin.

Și cu asta vă urez rămas-bun, cel puțin pentru moment. Dacă miracolele vor continua, ne vom reîntâlni. Până atunci, vă mulțumesc că mi-ați citit povestirile. Sper ca măcar una dintre ele să vă țină treji o vreme, după ce se sting luminile.

Aveți grijă de voi... Dar stați! N-ați lăsat cumva aragazul deschis? Sau n-ați uitat gazul pornit sub grătarul de pe terasă? Dar încuietoarea ușii din spate? V-ați amintit să răsuciți cheia? E atât de ușor să uiți lucruri de felul ăsta, și cineva poate se strecoară înăuntru chiar în clipa aceasta. Un descreierat, poate. Unul cu un cuțit. Așa că dă-l naibii de comportament TOC...

Ar fi bine să mergeți să verificați, nu credeți?

STEPHEN KING
8 martie 2008

Cuprins

Introducere 9

Willa 13
Fata de turtă dulce 39
Visul lui Harvey 95
Popas 107
Bicicleta staționară 125
Lucrurile rămase în urma lor 159
După-amiaza absolvirii 191
N. 199
Pisica diabolică 253
New York Times la ofertă specială 271
Mut 283
Ayana 309
În mare rahat 329

Note la asfințit 383

De același autor, la Editura Nemira
au apărut:

Carrie

Salem's Lot

Shining

Apocalipsa (2 vol.)

Cimitirul animalelor

Christine

Orașul bântuIT (2 vol.)

Misery

Jocul lui Gerald

Colorado Kid

Mobilul

Povestea lui Lisey

Misterul regelui

Casa întunericului

Ochii dragonului

Duma Key

Dolores Claiborne

Talismanul

Pistolarul (seria TURNUL ÎNTUNECAT)

Alegerea celor trei (seria TURNUL ÎNTUNECAT)

Blaze (sub pseudonimul Richard Bachman)

STEPHEN KING

ÎN CURÂND AL TREILEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

ȚINUTURILE PUSTII

arthur c.

clarke

2001: odiseea spaţială

„Dacă ai călătorit milioane de kilometri și milioane de ani… dacă ai ajuns în fața unei uși care a fost creată în mod clar de cineva sau de ceva mai presus de înțelegerea ta… dacă ți-ar fi imposibil să te întorci, dar în același timp ai fi îngrozit să continui… dacă ai ști că deschizând ușa vei pătrunde în necunoscut și dacă n-ai avea pe nimeni cu care să te sfătuiești… i-ai trece oare pragul? 2001 încearcă să ofere răspunsuri la unele dintre cele mai fascinante și fundamentale întrebări din toate timpurile: «Cine suntem?», «Cum am ajuns să fim ceea ce suntem?», «Ce vom deveni?»…"

The Washington Post

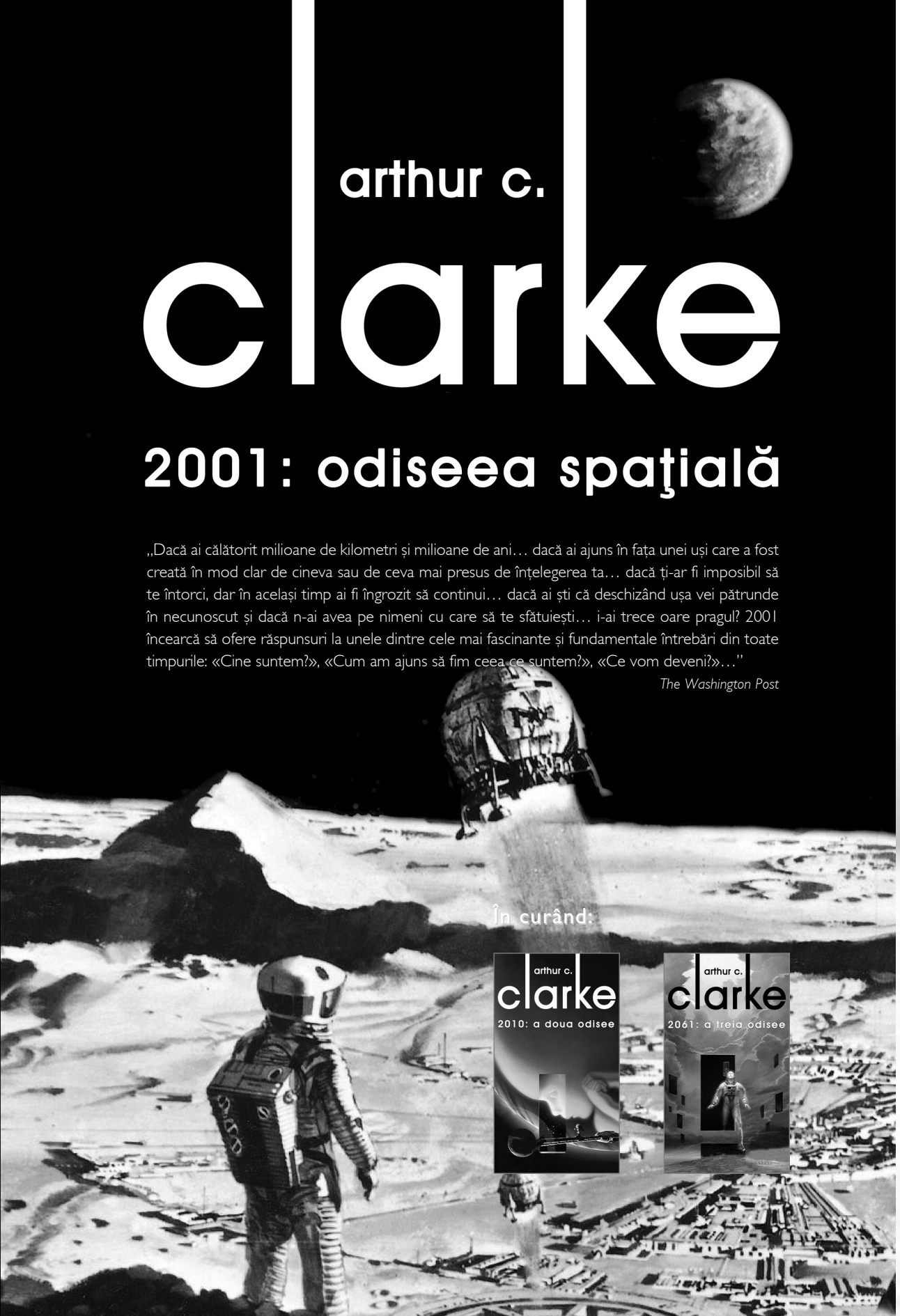

În curând:

George R.R. Martin

Seria CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC

„În mod categoric, CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC va ajunge cea mai bună saga fantasy scrisă vreodată. Subiectul nu e dificil de înțeles, dar încercarea de a-l rezuma ar fi realmente nebunească: o complexă intrigă politică și dinastii rivale, iubiri, trădări, sfetnici răuvoitori, regi incapabili, cavaleri, castele, codri de nepătruns, un gigantic zid de apărare împotriva unor forțe neștiute, bastarzi și dragoni demult dispăruți. Iar stilul nu are nimic din bucolicul lui Tolkien."

New York Times Book Review

„Martin atinge un vârf absolut din punctul de vedere al tehnicii narative și al scenelor de acțiune. Scriitura, imaginația, impactul emoțional și extraordinara construcție a universului său presupun o nouă definire a genului fantasy."

Booklist

„Întotdeauna aștept perfecțiunea de la George R.R. Martin, iar el nu mă dezamăgește niciodată."

Robert Jordan

NAOMI NOVIK

DRAGONUL MAIESTĂȚII SALE

TEMERAIRE: CARTEA I

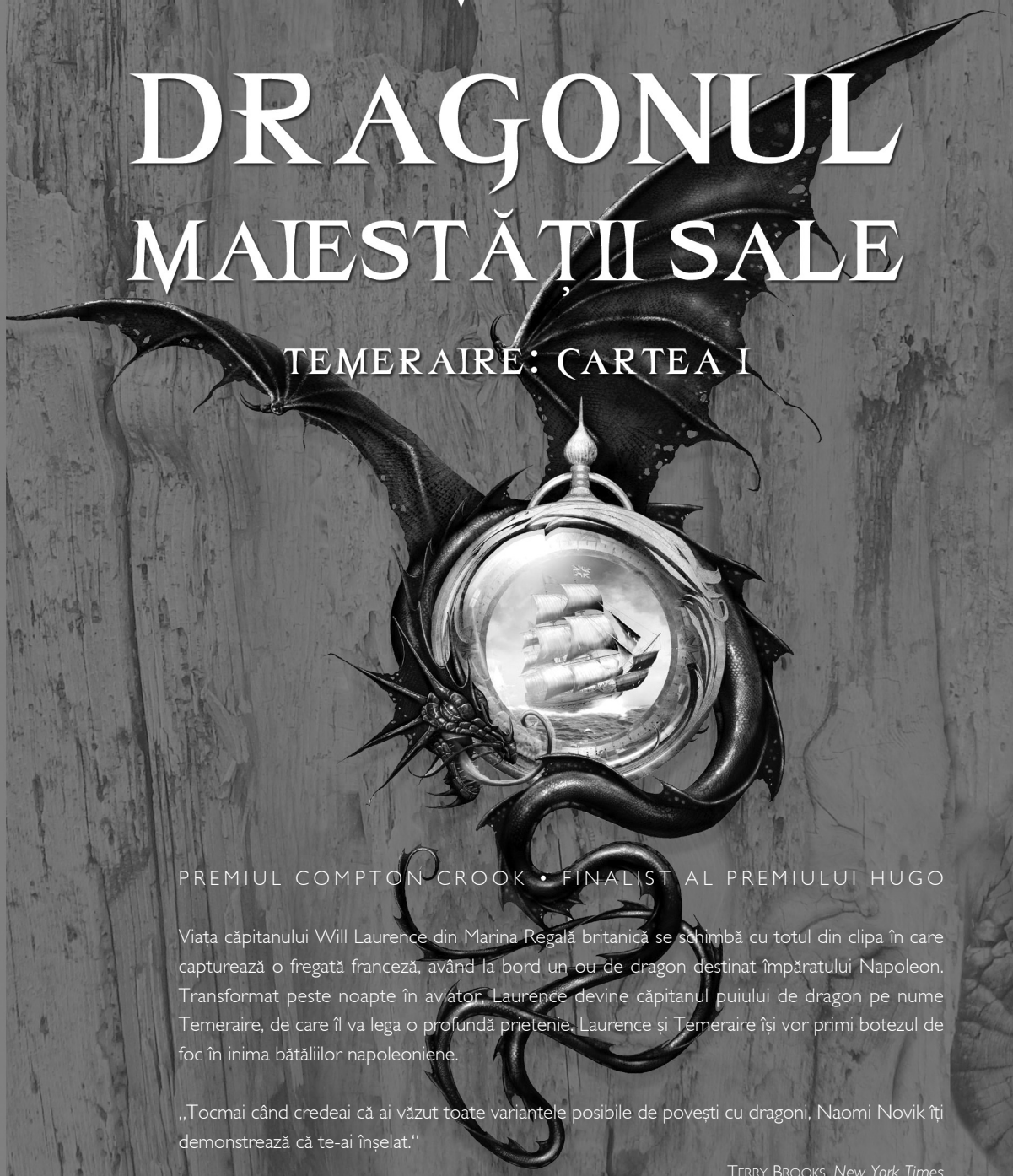

PREMIUL COMPTON CROOK • FINALIST AL PREMIULUI HUGO

Viața căpitanului Will Laurence din Marina Regală britanică se schimbă cu totul din clipa în care capturează o fregată franceză, având la bord un ou de dragon destinat împăratului Napoleon. Transformat peste noapte în aviator, Laurence devine căpitanul puiului de dragon pe nume Temeraire, de care îl va lega o profundă prietenie. Laurence și Temeraire își vor primi botezul de foc în inima bătăliilor napoleoniene.

„Tocmai când credeai că ai văzut toate variantele posibile de povești cu dragoni, Naomi Novik îți demonstrează că te-ai înșelat."

TERRY BROOKS, *New York Times*

NEIL GAIMAN

cartea cimitirului

PREMIUL HUGO 2009 • PREMIUL LOCUS 2009 • PREMIUL NEWBERY 2009

„Un fantasy gotic modelat după *Cartea junglei*, un omagiu *en passant* către *Harry Potter*. […] Prin juxtapunerea lumii morților cu lumea viilor, Gaiman creează un univers fantastic al cărui erou ajunge să înțeleagă valoarea familiei."

Bookmarks Magazine

„Gaiman a creat o poveste puternică, surprinzătoare și uneori stranie, despre vise, fantome, ucigași, trădări și familie."

School Library Journal

SERIA JOCURILE FOAMEI

Bestseller internațional publicat în 32 de țări

SUZANNE COLLINS

primul volum

JOCURILE FOAMEI

al doilea volum

SFIDAREA

Într-un viitor postapocaliptic, națiunea Panem este condusă cu o mână de fier de Capitoliu. În fiecare an este organizat un concurs sadic și sângeros – Jocurile Foamei. Douăzeci și patru de adolescenți sunt răpiți de lângă familiile lor și aruncați într-o luptă pe viață și pe moarte, televizată în direct și urmărită cu frenezie. Doar unul dintre ei se va întoarce acasă faimos, bogat și... viu. Cine va câștiga cursa nebună pentru supraviețuire?